

РОБЪРТ МАККАМЪН

ГРАНИЦАТА

Робърт МакКамън

Границата

Робърт Рик МакКамън е роден на 17 юли 1952 г. в град Бирмингам, щата Алабама.

Тихо и затворено дете на разведени родители, той е отгледан от баба си и дядо си, като отрано превръща литературата в ескапизъм – бягството от реалността чрез книгите не само го калява срещу самотата, но и го подготвя за писателското му бъдеще. През 1974 г. става бакалавър по журналистика в Алабамския университет и скоро след това започва работа като копирайтър. След няколко неуспешни опита да продаде свои разкази на различни печатни издания в крайна сметка написва дебютния си роман *Baal* и той е приет за публикация – излиза през 1978 г. и макар мащабният библиейски конфликт в сюжета му да е голям зальк за още младия МакКамън, книгата се оказва приличен дебют.

През следващото десетилетие излизат няколко негови творби, повечето от които попадат в бестселъровите класации, носят му признание и призове, а му спечелват и името на един от водещите американски автори на жанрова проза. Ключов се оказва шедевърът *Момчешки живот* (1991), който единодушно е признат за връх в кариерата му и го утвърждава не просто като отличник в трилъра, научната фантастика и хоръра, но и като майстор на магическия реализъм. След редица разочарования обаче, причинени от сблъсъка му със суровите правила на издателския бранш и по-конкретно – след острите му разногласия с тогавашния му издател, МакКамън решава да се оттегли от писането. Това прераства в творческа пауза, продължила цели 10 години, която приключва през 2002 г. с появата на *Speaks The Nightbird* – първи том от историко-приключенската поредица за Матю Корбет.

Границата, издаден през пролетта на 2015 г., е проект, чрез който МакКамън се завръща към своите корени, предлагайки ни епична история, която комбинира брилянтно въображение, шеметно действие и пълнокръвни герои, които завинаги се запечатват в съзнанието на читателя.

www.robertmccammon.com

Едно
Последна съпротива в „Пантър Ридж“

Едно

Тичащото момче се втурна под дъжда.

Озова се внезапно под жилещите му струи. За секунди те се превърнаха в истинска градушка от тормоз, същинско злобно боцкане със стоици нагорещени игли. Докато тичаше, момчето хвърли поглед през рамо и през подвижната мъгла на бурята видя да се взривяват планинските върхове в далечината. Съзря в изтормозения въздух да литват големи колкото сгради късове камък, да се стоварват обратно върху земята и да се пръскат на премятащи се отломъци. Над планините трещяха електриково сини светкавици, които вдъхваха ужас в сърцето и на най-смелия, а по-слабия караха да падне на колене.

Момчето продължи да тича през дъжда.

Полето беше широко и дълго. Беше голо. Калта искаше да събува обувки. Момчето носеше мръсни пуми, някога бели. Не си спомняше откъде са се появили, нито кога ги е обуло. Не си спомняше откъде са дошли мърлявите му дънки, нито оцапаната му тъмночервена риза, на която й липсваше десен ръкав. Не помнеше почти нищо.

Знаеше обаче, че трябва да тича. И че е длъжно да се надява да преживее и днешния ден.

Защото, макар паметта му да приличаше на опърпано знаме, момчето знаеше какво има зад гърба си. Наясно беше, че е в Колорадо. Имаше представа защо се разкъсват на назъбени шрапнели планините, стари като самото време. То беше сигурно какво представлява синята светкавица и защо скоро от измъчената земя към гневното небе ще блъвнат струи червен пламък. Сражението между онези беше в разгара си. Бяха намерили нова граница, която да си оспорват. И щяха да съсипят света в битката помежду си.

Момчето тичаше, задъхваше се тежко и се потеше в знойния въздух, а дъждът се усилваше все повече.

Калта го погълна. Награби маратонките му, спъна го и го повали в прегръдката си. Беше лепкава и гореща, полепна по лицето му и влезе в носа му. Цялото в черна пръст, момчето се помъчи да се изправи на колене. През завесата на дъжда забеляза движение по ширналото се голо поле – и от двете си страни – и осъзна, че едната армия бе тръгнала в атака.

Просна се по лице в калното си ложе. Лежеше като мъртвец, макар че сърцето му туптеше два пъти по-живо от обикновено и от ужас искаше да

изхвъркне от гърдите му. Момчето копнееше да може да се зарови в земята, да потъне в нея и да намери защита в тъмнината отдолу, но лежеше неподвижно – свито на кълбо като бебе, току-що излязло от утробата и сразено от самия живот.

Беше *ги* виждало и преди. Неизвестно къде. Умът му лежеше в руини. Умът му бе катастрофирал в неизвестен кошмар и бе останал ослепял за памет и оглушал за мисъл. Но отляво и отдясно се забелязваха размазаните следи от присъствието *им*, докато напредваха през ливадата като вихрушки от сив дим – безформени, но смъртоносни призраци.

Момчето лежеше неподвижно, вкопчило се с все сили в пръстта, сякаш от страх да не пропадне в небитието.

И внезапно осъзна, че един от *онези* е спрял напред похода си и в същия миг тялото му се е уплътнило и е добило форма, и така изведнъж един от *онези* стоеше само на няколко крачки от лявата страна на момчето и се вираше в него.

То не можа да се съдържи и да не вдигне омацаното си с кал лице, за да отвърне на погледа му. Тук не можеше да разчита на никаква защита. Никъде не можеше да се намери защита. Сините очи на момчето се вираха в черната, безлична крива на лицето на съществото – може би само маска или навярно шлем. Извънземното беше слабо като скелет и високо близо седем фута. Приличаше на човек дотам, че имаше две ръце и два крака. Дланите с черни ръкавици притежаваха по десет пръста. Върху стъпалата му с близка до човешката форма бяха надянати черни ботуши. Момчето не знаеше и не искаше дори да гадае дали това същество представлява робот, или е живо, излюпено от яйце или родено от утроба. Черният, плътно прилепнал костюм не разкриваше и инч плът, но беше целият прошарен от мънички вени, които пренасяха тъмна течност. Нямахме видими признаци, че съществото диша.

То обаче държеше оръжие – също безлично черно, но с вид на телесна част. Имаше две дула и беше свързано с притежателя си посредством пълните с течност вени.

В момента оръжието беше отпуснато до хълбока на съществото, но все пак прицелено в момчето. Един от пръстите на извънземното се намираше на заострено копче, което би могло да служи за спусък.

Момчето знаеше, че смъртта му е изключително близо.

Вибрация прониза въздуха. По-скоро се чуваше, отколкото да се усети, и от нея космите по врата на малкия настръхнаха. Полазиха го орди мравки и рошавата му кестенява коса щръкна, понеже той беше наясно какво се задава, без да знае откъде му е известно.

Съществото погледна през рамо и към небето. Други създания също спираха размазания си, призрачен ход и добиваха плътност. И те вдигаха глави и оръжията им в унисон се прицелваха нагоре към врага.

Звукът се чуваше дори през тътена на сипещия се дъжд. Момчето завъртя глава и наклони лице нагоре под пороя и ето че през жълтите облаци се спусна чудото, което издаваше шум като тихото движение на зъбните колела на елегантен часовник или мекото цъкване на бомба с часовников механизъм.

Беше огромно, широко поне двеста фута, триъгълно и нашарено с различни цветове като дъвен хищник: кафяво, жълто и черно. Беше тънко като бръснач и нямаше нито входове, нито отвори. Представляваше единна същност като гигантско крило. Момчето си каза, че то се плъзга напред с изумителна и почти безшумна мощ. От заострените върхове на крилата му се оттичаха жълти струйки завихрена мъгла, а под корема му пулсираха четири електриково сини кълба с размера на капаци на улични шахти. Летящото крило продължаваше да напредва полека и почти безшумно, а едно от съществата на земята задейства оръжието си. Изстреля двойна спирала пламък, който не беше точно огън, но съдържаше нажежена до бяло нишка в центъра на двете си изпепеляващи червени струи. Преди да достигне плътта или метала, от които беше изработен корабът, от борда му избликна синя искра и потуши пламъците и двете им разрушителни сърцевини така лесно, както влажни пръсти угасят клечка кибрит.

Колкото и да се мъчеше да лежи неподвижно, момчето не можеше да овладее треперенето си, нито да откъсне очи от гледката: съществата като едно обърнаха оръжията си към кораба и захванаха да стрелят... все по-бързо и по-бързо, струи извънземен огън се извиваха нагоре в заслепящо ярки възета, бяха стотици, всички до една – потушени от изскачащата и съскаща синя искра.

Момчето *знаеше*, без да е наясно откъде го е научило. В ума му отекваха мисли, които не би могло нито да чуе с точност, нито да разбере. Сякаш беше изминало дълъг път от мястото на тръгването си, макар че не можеше да си спомни къде точно се е намирало първоначално.

Но макар и да не можеше да се сети за собственото си име или откъде беше хукнало да бяга, или пък къде се намираха родителите му, *знаеше* със сигурност, че:

Съществата с оръжията... са войници на мъглявите.

Крилото в небето... е пилотирано от горгоните.

Имена, които хората им бяха дали. Истинските им названия бяха неизвестни. Тяхното мълчание беше непробиваемо.

Синята искра подскачаше и танцуваше, гасейки горещите бели пламъци с почти пренебрежителна лекота. Дъждът се лееше, а жълтите облаци се вихреха. Войниците на мъглявите започнаха да снижават неефективните си оръжия и да вибрират отново до мъгла и внезапно момчето остана само наред калната ливада. Чудовищното крило се рееше над него, сините му кълба пулсираха. Хлапето се чувстваше мъничко като насекомо на стъклото на кола, което всеки момент ще бъде смачкано на каша. Канеше се да скочи и да хукне отново – толкова надалеч, колкото успее да се добере в тази кал и в пороя, но точно тогава корабът се юрна покрай него и той усети как въздействието му намалява, докато набира скорост. В устата си долови вкус на кал и някакъв примес, все едно си близнал с език ивица ръждясал метал. Чу остро съскане – бекон в нагорещен тиган – и щом извърна глава по посока на отдалечаващия се кораб, видя светкавици електриково синя енергия да се спускат от долната му страна. Малки експлозии – изблици черна материя – показваха къде улучва войниците на врага дори да се бяха замъглили практически до пълна невидимост.

Момчето реши, че е време да се изправи и да потича още малко, но в друга посока.

С олюляване стъпи на крака и побягна през полето, надалеч от битката. Дъждът го биеше по раменете и главата, а калта се опитваше да го повали. Падна на колене веднъж, но при изправянето си се закле, че повече няма да рухне.

Продължи да тича право напред през дъжда и калта, устремено към жълтата мъглица, която висеше над хоризонта. Подминаваше и прескачаше димящи кратери, на дъното на които имаше останки, изгорени до черно и изкривени като стари дървесни корени. Дъхът му хъхреше силно в дробовете, които го боляха, все едно са били нашибани с тежки юмруци: момчето изкашля хрчка червена кръв и продължи да тича.

От мъглата пред него изникнаха над дузина мъгливи войници, всичките слаби и запечатани в черна тъкан, дошла от съвсем друг свят. До един държаха оръжия, сякаш израсли като продължения на телата им, и до един носеха безлични черни маски, досущ еднакви като на работи. Преди момчето да успее да смени посоката, дочу, че зад гърба му приижда нещо – металически звук като подръпване на струните на пиано във високия регистър. Отклони се наляво и се шумгна в един пресен кратер, а над скривалището му с огромна скорост се плъзнаха ярки сини сфери от

пулсиращ огън. Врязах се в мъглявите, въртейки камшици, сякаш направени от пламтяща бодлива тел. Момчето изпъзля до ръба на кратера, за да гледа как това ново оръжие разкъсва на парчета мъглявите, и макар че някои от войниците успяха да свалят част от огнените топки със собствените си енергийни оръжия или се замъглиха до призрачна омара, битката приключи за броени секунди. По оплисканото с черно бойно поле останаха пръснати гърчещи се ръце и крака, а сините сфери – същински пламтящи очи – се юрнаха в търсене на още жертви из жълтата мъгла отвъд.

Вниманието на момчето бе привлечено от движение в кратера. То усети как космите на тила му настръхват и сърцето му се разтупка.

Точно срещу него безлик, опръскан с кал войник на мъглявите се пресягаше за енергийното си оръжие, което се оказа откъснато от вените и лежеше на няколко крачки встрани, спаружено като умираща плът. Напъханите в черни ръкавици длани драскаха да се докопат до смаления приклад, но не успяваха да се протегнат достатъчно, понеже взривът почти бе разрязал съществото надве. Краката му още се гърчеха, ботушите подритваха безполезно срещу разровената пръст. В телесната кухня проблясваха черни вътрешности, нашарени с жълто и червено като телата на скакалците, които момчето помнеше, но не беше сигурно точно откъде. Надушваше и парлива миризма, същата като течността, с която скакалците опръскваха мачкащи ги пръсти. Само дето тази миризма беше значително по-силна. Мъглявият лежеше в цяла локва от течността. Все още се бореше да докопа оръжието си, но прерязаното му тяло не искаше да го слуша.

Момчето заговори с глас, който никога преди не беше чувало. Каза:
– Мислех си, че уж сте много корави!

Безликото същество продължи да се бори да грабне оръжието.

Хлапето се надигна до клек, нащрек за други войници или за летящи твари, способни да му отнесат главата, и се осмели да докосне енергийното оръжие. Беше лепкаво на опип – като гума, оставена твърде дълго под силно слънце. Вените бяха престанали да помпят течност. Право пред очите му оръжието се спаружваше и пропадеше в себе си. Паешката ръка на мъглявия войник посегна към глезена на момчето и то се стресна от хватката му, понеже за кратко го озари образ на парализираща болка. То се изплъзна от ръката на войника, изправи се и хукна отново, защото знаеше, че го очаква смърт, ако седи на едно място твърде дълго.

Знаеше също, че не иска да умира. Знаеше, че *трябва* да живее, а и че е най-добре да си намери някакво укритие, преди да стане твърде късно.

Докато тичаше, дъждът го блъскаше в лицето. Заради натиска върху дробовете си момчето се разкашля и изплю още няколко пръски кръв. Запита се кой е и откъде идва, но в отговор на тези въпроси срещаше само празнота. Нямаше спомен отвъд втурването през това поле, сякаш умът му е бил изключен и след това отново пуснат от трепкаща ръка върху електрически ключ. Баща? Майка? Дом? Брат или сестра? Нищо, нито дори сянка от отзвук.

Измъчваха го болки: в дробовете, сърцето и стомаха, да, но също и в костите. Чувстваше се разместен. Досущ като в онази странна стара песен за бедрената кост, дето била свързана с колянната капачка и всичките други лайна, е – неговата бедрена кост беше свързана направо с ключицата, а коляното – нейде с таза. Вътре в тялото му имаше сбъркани сглобки, но все пак го биваше за тичане. Засега това му стигаше.

Над него се размърда чудовищна триъгълна форма. Момчето погледна нагоре и видя от грозните жълти облаци да се изплъзва масивното крило на горгоните, нашарено като древно влечуго. Продължаваше да бълва електриково сините си светкавици, с които улучваше невидими фигурки по земята. Не забелязваше хлапето – то не представляваше интерес за извънземните, не си струваше дори унищожителната искрица.

Внезапно яркосините светкавици започнаха да бляскат наляво и надясно в търсене на други мишени. Горгонското крило сякаш се беше разтреперило от ужас и след няколко секунди момчето видя защо.

И от двете страни на триъгълника се появиха тънки абаносови торпеда, дълги може би двайсет фута. Бяха общо десет, движеха се бързо и безшумно. Светкавиците удариха четири и ги взривиха на летящи черни панделки, но на останалите шест им пораснаха нокти и зъби и те се вкопчиха в плътта на горгонския кораб, преобрази се в подобия на хищни, лъскави паяци и започнаха бързо да гризат пъстрата кожа и да си разкъсват път навътре.

На кораба налетяха още шест гладни торпеда, изстреляни от някаква невидима позиция. Две бяха свалени, другите четири се превърнаха в абаносови паякоформи, които се завинтиха в извънземната плът, ако изобщо ставаше дума за живо същество. Парчета от горгонския кораб заваляха към земята, а отвътре зейна рана с червеникаво месо, прошарено с празноти, напомнящи шестостенни коридори. Торпедопаяците продължиха да дерат и дъвчат, все по-бързо и по-бързо, а сините светкавици

стреляха като полудели в различни посоки. Момчето се присви, когато енергийна мълния изгори земята на няма и четиридесет фута от дясната му страна, но не можеше да отлепи очи от ужасяващата трапеза и смъртта на гиганта.

Горгонският кораб несъмнено умираше. Корпусът му трепереше и се гърчеше, а мъглявите паяци проникваха все по-навътре в сърцевината му. От дузина рани се лееше тъмночервена течност. Късове от кораба падаха на земята и продължаваха да се гърчат в конвулсии. Машината пишеше. Високочестотният звук, който се разнасяше, напомняше на момчето комбинация от стържене с нокти по черна дъска и зловещо потракване на горска гърмяща змия¹. Наложил се да затисне ушите си с длани, иначе звукът заплашаваше да го погълне и да му подгъне коленете. Огромно парче от кораба се понесе надолу, пръскайки фонтани от тъмна течност. В кухнята черните паякоформи се хранеха, проправяха си път през извънземната плът и вътрешните коридори с нокти и зъби, които момчето предполагаше, че могат да разкъсат също и цимент, и метал. Горгонското летящо крило се килна надясно и изля вътрешностите си на грамадни, неравни завеси от течност и месести остатъци, които паяците на мъглявите не бяха успели да погълнат изцяло.

Писъкът на машината не спря да кънти през цялото време, докато корабът катастрофираше в земята. Паяците плъпнаха по гърчещата се кожа. Момчето се обърна и избяга.

Не знаеше къде да потърси безопасно място. Пронизващият ушите звук секна. Точка за мъглявите, помисли си то. Тичаше все напред през жълтата мъгла и внезапно стъпи на напукан бетон.

Озова се на голям паркинг. Около него в сгъстяващия се въздух се извисяваха ръждивите и обветрени туловища на осем изоставени коли. Дъждът беше спрял. Локви вода изпълваха цепнатините и дупките. Пред момчето се издигаха дълги постройки от червени тухли, не им беше останал нито един неразбит прозорец. От лявата му страна се намираше провисналата Н-образна врата в началото на обрасло с плевели игрище за ръгби. Над паркинга стърчеше спортното табло, храбър носител на вест от миналото.

„ГИМНАЗИЯ ИТЪН ГЕЙНС“ – гласеше надписът с неподвижно монтираните черни букви. Отдолу, с подвижни червени: „Старша въз а рил 4-6 «Под яната»“.

1. *Crotalus horridus*. (Всички бележки под линия са на преводача.)

Момчето забеляза, че от лявата му страна, напреки на игрището за ръгби, се приближават неясни силуети на мъгляви. Няколко от войниците спряха и възстановиха за секунди телесната си плътност, преди да се ускорят отново. Стори му се, че са поне четиридесет-петдесет, прииждаха като тъмна вълна. Втурна се да бяга надясно, но още докато следваше импулса си, осъзна, че няма да има време да се измъкне – щяха да го връхлетят твърде скоро.

Хързулна се по бетона и под един разбит пикап, навремето черен, но сега по-скоро червен от ръжда, макар все още да пазеше лепенката на „Денвър Бронкос“ на останките на задното си стъкло.

В паркинга навлязоха тъмни силуети. Поделение мъгляви бяха тръгнали на поход – идваха от някъде и отиваха другаде. Момчето се притисна към напукания бетон. Ако някой от враговете доловеше присъствието му...

Нещо се задаваше.

Хлапето го усети като тръпка по кожата. Надуши някаква форма на пулсираща енергия в замърсения въздух. От скривалището си видя да се материализират краката на няколко от войниците, когато се заковаха неподвижни – те също усещаха приближаващата се все още неизвестна заплаха.

Настъпи тишина, прекъсвана само от капештата от туловищата на колите вода. След това нещо премина в небето с шум като шепот на вятър, ярка светкавица синя светлина озари паркинга и накара момчето да присвие очи... и каквото и да беше онова във висините, вече бе отминало.

Хлапето чакаше и примигваше. Пред очите му танцуваха петна. Някои от войниците се замъглиха отново, други останаха предпазливи и в неподвижна – и може би вцепенена – видимост.

Над момчето пикапът помръдна.

Потръпна така, че ръждясалите му спойки изскърцаха. Все същото стенание на метал взе да отеква из целия паркинг и внезапно долницата на пикапа започна да се променя от метал в червени и черни люспи, а плесенясалите му гуми се превърнаха в къси люспести крака, от които растяха червени шпори, увенчани с черни върхове.

Момчето осъзна, че пикапът оживява.

За броени секунди над главата му се озова дишащ корем. То стана свидетел как туловището над него се разширява и наедриява с шум – смес от наместване на кости в ставите и пращане на метал, който се преобразува в плът.

Обладан от паника, малкият се изгърколи изпод съществото и се озова на колене сред шир, която вече не представляваше паркинг с изоставени превозни средства, а менажерия с твари, наизлезли от най-ужасните кошмари.

Осъзна, че каквото и да бе минало в небето и да бе пуснало енергийния си лъч, неговият заслепяващ син изблик притежаваше мощта да сътворява живот. И животът, който бе породило от ръждясалите и изоставени корпуси тук, бе или основан на истински същества в света на горгоните, или излязъл от въображението на някой извънземен военачалник. Масивни, мускулести същества взеха да се надигат от бетона. Момчето се намираше в средата на гмежта им, между техните ноктести лапи и крака, целите осеяни с черни и червени шипове. Рогати глави с множество очи и зейнали усти проучваха бойното поле, докато мъглявите откриваха огън. Червени намотки от неземан пламък се стрелваха нагоре, поразяваха и изгаряха новородената и чудовищна плът. Ранените от тях същества ревяха и виеха, разтърсвайки земята, а другите се втурнаха напред и със зверска мощ се стовариха върху войниците. Вцепенено от ужас, момчето гледаше как горгонските твари вършеят с бодливите си крайници и нокти сред редиците на мъглявите, и забеляза, че един от покритите с масивни мускули зверове има лепенка на „Денвър Бронкос“ на червеникавите люспи на гънката между раменете и шията си. Намираше се точно под повърхността на бронираната плът, напомняща избеляла останка от някогашна татуировка.

Войниците стреляха, люспестата плът гореше и димеше, съществата трошаха и мачкаха наред, газеха високите жилави същества в техните черни униформи, във въздуха хвърчаха вътрешности, които миришеха на сок на скакалци, и се пръскаха, където бъдат смазани. Под обстрела на мъглявите избухна в пламъци увенчаната с тройни рога глава на едно от чудовищата с шест хлътнали дълбоко пурпурни очи и твартата сляпо се залута из паркинга, като нанасяше наслуки удари, докато грозната ѝ муцуна се топеше като сив восък. Газени и смазвани от противниците си, някои бойци се замъглиха, но малцината останали отстояваха позициите си и стреляха по зверовете, докато на свой ред не бъдеха накъсани на капещи останки. Някои на четири, а други на два крака, тварите хукнаха да преследват отстъпващите войници. На паркинга останаха три умиращи горгонски звяра, поглъщани от мъглявските пламъци; те пицяха, блъскаха безплодно по извънземния огън и се опитваха да избягат от неминуемата си смърт. Едното успя да се надигне на колене, горящата му тригълна глава на дебела като ствол шия се завъртя, а абаносовите му очи

фиксираха момчето, което пълзеше заднешком по-далеч от чудовището. Междувременно очите изгоряха, пламъците прескачаха между люспите и шиповете и горгонският звяр падна на цимента с въздишка, а животът го напусна.

Момчето се изправи с олюляване и побягна отново.

Едва му стигаха сили да остане на крака, но нагази във валмата жълта мъгла, уверен, че не може – *не бива* – да пада. Чуваше чудовищата да реват в далечината зад гърба му и мръсните пуми почти го откъсваха от земята. Вече не стъпваше по бетон, пак беше нагазило в поле с кал и буренак. Наоколо имаше проснати сгърчени и димящи тела на войници на мъгълвите, беше се разиграла поредната битка. Точка за горгоните, помисли си момчето.

Не беше изминало и стотина ярда, когато долови, че нещо го догонва с голяма скорост.

Умираще си от ужас да погледне през рамо. Умираще от ужас и да забави скорост. Умираще от ужас да осъзнае, че всеки момент ще умре наред калното поле.

Каквото и да го преследваше, момчето долавяше, че вече почти го е връхлетяло.

Накрая все пак се огледа, за да види преследвача си, и кажи-речи щеше да отскочи надясно, когато от мъглата изникна кон на сиви петна, чийто ездач се пресегна от седлото и сграбчи детето с желязна хватка. Вдигна го във въздуха и го изтегли нагоре, сетне със суров и човешки глас изръмжа:

– Качвай се тука!

Момчето се озова зад мъжа, хвана се здраво за кръста му и едва сега видя, че от лявата си страна ездачът носи презраменен кобур с натикано в него оръжие, което много приличаше на автомат „Узи“. Конят и двамата му ездачи препуснаха през полето, а в далечината чудовищата на горгоните ревяха като хор от погребални камбани, известяващи края на света.

Две

Краят на света засега не идваше.

Беше настъпил само вторник, десети май. Мнозина сигурно копнееха светът да е свършил, някои дори може би се молеха за това и ронеха горчиви сълзи с надежда да се случи, но пък трети тръпнеха в очакване поне още един ден да последва отминаването на днешния, и благодарение на тях момчето се озова на гърба на коня и на път към същинска крепост.

На шосето, което водеше към върха на масивния колорадски хълм в южния край на Форт Колинс, имаше древна и обветрена табела, на която се виждаше стилизирана емблема на дебнеща пантера и патиниран бронзов надпис „Комплекс «Пантър Ридж»“. Самият жилищен комплекс се издигаше на върха на хълма и разполагаше с панорамна гледка околвръст. Състоеше се от четири тухлени сгради с цвета на пясък, с боядисани в сиво тераски и плъзгащи се стъклени врати. Беше вдигнат през деветдесетте и навремето бе представлявал желан адрес за заможни търсачи на половинки, но след кризата през 2007-ма „Пантър Ридж“ преживял тежки времена и собственикът – инвестиционната компания – го беше продал на друга подобна в началото на стръмната спирала на западната поддръжка и смяна на управители.

Момчето не знаеше тези подробности. Видя само четири олющени блокчета, заобиколени с петнайсет фута висока ограда от залети с бетон камъни, увенчани с дебели намотки бодлива тел. Зад стената от четирите страни на комплекса се издигаха дървени наблюдателници с покриви от битумизиран картон. Впечатление правеха тежките картечници, монтирани на въртящи се стойки във всяка от тях.

Щом конят и ездачите му се зададоха по водещия в северна посока път, от обърната на юг кула развяха зелено знаме. Пред очите на момчето голяма дървена порта, покрита с метални плочи, започна да се отваря навътре. Щом процепът стана достатъчно широк, конят препусна през портата и двете жени, които я бяха дърпали да се отвори, незабавно се заеха да я избутат обратно. Заключваше се посредством две дълги дървени талпи, които на ръка трябваше да бъдат пхнати през монтирани на портата железни халки и тикнати във вдлъбнатини на стената. Докато жените завършат задачата си, момчето вече беше свалено на земята от едър мъж, притичал да свърши точно тази работа. Той имаше дълга посивяла бра-

да и носеше кожени ръкавици, подхвана хлапето пред себе си, все едно е чувал с боклук, и изтича навътре в жилищния блок и надолу по някакво стълбище. Пред него отвориха врата, той на практика захвърли товара си през нея и тя се затвори отново. Момчето чу ключът да се превърта в ключалката.

Както откри след броени секунди, беше затворник.

На пода имаше застлан гол, надраскан бял линолеум. Надрани бяха и боядисаните в жълтеникаво сиво стени. Момчето седна на пода, огледа помещението и следите му заприличаха на драскотини от нокти. Забеляза също и дупки от куршуми. Вратата беше укрепена с метални плоскости точно като портата на входа. Върху френския прозорец към терасата също имаше метален лист, покрит и с бодлива тел. Беше оставено само малко квадратно прозорче, през което да влиза слаб лъч светлина. Липсваха всякакви мебели. Фасунгите бяха махнати, но разбира се, и без друго нямаше ток, тъй че голите висящи жици просто напомняха за изгубеното минало. Стените на помещението бяха нашарени с петна – бледи кафеникави останки от пръски кръв.

Доволно просто да чуе отново гласа си, момчето каза:

– *Дотук добре...*

Но не беше само заради звука. *Добре*. Щом беше успяло да прекоси онова поле и да се измъкне от паркинга въпреки гъмжащите горгони и мъгляви, значи щеше да оцелее. Знаеше, че има силен инстинкт за оцеляване, макар че си нямаше понятие кой е или откъде идва. Така че... дотук *добре*. И беше *добре*, понеже сега се намираше сред хора, които може би се канеха да го натикат в казана, да го сварят и да го излапат, но... е, може би подобни мисли не бяха особено *добри*, така че ги заряза. Но поне беше сред хора, нали? И *най-доброто* беше, че в момента – поне в този момент – в малкия си апартамент затвор се чувстваше в безопасност и поне засега нямаше нужда да тича наникъде, и беше уморен, и имаше болки, така че *тук* беше *добре* просто да поседи на едно място и да почака да види какво ще му се случи от тук нататък.

Следващата случка не се забави особено много. Само след няколко минути момчето чу ключът отново да щрака в ключалката. Сърцебиенето му се ускори. Напрягна се и се оттласна назад по пода, за да притисне гръб до стената, и зачака, а вратата се отвори и в едва-едва осветената стая влязоха трима души. Единият носеше старовремска лекарска чанта и запалена маслена лампа, която след влизането си вдигна към момчето. Другите двама бяха въоръжени с картечни пистолети, които също държаха вдигнати към пленника.

Затвориха и заключиха вратата зад себе си.

– Стани – нареди единият от мъжете с оръжията. – Свали си дрехите.

– Какво? – попита момчето, все още замаяно от бягството си.

– *Ставай* – уточни въоръженият с дрезгав глас. – *Свалий* дрехите.

Момчето се изправи на крака. Беше го заговорил именно мъжът, който го качи на коня. Стори му се около четиридесетте, средно едър, но очевидно силен за ръста си. Имаше прорязано от сурови бръчки лице с нос като ястребова човка и хлътнали дълбоко, бдителни тъмнокафяви очи. Изглеждаше така, все едно не знае какво е това усмивка. Подобна гримаса като нищо би му строшила физиономията. Беше надянал износени дънки, кафяви работни ботуши и сива риза с навити ръкави, а на главата му стоеше нахлупена тъмносиня бейзболна шапка. Имаше кафява брада, прошарена със сиво. Кобурът на извънредно смъртоносното му оръжие висеше празен плътно покрай хълбока, с прихванати около лявото му рамо ремъци. На лявата му китка беше пристегнат много очукан на вид часовник без стъкло.

– Давай, синко – подкани мъжът с докторската чанта. Той беше по-възрастен, сигурно към средата на шейсетте, белокоос и спретнато избръснат, слаб и облечен по-добре и от двамата – в синя риза и избелели панталони. Държеше се за останките от живота си, поне колкото от тях съумяваше да запази. Някога може и да бе имал приятелско и открито изражение, но сега лицето му изглеждаше измъчено и напрегнато. В очи се набиваше кобурът на кръста му с пъхнат в него револвер. Този тип също носеше часовник, поне на пръв поглед в прилично добро състояние.

– Ще ме убивате ли? – попита момчето.

– Ако се наложи – отвърна онзи със суровото лице. – Свалий си дрехите. *Веднага*.

Третият – слаб и жилав, чернобрад, стоеше встрани недалеч от вратата. Момчето прецени, че е избрал това място, за да има възможност за чист изстрел. Започна да се съблича – бавничко, понеже костите го боляха и беше толкова изтощено, че можеше да спи непробудно хиляда години. Когато си свали дрехите и ги пусна на пода около себе си, застана неподвижно, докато тримата се взираха в него на светлината на маслената лампа.

– Откъде са ти всичките тези синини? – Попита докторът с тих глас.

Момчето сведе очи да се огледа. Дори не ги беше усетило. През гърдите му минаваше огромна, грозна, черна синина. Простираше се от рамо до рамо. Черни петна опасваха хълбоците му и се точеха през стомаха и по бедрата. Нямаше спомен какво е предизвикало тези контузии, но те

обясняваха откъде са всичките му болки и защо плюе кръв. Нещо го беше цапардосало, и то яката.

– Моля те, обърни се – каза докторът. – Нека ти разгледам гърба.

Момчето се завъртя. Чернобрадият на вратата изсумтя тихичко, а онзи със суровото изражение заговори почти шепнешком на спътника си.

– Пак ще те попитам същото – обади се докторът. – Откъде са ти синините?

– Не знам – пророни момчето, все още смутено, докато се обръщаше отново с лице към тримата.

– Имаш също толкова голяма синина на гърба си и по протежение на гръбнака. Контузиите ти изглеждат *много* сериозни. Преживял си извънредно жесток инцидент... не е като да паднеш по няколко стъпала и да си ожулиш коляното. Имам предвид... *жесток!* – докторът пристъпи напред и светна с лампата в очите на момчето.

– Леко, док! – предупреди го суровият тип. Узито му беше прицелено около корема на пленника и не трепна.

– Храчиш ли кръв?

– Да, сър.

– Не ме учудва. По-скоро ме изумява, че дробовете ти не са гръмнали и че все още *можеш* да дишаш. Как си със слуха?

– Леко звънтене в ушите. Малко са ми като натъпкани с памук. Това е всичко.

– Хм. Интересно. Според мен си преживял... ами не ми се ще да гадая! – Докторът се усмихна вяло и гърчаво, което сигурно беше най-доброто по силите му.

– Може ли да се обличам вече?

– Още не. Разпери ръце настрани, става ли?

Момчето изпълни каквото го бяха помолили.

Докторът връчи медицинската си чанта на суровия тип и отново се приближи до хлапето. Освети с лампата тялото му. Намръщи се, докато проучваше огромната почерняла синина напреко на гърдите на пациента си.

– Може да си свалиш вече ръцете – каза и момчето го направи. След това докторът се пресегна назад и отвори чантата си. От нея извади пневматична спринцовка и ѝ свали капачката да е готова за употреба. Каза: – Лявата ръка, ако обичаш!

Момчето се поколеба.

– Какво е това?

– Физиологичен разтвор...

– За какво *служи*? – попита пленникът с леко раздразнение.

– С негова помощ правим проверка – отвърна докторът – дали си човек, или не си. Физиологичният разтвор предизвиква реакция с извънземната кръв. Загрява се. След това се случват разни работи. Лявата ръка, ако обичаш!

– Човек съм – обясни момчето.

– Прави каквото ти се казва – обади се суровият тип. – Не искаме да те гръмнем за няма нищо.

– Добре – пленникът им успя да изцеди крива усмивка. Подаде лявата си ръка. – Ето!

Иглата потъна във вена. Докторът отстъпи назад. И двамата стрелци се прицелиха с пръсти на спусъците. Докторът си гледаше внимателно часовника. Измина около минута.

– Дейв – обърна се към суровия тип. – Мисля, че е чист.

– Сигурен ли си?

Докторът се взря в лицето на момчето. Очите му бяха сини, загнездени сред бръчки, но много ясни.

– Не виждам подутини. Няма деформации, нито израстъци. Не реагира на вливането. Нека му чуем сърцето и да премерим кръвното – той извади стетоскоп от чантата, провери пулса на момчето и след това използва маншона за кръвно. Заклучи: – Нормално е. Предвид обстоятелствата.

– Ами синините?

– Да – съгласи се докторът. – Ами синините... – прозвуча като заключение, не като въпрос. – Синко, как се казваш?

Момчето се поколеба. Беше уморено и разкъсвано от болки и все още усещаше вкуса на кръв в устата си. Име? Не разполагаше с нищо подходящо подръка. Мъжете чакаха. То реши, че е по-добре да им подхвърли каквото и да е и се сети за едно име, което видя наскоро. Отговори:

– Итън Гейнс.

– *Наистина* ли? – Дейв наклони глава на една страна. – Странна работа. Наш наблюдател те мярва през бинокъла си да се юрваш на паркинга на оная ми ти гимназия. Шантава работа, щото тя се нарича тъкмо „Итън Гейнс“. *Казваше* се, де. Та как викаш, че ти е името?

Момчето сви рамене.

– Смятам – обади се докторът, – че той не си знае името. Преживял е много тежко сътресение. Някаква експлозия. Нищо чудно да е попаднал във взривната вълна. Къде са родителите ти?

– Не знам – отвърна момчето. Намръщи се. – Май просто се събудих ей тъй, отведнъж. Тичах. Само това помня. Знам, че съм в Колорадо... май във Форт Колинс? Но всичко друго... – то примигна и огледа малкия си затвор. – Какво е това място? Какво означаваше онова за... извънземната кръв, дето се нагрявала?

– Ще ти обясня после – обеща Дейв. – Точно сега обаче ние задаваме въпросите. От рода на „откъде си“?

На момчето му беше дошло до гуша от заплахи. Не му пукаше дали срещу него има насочено „Узи“. Направи голяма крачка напред, с която предизвика и двете оръжия да се обърнат към него, и изпъчи брадичка, сините му очи блеснаха от гняв и заяви:

– *Казах* ви. Не помня кой съм или откъде идвам. Знам само, че бягах. От *тях*. Те се биеха право над мен. И навсякъде! – Принуди се да спре, за да напълни с въздух натъртените си дробове. – Не знам и *вие* кои сте бе, хора! Наистина се радвам, че ме измъкнахте от онова място, но не ми харесва да ме държат на прицел. Нито вие, нито мъглявите... – той остана няколко секунди за размисъл, след което добави: – Сър.

Свалиха оръжията. Дейв стрелна с поглед доктора, който беше отсгипил настрана и прикриваше тънка, развеселена усмивчица.

– Ами *добре* – съгласи се докторът. – Итън, смятам, че можеш вече да се обличаш. Що се отнася до това кои сме *ние*, аз съм Джон Дъглас. В предишния си живот бях хирург педиатър. Сега най-често пробутвам аспиричета. Това са Дейв Маккейн – той посочи суровия тип – и Роджър Пел.

– Здравсти – каза Итън и на трима им наведнъж. Захвана се да облича отново дрехите си: мръсните бели чорапи, белъто, което не ставаше за носене, калните дънки, омърляната червена риза с откъснатия десен ръкав и окаляните пуми. Сети се да претърси джобовете на дънките за някоя полезна дреболия, но обискът не извади на бял свят нищо ценно.

– Не си спомням тези дрехи – сподели с мъжете.

И усети как бентът в него се чупи. Стана внезапно и безшумно, но имаше чувството, че главата му кънти от писък. Канеше се да каже „Не си спомням кой ми ги купи“, но изгуби думите и те се разлетяха. Разтрепери се и дясната му ръка хвъркна да се притисне към челото, да изтръска спомените, които липсваха там, а очите му пареха, гърлото му се давеше и накъдето и да се обърнеше, срещаше все стени.

– По дяволите – обади се Дейв Маккейн, – че то понявгаш и аз си забравям името! – Вече говореше по-тихо и не толкова дръпнато. Гласът

му пресекваше, но го оправя, като се окашля. – Такива са времената. Нъл'тът, док'?

– Тът – съгласи се Джон Дъглас. Посегна и положи длан на рамото на Итън, пипаше нежно като хирург педиатър. Рече: – Такива са времената.

Момчето отпъди с примигване плача и кимна, понеже сълзите не печелеха битки и не оправяха неправдите.

– Тя ще иска да се видят – обърна се Дейв към доктора. – Ако си *сигурен*, де.

– Сигурен съм. Итън, може да ме наричаш Джей Ди, става ли?

– Да, сър.

– Добре. Да се махаме от тази дупка.

Те го изведоха през укрепената с метални листове врата и под мъждивата жълта светлина. Половин дузина души – слаби, облечени с многократно кърпени и рядко прани дрехи – се навъртаха около вратата в очакване как ще се разиграе малката драма, и при появата на Итън те отстъпиха нагоре по стълбите.

Когато стигнаха до някогашния паркинг на най-ниския блок, Джей Ди насочи момчето наляво:

– Оттук.

Дъждът беше престанал и слънцето прежуряше през жълтеничавите облаци. Ухаеше на електричество – като преди гръмотевична буря. И самият въздух изглеждаше натежал и влажен. Нямаше и намек за ветреца. Итън последва тримата си водачи през паркинга, покрай овехтели тенискортове и плувен басейн, в който имаше доста боклуци, но само малка локва дъждовна вода в най-дълбокия му край. Видя, че тук, под закрилата на тази самоделна крепост, са се събрали хора от най-различни поколения. Имаше жени, които държаха бебета и току-що проходили малчугани, имаше и по-големи деца и тийнейджъри, та чак до старци може би на около седемдесет. Някои от местните работеха, по-здравите телом цепеха дърва и подреждаха цепениците в спретнати камари, другите се трудеха върху външните стени, за да укрепят участъци, които изглеждаха повредени, или се занимаваха с разнообразни други дейности в това крепостно общество. Повечето от обитателите спираха работата си, за да позяпат преминаването на Итън и тримата. Всички бяха слаби и се движеха бавно като в кошмар, с вкаменени лица и празни погледи, но по-важното: бяха оцелели. Итън преброи осем коня, които пасяха в корал на пресушения, каменист склон близо до най-високата част на комплекса. Наблизо се издигаше малък дървен обор, който определено не изглежда-

ше като част от първоначалния дизайн на комплекса. Без достъпен бензин истинските конски сили очевидно оставаха единствен начин за придвижване.

– Насам – обади се Джей Ди и насочи Итън към поредното стълбище в централната сграда. Стените бяха изрисувани с графити девизи в червено, бяло и синьо, сред безмълвните призови на които имаше и твърдения като: *Няма да умрем, този свят е наш и Утре е нов ден*. Итън се зачуди дали хората, надраскали тези надписи, още са сред живите.

Качи се по стълбите след Джей Ди, а Дейв Маккейн и Роджър Пел вървяха по петите му. На следващия етаж докторът спря и почука на врата с номер 227 на нея. Точно преди тя да се отвори, нещо изсвири над главите им – толкова бързо, че остана практически невидимо, просто мярна се силует на намацан в жълтеникаво и кафяво триъгълник, който разразваше атмосферата и изчезна, и всички освен Итън трепнаха. Той беше уморен да бяга и ако му предстоеше да умре днес, възнамеряваше да срещне съдбата си, без да се присвива пред нея.

Вратата се отвори и през процепа надникна жилест, бледен тип с рошава и къдрава червеникава коса и рижава брада. Носеше очила, залепени с изолирбанд. Лупите уголемяваха сивите му очи. Беше облечен в мръсен гащеризон и риза на кафяви карета и притискаше към хълбока си клипборд с прищипан на него бележник с жълти листа, на които Итън мерна редове с числа. Отляво на устните му се поклащаше силно надъван молив.

– Здравсти, Гари – поздрави го Джей Ди. Посочи му Итън. – Имаме ново попълнение.

Мъжът с уголемените очи огледа момчето. Червеникавите му вежди отскочиха нагоре. Попита:

– Паднал си в някаква кал, а?

Итън кимна.

– Нов ли имаме? – разнесе се женски глас иззад Гари, който носеше пистолет в кобур на кръста също като Джон Дъглас. – Дайте да го видя!

Гари отстъпи встрани. Джей Ди пусна Итън да влезе първи в апартамента. Зад бюро вътре в стаята седеше жена, на стената зад нея висеше голяма експресионистка картина с галопиращи през ливада диви коне. Налепено в геометрична шарка тиксо укрепваше стъклената плъзгаща се врата, която водеше към терасата и гледаше към далечните планини, взривили се зад Итън неотдавна. На пода беше застлан пурпурен килим, в стаята имаше също и две кресла, масичка за кафе и кафяв диван. Всичко изглеждаше като измъкнато от вехтошарска лавка, но поне правеше

жилището удобно. Или целта не беше такава? На отсрещната стена бяха окачени на стойка три пушки, едната – с оптичен мерник. Имаше и няколко маслени лампи, чиито фитили горяха ниско. На кресло пред бюрото седеше втора жена и тя също държеше клипборд с прикрепен на него жълт тефтер, изпъстрен с числа. Очевидно в момента се провеждаше някаква среща, включваща разбор на суми, и когато Итън се приближи, остана със силното впечатление, че резултатът от сборовете не клони на хубаво.

И двете жени се изправиха, сякаш беше заслужил уважението им. Каза си, че навярно е така – най-малкото беше стигнал дотук, без да го убият нито горгонските чудовища, нито войниците на мъглявите. От двете жени тази зад бюрото беше по-възрастната. Носеше светлосиня блуза и сиви панталони, а шията ѝ красеше огърлица от тюркоазени камъни със сребърно разпятие в средата. Каза:

– Какво си имаме тук?

Присви тъмните си очи и стрелна с поглед Джей Ди.

– Човек е... – увери я докторът, отговаряйки на незададения ѝ въпрос. Но сякаш остави мисълта си недоизречена, а на Итън почти му се стчу „... поне доколкото мога да преценя“. – Има обаче един проблем. Той не си знае...

– Казвам се Итън Гейнс – заяви момчето, преди Джей Ди да успее да довърши предупреждението си.

– ... *историята* си – продължи докторът. След като Дейв и Роджър влязоха, Гари затвори вратата на апартамента. Шумът от кипящата навън трудова дейност остана приглушен. – Итън няма спомени нито откъде идва, нито къде са родителите му. Той е... да го кажем така... загадка.

– Хана го забеляза през бинокъла си – додаде Дейв. Гласът му не беше толкова суров, но все още говореше рязко. Свали си бейзболната шапка, под която се показва кестенява коса, цялата в многобройни завъртулки и с прошарени участъци на слепоочията. – Аз взех решението да идем да го спасим. Нямахме време да докладвам нито на теб, нито на някой друг.

– Подвиг или лудост, как смяташ? – Обади се жената зад бюрото, говореше на Дейв с нотка на раздражение, сякаш ценеше живота му повече, отколкото каскади на седло из бойното поле. Отново спря поглед върху момчето и му заяви: – Итън, аз съм Оливия Куинтеро. Водя се за нещо като водач тук. Поне хората ме убеждават, че съм. Предполагам, трябва да те приветствам... с добре дошъл в „Пантър Ридж“.

Итън кимна. Прецени, че има куп по-лоши места, на които можеше да се озове. Като например където и да е извън стените. Огледа внимателно Оливия Куинтеро, която излъчваше успокояваща увереност, сила на духа и целеустременост. Каза си, че това е и причината тя да стане лидер на общността. Беше доста висока, кльощава и сигурно покрай недостига на храна бе отслабнала допълнително. Но беше жилава и корава дори на вид, със спокойно и съсредоточено изражение и високо чело под корона от късо подстригана бяла коса. Итън предположи, че на възраст е малко над петдесетте, благодарение на латиноамериканските си предци имаше кожа с по-тъмен оттенък. Челото ѝ беше прорязано от бръчки, имаше ги – и то дълбоки – и в ъгълчетата на очите ѝ, но с изключение на тях Оливия носеше преживелиците и несгодите на живота си с достойнство. Изглеждаше така, каза си Итън, както човек би си представял – естествено, преди светът да отиде по дяволите – училищна директорка, но такава, която е преживяла едно-друго в младите си години и може да ти прости доста провинения, ако се държиш както подобава с нея. Като нищо може и да е била директор в гимназия „Итън Гейнс“, кой знае? Или бизнесдама. Човек, роден в бедно семейство и направил състояние от продажба на недвижими имоти – от онези къщи, дето са имали вид на замъци още преди да се появи нуждата от укрепления. Само дето момчето не можеше да си спомни откъде знае за тези малки замъци, така че просто зарязва размислите, понеже в нощта на мислите му не проникваше и лъч дневна светлина.

Долавяше, че и Оливия го проучва. На свой ред тя го виждаше като окалян тийнейджър на четиринайсет-петнайсет години, с рошава кестенява коса, с прораснал бретон, който почти му влизаше в очите, те пък – със светлия син цвят на ранното утринно небе над ранчото, което Куинтеро държеше заедно с починалия си съпруг Винсент на около двайсет мили източно по времето, когато светът не беше откачил. Тя забеляза острите нос и брадичка на Итън и също толкова остро – почти пронизващо – изражение в очите му и си каза, че той е интелигентно хлапе, което определено ще да е било родено под много късметлийска звезда, че да оцелее през всичко, което със сигурност бе преживяло там, навън. Или... *tal vez no tan afortunado*, понеже май късметлиите бяха измрелите рано, дето не страдаха по изгубените си любими и не плачеха за Земята, каквато е била преди.

Прекалено многото размисли по въпроса бяха като тъмен тунел към Ада, а Господ е свидетел, че оцелелите бяха страдали предостатъчно, и им предстояха още страдания. Процентът на самоубийствата растеше.

При толкова много оръжия наоколо просто няма начин да спреш човек, който е намислил да напусне, и...

Угасването на надеждата беше най-лошото. Оливия го знаеше. Така че не можеше да допусне никой друг да разбере колко близо е до мига, в който ще вземе пистолет, ще го опре до главата си посред нощ и ще се присъедини към съпруга си на място, което със сигурност щеше да се окаже по-добро от това тук.

Но „Пантър Ридж“ се нуждаеше от своя водач – човек, който да продължи напред, да организира нещата и да заяви, че *утре е нов ден*, и Оливия не възнамеряваше да показва никому ужаса и безнадеждността, които изпитваше. Стискаше здраво зъби, макар че дълбоко в душата си се питаше колко ли още ще издържи и защо ли търси какъвто и да е начин да се крепи за живота.

– Случвало ли се е да убивате? – внезапно я попита Итън.

Въпросът му я стресна малко.

– *Какво?*

– Убивали ли сте пленници в онази стая, където ме бяхте затворили? – продължи да разпитва момчето. – Видях следи от нокти и дупки от куршуми по стените. Имаше и петна, според мен – от кръв. Струва ми се, че там са вкарвани и са били убити разни други хора.

Дейв пристъпи напред, така че да застане между Итън и Оливия.

– Да, убивали сме разни *твари* там, вътре. Може и някога да са били хора, но определено не бяха вече такива, когато ги утрепахме. Нямахме друг избор. След това измихме кръвта колкото ни беше по силите. Не *знаеш* ли как е навън?

– Знам за горгоните и за мъглявите. Знам, че се бият помежду си. Разкъсват света на парчета. Това е всичко, което си спомням.

– И не си спомняш *откъде* го знаеш? – поинтересува се Оливия. – Нищичко?

– Нищичко – кимна момчето.

Оливия се спогледа с Джон Дъглас, който вдигна белите си вежди и сви рамене, все едно каза „Представа си нямам защо“. Тя отново съсредоточи вниманието си върху новото попълнение.

– Не знам къде си бил или как си оцелял там, навън, но според мен ще имаш доста за *проумяване*. И то далеч не се отнася само за мъглявите и горгоните. Гладен ли си? Надявам се, че нямаш нищо против конското месо.

– Ям месо.

– Тук, в комплекса, се оправяме с подръчни средства. Справяме се или минаваме без даденото нещо. Най-често караме без него. Но продължаваме нататък...

„Защо!“ – запитва се Оливия още докато изричаше тези думи. „Какво е нещото, което ще промени положението в крайна сметка?“ Бързо изтри тези въпроси от мислите си. За момента не виждаше също така и смисъл да споменава, че се случва нощем истинският Ад да сполита останките и руините на тази Земя.

– Дейв, заведи го в столовата. Нахрани го. Намери му място за спане.

– Добре – отвърна Дейв с каменно изражение. – Поредното щастливо попълнение в малкото ни семейство!

– Колко души живеят тук? – обърна се Итън към домакинята си.

– Сто и двадесет според последното преброяване. Бройката се променя от време на време.

Погледът на Итън подскочи към жълтия тефтер на бюрото. Вгледа се в записаните там числа – задраскани и нанесени наново с нервна ръка.

– Това не са хора – поясни Оливия, забелязала интереса му. – Това са наличностите ни. Тук сме от близо две години. Запасите ни свършват.

– Храната и водата? – уточни Итън.

– Консервираната храна и бутилираната вода – запасите ни и от двете са прекалено малки. Това е и причината да започнем да ядем конете, а на дъждовната вода нямаме вяра. Та така стоят нещата – завърши Оливия.

„Лоша работа“, помисли си Итън. В дълбините на очите ѝ виждаше какъв край се очертава. Тя сякаш прочете мислите му и отново погледна към Дейв:

– Вземи го и иди да го нахраниш. Итън, ще се видим по-късно. Става ли?

Той кимна и Дейв и Роджър го изведоха от стаята и затвориха вратата.

Джон Дъглас остана вътре, Кати Мейсън се върна на мястото си, а Гари Рууса хвърли един поглед към клипборда си и жълтия тефтер с всичките нанесени в него гибелни числа. Оливия седна, но си знаеше, че има причина докторът да се забави, така че попита:

– Какво има?

– Интересен младеж – уточни Джей Ди.

– Не ми се ще и да мисля какво трябва да е преживял. Но и други са минали през същото. Прибрахме и други оцелели преди няколко дни, нали?

– Така е. Трудно е да се опазиш там, навън, но не е невъзможно – докторът се намръщи. – Просто... ще ми се да разполагах със свястно лабораторно оборудване. Да имаше някакъв начин наистина да подложа Итън на сериозен преглед.

– Защо? – Оливия стисна зъби и преглътна притеснено. – Понеже смяташ, че може да не е съвсем...

– Мисля – прекъсна я Джей Ди, – че е човек и че е чист. Но също така смятам – и нека това си остане в тази стая, моля – че е преживял някои контузии, които... е, не знам как тъй е в състояние да ходи с всичките синини, които са скрити под дрехите му. И поне по моето скромно мнение *несъмнено* би следвало да има тежки вътрешни контузии. Смятам, че го е помела силна взривна вълна. Просто... цялата тази работа е много странна, нали разбираш, дето е толкова...

– *Жив?* – довърши вместо него Оливия.

– И това също – призна Джей Ди. – Гледано отвън, явно има масивна контузия на гръдния кош. Това само по себе си стига да... – той сви рамене. – Но няма как да дам твърдо заключение, понеже не мога да прегледам младежа, както си трябва.

– Тогава направи каквото ти е по *силите* – посъветва го Оливия, без да отклонява очи. – *Наблюдавай* го. Ако се окаже, че е някакъв друг вид форма на живот... достатъчно добра да премине физиологичния разтвор... тогава е по-добре да го узнаем бързичко. Така че го следи внимателно, чу ли?

– Чух – Джей Ди тръгна към вратата.

– Дръж си пистолета зареден – напомни му Оливия, докато насочваше вниманието си към сметките за намаляващите запаси и идеите как да разпределят порцията, които ѝ бяха предложили Кейти и Гари – и двамата счетоводители в предишния свят.

– Непременно – отвърна тежко Джей Ди и излезе от стаята под лепкавите слънчеви лъчи.

Три

Дейв и Джей Ди гледаха как момчето хапва малка купичка яхния с конско месо на маса в стаята, която служеше за столова. Храненията като цяло бяха планирани така, че да не претоварват тримата готвачи, които правеха всичко по силите си с наличните продукти. Налагаше се храната да се готви отвън, на открит огън, след това да се внася вътре. Зад двойните ключалки на вратите на склада консервираните храни намаляваха, а бутилираната вода практически се беше изчерпила. Следобедната светлина се процеждаше през два укрепени с тиксо прозореца. По масите бяха разпръснати няколко маслени лампи и фенери на свещи. Помещението имаше унил вид, но на едната стена някой беше написал с яркочервена боя *Ще оцелеем!* и боята беше намацана с такава яростна – или трескава – решителност, че чак се беше разтекла на червени струйки до настлания с линолеум под.

Момчето лапаше, все едно не е виждало храна. Бяха му дали хартиена чашка с три глътки вода и му бяха казали, че това е цялата му дажба, така че си я разпределяше внимателно. Конската яхния обаче бързо свърши.

– Поеми си дълбоко въздух – посъветва го Джон Дъглас.

Итън спря облизването на купичката, за да стори заръчаното от доктора.

– Болят ли те дробовете?

– Малко са схванати. И ме наболява ето тук – отвърна момчето и докосна средата на гърдите си. След което отново се зае да обира всяко парченце месо, което пръстите и езикът му можеха да открият.

– И вратът те наболява, предполагам.

– Мъничко.

– Изненадан съм, че не те боли повече – докторът потри брадичка.

За разлика от повечето мъже, той се опитваше да се бръсне колкото се може по-често и използваше дезодорант. И като младеж бе подхождал придирчиво към вида и навиците си, и после – като възрастен в предходния свят. Сега му беше по-трудно, а и нямаше обяснение защо му е да се придържа към колкото се може повече от старите си навици, но той беше човек на реда и порядките и това запазваше връзката му с онази личност, която бе представлявал навремето. Най-вероятно освен това опазваше здравия му разум и желанието за живот.

– След подобни травми – предположи – бих се усъмнил, че ще си способен да *ходиш*, а не да *тичаиш*. Но пък ти наистина *си* съвсем млад. На петнайсет, бих предположил. И *все пак...* – докторът замлъкна, неспособен да стигне до никакво заключение по случая, не и без сериозни лабораторни изследвания, и този факт го притесняваше особено много. Макар да беше убеден, че момчето е човек. Почти сигурен. Физиологичният разтвор определено не му подпали кръвта и не го принуди да се обърне на бодливо чудовище или на виещ паякоподобен кошмар, както се беше случвало при предишните тестове на затваряни в стаята тъй наречени „човеци“.

– И все пак – изръмжа Дейв, който всъщност не възнамеряваше да се тросва – историята ти е... да речем... преобана.

В предишния си живот беше работил като зидар, също и като бияч в бар с кьнтри музика тук, във Форт Колинс, и въобще си беше корав отвсякъде пич, който нямаше против да се включи във всяко меле, където имаше нужда от физическа сила и юмруци. Но Дейв Маккейн не си хабеше думите. Имаше мръсотия под ноктите, косата му беше мръсна, в бръчките по лицето му се беше събрала чернилка и приемаше задълженията си в крепостта – това последно убежище – много, много сериозно.

– Ако си нямаш спомени, откъде знаеш за горгоните и мъглявите? Защо и това не ти се е изтрило от ума?

Итън отпи от чашката с водата. Посрещна погледа на Дейв.

– Предполагам, че нямам спомени за повечето неща, но *това...* знам, че те се бият.

– Значи знаеш и как е започнало всичко? Помниш го? Онзи ден?

Итън се съсредоточи. Не напипа никакви спомени. Отпи отново от водата и с език подръпна заседнала между зъбите му нишка конско месо.

– Не, не си го спомням.

– Трети април преди две години? – уточни Дейв.

Скръсти ръце върху масата, завладян от спомена как заедно с жена си и двамата си синове се моли на кухненска маса, съвсем подобна на тази тук, в малката къщичка на няколко мили от комплекса и на цял свят разстояние. Няколко месеца след като се настаниха тук Дейв излезе рано една заран, яхна сивия си кон Пилигрим – предизвикваше съдбата и сигурно си просеше самоубийството. Пришълците не се сражаваха особено дълго на едно и също място, но нямаше как да се определи кога ще се върнат. Бойните полета се местеха и конфликтът така и си оставаше неразрешен. Поне доколкото Дейв знаеше, навсякъде по света беше същото.

С Пилигрим препусна до парцела, който заедно с Черил притежаваха, и постоя до кратера, където лежаха овъглените останки на къщата. Долу на дъното видя парчета от същата онази кухненска маса и след това се беше извърнал встрани да повърне, а после се качи отново на коня, понеже сега дом му беше „Пантър Ридж“, а Черил и момчетата бяха мъртви. И... един горгонски кораб се задаваше нататък, цепеше жълтеникавия въздух, което означаваше, че мъглявите също се навъртат някъде наоколо.

– Трети април – повтори и Джей Ди и се удави в спомени и чувства.

Мислеше си, че е надмогнал тази болка, но явно не беше – все едно му смазаха сърцето с чук. Болка имаше предостатъчно, за всички. Жената, с която бе прекарал трийсет и две години, умря тук, в апартаментата им, през март. Беше я гледал как постепенно изгърва юздите на ума си, плаче за мама и татко и трепери като малко дете, когато извънземните се сражаваха в района и техните взривове разтрисаха земята. Дебора беше спряла да яде и просто се стопа – жертва на угасналата надежда. Джей Ди се опита да я храни насила, стори всичко по силите си, но ден след ден тя прекарваше в леглото, втрещена в петносания таван, и онази част от нея, която познаваше радостта и свободата, вече си беше отишла. И една вечер, докато седеше до нея в заревото на маслената лампа и държеше ръката ѝ в сгъстяващия се здрач, Дебора го беше погледнала с умерените си, просълзени очи и му зададе едничък въпрос с гласа на дете, което умолява баща си: „В безопасност ли сме?“.

Джей Ди си нямаше идея какво да отговори, така че замълча. Истината беше, че преди да успее да се обади, чу сиваците да прииждат като вълна, при приближаването си виеха като адски псета и в стремглавия си напор с тътен се удряха в стените на „Пантър Ридж“. Отекнаха първите изстрели на пушки и картечните затракаха и когато Джей Ди отново погледна към Дебора, тя си беше отишла от този свят, понеже не можеше да понася повече онова, в което се беше превърнал.

В онзи момент Джон Дъглас се бе изправил пред съдбовен избор. Той включваше или пушката, или пистолета, които притежаваше. Състоеше се от онова, което възнамеряваше да направи през следващите няколко минути, докато се вираше в мъртвата жена, която бе любовта на живота му и която бе отгледала в семейството две дъщери и син. Трябваше да избере дали ще му стигнат сили да излезе навън и да се присъедини към сражението, или духът и сърцето му копнеят достатъчно да последва Дебора към онази Благословена земя, каквато и да е, отвъд границата

на живота, понеже тази тук се беше превърнала в чумав и разложен кошмар.

Минутите отминаваха полека, придружени от бодливите си секунди. Но накрая докторът остави Дебора да спи самичка, взе си пушката и пистолета и отиде да отбранява крепостта си.

– Онзи ден – каза Джей Ди тихо. – Трети април. Беше около десет сутринта. О, спомням си дори точния час. Беше десет и осемнадесет минути. Намирах се в кабинета си, занимавах се с документацията. Една от сестрите ми дотича и ме повика при телевизора в чакалнята. Предаваха го всички – CNN, „Фокс“, MSNBC и местните канали до един. Огромни експлозии в небесата из целия свят. Нещо като пламтящи метеори, които се взривяваха и от тях излизаха... онези горгонски кораби. Тогава още не ги наричаха „горгони“, разбира се. Това стана после. Но те се спускаха от епицентровете на взривовете... просто се рееха и след това бойните самолети се вдигнаха и те ги направиха на парчета, и това продължи... ами не помня колко време.

– Два дни – намеси се Дейв. Той щракна бикчето си и запали цигара, без да иска разрешение, понеже вече на никого не му пукаше дали пушиш, или не. – Всичко свърши за два дни. Знам, че не си спомняш единадесети септември – обърна се той към Итън, – но това беше... ами като единадесети септември, умножен хилядократно. Горгоните довършиха военновъздушните ни сили и армията, а също и флота... – той издуча дим през ноздрите си, същински огнедишащ дракон, макар че очите му бяха празни и почти безжизнени. – По целия свят беше същото. Нищо не можеше да навреди на техните кораби. Или поне нищо, с което разполагахме *ние*. Нищо, сътворено на Земята. Горгоните удариха по някои градове, но не по всички. Гръмнаха Ню Йорк, също и Атланта, Далас и Лос Анджелис... Москва... Токио... Берлин... Пекин. Демонстрираха превъзходството си или поне така разправяха големите клечки от Пентагона. Същите големи клечки, дето внезапно престанаха да са им чак толкова дълги ръцете. Пред лицето на врага никоя риба не изглеждаше кой знае колко голяма... – той отново се вгледа в момчето през облака дим. – Не си спомняш нищичко от това, така ли?

– Не – отвърна Итън. Ако бе имал подобни спомени, сега вече ги нямаше. Каза си, че навярно така е дори по-добре.

– Според учените – додаде Джей Ди – горгоните разполагали с усъвършенствано прикриващо устройство, което ги е довело достатъчно близо до атмосферата, за да навлязат в нея, без да ги засечем. Тогава вече бяха започнали да ги наричат „горгони“ и името прихвана.

– И защо са кръстени така?

– Измислиха го от „Фокс Нюз“ – отвърна Дейв. – Според слуховете били толкова ужасяващи, че ако ги погледнеш, ставаш на камък. Тъй, де... смяташе се, че горгоните са дотам различни от нас... че се побъркваш, ако ги видиш на живо. Така или иначе, щом името се появи, започнаха да го използват във всички новинарски емисии.

Джей Ди си спомни емисиите за паниката в цял свят. Хората бягаха, но накъде биха могли да поемат? Президентът на Съединените щати призова към спокойствие, а след това се свря на „безопасно място“ заедно с всички други официални лица на изборни длъжности от Вашингтон. Навсякъде другаде по света тъй наречените лидери напускаха постовете и ролите си. Нямаше вече кой да поддържа реда в държавата, а полицейските сили не устояха на напора. Телевизионните мрежи и радиостанциите се държах, докато им стигнаха силите. Четиридесет и осем часа след записа на първия горгонски кораб, излизащ от огнената си утроба, бяха заснети аматорски филмчета на явления, наподобяващи вихреци се черни портали, които се отваряха във въздуха и от тях изскачаха огромни, елегантни прилепоподобни форми – онова, което впоследствие стана известно като „корабите на мъглявите“.

– Те са загадки – обясни Джей Ди почти под нос. – Пълна мъгла... – примигна и рязко се върна в настоящето. Обясни на Итън: – Мъглявите дойдоха през подобие на зейващи в небето черни дупки. След това... двете армии се захванаха да воюват. Хората бяха дребни риби. Бяхме като насекоми, които да настъпват за развлечение... Бяхме като играчки... Но пришълците са съсредоточени във войната помежду си. Скоро след пристигането на мъглявите електрическите мрежи по света започнаха да гаснат. Електростанциите излизаха от строя. Предполагам, че комуникационните сателити са били разрушени. Трябва да са го сторили мъглявите – сигурно за да замлъкне бърборенето ни. Или е било поредната демонстрация на сила.

Итън допи мизерната си чашка с вода и тя не утоли жаждата му, но беше доволен, че е получил поне толкова. Опитваше се да възприеме всичко накуп, а то не беше никак малко. Дейв тихомълком допуши цигарата си и после се обади:

– Говорих с човек, който слушал последните радиопредавания... – взря се в горящото връхче на фаса си и го духна, за да излязат искри от него. – Говорели учени и някакви военни. Разказвали версиите си за случващото се. Че тези две цивилизации, каквито и да са, воюват по този

начин... от веки веков. И може би се бият за Земята, а може би не, понеже...

– ... тук е границата – каза Итън, който се чу да изрича тези думи сякаш от разстояние.

Дейв и Джей Ди не казаха нищо, но и двамата се втрениха в него с възобновен интерес.

– Границата – повтори Итън. – Помежду им. Техните светове или техните вселени, или измерения, или откъдето ще да идват. Земята е на границата и това е причината за битките тук... – почти стреснат, той осъзна, че не се съмнява ни най-малко във версията си. Казваше истината. – Те ще продължат да се сражават, докато едната раса надвие над другата. Което може и никога да не стане, понеже... – момчето усети как в гърдите му се надига внезапна паника, имаше чувството, че се зарейва извън тялото си и навлиза в непознати води. Отне му известно време да вкара въздух в натъртените си дробове и да се успокои. – Те са вкопчени... – помъчи се да подбере правилната дума. – Във военна надпревара.

Мълчанието се проточи, а двамата мъже се взираха в хлапето, на рекло се на името на гимназия.

Джей Ди заговори първи с пресекив и пълен с опасения глас.

– Я сега... ни кажи... каква причина имаш да *вярваш* във всичко това, след като не можеш да си спомниш нищо друго? Да си го чул от някого? От родителите си например?

– Не. – Итън седеше разгорещен и запотен и се чувстваше неудобно в собственото си тяло. Костите го наболяваха като болни зъби. – Не знам кой ми го е казал. Просто... – той срещна озадачения поглед на доктора, чиито сини очи блестяха с почти трескава настоятелност. – Просто знам, че това е истината. Ние сме на границата помежду им и на тях не им трябва Земята сама по себе си. Става дума просто за линия в космоса.

Дейв и Джей Ди се спогледаха и Итън прочете неизказания им въпрос: „Вярваш ли на ушите си?“

– Наистина съм уморен – призна момчето. – Дали може да полегна някъде?

Потрябваха няколко секунди, докато магията на казаното от него се развали. Дейв си прочисти гърлото и отвърна:

– Ами да. Има предостатъчно празни апартаменти... – не спомена, че повечето са били обитавани от хора, с времето изчерпили надеждата си и самоубили се накрая. В гробището зад третата сграда бяха посадени дузини боядисани в бяло дървени кръстове. Цели семейства бяха решили да се отърват от живота си и кой би могъл да ги обвинява? Сред оцеле-

лите в „Пантър Ридж“ имаше двама свещеници – мъж презвитерианец и жена методистка – и те и досега изнасяха проповеди и правеха всичко по силите си, но понякога гласът на Христос не можеше да надвика далечните експлозии и писъците на нощните нападатели.

За които, прецени Дейв, Итън нямаше нужда да научава точно сега. Те не идваха всяка нощ, но ако дойдеха тази... момчето набързо щеше да ги опознае.

– Хайде, ела – Дейв стисна угарката от цигарата между зъбите си и се изправи. – Нека те настаним. Ще ти намеря и кофа с пясък да поизгъркаш поне част от калта...

Водата представляваше твърде голяма ценност, за да се хаби за миене. Той все още нямаше намерение да разказва на Итън подробности за тварите, които бяха убили – *изтребили* може би пасваше повече на случая – в Стаята за проверки, и за онова, което изгориха там наскоро, на пръв поглед с човешки вид, но в действителност същински демон.

Дейв никога не се разделяше с узито си в кобура. Вдигна го от масата и го надяна и заедно с Джей Ди и момчето излязоха от столовата да намерят апартамент без петна от човешка кръв навсякъде по стените, по пода или по мебелите.

Четири

Итън.

Момчето се събуди.

Струваше му се, че някой го е повикал – по името, което беше избрал за себе си, за да си създаде някаква самоличност. Бяха го извикали не високо, а тихичко. Достатъчно, та да остане да лежи в леглото на отреденото му жилище с отворени очи, заслушано в мрака.

В апартамент 246 не беше съвсем тъмно. Мъждукаха слабо два фенера на свещи. Стените бяха облицовани с евтин кафяв гипсокартон, килимът на пода – с цвят на жито. Срещу спалнята имаше украса от боядисани в синьо и сребърно метални квадрати. Плод на нечий артистичен вкус, помисли си Итън. Седна в леглото и облегна гръб на възглавниците. Беше гладен, жаден и нервен. Носеше тъмнозелена долница от пижамата, принадлежала вероятно на някой мъртвец. Костите все още го боляха, а контузиите си усещаше натежали от събралата се кръв. Искаше да се завърне към съня, да се гмурне обратно в покоя му, но не можеше... защото в мислите му се въртеше нещо... нещо важно... и той не можеше да се досети какво е то.

Чувстваше се като празна дупка в очакване да бъде запълнена. С какво? С познания? Със спомени? Не съзираше нищо отвъд пробуждането си по време на тичането през онова поле в дъжда.

Вода – помисли си. – Жаден съм.

Само че беше наясно, че последните остатъци от вода се разпределят пестеливо и хората тук отказваха да пият дъждовната вода, понеже е пълна с химикали или отрови. Те обаче ядяха конете, които пък пасяха трева, а тя се напояваше от дъжда. Така че на практика всички все пак поемаха от химикалите. Предположи, че дори изваряването на дъждовната вода на огън не им стига, за да ѝ се доверят напълно. Така че бутилираната вода намаляваше все повече и повече и когато свършеше, хората тук все пак щяха да бъдат принудени да пият от дъждовната.

Итън разбираше защо ги е страх да не попаднат в някоя от схватките между горгоните и мъглявите, но от какво друго се бояха и ги принуждаваше да се гушат тук, зад каменните стени?

Нямаше представа колко време е спал. Джей Ди му беше донесъл пижамата и малко други дрехи, като например два чифта дънки с кърпени колене и няколко тениски – една сива и другата пурпурна, с лого със

стиснат юмрук на групата „Блек Дестройър“, която Итън никога не беше чувал... или не помнеше да е чувал. В покритата с жълти плочки баня той изгърка калта от себе си с помощта на кофа с пясък. Огледа контузиите си в огледалото на светлината на свещите. Гърдите му бяха синьо-черни от рамо до рамо. А когато се обърна, успя да извърти глава достатъчно, за да зърне и отражението на грозните черни синини на гърба си. Изглеждаха много сериозни. Предположи, че май трябва да се радва на липсата на спомени за причината им, тъй като му се струваше, че е преживял всичката болка на света накуп.

Жаден съм, помисли си. Но и в кухнята, и в банята крановете бяха пресъхнали, а тоалетната представляваше суха дупка. Дейв му беше казал, че от него очакват да си върши работата в същата кофа с пясък, която му бяха дали. За да получи вода, трябваше да слезе в столовата, където се раздаваха порциите, а килерът там – както го осведоми Дейв – беше здраво заключен и пазен от въоръжена охрана след вечерното хранене, колкото и оскъдно да беше то.

Итън се хвана, че зяпа сините и черни квадрати на стената срещу леглото си.

Можеше да си представи как се топят и се превръщат в поток от чиста, прясна и бистра вода, която се стича по стената и се събира в локвичка на пода.

Както се вираше в тях, сините и черните кутийки започнаха да трептят и да се сливат в лъскава повърхност.

Плувният басейн – каза си той. – *Свързано е с... плувния басейн.*

Но не знаеше какво точно е свързано. Плувният басейн беше празен, като изключим отпадъците – вероятно останки от натрошени градински мебели – и няколко инча мръсна дъждовна вода в дълбокия му край.

И все пак... имаше силното чувство, че трябва да стане от това легло и да отиде до плувния басейн, и там може би щеше да разбере какво точно го привлича. Надигна се, навлече тениската на „Блек Дестройър“ и пумите си и излезе от апартамента във външния коридор, който водеше към бетонното стълбище. На половината път надолу мярна на хоризонта сини примигвания, които може би бяха светкавици, но може да бяха и безконечната битка на пришълците. Продължи надолу през паркинга и тръгна по криволичещата алея в посока към плувния басейн.

Над „Пантър Ридж“ се беше спуснала тишина. Нощта беше гореща и влажна, натежала от заплахата за още дъжд. През прозорците на някои от апартаментите Итън виждаше успокоително да танцуват малки пламчета на маслени лампи и фенери. Свидетелство, че не е единственият

буден. Видя светлини и на наблюдателниците: на кулите вероятно имаше охрана денонощно, не оставяха картечниците без персонал. Той стигна до група от шестима души, седнали в кръг на паркинга, с няколко маслени лампи по средата. Държаха се за ръце и се молеха със сведени глави. Продължи нататък. Подмина мъж с коса до раменете и без риза или обувки, навлякъл просто чифт дънки, седнал на земята с присвити към гърдите колене.

– Може да дойдат нощес – сподели той с Итън. – Но хич няма да *ме* изпапкат. Не, не и *мене!* – и с тези думи вдигна автоматичния пистолет, който се въргаше до него и опря дулото му в черепа си.

Захили се срещу Итън. Гримасата му бе изкривена от лудост, така че момчето продължи по пътя си.

След малко стигна до плувния басейн, обграден от остатъците на някогашна декоративна желязна ограда. Имаше и порта. Много от паната на оградката бяха паднали, останалите – ръждясали от корозивния дъжд. Портичката беше отворена и висеше на една панта. Итън си помисли, че в комплекса доста хора също се крепят на косъм. Отиде до ръба на басейна и надникна в него, но видя само онова, което беше мярнал за малко и предишния път: разнообразни парчета, навярно части от дървени столове и разни други боклуци, плаващи в няколко инча вода в дълбокия край – олющеният надпис на стената гласеше „5 фута, скоковете забранени“ – и нищо друго.

Няма нищо, помисли си.

Но въпреки това...

... *имаше нещо*.

Пред очите му беше образът на сините и сребърните квадрати, които се сливаха, блестяха и се превръщаха в бистра вода.

Итън се спусна по стълбичката в плиткия край на басейна. Синята боя на дъното беше потъмняла и се лющеше на цели набръчкани къдели. Под нея се виждаше гол сив цимент. Момчето тръгна по права линия към средата на басейна и надолу по лекия наклон към дълбокия му край. Нагази в мръсната дъждовна вода около сифона.

Запита се: *Какво ли има тук?*

Логичният отговор гласеше: *Нищо*.

Движението му във водата накара боклука да отплава встрани. Итън заджапа в кръг около сифона, понеже това му изглеждаше правилна постъпка. Дали тук в крайна сметка не се криеше нещо, зачуди се той. Дали не долавяше дълбоко, потайно движение... като сливането на сини и сребърни квадрати на стената? Постоя известно време в дълбокия край,

наострил всичките си сетива за нещо, в чието съществуване не беше убеден, а после, пак по средата на басейна, се отправи обратно към плиткия край. Имаше ясното усещане, че съвсем наблизко е скрито нещо, но...

Внезапно го стресна дрезгав глас:

– В името на всички лайнари, какви ги вършиш там?

Итън погледна надясно и видя Дейв Маккейн да държи узито си, прицелено някъде съвсем недалеч от него.

– Чух вратата ти да се отваря и затваря – обясни Дейв. – Живея точно до теб. Какво правиш тук? Вода ли си точиш?

– Не, сър. – На Итън му се стори, че Дейв не си е лягал тази нощ, понеже още беше облечен в дрехите, които носеше и вчера, и не си беше свалил бейзболната шапка. – Просто излязох да се поразходя.

– Тия ги приказвай на баба си.

Итън реши, че истината е най-добрият избор. Истината поне във вида, в който я разбираше.

– Имах чувството, че трябва да дойда тук.

– Така ли? За нощно плуване, а?

– Не, сър. Просто имах нужда да дойда дотук, това е всичко.

– Защо? За да пиеш вода?

Итън поклати глава:

– Наистина съм жаден, но Оливия каза да не се доверяваме на дъждовната вода. Това е причината да пиете само бутилирана... – той се сети за затворническата стая и проверката, която беше преживял. Как го каза Джон Дъглас: „Правим проверка дали си човек, или не си“. Итън знаеше за какво става дума, но искаше да го чуе и от друг. – Смятате, че дъждовната вода е отровна, нали? Заради всичките извънземни чудеса в атмосферата? – той вирна брадичка към озареното от светкавици небе. – Какво правят те с хората? Превръщат ги в твари, които се налага да убивате ли?

– Все още не знаем – отвърна Дейв. – Не знаем защо някои *неща* идват тук, като си придават човешки вид. Може и да са били някога хора и да са били променени от *тях*... – махна в посока към проблясващите на хоризонта мълнии. – Нищо чудно да си играят с човешки играчки. Просто има страшно много *неща*, които не знаем.

– Но това не е *всичко*, нали?

– Не – отвърна Дейв. – Никак даже.

– Разкажи ми.

– Първо излез оттам.

Когато Итън изкачи стълбичката на басейна, Маккейн насочи узито си към земята и отстъпи няколко крачки.

– Какво има още? – подкани го момчето.
 – Нощем идват сиваците – обясни Дейв.
 – Сиваците – повтори Итън. Не му хареса звученето на названието – нито в устата на Дейв, нито в неговата собствена. Но все пак попита: – А те какви са?

– Мутирала хора – Дейв никога не беше увъртал и не се канеше точно сега да започне. – Някои от тях са... силно мутирала... в чудовища, които вече не приличат на хора. Не знаем какво го причинява. Може да е нещо в атмосферата, в дъжда или пък е болест, донесена от *ония*. Сиваците идват нощем. Не всяка нощ, но определено се *опитват* да влязат тук... гадна работа. Ние смятаме, така, де, Джей Ди смята, че кожата им вече не може да понася слънчевата светлина. Или нещо ги кара да стоят скрити дневно време. Както казах, не знаем със сигурност и не сме срещнали човек, който да знае.

В главата на Итън се въртяха сума въпроси и се караха кой да бъде зададен пръв. Започна с този:

– Защо ги наричате „сиваци“?

– Понеже *са* сиви. Или поне горе-долу. Изгубили са напълно цвета на плътта си. Не знам кой първи ги нарече така, но им отива. Започнаха да прииждат преди около три месеца. Отначало бяха малцина, после се събираха все повече и повече. Според *мен* имат нещо като радар или сетиво, или каквото там ги струпува на едно място... Може би се *подушват* едни други... – Дейв си позволи тънка, измъчена усмивчица. – Не са ни останали много мунициии. Радваш ли се все още, че се присъедини към веселата ни компания?

– По-добре е, отколкото там, *навън*.

– Ахъ. Е, сиваците се опитват да се доберат до нас, понеже са плътотядни. Те си прибират мъртъвците, което предполага, че ядат труповете. Това ги държи доволни известно време.

Итън кимна.

– Но аз не съм сив и не съм мутирал. Защо тогава ме заведохте в онази стая, където убивате *твари*?

– Прибрахме те в Сигурната стая, понеже имахме... нека ги наречем „нашественици“. Това са същества, които приличат на хора и може и да са били едно време или още да си мислят, че са... но сега са друг вид форма на живот. По мнението на Джей Ди – и на Оливия също – те са хора, избрани от извънземните да си правят експерименти върху тях. След това са ги пуснали на свобода. Като извънземни бомби с часовников механизъм, предполагам. Да речем просто, че съм виждал някои много ин-

тересни реакции на разтвора. Имахме тук и друг доктор. Той се самоуби заедно с жена си и сина си миналия декември, но именно негова беше идеята да вкарваме нещо в кръвообращението, за да изпитваме новодошлите. Благодаря на Господа, че го измисли, иначе щяхме да сме пунали при нас истински ужасии, без да го разберем, преди да е станало твърде късно.

– Дъждът – каза Итън. – Смятате, че той създава сиваците, така ли? Ако е така, няма никой тук не се е променил?

– О, напротив. Започва се със сиви, пепеляви на вид петна. Те се разрастват бързо и след това костите започват да се изменят. Държахме под наблюдение първата жертва, докато преживяваше всичко това. Наложих се да я оковем, което беше ужасно жестока постъпка, но нямахме избор – Дейв изгледа мрачно момчето, преди да продължи. – След няколко дни, когато цялата беше изкривена и деформирана, започна да ѝ расте втора глава, просто уста с малки, остри като игли зъби. Тогава се намеси баща ѝ и я застреля. Беше на дванадесет годинки.

– Олеле! – прошепна Итън или поне си помисли, че го е направил.

– Имахме още четири случая. За всичките се погрижихме, преди състоянието им да се влоши прекалено. *Несъмнено* в атмосферата има отрова... – заключи Дейв. – Понякога дъждът вали кално кафяв или жълт като пикня, но не сме сигурни, че това причинява мутациите. Никой не е сигурен в нищо. Но да, това е причината да зависим от бутилираната вода. Пазим конете под навес, но въпреки това са изложени на дъжда, а и той се процежда през покриви и стени и тече вътре... Ядем конете, така че няма начин да го избегнем. Докторът смята, че на ефектите им трябва време да си проличат, и че може би зависят от химическия баланс на конкретния човек. Както при вирусите или при рака. Някои го прихващат, други не... – Дейв сви рамене. – Какво да прави човек? В крайна сметка се гътва. Просто... въпросът е колко време ти се чака.

– Защо си изчакал *ти* например? – Итън многозначително изгледа карточния пистолет.

Дейв вдигна узито пред лицето си и го огледа, сякаш то беше смъртоносно произведение на изкуството. След това го отпусна отново до хълбока си.

– Хубав въпрос – призна. – Познавах много хора, които решиха да не протакат. Прецениха, че между горгоните, мъглявите, сиваците и простата стара безнадеждност най-добрият вариант е да минеш през райските двери... – спря се за момент и поумува върху отговора. Накрая

каза: – Предполагам, че още не съм готов. Но утре може и да съм. Зависи просто от...

„... времето“, канеше се да продължи, но го прекъсна червена сигнална ракета, която рязко се извиси към висините, изстреляна от наблюдателницата на западния ъгъл на стената.

След секунди я последва воят на сирената с манивела, разположена във вътрешността на комплекса. С едновременно кук и зловещ глас Дейв заяви:

– Какъв си късметлия. Идват точно днес!

Дейв хукна към стената, а от блоковете наизлязоха и други от обитателите им, въоръжени с пистолети и карабини, надянали каквото им е било под ръка. Тогава Итън чу и воя на сиваците.

В началото идваше отдалеч, странно нашепване на дисонансна песен, което равномерно се усилваше все повече. Итън вече беше забелязал, че по протежение на стената, на няколко фута под намотките бодлива тел, са издигнати дървени мостчета и сега защитниците на „Пантър Ридж“ слагаха стълби и се катереха нагоре. Втора червена ракета излетя от най-южната кула, което Итън сметна за знак, че сиваците атакуват от две посоки. Искаше да види какво става, така че изостави басейна, хукна по пътя и се качи на стената по най-близката стълба. Точно когато я достигна, по стълбата го изпревари Оливия Куинтеро, чиято късо подстригана сива коса много приличаше на корона. Спря за миг, колкото да го изгледа намръщено. Под мишница носеше пушка и на колана на дънките ѝ беше окачен револвер в кобур. Беше навлякла жълта блуза в стил „уестърн“ с избродирани по раменете метличини. Тъмните ѝ очи изглеждаха почти абаносови на цвят. Нареди:

– Махай се отгук! *Хайде!*

Оливия се покатери, без да изчака да види дали Итън я е послушал, или не. Той остави въоръжен с пушка мъж да се качи след нея. След това на свой ред се закатери към мостчето, понеже не можеше да устои да не види гледката.

Писъците го блъснаха като приливна вълна. Каменната стена му стигаше до гърдите. Когато се взря навън през намотките бодлива тел, в първия миг му се стори, че се е размърдала цялата земна повърхност. Стотици ли бяха? Или повече? Щъкаха по склона на хълма към стената. От най-южната кула изстреляха бяла осветителна ракета. Докато тя цвърчеше и падаше, Итън успя да види, че някои от нападателите носят парцаливи останки от дрехи, но повечето са голи и голотата им разкриваше пепелно сива плът, която падаше на мазни буци от костите, досущ раз-

варящо се отвратително желе. Имаше и други, също сиви, но с покрита с люспи плът или пък с щръкнали от нея остриета като шипове на бронирана костена плочка. Пълният мащаб на ужаса се стовари върху Итън като ритник в корема. Долу към подножието на стената напредваха жилисти същества с приплеснати черепи и гърбави тела, истински човешки тарани. Имаше и такива, които търчаха на крака, дебели като дървесни стволове, или куцукаха на желатинови крайници, както и твари, които кретаха под краката на събратята си като разлагачи се рачешки туловища.

В авангарда на нечовешката вълна подскачаха твари с бронирани гърбове и ноктести куки вместо ръце. Те се хванаха за стената и започнаха да се катерят към бодливата тел. Смразен от шока, Итън видя как един от катерачите поглежда нагоре и се ухилва, а лицето му беше сиво с очи като цепки, хлътнал навътре нос и с тънки устни, между които се виждаха зъби като малки триончета. Миг по-късно това подобие на лице се взриви под един от първите картечни откоси и трупът увисна, гърчейки се на няколко фута под бодливата тел с куки, все още забита в хоросана между камъните.

Огън откриха и други пушки, пистолета и автомати. Макар че бурята от куршуми разкъсваше телата на сиваците, тварите продължаваха да се катерят в смазваща вълна срещу стените на крепостта на „Пантър Ридж“. Нещо се удари в обкованата с метал порта със сила, която накара мостчето под краката на Итън да затрепери. Между камъните блъвна прах. Неколцина стрелци откриха огън по невидимия звяр. Последва втори удар на чудовищна маса в портата, но не беше така мощен и явно още няколко изстрела довършиха нападателя.

Пред Итън на светлината на бялата ракета се вълнуваше море от деформирани, гротескни твари, които някога са били хора. Той видя мъже, жени и деца, превърната в съскащи и пищящи чудовища, породени или от извънземна болест, или от отрова в дъждовната вода. Видя гърбави силуети с алчни погледи и скелетоподобни тела със сива, тънка като хартия плът, която изглеждаше като...

Видимият човек.

Той си спомни.

Трудеше се върху модела си на „Видимият човек“² с прозрачната му пластмасова кожа, през която се виждаха всички вътрешни органи, вени

2. *Visible Man Kit* – детска играчка, макет на човешко тяло, продукт на *Skillcraft*. В комплекта влизат скелет, жизненоважните органи, очи, кожата с основните вени и артерии, мозък и стойка за сглобяване на модела.

и артерии на човешкото същество. Беше го взел от... къде? „Уол-Март“? Не, от „Амазон“. Седеше на бюрото в стаята си... в къща, за която нямаше спомени... под зелена настолна лампа... Пластмасовите органи бяха подредени така, че да му е по-удобно да ги боядисва... Внимаваше много, понеже искаше всичко в комплекта по анатомия да бъде както трябва... за училищен проект... Имаше и жена, която влиза в стаята... тъмнокоса... и казва...

– *Назад!* – викна жената редом с Итън.

Той с ужас осъзна, че по бодливата тел се беше изкатерило люспестокожо чудовище с черни, хлътнали очи в едната глава и наченки на втора – израстък с размер на грейпфрут с бели, слепи зъркели на стъблото на шията. То тъкмо промуши ръка през намотките да стисне гърлото на Итън, но миг по-късно Оливия Куинтеро блъсна хлапето встрани и застреля съществото право в слепоочието, мозъкът му се пръсна и втората глава взе да квичи и да щрака с малките си бебешки зъбки, докато тялото се хързулваше надолу и назад.

Ако погледите можеха да изпепеляват, Оливия щеше да остави Итън намясто. Зареди нов куршум и стреля отново в скупчените сиваци, които неуморно драпаха по стената с ноктестите си пръсти. Някои успяваха да стигнат до бодливата тел и се пресягаха през нея в опит да докопат всичко, до което лапите им достигнат, преди да бъдат застреляни и да паднат. Сивокожо жабоподобно чудовище с изпъкнали очи и дълга абаносова женска коса внезапно скочи нагоре и се приземи на бодливата тел отляво на Итън, смаза я и по петите му се изкатери мъжко същество с четири ръце – две с нормални размери и два гъвкави израстъка, изникнали от гръдния му кош – които вършееха трескаво и откъснаха телта от рамката ѝ. Итън видя Дейв Маккейн да стреля с узито си право в лицето на чудовището, но веднага щом окървавеното му тяло рухна, го замениха две други, едното тънко като жица и с пепелява плът, покрита с малки остри шипове, и другото – масивен звяр с деформиран череп като глава на чук и с лице, което сякаш се състоеше само от зейнала острозъба паст и очи с размера на черни мъниста.

Чукоглавият звяр блъвна от ужасната си уста рев, който не звучеше дори близо до издаван от човешко гърло звук. Преметна се през телта и тупна на мостчето. Намираще се само на няколко фута вляво от Итън. Вкопчи покритите си с шипове пръсти в раменете на младеж, чийто револвер изгърмя в гръдния кош на чудовището, но зейналата му паст вече късаше парчета плът от лицето на жертвата. Въпреки че по сивака стреляха всички оръжия, които можеха да се обърнат натам, той зина по-

широко, за да лапне цялата глава на жертвата, и с мощно, отвратително тръсване я откъсна от тялото. След това оловната буря най-сетне блъсна звяра през бодливата тел, а обезглавеното тяло рухна на земята от противоположната страна.

Прииждаха и други твари, катереха се все по-бързо и по-бързо. Късаха телта от рамката ѝ, лапваха куршума и падаха, но местата им заемаха все нови и нови сиваци.

Оръжията започваха да щракат на празно. Отчаяни ръце ровеха за патрони в кобури, джобове и кутии с мунициии. Някои от защитниците си носеха брадви и дойде ред да се захванат със сеч и трошене. Итън ясно долавяше как леденият воал на паниката се разпростира над крепостта. Тварите, напомнящи човешки същества от дълбините на измъчени кошмари, продължаваха да късат телта на нови и нови места и се промушваха през нея. Узито на Дейв Маккейн стреляше ли, стреляше и внезапно замлъкна, а той трескаво ровеше из джобовете си за допълнителни пълнители. Пушката на Оливия Куинтеро се обади и събори от стената зловец паякоподобен силует. Тя спря да вкара с удар поредния пълнител в оръжието си и за малко да я награби жилеста твар с дълга бяла коса, желирана плът и назъбени като в паст на акула зъби. Оливия удари звяра в гърдите с дулото на пушката и допълни удара с куршум в челото, с което прати нападателката да лети заднешком в мрака. Писъкът на чудовището звучеше като стържене на нокти по черна дъска. От усилието и страха лицето на Оливия беше окъпано в пот. Тя извади пистолета си, прицели се и започна бавно и методично да сваля неуморно катерещите се твари.

Итън прозря истината.

Нападателите бяха твърде многобройни. Тази нощ сивациите щяха да победят събралите се под защитата на „Пантър Ридж“. Картечните на наблюдателните кули все още стреляха, обаждаха се и пушките и пистолетите на бойците по стените, но Итън знаеше, че куршумите скоро ще свършат и всички оръжия ще се превърнат в тояги. Видя дузини твари да катерят стената и към нея напредваха още купища – цяла армия подвижни злокачествени тумори – и му се стори, че самата земя се е вдигнала на вихрен бунт.

Каза си, че сивациите трябва да бъдат отблъснати от стените. Да бъдат отърсени от лицето на хълма, погълнати от самата земя, и каква ли мощ бе необходима, за да се случи това?

В разгара на стрелбата и сред писъците и виковете на една от жените защитнички, нападната близо до него, изпита нуждата да долепи длани до камъните на стената пред себе си, като че ли докосва самата земя от-

вд стената. Или я оформя, извайва я. Сякаш я командва и изисква да изпълни волята му, и като на длан съзря видение на онова, което искаше да се случи.

Ясен, звънък вътрешен глас му нареди да го стори, убеди го, че това е правилната постъпка точно както и разходката до плувния басейн беше правилна. Просто докосни камъните, рече този глас – неговият собствен, но по-силен и по-уверен – просто докосни камъните и виж в съзнанието си мощта...

... *земетръсна* мощ.

„Та аз съм просто дете – помисли ти Итън. – Не мога! Не мога да го направя!“

Но още докато си го казваше, осъзна, че сиваците са на път да преодолееят стената и по нея се катерят още много, а патроните свършват и не разполага с много време, понеже след малко всички, заедно с него, щяха да са мъртви.

Земетресение, помисли си той.

Можееш! – рече му гласът. Неговият собствен, но по-различен. Повъзрастен глас може би. Глас, който знаеше неизвестни на Итън факти и може би такива, които той се боеше да научи. Трябваше да си го признае, ужасен до пълно вцепеняване. Парализиран в очакване на края.

Можееш – увери го гласът. – *Подчини се. И опитай.*

Направи го *сега*, преди да ти свърши времето!

Итън нямаше представа как да постигне подобно нещо, но осъзна, че се очаква да вложи усилие. И да, струваше му се пълна лудост, но трябваше да опита.

Положи длани на камъните.

Надзърна навън, към гмежта в мрака.

Пое си дълбок и дълъг дъх във все още натъртените си дробове и когато издиша, видя ясно в главата си как склонът на хълма помръдва като кожа на змия, и се съсредоточи върху видението, и измина секунда, а после и друга, без да долавя нищо друго, освен щракането на изпразвани се оръжия и писъците на сиваците, които катереха стената, и ударите на брадвите, които сечаха деформираната плът... нищо... съвсем нищо.

И точно когато Итън се канеше да отлепи длани от камъните и да се подготви да срещне смъртта си навярно, усети стряскаща горещина внезапно да се надига от дълбините на тялото му, тя изпържи плътта му отвътре. Може би, каза си, е като вълна електричество, което прогори ушите му и запука в косата му – или пък нямаше нищо общо, а беше просто усещане за твърда вяра, че ще успее, щом иска да спаси себе си и дру-

гите, и също толкова бързо наред царящия хаос и вихрецо се насиле усети как част от него – загадъчна част, която дори не проумяваше – набира чутовна сила.

Усети я да се изсипва от тялото му като водовъртеж и да влива волята си в пръстта.

Земята простена като пробуждащ се от дълга и мъчителна дрямка старец. След това старецът се протегна и отърси и в този миг целият хълм се надигна.

Не беше плавно движение. Пукнатини препуснаха по пътното платно и в прозорците на апартаментите зад Итън се трошаха стъкла. Жилищните блокчета в „Пантър Ридж“ стенаха с цепещо се дърво и откачащи се от опорите си тераси. Но стената отърси част от катерачите и обстреля с прахоляк и остри парченца деформираните лица на онези отдолу. Мнозина от защитниците нападаха на колене и някои дори рухнаха от мостчето. Итън също се озова коленичил, но се изправи несигурно, без да отлепя длани от камъните. Имаше чувството, че е част от самата земя, че направлява гърчовете ѝ през заземяващата стихия на камъка, но въпреки това сърцето му препускаше като лудо и той вече беше прехапал долната си устна до кръв.

Една от наблюдателните кули рухна, а картечарят скочи от нея, за да се спаси. Склонът на хълма се разлюля отново, още по-яростно и мнозина от сиваците изгубиха хватката си върху стената. Падаха – чудовища, преплетени в чудовища.

Третата тръпка беше най-гневната.

От стените с експлозивен трясък се откъртиха огромни камъни. От прозорците на апартаментите блъвнаха още стъкла. Целият „Пантър Ридж“ се разтресе с тътена на разпадащи се древни планини. По склона зейнаха и се заусукваха пукнатини. Сиваците се олюляваха и пропадаха в тях, а пукнатините се разширяваха до два-три фута. Мнозина от нападателите останаха заклещени вътре, когато те се затвориха отново, скалите стържеха в деформираната плът и смазваха заразени от извънземните кости. Ноктести ръце посягаха от новите си гробове и мачкаха въздуха, докато не застинат неподвижни.

Това нападение от страна на земята, което продължи с поредица послаби земетресения, стигаше да докаже, че сиваците в по-голямата си част са запазили инстинкта си за самосъхранение. Те се обърнаха и побягнаха по хълма, мнозина влачеха със себе си мъртъвци, за да похапнат от тях по-сетне. Бяха нахлули с кръсъци, но си тръгваха тихомълком, сякаш засрамени. Някои поглеждаха през бодливите си рамене и послани-

ето им беше почти същото като девиза, написан на стената на жилищния комплекс: *Утре е нова нощ*.

А след това те се превърнаха просто в гмеж от обезобразени силуети, които тичаха, влачеха се, куцукаха в мрака по подножието на хълма и след още миг напълно се скриха от поглед.

Земните трусове стихнаха.

Итън свали ръце от камъните. Задачата му – колкото и невероятна да беше – приключи. Дланите и пръстите му пареха от горещината. Къпеше се в студена пот и дишаше тежко, беше уплашен до смърт, замаян и дезориентиран, но беше усетил, че избликналата от него изумителна мощ се прибра в скривалището си дълбоко в тялото му, успокоява се и се смълчава.

Каквото и да бе възпявал през последните няколко минути, сега отново си беше просто хлапето, което искаше да построи много готин модел на „Видимият човек“.

Пет

Озарен от жълтата светлина на лампата, Джон Дъглас докладва:

– Седем мъртви и дванадесет ранени. Имам и шестима със счупвания. Джейн Питърсън няма да преживее контузиите си. Мисля и че трябва да преместим трупа на Мич Вандервиър колкото се може по-скоро, как смятате?

– Несъмнено – съгласи се Оливия.

Очите ѝ бяха кървясали и обградени с тъмни кръгове. Седеше зад бюрото в апартамента си и беше наредила на плота проклетите жълти правителствени бланки и няколко тънкописеца в черен кожен калъф. Беше извадила от най-долното чекмедже на бюрото подаръка, който Винсент шеговито ѝ беше поднесъл на петдесетия ѝ рожден ден преди четири години – топка „Магическата осмица“³ с все черното мастило вътре и плаващия в него икосаедрон. Беше я оставила на плота пред себе си – просто частица от миналото. Частица, която е преминала през много ужасии и битки, за да достигне до днешния ден. Беше и част от Винсент и живота им заедно, който сега приличаше на магическа измишльотина – време на радост, което бе много трудно да си припомниш. Но „Магическата осмица“ връщаше капка от усещането. Мъничка капчица. *La parte mas pequena*. Оливия не взимаше решения с помощта на топката, но понякога... понякога си мислеше да опита, понеже нищо чудно Винсент да успее да се свърже с нея, да я напътства и утешава през черното мастило на неизвестността.

– Много харесвах Джейн – чу се да казва с безизразен глас. – Много мила жена. Да, трябва да преместим тялото на Мич. Ще се погрижиш ли?

Последният въпрос бе предназначен за Дейв Маккейн, който се беше проснал на оръфания кафяв диван и се вираше в пропукания таван. Поредицата странни трусове бяха извадили душата на старите сгради. Част от стълбищата бяха пропаднали, в източната стена имаше срутена участък, почти всички прозорци се бяха счупили и се крепяха само на тиксотото, а имаше и пропаднали покриви. Дейв вече беше видял дузини пукнатини в стените на собствения си апартамент. Прецени, че е само въпрос на време, преди проклетата сграда да се срути. Подът на спалнята

3. *Magic 8 Ball* – играчка (условно детска), която се използва за гадаене на бъдещето. Названието идва от топката с номер 8 в билиярда, която е черна с бял надпис.

му така се беше килнал, все едно вървеше по палубата на кораб в открито море, наклонен под опасен ъгъл от висока вълна.

– Ще се погрижа за това – рече безизразно.

По ризата и маскировъчните панталони на Джей Ди имаше петна и струйки чужда кръв. Болницата – два апартамента с премахната междинна стена – се намираше в най-долната сграда и разполагаше с персонал от две сестри, едната от които беше работила като ветеринар във Форт Колинс, а другата – като зъболекарска сестра в Бойзи, Айдахо, още като млада, преди около трийсет години. Наборът медицински принадлежности се състоеше от лейкопласт в различни размери, шишенца аспирина и седативи, дезинфектант, няколко гипсови бинта за счупени крайници, няколко дървени шини и хирургически инструменти от рода на щипци и форцепси, както и зъболекарско оборудване, имаше и няколко шишенца болкоуспокояващи – „Демерол“ и „Викодин“.

– Трябва да преброим отново мунициите – допълни Оливия. Полагаше големи усилия да говори с твърд и равен глас. В стаята освен Дейв и Джей Ди имаше още трима души и всеки от тях споделяше част от отговорността за проследяването на запасите и муниците. – Проверете какво е останало на всички.

– Аз имам пет пълнителя – отвърна Дейв. – По трийсет и три патрона във всеки. След това ме бройте празен – той седна на дивана и си свали бейзболната шапка. Лицето му беше покрито с дълбоки бръчки, а очите му – мътни. – Не можем да посрещнем второ подобно нападение. Този път бяха прекалено много. Ако трусовете не бяха връхлетели... щяха да влязат вътре. Нямахме начин да ги накараме да си плюят на петите.

– Трусовете – обади се Кармен Ниега, слаба латиноамериканка, служила преди като данъчен адвокат в Денвър. Живееше с групата малко по-малко от четири месеца, беше пристигнала с половин дузина други скитници. – Случвало ли се е някога подобно нещо?

– Никога – отвърна Оливия.

Погледна към вратата, която зееше открената, понеже вече беше невъзможно да се затвори в изкривената рамка. Итън Гейнс стоеше на прага и надничаше в стаята. Зад гърба му през гъстата супа на облаците започваха да се процеждат първите мътни лъчи на жълтото утро.

– Добре ли си? – попита го Оливия.

Той кимна с безизразно лице. Косата и дрехите му бяха побелели от каменен прах.

– Казах ти да се махаш от стената – изсумтя тя. Погледна към доктора. – Джон, мисля, че е в шок. Виж дали...

– Не, не съм – отвърна Итън, преди Джей Ди да успее да заговори. Влезе в стаята, провлачвайки леко крака, което му подсказа, че вероятно *наистина* е в шок. – Исках да ви кажа. Да ви кажа на всички... – той се поспря, опитвайки се да се сети какво точно се канеше да сподели.

– Да ни кажеш какво? – подкани го Дейв. Отново говореше грубо, понеже беше уморен до смърт и му предстоеше да събере бригада за погребване на жертвите, включително на обезглавения труп на близък приятел, който все успяваше да си спомни по някой виц и играеше покер с него и някои от останалите.

Итън заяви:

– Смятам... че аз предизвиках трусовете... – Намръщи се. – *Знам*, че бях аз.

За момент настъпи тишина. След това Джей Ди го подкани тихичко:

– Итън, нека идем до болницата, ще може да полегнеш и да си починеш, ще ти дам малко вода и успо...

– Казах, че аз *предизвиках* земетресението – повтори Итън.

– Да, несъмнено си ти – Дейв си сложи отново шапката и потри наболата си брада. – О, да, много добре се справи. Прогони сиваците, няма грешка. И почти разруши комплекса ни, но... хей... нямам против да спя в стая, която всеки момент ще пропадне. Ако таванът ми не се срути първи. Какво ти става бе, хлапе? Да не си си загубил ума с все спомените?

– Спри се, Дейв – предупреди го Оливия. Изправи се. – Итън, искам да придружиш доктора. Би ли...

– Не, няма да ходя никъде!

Итън пристъпи напред в стаята с такава решителна крачка и толкова целеустремено изражение, че Кармен Ниега, Ръс Уиткомб и Джоел Шустър отстъпиха, за да му направят място. Той подмина Джей Ди и спря до ръба на бюрото на Оливия. На светлината на лампите очите му горяха яркосини и плашеха с яростната си настоятелност.

– Казвам ви истината. Знаех как да докосна камъните в стената и... не съм съвсем сигурен... но... видях какво ще се случи в мислите си. Беше все едно давам нареждане на земята какво искам да направи. Онова, което видях. Само дето... излезе по-силно, отколкото си мислех, че ще стане. Успявам ли да го обясня добре?

– Не, Итън, не е вярно. То просто се случи, това е всичко. Нямам представа защо е станало в точно този момент. Извадихме голям късмет. Но *ти* не си предизвикал трусовете. А сега *наистина* искам да слезеш в болницата. Искам да си кротък и да си починеш, ако можеш.

Джей Ди изсумтя. На хлапето щеше да му е трудничко да отдъхне с всичките онези ранени, на които трябваше да се обърне внимание. Но все пак можеше да му даде глътка скъпоценна вода и две приспивателни и с това да си го свали от раменете за около дванадесет часа.

– Хей, слушайте всички! – провикна се Кит Фалкенбърг от вратата.

Беше към тридесетте, тъмноруса, висока, жилава и в предишния живот бе играла разпределител във волейболния отбор на Колорадския университет. Говореше пискливо, задъхана и от възбуда, и от напрежение:

– Чух го от Томи Кордел и след това видях с очите си. Плувният басейн! Земетресението го е цепнало точно през средата. Само че... той се пълни!

– Какво? – скочи на крака Дейв.

– Басейнът – повтори Кит, зелените ѝ очи буквално грееха на покритото с мръсотия лице. – Пълни се с вода... от пукнатината! Хайде, трябва да го видите!

Отне им само няколко минути да излязат от изкривения блок и да слязат по хълма. Оливия крачеше начело. Джей Ди вървеше в ариергарда на групата заедно с Итън. Около басейна се бяха събрали вече към четиридесет души. Озарена от жълтата светлина на прииждащото утро, Оливия си проправи път през тълпата, следвана по петите от Дейв. Видяха същото, което бе зърнала и Кит: в средата на басейна назъбената пукнатина започваше от сифона и стигаше до плиткия край и изпод нея се лееше вода. Един мъж – Дейв и Оливия го разпознаха като Пол Едсън, който в предишния си живот бил музикант в джазбенд и свиреше страховтно на саксофон – стоеше в плиткия край и се беше навел да докосне бълбукащата вода.

– Студена е – каза Пол. Загреба с шепа и я вкуси. – Мили Боже! Мисля, че е минерална вода!

И други слязоха в басейна да пипнат и вкусят водата. Оливия се спусна по стълбичките и гребна шепа, след това я поднесе към устата си. Срещна погледа на Дейв. Каза, останала без глас също като Кит преди това:

– Живели сме тук с извор под плувния басейн. През цялото време. Чиста вода! – И побърза да влезе отново в ролята на лидер, изправи се в цял ръст и си наложи строгата маска. – Хора, донесете бутилки, кофи или каквато посуда имате под ръка и ги пълнете! Хайде, побързайте! Кажете и на всички останали да дойдат насам!

Нямаше нужда да се повтаря, а и съдейки по силата на водата, която бълваше от подземния извор, всъщност нямаше особена нужда да се бър-

за, като изключим необходимостта да се изпревари следващия заразен дъжд. Оливия си каза, че им трябва някакво покривало за басейна, начин да го предпазят от дъжда, и отново погледна към Дейв, но той вече беше отстъпил назад от ръба.

Беше застанал няколко фута вдясно на Итън и се взираше в момчето. Спомняше си съвсем ясно как то твърдеше, че „изпитало нужда да дойде тук“, след като го беше видял да върви по протежение на басейна. Нещо повече, пукнатината следваше маршрута на Итън – басейнът се беше разчупил точно под мястото, откъдето мина момчето.

Итън гледаше с натежали клепащи как водата продължава да приижда. Чувстваше се много уморен и се унасяше в сън. „Така ли се усеща шокът?“ – запита се. Гледаше как другите бързат да напълнят бутилките и кофите си, а след това усети, че до него стои Дейв Маккейн и го зяпа втренчено, сякаш никога досега не го е виждал.

– Какво има? – попита Итън.

– Просто гледам – отвърна Дейв.

– Какво?

– Не знам все още – призна биячът и това беше самата истина.

Обърна се да иде в съсипания си апартамент и да донесе бутилките, с които разполага. Все още му предстоеше и да се погрижи за погребението на Мич, както и за останалите мъртъвци. Джон Дъглас реши, че е време да отведе очевидно замаяното момче в болницата, да го натъпче с успокоителни и да го настани да почива, а след това с помощта на сестрите да се погрижи за счупените кости и другите контузии. Предстоеше му тежка сутрин... но пък те всички бяха тежки. Оливия излезе от басейна и помоли няколко души да измислят навес, с който да го пазят от дъжда, но още докато предлагаше идеята, се замисли за намаляващите запаси от храна и муниции, повредените стени и нарастващите орди сиваци. „Пантър Ридж“ нямаше да удържи още дълго дори с неограничен запас чиста вода. Тя вдигна поглед към мътножълтите облаци на утрото. Там, някъде във висините и навсякъде около останките на света, мъглявите и горгоните все още се биеха. Може би войната им беше безконечна, каза си Оливия – или поне щеше да се окаже война, която тя, пък сигурно и никой друг от защитниците на „Пантър Ридж“ нямаше да проследи докрай. Промърмори под нос:

– Добре...

Имаше толкова много работа и толкова много грижи. Не можеше да се пречупи точно в тази мъглива жълта утрин. Басейнът се пълнеше със

съкровище от прясна вода. Това си беше същинско чудо, нали? Просто малко езеро надежда, което с всеки изминал миг ставаше по-дълбоко.

– Добре! – Повтори Оливия, понеже думата ѝ прозвуча хубаво и силно.

А след това обърна гръб на басейна и отиде да потърси собствените си бутилки, в които да събере малко от течното чудо.

За погребенията на мъртъвците се погрижи отряд, в чийто състав влизаше и Дейв Маккейн. Колкото и да си мислеше, че са свикнали с тази задача, не бяха. Дейв работеше усърдно и равномерно и не говореше с никого от останалите, а когато запълниха новите гробове, запали цигара и отиде до басейна да пуши на спокойствие и да гледа как бълбука водата. Харесваше му издаваният от нея звук, напомняше му песента на поток, който препуска през смълчана гора. Бяха му останали шест цигари и ползваше последната си запалка „Бик“. „И без това е гаден навик“ – помисли си. Все щеше да се наложи да ги откаже. Нисък тътен от буря отекна в облаците високо горе. Или беше гръмотевица, или едната страна бе отбелязала точка срещу другата.

В болницата Итън спеше в затъмнена стая в прегръдките на две капсули залеплон⁴. В съседното помещение Джон Дъглас и двете сестри се занимаваха с ранените. Утрото полека-лека напредваше. С него – и ремонтът на срутилата се наблюдателна кула, както и на източната стена, тук и там работниците се захващаха да запълват с допълнителни камъни и хоросан увредените места и по другите стени. Слънцето си оставаше бледа мазка в небосвода. Около обед заваля лек дъждец, но по това време зеленият брезентов навес вече беше опънат на дървена рамка над басейна, който продължи да се пълни от подземния извор.

В апартамента си Дейв Маккейн позяпа изсипалите се от пропукания таван над леглото му тръби и безжизнените кабели и накрая пресеche килнатия под до килера, за да извади оттам спалния си чувал. Свали си обувките и бейзболната шапка, разгъна чувала на сивия си диван и се напъха в него. Час след опита си да поспи малко все още беше буден и размишляваше.

Беше въведен в тежкия живот на фермерите от родители с искрена вяра в Бога, Дявола и гордостта от добре свършената работа. Години наред се бе трудил на семейните царевични и соеви ниви. Когато горгоните се появиха точно след десет нула нула заранта на трети април, той се оба-

4. Залеплон (*Zaleplon*) – небензодиазепиново сънотворно от класа на пирамизолопиримидините.

ди на майка си и баща си във фермата недалеч от Сидър Рапидс, Айова, да им каже, че те с Черил и момчетата ще дойдат след няколко дни, че всичко ще се оправи и не настъпва краят на света и да, голяма лудница е и е страшно донемайкъде, но военните ще се погрижат за тази работа.

След това CNN показва самолети, които избухваха в пламъци и падаха като сухи листа, и ракети, които се взривяваха, след като са улучили защитаващото кораби на пришълците силово поле, и президентът в Овалния кабинет обясняваше на всички да запазят спокойствие, преди да се изпари заедно с останалите членове на правителството. Навсякъде по света паникьосани тъпни търсеха водачите си и откриваха, че вече ги няма. Полицейските сили и военните се разпуснаха, за да защитават и скрият собствените си семейства и да намерят начин да оцеляват. След това пристигнаха кораби на мъгълите и спряха да работят всички мобилни и стационарни телефони, интернет, телевизиите, радиостанциите и електричеството.

Дейв, Черил и двамата им синове така и не стигнаха до Сидър Рапидс. Нито до дома на родителите й южно от Колорадо Спрингс. Така и не узнаха какво се е случило с тях или със сестрата на Черил в Сан Франциско. Всичко стана толкова бързо, че беше като сън. Цареше нощ, те се приготвиха да напуснат къщата на светлината на свещи и захранвани с батерии фенери и Дейв тъкмо изнесе чифт куфари през външната врата и тръгна към караваната, паркирана от другата страна на пикапа им. В следващата секунда безлики, облечени в черно войници с оръжия, които растяха от телата им, не само нахлуха в къщата, но и се движеха през стените като трепкащи призрази. Черил беше в задната стая с Майк и Стивън и Дейв им кресна всички да излизат в караваната *незабавно*, хвърли куфарите и тъкмо се пресягаше за пушката си, опряна до отворената врата, когато синя светкавица облиза прозорците. Помнеше добре оглушителния взрив и усещането първо да те ритнат в гърба с тежък ботуш и после да падаш като в черна яма... на голямо разстояние... падаш и падаш... все едно пропадаш от един свят в друг... и когато дойде на себе си, лежеше на земята недалеч от почернялата каравана, дрехите му димяха, горящата къща и пикапа бяха пропаднали в кратер и всички дървета в района се бяха превърнали във факли с причудливи сини пламъци.

Беше се опитал да стане, но тялото му трепереше, нямаше власт над нервите си, не можеше да накара крайниците си да се движат. Носът му кървеше и от очите му също капеше кръв. Заби пръсти в земята и се влачи по корем колкото му стигаха сили, крещейки имената на жена си и на синовете си. В небето над неговата голгота неземните твари криволиче-

ха през мрака и оставяха сияйни сини и червени следи, които някой би могъл и да нарече красиви.

Дейв не знаеше колко време е стоял в къщата, след като огънят угасна, а той изпълзя долу, в кратера, и намери обгорените тела. Спомняше си, че вече имаше мъждива светлина, а той още си седи сред телата в димящите руини, опитвайки се да се досети къде са ключовете от караваната и как би могъл да смени четирите стопени гуми. После мъглявите войници се появиха отново, мълчаливи и призрачни, поели на незначайна мисия към неизвестна цел. Неколцина го огледаха, докато подминаваха ръба на кратера, или по-скоро безликите им, покрити с шлемове глави се обръщаха за част от секундата надолу към Дейв. Но за тях той не представляваше интерес с обгорелите си парцали, със съсирената кръв под носа си и с кървавите си, преливащи от лудост очи и уста, зейнала отворена с проточена от нея лига.

Той беше едно нищо според мащаба на тази война.

Спомняше си как си мисли, че е време да се маха. Време да тръгва, ако смяташе да го прави изобщо. Беше погледнал към скъпия часовник „Булова“⁵, който Черил му беше подарила за десетгодишнината им, и видя, че стъклото го няма и стрелките са застинали на 9:27, и това почти ликвидира последната му частица здрав разум. Но сигурно все някакъв инстинкт го беше подканил да се размърда, понеже си спомняше и как се олюлява по магистралата в мрак, вероятно принадлежащ на друга нощ, а земята бе обгърната от дима на горящите дървета, къщи и ниви. Фарове пронизваха пушека, пълни с паникьосани пътници коли и ванове се разминаваха с него на бронеи инчове. Дейв продължи да крачи към неизвестната си цел и май крещеше и беснееше заради свършека на света, защото в съсипаното си съзнание смяташе че *да, наистина е настъпил*.

Пътят му в крайна сметка го отведе тук, до крепостта, в която се беше превърнал комплексът „Пантър Ридж“, и макар че всеки ден се сръчкваше да събере малко провизии, да оседлае кон и да потегли на пътешествие до Сидър Рапидс да провери дали майка му и баща му са още живи, в действителност мислеше, че са мъртви и едно пътуване натам ще се окаже мъчителен преход през невероятен ад. Смяташе, че няма да успее да преживее две нощи на открито, не и със сиваците, които непрестанно диреха прясно месо. Ако не го пипнеха те, можеше да попадне в някоя

5. „Булова“ (*Bulova*) – швейцарска часовникарска компания, основана през 1875 г. от Джоузеф Булова.

битка между извънземни и да загине, изгорен на черна пепел, както бяха намерили смъртта си Черил, Майк и Стивън.

Дали това значеше, че има сърце на страхливец – питаше се Дейв. Въпреки всичките си сбивания по баровете и коравината, и бравадото⁶ не беше ли всъщност дълбоко в себе си уплашена малка сянка на мъжа, който се представяше, че е?

Понеже, честно казано... *наистина* се боеше. Умираще от ужас. Приятелите му бяха тук. Тук се чувстваше полезен. И в крайна сметка си знаеше, че тук и ще загине. И ако се съди по броя на сиваците, които бяха щурмували крепостта снощи, от смъртта го делеше само изстрелването на пет пълнителя за узито.

След това за него спектакълът свършваше. Тази нощ ли щеше да бъде? Утре вечер? Или следващата седмица? Ясно беше само, че ще е скоро. И когато всичко приключеше, най-вероятно щеше да настъпи краят и на всички останали тук, дори и ако всеки път странни земетресения изтриват глада за човешко месо от стомасите на онези чудовища.

Дейв лежеше в спалния си чувал на дивана и си пожела да разполага с онази последна бутилка „Джим Бийм“, която беше довършил преди около месец. Не можеше да се приспи. Не можеше да се отпусне заради две неща.

Итън, който с яростна увереност твърди „Земята стори каквото иска“.

Не можеше да пренебрегне факта, че точно там, откъдето момчето бе минало по дъното на плувния басейн, се беше отворила пукнатина да ги дари с прясна вода.

Повече нямаше нужда да се тревожат за разделянето на бутилките. Да, имаха цял куп други грижи, но... водата вече не беше сред тях.

„Земята стори каквото исках от нея“, беше казало хлапето.

И единствен Дейв знаеше, че Итън е минал по протежение на басейна, и когато го попита защо, отвърна: „Имах чувството, че трябва да дойда тук“.

Просто твърдение. Но... в него се криеше нещо повече. Много повече. Дейв имаше свое собствено предчувствие и решително се измъкна от спалния чувал, обу се и си сложи шапката. Беше виждал как войници с черни шлемове се носят през стените на този апартамент и беше свидетел как чудовищните твари – доскорошни богобоязливи, работливи аме-

6. Бравадо – демонстрация на смелост, особено когато е ненужно и опасно, за да накарате хората да ви се възхищават. – Бел. Dave

рикански граждани – разкъсват бодливата тел, гонени от глад за човешко месо. Беше виждал и бляскавите следи на извънземни бойни кораби в нощното небе и осъзнаваше, че верни могат да се окажат неща, които дори не е и сънувал, и освен това в кошмарния днешен свят нищо не биваше да минава за невъзможно.

Дейв напусна апартамента си и пое надолу по хълма към болницата, защото имаше да зададе някои въпроси на едно загадъчно момче.

Шест

Итън не беше в безопасност дори в крепостта на съня.

Отново стоеше отгоре на стената и се вираше в множеството изкривени, обезобразени и разлагащи се същества, юркащи се нагоре по хълма. Около него стреляха оръжия и част от нападателите падаха, но все повече и повече сиваци успяваха да са хванат за зидарията, да забият шиповете на пръстите си в пукнатините и да се покатерят със скоростта и решителността на бесния глад. Започнаха да се прехвърлят през бодливата тел, някои притискаха намотките с тела, за да успеят другарите им да се прехвърлят, други пък в бясна ярост се нахвърляха да късат намотките, за да докопат защитниците отвъд.

Стената щеше да бъде покорена. Мунициите свършваха и оръжията замлъкваха. Някои от защитниците останаха заклещени между съдиращите нокти и разкъсващите, остри като триони зъби, други панически скачаха от мостчетата и бягаха да търсят укритие. Итън отстъпваше от настръхналите шипове на тварите, които се катереха през бодливата тел пред него. Балансираше на ръба на моста, но внезапно пепелно сива ръка се стрелна през намотките и го сграбчи за гърлото. През бодливите възли се беше промушила скелетоподобна твар, наполовина човек и наполовина змия, и го дърпаше към себе си с ужасяваща сила.

Право в Итън се вираше жълтооко лице, покрито с пъпчиви сиви люспи и увенчано от маса черна коса. Гънките устни се разтвориха и отдолу се показаха вече нащърбени и начупени от гризане на човешки кости зъби.

Пастта зейна. По зъбите затанцуваха отблясъци от лампите.

Твартата заговори със сух шепот:

– *Иди в Бялото имеие.*

Миг по-късно в слепоочието ѝ се заби куршум и от раната бликна черна кръв. Звярът изненадано примигна с жълтите си очи. Хватката на кривите като куки нокти около гърлото на Итън се отпусна и сивакът рухна назад през бодливата тел, по чиито шипове останаха да висят парченца сива плът.

– *Итън? Итън!*

Някой го разтърсваше за рамото. Момчето бясно се задърпа, но дори в мрака на дълбокия си сън осъзна, че се събужда. Отвори очи срещу светлината на поставената на масата маслена лампа. Завесите на прозор-

ците бяха спуснати и през тях се прецеждаше следобеден здрач. Отвън валеше дъжд и чукаше по счупеното стъкло, покрито с листове стиропор. На дузина места от тавана капеше вода. Итън нямаше представа колко време е спал в тясното си легло в малката стаичка, която беше част от болницата. До постелката му имаше поставен стол. Видя сурово лице със закривен като ястребов клон нос. Дейв Маккейн си беше свалил бейзболната шапка, множеството „лизнати“ заврънтлуки в косата му стърчаха безразборно. Миришеше като мокро куче.

– Джей Ди ме пусна – обясни тихо Дейв. Вратата между тази стая и останалата част от болницата беше затворена, поне доколкото кривата рамка позволяваше. – Каза, че си спал достатъчно и би трябвало вече да си добре.

Итън седна в леглото. Тялото още го болеше и беше малко замаян. Посланието на чудовището отекваше в главата му: *иди в Бялото имение*. Кимна.

– Добре съм. Е, поне съм малко по-добре.

Дейв изсумтя. На лицето му беше изписано мъчителното изражение на човек, който отчаяно се нуждае или от цигара, или от чаша уиски, а докторът му беше забранил да пуши тук и последната бутилка „Бийм“ бе само златен спомен.

– Трябва да ти задам няколко въпроса...

Говореше не толкова сурово, колкото напрегнато. Замълча и за малко се втрени в кокалчетата на ръката си. Бейзболната му шапка беше окачена на облегалката на стола и по нея блестяха дъждовни капки. На път към болницата Дейв бе усетил дъжда мазен и горещ по кожата си и се чудеше какви ли извънземни отрови има в него.

– Давай – подкани го Итън, доловил нерешителността на мъжа откъде да започне.

– Хубаво, де – съгласи се Дейв. – Добре тогава. Ти каза, че си предизвикал трусовете. Как е възможно? Така, де... ти си момче, нали? Човек? *Нали* си човек?

– Според мен си убеден в това – не си си донесъл узито.

– Възнамерявам да *повярвам*, че си човек. Не нещо, което само го *наподобява*. Някакъв експеримент, изпълнен от мъглявите или горгоните. Но... *ако* ти си предизвикал трусовете, как изобщо го постигна?

– Честно казано, не знам – призна Итън, а мислите му се връщаха все към „Бялото имение“. Опитваше се да изтрие този сън, но напътствието не желаше да изчезне, напротив – нуждата да го последва ставаше все по-силна и по-силна. – Пожелах да се случи. Положих ръце на сте-

ната. Исках земята да отърси сиваците. Не се сещах какво друго мога да направя.

– Сложил си ръце на стената? И просто си си помислил какво искаш да се получи, и то се е случило?

– Да.

– А-ха. Хубаво, де. Премести ми шапката от облегалката на стола и я сложи на главата ми!

Итън за малко да избухне в смях, но каменното изражение на лицето на Дейв подсказваше, че би било лоша идея.

– Хубав фокус би се получил, нали? Не мисля, че съм способен да изпълня молбата ти.

– И що не? Ти предизвика шибаното земетресение! Използвай ума си, нали така каза, че си го направил? А сега не можеш да използваш ума си да преместиш една малка *шапка*?

– Трябва да си го пожелаеш... понеже... един вид е единственият изход. Не знам как го сторих. Просто си знаех... че в онзи момент... точно тогава... трябва да опитам, защото не исках да умра. Не исках и другите да умрат. Трябваше да сторя каквото мога... всичко по силите си. Така че... то просто избликна от мен. Усетих го. След това, когато всичко свърши, го усетих да се връща и да заспива.

– А какво точно усети? Какво излезе от теб и после се върна? – в гласа на Дейв се долавяше саркастична нотка.

– Ами енергия предполагам. Не се сещам как иначе да го опиша.

– *Енергия*... – сарказмът се увеличи. – Да, ясно. Петнайсетгодишно хлапе с енергия да случи земетресение, но не може да премести шапка на няколко фута. Можеш ли да се левитираш от леглото? Да видиш бъдещето? Можеш ли да ми кажеш как целият този кошмар ще достигне до щастлив край?

– Не – отвърна Итън, а по лицето му танцуваха сенки заради треперливото пламъче на лампата. – Не и не, и не мога.

Дейв прокара длан по челото си. Заслуша се как трополи дъждът отвън. Взираше се настоятелно в очите на момчето.

– Знаеше ли за извора под басейна?

– Не.

– Тогава какво правеше? Защо обикаляше из него?

– Смятах, че се намирам там, където следва да бъда.

– И нещо ти го каза? В смисъл на „заговори ти“? Така ли?

Итън сви рамене:

– Не з...

– Защо *не* знаеш? – Дейв с огромно усилие се съдържа да не кресне. – Или по-скоро... какво, по дяволите, *знаеш*? Не си наясно за истинското си име, нито откъде идваш или къде са родителите ти. Просто си се „събудил“, докато си тичал, нали така ми каза? И внезапно можеш да предизвикаш земетресение, а плувният басейн се пропуква точно откъдето си минал, и от него бликва чиста вода? Понеже си сметнал, че там ти е *мястото*? – Биячът се ухили налудничаво, със скрити зад гримасата яд и разочарование. – Христе! Добре, ти ни намери вода. А какво ще кажеш за още храна? И патрони също. От това имаме нужда, понеже няма да сме в състояние да спрем следващото нападение. Така че ни спретни още малко муниции, Итън! Можеш ли да го сториш за нас? Ако не... значи сме свършени. Разбра ли?

Итън се намръщи. Разбираше сериозността, с която му говори Дейв, но го гризеше съвсем друго и в ума му се въртеше само то. Каза:

– Бялото имение. Да си чувал някога за него?

– Какво? Белия дом ли имаш предвид? Във Вашингтон? Какво общо има...

– Бялото имение – повтори Итън. – Не Белия дом. Според мен е някакво истинско място и смятам, че имам нужда да ида там.

– Така ли? Е, аз пък смятам, че имам нужда да ида на шибаната луна. Да не си се побъркал, хлапе? Това ли е? Откачил ли си?

Итън се взираше в светлината на маслената лампа. Кой беше той, честно? Откъде беше дошъл? Не знаеше отговорите на тези въпроси, но знаеше някои истини и реши да ги изрече.

– Смятам, че трябва да отида там. Смятам, че нещо желае да отида. Важно е, но не знам защо. Това място... жилищният комплекс... не става. Тук не бива да остава никой. Следващото нападение ще е последно за онези, които останат. Но вярвам, че Бялото имение е истинско място... и мисля... *вярвам*... че нещо ми казва да ида там – той погледна спокойно Дейв в очите. – Името ми се откри насън. Продължавам да мисля за него. Можеш ли да провериш от мое име дали то съществува наистина и къде се намира?

– О, сега пък си имаме прозрения в сънища, а? Какво следва? Ще обърнеш водата на вино? Направи я на уиски и съм твой роб до гроб!

– И лимонада би ме зарадвала – отвърна Итън със сериозно изражение. – Казвам ти каквото вече знаеш за „Пантър Ридж“. *Сър* – добави той, за да не прозвучи неуважително. – Можеш ли, ако обичаш, да ми помогнеш да проверя за Бялото имение? Да разпиташ дали някой случайно не го е чувал и къде се намира?

– О, че как. Ще проверя в интернет, как ти звучи? – Дейв се изправи. Сложи си бейзболната шапка, още влажна от мазния дъжд. Нямаше представа защо е дошъл тук да задава на момчето разни въпроси, но не беше получил отговори, които да го устройват. Може би *искаше* да има... нещо... някакъв отговор, в който би могъл да се вкопчи и да се държи за него. Вместо това... момчето сигурно беше побъркано и с този факт се изчерпваше всичко.

Итън стана от леглото и последва Дейв извън стаята. В съседната, която служеше за болнична чакалня, неколцина пациенти седяха на столове или в очакване на лечение, или по време на лечение. Както и в апартамента на Дейв, и тук от строшения таван висяха тръби и жици. Джей Ди беше зает с поставянето на шина на лявата ръка на унил на вид мъж на средна възраст с мръсна бяла тениска и джинси, а двете сестри се грижеха за други пациенти.

– Готов ли си да си ходиш? – попита Джей Ди, без да спира да се занимава с шината на мъжа.

Итън кимна. Дейв почти беше стигнал до вратата. Както в апартамента на Оливия, тази също не пасваше докрай в изкривената рамка.

– Внимавай – посъветва Джей Ди момчето. – Навън вали много силно и...

Мъжът с ранената ръка се обади:

– Хей! Чакай малко! Ти... *синко*... – Беше се втренчил в Итън. – Чакай. Познавам те отнякъде. Нали?

Дейв спря точно до вратата и погледна през рамо. Навън дъждът блъскаше здраво.

Итън не позна човека, който имаше къдрава сива коса, кафяви очи и лепната на контузеното чело ивица лейкопласт.

– Не мисля... така... – Сърцето му се разтупа от искрица надежда. – Вие познавате ли *ме*?

– Познат ми изглеждаш. Дойдох тук преди няколко дни с жена си. Струва ми се, че съм те виждал и преди. По дяволите, боли! – Сопна се той на Джей Ди, после съсредоточи вниманието си върху момчето. – Мисля, че съм те виждал, но не си спомням къде. Чакай малко... чакай... носеше... други дрехи. Риза... тъмночервена, с един откъснат ръкав.

– Точно така – Дейв се върна по-наблизо. – Така беше облечен, когато го доведох вчера. Та къде си го виждал?

Мъжът се нагани да заговори, после нерешително замлъкна. Изглеждаше доста объркан.

– Хайде, кажи ни – подкани го Джей Ди и спря да увива гипсовите бинтове.

– Сетих се! – Възкликна пациентът. – Бяхме с друга група. В мола. На може би шест или седем мили отгук. Сградата беше съсипана. Опитвахме се да намерим ново скривалище, понеже старото ни го разбиха. Пришълците се биеха над главите ни... и ние си търсехме по-прилична бърлога да се скатаем. После... – той премести поглед от Итън към Дейв и обратно и отново изглеждаше неспособен да намери думи. – Извънземните сигурно току-що бяха минали оттам. Влязохме в помещение, където имаше трупове. Човешки, мъртъвци от може би няколко часа... проснати сред останките след взрив на стената. И... *ти*. *Ти* също лежеше там. Точно там съм те виждал. Само дето... ти беше мъртъв. Като останалите. Шестима души, всичките мъртви. Проснати сред онези ми ти тухли, ето там съм те виждал!

– Глупости! – изсумтя Дейв с надигащ се гняв. – Ако точно *него* си видял, очевидно не е бил мъртъв.

– Да, ама... *беше* мъртъв. Според мен взривът беше избил стената и ги беше метнал из помещението, но... лицето му... изглеждаше, все едно просто спи, и Кей ми каза да проверя и да се убедя... понеже беше дете и не биваше да го изоставяме. Та... потърсих сърцебиене и пулс и нищо не открих... – мъжът с ранената ръка втренчи поглед в пода. – Проверих. Наистина. Нямахме...

– *Срешил* си – прекъсна го Дейв. Лицето му беше почервяло. – Адски си сбъркал! Може сърцебиенето и пулсът му да са били бавни, но... виж го само! Да ти изглежда *умрял*?

Забеляза, че Джей Ди се е втренчил в него и си спомни как двамата с доктора стояха в Обезопасената стая,зираха се в ужасните черни синини на гърдите и гърба на Итън и Джей Ди казваше: „Според мен е преживял много силно контузващо събитие. Някаква експлозия. Може да е попаднал във взривната вълна“.

– Грешил! – повтори Дейв на човека със счупената ръка и след това се обърна и излезе, понеже въпросите водеха до други въпроси, за които нямаше отговори, и дори в полуделия свят, какъвто беше този напоследък, мъртвите момчета не се връщат от отвъдното. Продължи да крачи все по-бързо и по-бързо и излезе под пороя, който обсипа главата, гърба и раменете му с капки като малки оловни топчета.

„Бялото имение“ – помисли си, докато крачеше нагоре по хълма. Луда работа. Нямахме никакъв смисъл. То вече нищо нямаше смисъл. Каза си: „Бялото имение, цуни ме отзад!“.

Но си мислеше също и колко решително звучеше гласът на момчето, когато заявяваше: „Смятам, че трябва да ида там“.

И което беше по-притеснително... *Вярвам, че нещо ми подсказва да ида там.*

Дейв погледна през рамо и видя, че Итън го следва – слабичък силует, почти напълно замъглен от дъжда. Понечи да спре и да изчака момчето, но вместо това продължи напред. Не знаеше дали Итън е луд, или...

... нещо друго?

Никой не може да *сътвори* земетресение, мислеше си Дейв, докато вървеше през пороя. И тази чудесия с плувния басейн и Бялото имение, а сега и мъртвото хлапе в останките на взривения мол, облечено с тъмно-червената риза с един ръкав, която беше носило и вчера.

И в същото време... момчето, което казва: „Вярвам, че нещо ми казва да ида там“.

Да иде къде? И защо? И как изобщо човек да открие какво е това проклето място и *къде* се намира?

Нямаше да е зле, каза си Дейв, оня тъй наречен глас, който говорел на Итън, да вземе да му сподели всички подробности, не само по малко отгук-оттам.

Дейв Маккейн може и да беше корав, твърд и закален от натрупаната горчилка покрай онова, в което се бяха превърнали този свят и животът му – животът на всички им – но все пак му идваше твърде много.

Олюля се наред крачка. Коленете му се подгънаха. Имаше чувство, че твърдят дъжд го бие по гърба и го сваля на земята. Имаше налудничавото усещане, че се разпада по шевовете, самият той се превръща в сивак наред отровената земя и щом веднъж в тази промяна прекрачи определена граница, никога не би могъл да се върне към предишното си „аз“.

Внезапно се озова на колене наред пътя и притисна длани към усатата си, за да заглуши напирещата молба за милост – ако не за себе си, то за всички тях, всички, които страдаха и бяха загубили семействата си, и стояха тук като затворници в очакване на смъртта. В очите му пареха сълзи, но дъждът бързо ги отми. Помисли си, че ако се остави да заплаче, това ще го прекатури през ръба и цялата му престорена сила ще отлети и ще стане жертва на спасение⁷.

7. „Жертва на спасение“ (*Gone, Baby, Gone*) – филм от 2007 г. с режисьор Бен Афлек. Във филма се разказва за отвлечено момиченце; връщането му на майката го обрича на още по-ужасни мъки.

Така че просто остана коленичил наред пороя, вкопчен в последните останки на вярата си.

– Да ти помогна с нещо?

Биячът вдигна глава. До него се извисяваше Итън, който му подаде ръка.

Дейв искаше да повярва в нещо. В каквото и да е, стига да го преведе до утрешния ден. Зачуди се дали е грешно да вярва – поне в този момент – че Итън Гейнс наистина може да *предизвиква* земетресения, че беше *усетил* движението на извора под бетона на басейна и каменната почва, че е бил *мъртъв* и върнат към живота от неизвестна сила и че наистина го *упътват* към място, наречено „Бялото име“?

Грешно ли беше – тук и сега?

Не знаеше, но поне в момента, докато извънземните се сражаваха по света и наоколо вилнееха кошмарни твари, породени от техните енергии и отрови, той вярваше. Съвсем малко, колкото да издържи до утре.

Въпреки това отказа подадената му ръка и се изправи със собствени сили.

Тръгна отново нагоре по хълма към своя разпадащ се апартамент – вече по-полека, но тласкан от новооткрита целеустременост, и след мъничко, оставило на Дейв Маккейн достатъчно лично пространство, момчето го последва почти по петите.

Седем

Малко преди полунощ Дейв изрече думите, които се опитваха да излязат на бял свят от известно време, но не можеше да намери. Сега вече му бяха на езика.

– Ами ако има истинско място, наречено Бялото имение?

– Несъмнено има такова – отвърна Джон Дъглас. – Някой град на име Уайт Меншън⁸. Или селце нейде по света. Може да е и в някоя друга страна... – той нареди на дъската за скрабъл букви, с които написа „оазис“, а след това си взе пет нови плочки, последвани от дълга глътка от чашата му, пълна с прясна вода. – Но просто защото Итън може да го е чул насън... това не означава кой знае какво. Ти как смяташ?

Докторът вдигна очи от дъската и погледна към Дейв. В апартамента му – 108 – горяха две маслени лампи и фенер. От земетресението прозорците се бяха натрошили и по стените имаше половин дузина пукнатини. Вратата беше окастрена с ръчен трион, за да пасне на изкривената каса. При други обстоятелства целият жилищен комплекс следваше да бъде евакуиран и обкръжен с жълта лента като негоден за живеене, но просяците нямат право на избор.

Оливия Куинтеро разгледа дъската, поставена помежду им на издрасканата маса. До креслото ѝ беше облеганата пушка. Заради проливния дъжд тази нощ сиваците не бяха дошли. Биха могли да нападнат и призори, но за момента беше спокойно. Оливия имаше нужда от сън, но Дейв я беше помолил да се присъедини към тях с доктора и за нея играта беше начин да се отпусне поне малко. Прецени, че най-добрата ѝ възможност е да добави Ъ и Т към „лак“. Избра си две нови плочки – Д и празна. Попита Джей Ди:

– Какво мислиш за версията на пациента ти? За това, че Итън е бил мъртъв?

– Мисля, че човекът е бил под напрежение и е пропуснал да забележи сърцебиенето и наличието на пулс.

– Може и така да е. Но след онова, което ми каза в кабинета си... за синините. Ти смяташе, че момчето е ударено от взривна вълна и трябва да е мъртво. Нали така?

– Не се изразих точно така.

8. Бялото имение – от англ. *White Mansion* – Уайт Меншън; тук и нататък игра на думи на автора с Белия дом.

– Нямаше и нужда... – Оливия се обърна да проследи как Дейв слага Г пред „ребло“. – Знам какво искаше да кажеш. Доколкото си спомням, беше изумен, че няма поне масивни вътрешни наранявания и че изобщо стои на краката си... – тя се облегна по-удобно, за да вижда лицата и на двамата. – Дейв, а ти какво мислиш?

Дейв не бързаше да отговори. Гледаше Джей Ди да изписва „из“ пред „вади“. След това каза, без да поглежда към Оливия:

– Не съм сигурен, че Итън е точно това, което виждаме в него. Не знам *какво*, по дяволите, би могъл да бъде, но бих казал... че ако наистина е предизвикал трусовете... някак... с помощта на сила, която не...

– Невъзможно! – намръщи се докторът.

– Така ли? – Дейв отпи от собствената си чаша с вода. – Виж какво точно знаем за света напоследък? В какво можем да бъдем *сигурни*? Всичко, станало през последните две години... то противоречи на онова, в което хората са вярвали цял живот. А и сиваците... мутират толкова бързо. Кой изобщо би си помислил, че е възможно? То и не би било без извънземните. Без онова, каквото и да е то, с което са заразили света. Добре... – той обърна стола си така, че да гледа доктора право в лицето. – Ами *ако*... Итън е нещо различно. Може би експеримент, направен от горгоните или мъглявите...

– Кръвта му не кипна – напомни му Джей Ди.

– Така си е, но все пак... нещо различно. Нещо по-развито.

– Не-човек ли? – попита Оливия. – Прилича на момче, но не е, така ли?

– Не знам. Просто се опитвам да...

– Да се самонавиеш да вярваш, че Итън Гейнс е дошъл в „Пантър Ридж“ да ни спаси, това ли е то? – Джей Ди вдигна белите си вежди. – Да ни достави могъщи трусове, та да не ни изядат живи сиваците? Ако е така, дори Итън трябва да е наясно, че още един подобен трус и „Пантър Ридж“ ще стане на купчина отломки.

– Той вече си е купчина отломки – върна му го Дейв. Отпи още една глътка вода и се помъчи да си представи, че има вкус на „Бийм“, но и така напитката му си беше прекрасна. – Нещо повече. Живеем в гробище.

Двамата му събеседници не възразиха. Докторът се размърда с неудобство на стола си, а Оливия огледа малката си редичка плочки с букви, сякаш наистина се концентрираше върху играта, а не се опитваше просто да избегне прекалено задълбочения размисъл за надвисналото над главите им бъдеще.

– Всички ще умрем тук – продължи Дейв. – Не можем да издържим повече. Това е невъзможно! – той стрелна доктора с кос, мрачен поглед. – Поразпитах наоколо дали случайно някой не е чувал за това Бяло име-ние. Засега нямам резултат. Поразпитах и дали няма да се намери пътен атлас, но отново... нищо. Не знам дали на някого ще му хрумне по-добър вариант. Междувременно обаче се сетих, че в гимназията има библиоте-ка...

От гимназията бяха дошли голяма част от запасите на Джей Ди, как-то и много от консервите, но последното ходене на Дейв дотам беше пре-ди месеци.

– Заранта ще отида и ще видя какво може да се намери... Може би карти... Все нещо, което да е от помощ.

Оливия се обади:

– Не може да идеш сам. Не трябваше да излизаш сам и за Итън. Беше глупаво. И знаеш, че изобщо не бива да напускаш укреплението освен за храна или муниции.

– Да, но въпреки всичко ще ида. Няма да моля никого да дойде с мен, ще се справя и сам.

Оливия замълча и огледа отново плочките си. Реши да играе на си-гурно и написа „бегот“ на дъската, след което си взе нови плочки, една от които се оказа гадният Ъ.

– Вярваш ли наистина? – попита тихо под съпровода на припукване-то на маслените лампи. – Че Итън иска да отиде на истинско място? Че се чувства... каква е подходящата дума... *призован*? И че това чудатото Бяло име-ние не се намира на половин свят разстояние?

– Призован ли? – Джей Ди успя да се усмихне криво, но бързо изтри усмивката си. – Призован от какво? От глас в съня си? На това ли ще раз-читаш сега?

Въпросът бе насочен към Дейв, който отвърна твърдо:

– Ще разчитам на онова, което момчето ми казва. Да, наистина само с това разполагам... но знам, че видях трусовете. И ги усетих добре. Вяр-вам, че той знаеше за наличието на извора още преди да избликне. Мис-ля, че го е усетил. Не ме питай, не мога да обясня... – той се наведе ле-кичко напред, като местеше поглед от Джон Дъглас към Оливия и обрат-но. – Той ме помоли да му помогна в търсенето на това място. Мисли, че е съвсем реално, и казва, че то го зове. Може ли да бъде намерено? – Дейв сви рамене. – На петдесет мили ли е оттук? На сто? На хиляда? Не знам. Трябва да ида до онази библиотека утре и да се опитам да намеря някакви карти. Това е най-доброто, на което съм способен. И Джон... се-

паш се как изглеждаха онези синини на гърдите и гърба му. Ти самият каза... Беше изненадан, че дробовете му не са гръмнали и че още диша.

– Вярно си е, бях – отвърна Джей Ди, но говореше като на болен човек. – *Изумен съм, че е жив, така е. Но, Дейв... това не означава, че е бил мъртъв и е възкръснал!*

Дейв помълча известно време. Дъждът блъскаше още по-силно по килнатите покриви и разбитите стени на комплекса „Пантър Ридж“, чиято слава бе далечен спомен.

Дейв погледна право в очите на Джей Ди. Каза с тих, съдържан глас:

– Ами ако *наистина е?*

Джей Ди удари ръба на масата с две ръце, размествайки всички малки плочки на всички малки думички. Изправи се, намръщен като буреносен облак.

– Няма да слушам повече глупости. Благодаря ви за компанията. Възнамерявам да поспя малко, така че лека нощ и на двама ви! – той посочи към вратата. – Бутайте здраво, заяжда.

Дейв и Оливия пожелаха лека нощ на доктора. Дейв прибра от пода до стола си узито с кобура му и Оливия вдигна пушката си. Вратата наистина имаше нужда от здраво бутване. Двамата излязоха в коридора и заедно тръгнаха към стълбите.

Оливия първа наруши мълчанието.

– Струва ми се, че ужасно много ти се иска да намериш опора във вратата.

– Аха, сигурно си права. Тъжна работа, нали?

– Не чак тъжна. Трябва да призная... и аз самата се чудя за Игън. Джон също, само че той не иска да си го признае директно. Вече е прекалено трудно да вярваш в нещо. Че съществува по-висша сила... – тя спря да върви, Дейв също. – Значи вярваш, че Игън има цел? И че ще е полезна за нас по един или друг начин? Каква може да е тя?

– Нямам представа. Но онова, което е сторил досега, ни е *било* от полза. Не знам какво представлява или защо е тук, но бих казал... че ако *може* да ни помогне... тогава и аз ще съм насреща да му помогна с онова, което иска. Ако това означава, доколкото ми е по силите, да следвам указания, които е чул насън... ами добре, готов съм. Ти също би трябвало да си. Всички трябва да бъдем. Иначе просто ще легнем пълнеж за гробището, а аз не искам повече да чакам това да ме сполети.

– Хммм – Оливия се позамисли, преди да заговори отново. Дъждът плискаше по покрива от дясната им страна. Светкавици проблясваха през угрижения мрак. – Предполагам... че може би ме е страх да повярвам.

Това би означавало да се надявам отново, нали? Май ми се струва по-безопасно да се затворя в стаята със снимката на мъртвия си съпруг и да си мисля... че вече не остава много и ще се съберем отново.

– Не се предавай – помоли я Дейв.

– Да се доверя на момче, което няма спомени? Да повярвам в едно име от съня му? На това му се вика надеждата ти да се крепи на косъм, чини ми се.

– Така си е. Но все пак се *крепи*.

Оливия кимна и се усмихна слабо. Зад усмивката ѝ се криеше много болка и Дейв се принуди да сведе глава и да отклони очи.

– Ще дойда с теб утре – каза му тя.

– Няма нужда да го правиш. Няма нужда и двамата да излизаме оттук.

– Може би аз също искам да се крепя още малко. Освен това конете са мои.

Табунът идваше от ранчото, което бяха притежавали с Винсент. Да гледа как ги изколват и изяждат един подир друг, беше първоначално съсипващо, а сега – въпрос на оцеляване.

– Добре – Дейв положи длан на рамото ѝ. – Среща в корала в осем?

– Ще те чакам.

Той не се съмняваше, че ще я види сутринта. Прикриваха се криволяво и в подножието на стълбите се разделиха. Дейв се прибра в апартамента си и при спалния чувал на сивия диван. Оливия се качи в жилището си, погали с кибритена клечка фитила на една от лампите и седна зад бюрото си, където вдигна в ръце „Магическата осмица“ – топката, подарена ѝ от Винсент. Завъртя я между пръстите си, като си припомняше деня, когато я беше получила, увита в червена хартия, и със сребърна панделка. Беше, както ѝ се струваше, част от някакъв съвсем различен живот.

А сега, противно на всякаква логика и разум, имаше нужда да зададе въпрос. Прошепна го, сякаш във внимателното ухо на Винсент:

– Трябва ли да повярвам?

Разклати топката и я обърна.

Малкият бял пластмасов зар изникна от мастилената супа вътре.

Може би онзи, който ѝ отговаряше, беше Винсент, а може би Съдбата или пък просто случайността – което определено смяташе за най-вероятната версия.

Но отговорът беше: *Можеш да разчиташ на това.*

Оливия взе лампата със себе си, премести се в съседната стая и се съблече. Пъхна се под завивките, където добрите спомени и вярата в чудеса не ѝ се отдаваха лесно, но пък по всяко време имаше скрит под възглавницата пистолет.

Осем

Над главите им се бе разстлало кисело жълтеникаво небе. Нямахше вятър, но във въздуха миришеше на изгоряло. Конете бяха плашливи, трудно се подчиняваха на юздите. Дейв яздеше редом с Оливия. Укрепената с метал врата се отвори пред тях и веднага, щом слязоха на пътя, зад гърба им я затвориха и зарезиха отново точно според нарежданията на Оливия. Ремонтите по стената бяха завършили набързо, а на кулите в четирите ъгъла картеচারите бяха зад оръжията си и проучваха и смълчаното небе, и зловещата земя.

Двамата конници се насочиха към гимназията в долината долу. Тук-там по склона подминаваха я ръка, я рамо или глава на кошмарно създание, заклещени като странни цветя в пукнатините по земята. Пълно беше с лешояди – Дейв си помисли, че тях не ги е грижа какво месо ядат, тъй че и тези твари най-вероятно бяха заразени и се превръщаха в... какво?

Носеше узито в презраменния си кобур, а на колана беше окачил револвера „Смит и Уесън .357 Магнум“, принадлежал доскоро на Мич Вандервиър. В жилището му намери и четири кутии с муниции, по двадесет във всяка, а в самия револвер имаше четири патрона. Такава беше сделката: когато някой предадеше богу дух, между членовете на погребалния отряд се теглеха сламки или карти и печелившият взимаше оръжията и мунициите на мъртвеца. Така избягваха сбиванията и споровете, а предишния ден Дейв беше извадил най-високата карта при погребението на обезглавения Мич. Така се сдоби с 80 патрона за револвера и пет пълнителя за узито с по трийсет и два патрона. По този начин стояха нещата.

Оливия беше преметнала пушката през рамо, имаше и малка кожена торбичка, в която носеше още трийсет патрона.

Не си говореха по време на ездата. Още преди да тръгнат, се бяха договорили за мисията. Неколцина души предложиха да отидат с тях за допълнителна защита, но предложенията им бяха направени с половин уста и Оливия им отказа – щяха да се справят и сами.

Прекосиха откритото пространство, осеяно с кратери с ръбове, разтопени, съсирени и почернели от извънземните оръжия. Асфалтът на пътя беше напукан и също осеян с кратери и Оливия си каза, че Земята се е преобразила в планета, която горгоните и мъглявите може би разбираха по-добре; съсипан бордей в лапите на война, който след още година или

две вече нямаше да е годен за човешки живот. Заразите щяха да обхванат всичко, ако вече не бяха плъпнали навсякъде.

Оливия си нареди да спре с тези мисли, преди да я погълнат, и без друго в очите ѝ пареха сълзи, а сърцето ѝ тежеше от болезнена тъга и в главата ѝ тиктакеше старата бомба, която твърдеше, че би било толкова лесно и така редно да се присъедини към Винсент. Духът ѝ беше толкова близо до изгасването! Жизнената ѝ сила – прокъсана и разрушена. Усещаше как я напуска ден след ден. Знаеше си, че когато двамата с Дейв се приберат обратно зад стената, поне двама-трима души ще са се застреляли. Губеха все повече и повече, и все по-бързо с всеки изминал ден.

„Бялото имение“ – помисли си Оливия, докато приближаваха гимназията. Ето го името на Итън – написано на износената от времето табела. Самата постройка беше в руини. А на паркинга... какво беше *това*? Тези огромни... *неща*... проснати там и покрити с лешояди като тъмни мърдащи кожи... Масивните им, страховити тела бяха изпечени на въглен и бълваха черни течности като прегоряло автомобилно масло. Тук-там се различаваха силуетите и на паднали по-дребни бойци, но поне те вече се бяха стопили до остатъци от лъскаво черно вещество – като ивици гума. Оливия знаеше какво представляват, беше виждала такива и преди. Останки на мъгляви войници, изкипели и стопени до голо нищо. Но тези същества... тези *чудовища*... имаше нужда да се съсредоточи върху нещо друго, и то бързо.

– Дейв? – каза с отслабнал глас, – какво е станало с колите? Тук преди имаше коли, нали така?

– Не питай – рече той, понеже Хана Граймс му беше разказала какво е видяла през бинокъла, и той я помоли – тя беше корава дърта кокошка, ама от най-коравите! – да си затваря устата в името на Христа. Така че засега Хана не бе повдигнала темата, макар вероятно и това да беше само въпрос на време. Превръщането на земни метали в извънземна плът беше нов номер – разнесе се ли се вестта из „Пантър Ридж“, лудницата им беше в кърпа вързана.

Конете процвилваха, трепереха и не искаха да стъпят на паркинга.

– Хайде, хайде – подкани Дейв жребеца си, но животното въртеше бясно очи и хриптеше като свличаща се лавина, все едно искаше да каже: „Ти може и да си кръгъл идиот, но аз не съм. Дотука, каубой!“.

– Какво са *тези*? – Оливия най-накрая се насили да се вгледа в чудовищата, въпреки че конят ѝ взе да отстъпва, сякаш се боеше да стъпи в катранена яма. – Дейв?

– Каквото и да са, мъртви са – той слезе от седлото и се огледа къде да върже жребца. Последния път, когато беше тук – преди няколко месеца – използва предната броня на един пикап. Същия, който наскоро се беше вдигнал на разходка и сигурно лежеше малко по-нататък, сервиран на лешоядите.

Дейв забеляза в асфалта отпечатащи, вероятно предизвикани от тежестта на невъзможните чудовища. Плът от метал. Живот от неодошвени предмети. Хубав номер, ако си способен на него. Спомни си цитат, който май му беше попаднал в книга по времето, когато самият той беше ходил в гимназията – беше му залепнало в съзнанието, понеже му се стори, че звучи яко. Как точно беше? Нещо като... „Всяка свръхразвита технология прилича на магия“. Това ли беше? Не, но по смисъл се доближаваше⁹. Е, ето ти тук свръхразвита технология в пълния ѝ магически блясък.

„Дявол да го вземе“ – помисли си. Оръжията на пришълците ставаха все по-странни и по-смъртоносни. *Оръжейна надпревара*, както го нарече Итън.

– Аха, и ние сме заседнали на шибаната ѝ межда – промърмори Дейв в отговор, което накара Оливия да попита: „Какво?“, но той просто сви рамене и заведе коня до знака „СТОП“, който се намираще недалеч от входа на паркинга. Беше сгънат почти надве, сигурно от същия взрив, избил и стъклата на училището. На спътницата си каза:

– Ако искаш да останеш тук, нямам нищо против. И сам ще намеря библиотеката.

Оливия вече слизаше от седлото. Приблужи притеснения си кон и също го върза за знака. Стараше се да не откъсва очи от Дейв, но изпитваше ужасната нужда да разгледа по-подробно мъртвите твари и знаеше, че не е в състояние да остане тук сама.

Свали пушката от рамото си – плавно движение, в което ставаше майсторка. Никога през живота си не беше вярвала, че ще се превърне в жена воин. Но ето я на, готова да се сражава, ако се налага. Каза:

– Да вървим!

Изкачиха напуканата бетонизирана пътека до каменните стъпала, които водеха към сградата. Едната врата беше избита навътре и свалена от пантите, но другата висеше накриво като пияница в неделя вечер. Или, каза си Дейв, както *навремето* висяха пияниците в събота вечер. Отвърте

9. Точният цитат е мисъл на Артър Кларк: *Всяка достатъчно напреднала технология е неразличима от магия.*

се лееше сумрачна светлина, кално жълта като грозното небе. Под краката им хрущяха стъкла – звук, който на Оливия ѝ се струваше ужасно силен в стихналата сграда.

Не, не стихнала. От тавана на стотици места капеше вода. Мокри листи бяха залепнали за пода и бяха добили цвета на силен чай. При преминаването на Дейв и Оливия плочките поддаваха, самият под им се струваше гъбест, сякаш го крепяха изгнили греди на ръба на срутването. Подминаха шкаф, представлявал навремето витрина за трофеи – гордостта на спортните отбори на училището, сега разбит и с потъмнели и петносани от влагата купи. Голяма фреска на едната стена, най-вероятно дело на самите ученици, изобразяваше земното кълбо и хванали се за ръце хора около него. На места мазилката беше изпадала и част от фреската бе обезобразена от големи кафяви петна, но избелялото послание „Семейството на Човечеството“ все още се четеше.

– Тук е била учителската стая – каза Дейв, когато подминаха една отворена врата. – Столовата се намираще натам. Намерих лекарствата в един от кабинетите малко по-нататък. Библиотеката би трябвало да е още по-навътре.

Оливия кимна. Падащата вода *кап... кап... капеше*. Локвите се плискаха около захвърлени тетрадки и боклуци, изсипали се от отворените шкафчета, докато учениците панически са се опитвали да се доберат до дома в онзи априлски ден. Лесно беше да си представиш как учителите и директорът са се мъчили да въведат ред; училищното радио припуква, родителите нахлуват из коридорите в търсене на децата си, а междувременен по новинарските емисии показват как по цял свят горгонските кораби унищожават градове. Сега тук витаеха само призраци, каза си Оливия. Призраците на един предишен живот – не само призраци на американската мечта, но и мечтата за семейството на Човечеството.

– Добре ли си? – попита Дейв.

Тя кимна:

– Да.

Наясно, че това не е вярно, той продължи:

– Няма да се задържим много дълго.

Оливия не коментира.

Продължаваха да напредват в жълтеникавия здрач. На изкривения под лежеше позеленял тропет. „Геден е напуснал сградата“ – каза си Оливия¹⁰. За малко да се размее, но в тази руина бяха запечатани твърде много тъга и твърде много изгубени и изпарени очаквания и обещания. Не смееше да си мисли какво ли е сполетяло повечето ученици, родите-

ли и учители. Нищо чудно част от тях да вилнееха със сиваците... ако не във Форт Колинс, то някъде другаде.

Дейв я върна в реалността:

– Това ще да е, как мислиш?

Беше спрял в коридора точно пред нея. Срещу редиците шкафчета имаше врата с надпис БИБЛИОТЕКА и напукано междинно стъкло.

– Да хвърлим едно око – предложи Дейв, но преди да отвори вратата, извади своя „357 Магнум“ от кобура на кръста и свали предпазителя.

Оливия го последва в библиотеката и остави вратата отворена.

Вътре цареше пълен хаос. Същинска катастрофа. Експлозия бе избила прозорците, отворила бе път за нашествието на дъжда и вятъра и с времето те бяха съборили всички стелажи. Книгите бяха разпилени по пода и просмукани с вода. На ивици по стената и пода растеше жълто-зелен мухъл, за който и двамата посетители знаеха, че не бива да се пипа. Във въздуха се носеше неприятно сладникава миризма – отвратителна миазма на разложението. Част от тавана беше паднал и от него висяха жици и тръби. Книгите на пода бяха слепени от влагата и мухъла.

Двамата мълчаливо оглеждаха помещението.

– Пфу – заяви накрая Дейв. Намръщи се и му се прииска да имаше подръка цигара. – Предполагам, че никое от копелетата не обича да чете, а?

Това вече разби защитата на Оливия. Тя се разсмя, чисто и от сърце, и на Дейв смехът ѝ му се понрави. Усмихна се сковано и за кратко и сви рамене. Тук осветлението не го биваше. Не му харесваше идеята да клекне на колене в тази гадост и странния мухъл и да рови за пътни карти. Библиотеката изглеждаше така, сякаш някой я е преровил от край до край и няколко пъти я е разтръскал. Каза си, че му трябва лопата, за да разкопае всичко по пода... или поне гумени ръкавици. Наруга се, че не се е сетил да вземе. Но така и така бяха тук, откъде да започне?

Хубав въпрос.

Започна с опит да премести с крак няколко книги и дори успя да мръдне горния пласт, но отдолу страниците се бяха подули и бяха залепнали за пода. Някои от книгите бяха споени в плътна каша и нямаше начин да се отгатне какво са представлявали. Дейв не видя нито една, която да съдържа карти или пътни атласи, и се запита дали изобщо ще ги познае, ако ги види в тази мокра купчина.

10. Става дума за игра на думи с *trumpet* (тромпет, тръба) и популярната библейска история за Гедеон, който с помощта на тръбачи и фенери една нощ измамил многочислен враг, че напада с много голяма армия.

– Това ще свърши ли работа? – Оливия стъпи върху оръфан глобус, търкулнат на пода.

– Съмнявам се. Надали... – Дейв и сам долови колебливата нотка в гласа си. – Дори ако намерим карти, нямам представа какво точно търсим. Христие... въобще не си го представях така... – той скрита встрани няколко разложени книги. – Голям съм глупак, така излиза.

– Не си глупак – възрази Оливия. – Просто си обнадежден.

– Да. Само че в последно време и това може да се брои за глупост.

Оливия започна да мести с върха на ботуша си парчета и мокри корици от книги. „Дотук с величието на идеите и интелекта на хората“ – помисли си. Разкри подвързано в синьо томче за братята Харди¹¹ и това почти я пречупи отново. „Трябва да си силна“ – каза си. Лесен за даване съвет, но труден за изпълнение. Тя отбеляза:

– Познавам те от доста време и знам, че си човек, който не вярва в... да го наречем *чудеса*. Но заради хлапето си си променил мнението, така ли? Дейв, ако това място изобщо съществува, може да е навсякъде. А и *защо*? Какво му подсказва да отиде там?

Дейв продължи да рови из влажната каша. Нямаше друго оправдание, освен да промърмори:

– Той е странно хлапе.

– Да. И аз го знам. Но понякога... нали знаеш... сънищата са си просто сънища. Имала съм една камара кошмари. Ти също, убедена съм.

– Да – отвърна Дейв. Погледна към Оливия, озарена от мрачната жълта светлина. – Знам, че е лудост. Знам, че е лудост и идването ни *тук*, и *това* търсене също. Но пък... и ти знаеш, че Итън е прав. Джей Ди също го знае. Не можем да се крепим още дълго. Ще се наложи да се преместим, да намерим някакво друго място, ако искаме да останем живи.

– И смяташ, че Бялото имение е място, което ни трябва?

– Един Господ знае, но „Пантър Ридж“ е свършен... – Дейв свали мръсната си бейзболна шапка, избърса капчиците пот от челото си и след това отново си сложи кепето. – Итън е *различен*, Оливия. Не знам дали е за добро, или за зло. Но досега ни помогна... Вярвам в това. Наречи ме луд или глупав, или каквото щеш, но ето ме *тук*... Само това мога да ти кажа.

Оливия нямаше какво да възрази на думите му. Видя в отсрещния край на помещението картотечния шкаф на библиотекаря и плота за за-

11. Братята Харди (Франк и Джо) – главните герои на серия детски детективски истории, написани от различни автори под псевдонима Франклин У. Диксън, първата книжка излиза през 1927 г. и все още се издават.

писване на книгите. Имаше паднал рафт с дивидита и докато крачеше натам, под краката ѝ пукаше. Сред целия хаос на плота бе останала да стърчи малка метална статуетка на футболен играч, стиснал американско знаменце в единия си юмрук и гушнал под другата мишница ръгби топка, все едно държи любимото дете.

При следващата крачка отдолу се разнесе плътно, мазно изплъква-не на разпадащи се гнили дъски и подът под Оливия внезапно поддаде. Десният ѝ крак пропадна през дупката и тя изпищя. Представи си как полита надолу чак до мазето и за малко да захвърли пушката, за да се вкопчи в книгите около себе си, но след това падането спря – в мрака долу висеше само единият ѝ крак.

Дейв на мига притича към Оливия и ѝ помогна да се изправи. Посъветва я:

– Полека, полека! Добре ли си? Нарани ли си крака?

– Здравата си ударих коляното. Но това е всичко. Внимавай с пода, че хапе.

– Аха, видях. – Дейв надникна в дупката, но всъщност не можеше да види нищо в тъмата отдолу. Чуваше се, че капеше вода, и от мазето се надигаше кисела, мухлясала миризма като от злотворна градина с отровни гъби. – Внимателно!

– Ти също. Хей! – Възкликна Оливия, забелязала нещо интересно. – Онзи картотечен шкаф на стената. Струва си да го отворим.

– Добре. Хайде, да не се разделяме.

Заобиколиха плота на регистратурата и отидоха до картотечния шкаф, който, изглежда, беше преживял непокътнат всички вилнели в библиотеката бури. Дейв отвори горното чекмедже и откри дебели пачки от годишните течения на училищния вестник „Газет“. Във второто чекмедже имаше канцеларски пособия – моливи, химикалки, гумени ластичета, кламери и всякакви подобни дреболии. Третото беше почти празно, като изключим няколко листа принтерна хартия, а в четвъртото и последно имаше два капана за мишки.

– Зад плота са скрити още чекмеджета – забеляза Оливия.

Започваше да куца все по-силно и по-силно, явно коляното ѝ беше пострадало по-сериозно от първоначалното ѝ предположение. Щеше да се подуе като едното нищо, каза си. *Magnifico!* – точно каквото ѝ трябваше: няколко дни да куцука наоколо като същинска старица.

Тя отвори горното чекмедже зад плота и откри набор моливи, бележници, кламери и нечий запас от различни вкусове дъвка „Орбит“. Следващото чекмедже съдържаше дебел, подвързан в червено и златно

алманах „Планинар“ от миналата година, няколко стари мобилни телефона, които сигурно са били конфискувани в Деня, и...

... почти скрито под алманаха стърчеше ъгълчето на още една книга. Оливия вдигна „Планинар“ и видя на корицата магистрала, виеща се през боровата гора. Беше „Пътният атлас на Ранд Макнали за САЩ“ отпреди три години. Между „Планинар“ и „Макнали“ имаше сплескана мъртва хлеббарка.

– Виж! – каза Оливия и извади пътния атлас. На корицата с червен маркер беше изписано строгото нареждане на библиотекарката: „Да не напуска помещението“.

– Намерихме каквото ти трябва – с немалка доза триумф сподели Оливия с Дейв.

Той дойде да види книгата отблизо.

– Да! – Не се беше хващал да говори с възбуда от много време насам и се изненада сам от себе си. – Добре, чудесно. Прекрасно! Поне е някакво начало... – Той нави атласа и го пхна в колана на джинсите си. – Не знам какво ще търсим, но...

Подът изпука. Звукът беше тихичък, но заплашителен.

– Мисля, че трябва да... – „се махаме оттук“, канеше се да продължи Оливия, но не ѝ дадох възможност.

Странна твар изпълзяваше от дупката в пода на библиотеката.

Надигна се, люлеейки се като кобра.

Беше слаба и със сива плът, явно едно време е била жена, защото имаше провиснали голи гърди и тук-там по някой кичур дълга бяла коса. Хлътналите в черепоподобното лице очи се стрелкаха насам-натам в търсене или на източниците на човешките гласове, или на мястото, откъдето се носи ароматът на прясно месо. Подобните на куки нокти драскаха да освободят напълно тялото, но нещо сякаш пречеше и устата на твартата се изкриви от разочарование, а от сухото ѝ гърло се разнесе тихо цъкване. Оливия понечи да писне, но се спря. Нямах време за това. Стиснала устни, се приготви да стреля с карабината.

Подът на библиотеката се нагъна и надигна като мръсна океанска вълна. Мокрите плочки зяпнаха като усти, а между тях път навън си проправяха дращеци ръце. Дейв първоначално си помисли, че двамата с Оливия са се натъкнали на гнездо на спящи сиваци, и това отчасти беше вярно... но в следващите няколко секунди, докато подът продължаваше да се цепи и лъскавата сива плът се измъкваше изпод него, той осъзна с нов, стряскащ ужас, че в мазето на гимназия „Итън Гейнс“ се е измътило нещо много по-различно.

Като тийнейджър беше работил в бригада за разрушаване на стари къщи и извлачване на гредите и тухлите от тях. „Хей, хей – викна един горещ августовски следобед бригадирът, – я глейте тука!“

И така благодарение на него Дейв беше видял, заклещени в стената, която току-що бяха съборили, над дузина плъхове, които пицяха и дращеха в опита си да избягат, само че бяха съединени и на практика вързани опашка за опашка в кръг и не можеха да тръгнат в нито една посока, имаше и няколко умрели и започнали да се разлагат, а живите продължаваха да се блъскат диво, оголили зъби, с блеснали очи и дрезгаво пъхтящи в отчаянието си.

„Това е Цар на плъховете – каза бригадирът. – През целия си живот съм срещал само още един. Засядат в някое тясно пространство, пикаят един върху друг и опашките им се срастват. Гадна работа!“

Бригадирът беше вдигнал лопатата си и се беше захванал да размаже Царя плъх, който умря в кървава и отвратителна каша. На Дейв се падна честта да изхвърли останките в кофата за боклук.

Сега, много години по-късно, тук, в този кошмарен свят, Дейв Маккейн видя през дупката в строшения под да използва Цар на плъховете, съставен от сиваци.

Краката им се бяха срасли в рехавата маса, съставена от дълги, тънки пипала, напомнящи донякъде на опашки на плъхове. Някои от телата бяха погълнати от други, почти изчезнали едно в друго, канибализирани или абсорбирани, и като цяло в кръга на Царя на плъховете имаше над двайсет души, представлявали навремето мъже, жени и деца, а главите и ръцете им невинаги се намираха точно на местата, където се очаква. Бяха издокарани в мокри, петносани в черно останки от дрехи. От мазето бълваше ли, бълваше люспеста сива плът. Съсипаните лица и деформираните глави се люлееха на шиите си. В някои от зейналите усти блестяха зъби като малки бръсначи, а в други се виждаха редове акулски куки разкъсвачи.

Дейв незабавно осъзна, че имат два проблема.

Кръгът на Царя на плъховете споделяше обща цел и напредваше в една и съща посока, и при това гърчещото се чудовище преграждаше изхода от библиотеката.

С изкривено от ужас лице Оливия отстъпи назад и се притисна към Дейв. Твартата се бореше да се измъкне от мазето и влачеше нагоре поплътта й мокри книги и мухлясали страници. Царят на сиваци не издаваше друг звук освен съскане и стържене, но на Дейв започна да му се струва, че вече успява и да събере пипалата под себе си в опит да се

изправи. Каза си, че ако двамата с Оливия възнамеряват да излязат живи оттук, *сега* е моментът да опитат.

Откри огън с магнума си, чийто огнен рев се оказа невероятно шумен и ярък. Два изстрела – и две от кошмарните лица станаха на каша. След това се обади пушката на Оливия и проби дупка в белокосата глава на женската твар, която първа започна да се катери навън. От раната бликнаха черни струи. Дейв сграбчи водачката на „Пантър Ридж“ за рамото, издърпа я след себе си покрай плота и извика възможно най-силно:

– Да се *размърдаме!*

Масата от сплетени сиваци се движеше все по-чевърсто и запротяга към тях зминоподобни ръце. Сивите клещи на седмопръста длан сграбчиха десния глезен на Оливия и тя за малко да падне в гмежта, но Дейв се напъна здраво и я удържа. Оливия прати куршум в онова, което някога може и да е било човешко рамо, и се освободи, като беше наясно, че ако не успее, след миг ще е мъртва.

Дейв стреля отново в едно от лицата. Сива плът и тъмна течност опръскаха стената на библиотеката. От гърлата на Царя сивак се надигна нисък стон, досущ хор на прокълнатите. Съществуто взе да се тътри напред на лакти и сиви кореми, а разбитите глави висяха обезсилени. Крайниците пипала драпаха по пода и отгласкваха туловището. Оголените зъби на останалите глави щракаха към Оливия и Дейв и сива гора ръце се протягаше към тях за кървав обяд. Двамата човечи в стаята откриха отново огън от разстояние не повече от четири-пет фута. Револверът на Дейв щракна празен и той извади узито от кобура му, след което обсипа чудовището с деветмилиметрови куршуми.

С квичач, пронизителен писък, излизащ от всички усти едновременно, мутираният кошмар внезапно започна да отстъпва и да се смъква обратно назад в пещерата под пода. Покрай него остана достатъчно място да се мине. Дейв бутна Оливия към вратата, без да забравя за коляното ѝ, но със съзнанието, че трябва да опази двама им живи. Изстреля последния куршум от пълнителя си в сивото тяло и зърна в дълбините му нещо, наподобяващо изкривено детско лице – или израснало там, или погълнато от останалите. Очите бяха отворени и устата, на която липсваше и долна челюст, зееше широко, сякаш изкривена от вечен глад или мъка.

След това Дейв изскочи от вратата. Двамата се втурнаха към дневната светлина, Оливия проклинаше повреденото си коляно и куцаше колкото се може по-бързо. Дейв не се отделяше от нея и ѝ подложи рамо да се облегне. Мислеше си, че ако който и да е от двама им посмее да погледне

назад, това ще рече, че здравият им разум завинаги ще остане задраскан на картона на библиотеката в „Итън Гейнс“.

Не се обърнаха нито веднъж, но Оливия хлипаше, когато отвърза коня си и се метна на седлото. Дейв беше твърде корав за сълзи, но стомахът му го предаде. Закуската му – бисквити и няколко лъжички пастет – се надигна нагоре. Конят му долови мириса на мутирала плът по него и се опита да избяга, преди той да се намести добре в седлото.

Нямаше нужда двамата с Оливия да се подканят с „Давай“ или „Хайде“, или „Да се махаме оттук“.

Пришпориха конете.

Докато галопираха към несигурното убежище на „Пантър Ридж“, лешоядите зад гърба им излитаха, обезпокоени от суетнята. Вдигаха се на орляци от овъглените трупове, които досега кълвяха, но след малко пак накацаха като черен саван върху мъртвите чудовища на паркинга и взеха да се карат за местата си на трапезата.

Девет

Бъбреци, стомах.

Дебело черво, тънко черво, панкреас.

Черен дроб, далак, бели дробове.

Мозък, сърце.

Итън се бе разположил на фотьойла в апартамента си. Дамаската беше от износена кафява кожа и фотьойлът имаше разтегателен механизъм, сега заклинен. На малка масичка до момчето гореше фенер със свещ. Масата стоеше накриво, понеже и подът беше крив. Първите мъчителни лъчи на утрото започваха да си проправят път през облепените с тиксо прозорци. Итън беше облякъл сива тениска и тъмнозеленото си долнище от пижама. Почти не беше спал през нощта, може би само няколко часа. Дори насън се ослушваше за сирените, които обозначаваха пришествието на сиваците, понеже бяха минали четири нощи, откакто откри, че може да прави земетресения. Беше напрегнат и скован едновременно. Когато за първи път стана от леглото, отиде с фенера в банята, вдигна тениската си и огледа ребрата си в огледалото. След това – и тази част от гърба си, която успя да види.

Докторът беше прав.

Не смяташе, че следва да е между живите.

Предишния следобед Джон Дъглас му беше заръчал да дойде до болницата за пореден преглед. Не му се искаше, понеже знаеше на какво прилича, но все пак го направи. Инжектираха му физиологичния разтвор, а наблизостоеше мъж с пушка. „Просто предпазна мярка – каза Джей Ди. – Не че ти нямаме доверие.“

Провериха кръвното налягане на Итън. Нямаше проблеми. След това го помолиха да си свали ризата, за да бъде преслушан, и като видя как изглежда момчето под дрехите, докторът изпъшка ужасено и посегна да притисне длани към устата си, за да задави всякакви други възгласи, но след малко успя да се вземе в ръце и каза с напрегнат глас:

– Виждал си се в огледалото, предполагам.

– Да, сър.

– Обърни се, ако обичаш.

– Гърбът ми е същият – уведоми го Итън.

– Нека погледнем.

Момчето се подчини. Синините се влошаваха. Все още бяха черни като погребение в полунощ, но сега се бяха слели. На гърдите му не беше останала ненасинена плът, нито пък по стомаха или по протежение на целия му гръбнак. Хълбоците му бяха нашарени с пурпурно и зелено, палата на едната голяма синина – разперени да се докоснат с другата.

– *Дявол* го взел – възкликна типът с карабината, чието име, доколкото Итън знаеше, беше Лестър.

Джей Ди се приближи предпазливо до пациента си. С тон, сякаш молеше за разрешение, каза:

– Ще ти преслушам сърцето.

Итън кимна.

– Добре... – промърмори Джей Ди и когато приключи с тази задача, все още държеше стетоскопа пъхнат в ушите си. – А сега искам да ти чуя дробовете. Просто си поеми дълбоко дъх, когато те помоля, и издишай полека. Става ли?

– Ти си докторът – отвърна Итън.

Джей Ди се хвана на работа.

– *Вдишай*. Това болеше ли?

– Малко.

Той заобиколи откъм гърба му.

– *Вдишай*. Кашляш ли още кръв?

– Не, сър.

– Поеми си отново дълбоко дъх... – Когато Джей Ди приключи, се върна обратно да погледне Итън в лицето. Свали стетоскопа и докато го прибере, добави тихо: – Лес, вече може да ни оставиш.

– Сигурен ли си?

– Да, сигурен съм. Давай! – Докторът изчака Лес да затвори изкривената врата зад гърба си, поне колкото можеше да пасне в касата. Стените бяха нашарени от пукнатини. Заяви: – Можеш да си облечеш ризата...

Итън го стори.

– Седни – посочи му стол Джей Ди.

Момчето отвърна:

– Предпочитам да постоя.

– Е, тогава аз ще поседна. – Джей Ди се намърда на стола. Нещо изпука – може би седалката, а може и уморените му кости да бяха. Докторът изпъна крака пред себе си и втренчен в Итън, потри чисто избръснатата си брадичка. Поде: – Знаеш какво се каня да кажа...

Момчето сви рамене, но да, наясно беше.

– Във време като днешното човек се нуждае от хубава глътка ръже-но уиски – обясни Джей Ди. – Това ми беше любимото питие. В спокойни вечери, пред буен огън в камината... Малко Франк Синатра на стереото... Много преди твоето време, знам... И всичко беше наред със света. Дебора, съпругата ми, Бог да благослови душата й... сядаше с мен и слушаше музика или четеше. О, може би това те *отегчава*? Така ли е? – Този път белите вежди не скочиха нагоре, понеже този въпрос всъщност не изискваше отговор. Джей Ди продължи: – Е, такъв ми беше животът. Дяволски *добър* живот... – той се усмихна тъжно и криво. – Какво ли не бих дал да си го върна, и нека е колкото се може по-отегчителен. От две години насам... Адът се разтвори на земята. В много форми, твърде ужасни за припомняне... – усмивката му, която не беше истинска, изледня и погледът му отново стана суров. – Разкажи ми за Бялото имение. Така, де... Дейв вече ми разказа. Но искам да го чуя от теб. Става ли? Чакай... преди да кажеш каквото и да е... Нека ти споделя, че преди няколко дни Дейв и Оливия са ходили в училищната библиотека да търсят карти, за да се опитат да отгатнат къде може да се намира твоето Бяло имение. Дейв смята, че може да се окаже град. *Все някъде*... – Джей Ди подсили последните си думи с доза сарказъм. – Намерили са пътен атлас. Не искат да споменават какво се е случило там, но Оливия си е ударила крака. Докато беше тук, цялата се разтрепери и се разплака, и беше готова да се пречупи. Дадох й успокоително – най-доброто, което мога да сторя. Дейв също не иска да говори за случката. Така че искам да знаеш, Итън... че там ги е сполетяло нещо ужасно... И са отишли... да речем... в опит да ти помогнат. Несъмнено е било много зле... понеже видях изписано на лицето на Дейв колко зле точно. А когато можеш да прочетеш такова нещо на лицето му... братко, значи е било наистина *гадно*.

Итън кимна. Не знаеше какво да каже. Съумя да измисли единствено:

– Не съм ги молил за нещо подобно.

– Не, не си. Но... разбираш ли... това е то проблемът с Бялото имение. *И със* земетресението, което твърдиш, че си предизвикал. *И* освен това Дейв вярва, че някак си знаел за извора под плувния басейн. Такива ми ти работи. Трудничко е да ги преглътне здравомислещ човек, нали?

– Предполагам.

– Но – продължи Джей Ди със смръщени вежди – Дейв е прав. Какво е логичното днес? Какво има смисъл? Виждал съм твар, която досуц прилича на човек, да се обръща взривно в същество, покрито с черни шипове – тъкмо в онази обезопасена стая, където беше заключен, когато

първоначално те доведохме тук. Виждал съм лицето на тийнейджърка да изчезва, внезапно заменено от уста, пълна с малки алчни зъби, която се опита да ми отхапе главата, преди Дейв да разстреля твартата на парчетата. Това дали е логично? Е... може би за горгоните или мъглявите не е учудващо. Виж сега, смятам, че те превръщат в оръжия онези, които навремето са били човешки същества. Експериментират с тях. С нас. Оръжейната им програма е невероятно мащабна, могат да си позволят да проверяват какво ще им върши работа и какво – не. Може би го правят просто защото могат, защото така се държат по принцип. Как смяташ, Итън? Точно ти спомена, че горгоните и мъглявите се сражавали на *граница*. Нали така каза?

– Да – отвърна Итън тихо.

– Откъде знаеш? Каква е тази информация, с която разполагаш, а всички останали тук заедно с мен, Дейв и Оливия нямат?

Итън се позабави с отговора. След това също толкова тихо промълви:

– Знам, че е истина. Това е причината за сраженията им. Границата между техните...

– *Какво си ти?* – внезапно попита Джей Ди и дръпна крака назад, сякаш го заплашваха черни шипове или уста, пълна с малки кинжали. – И двамата с теб знаем... че тези контузии... би трябвало да са те убили. И синините се влошават, нали? Но кръвното ти налягане е наред, дробовете ти са в добро състояние и сърцето ти просто си тупка. Е, нека ти споделя... Дробовете ти би трябвало да са така задръстени с кръв, че да не можеш да си поемеш дъх, и изобщо не си представям как тъй си в състояние да ходиш. Боже, само да имах рентгенов апарат и малко ток да го подарявам! Та... младеж, който не си знае името и не помни нищо за предишния си живот, внезапно се *пробужда*, тичайки през полето... Какво *точно* си ти, понеже не смятам, че си човек.

Това твърдение увисна във въздуха. Итън усети искрата гняв да прераства в пожар.

– Смяташ, че съм нещо, *направено* от тях? Един вид... тайно оръжие? Че се очаква да избухна или да ми пораснат две глави, или нещо подобно? Това ли е?

– Бих казал, че някой, способен да предизвика земетресение, като *просто* пожелае то да се случи, вече си има собствено тайно оръжие. Въпросът ми е какво още не знаем за теб.

Итън се взираше в Джей Ди. Дали въздухът помежду им не трепна от вълна гореща омара? Каза:

– Бъбреци, стомах. Дебело черво, тънко черво, панкреас. Черен дроб, далак, бели дробове. Мозък, сърце. Тези органи съм сигурен, че притежавам. Аз съм човек, сър. И даже си връщам някои спомени. Стават все по-ясни и се изпълват с подробности. Намирам се в стая, седя на бюро под зелена настолна лампа и сглобявам модел на „Видимият човек“. Нали знаете какво е?

– Имах си такъв. Сигурно такава играчка си е сглобявало всяко едно клапе, от което някога е станал лекар.

– Добре. Ето ме, гледам бюрото си и това виждам да се търкаля там. Органите. Бъбреци, стомах, дебело черво, тънко черво, панкреас, черен дроб, далак, бели дробове, мозък и сърце. Подредил съм ги в този ред – за оцветяване. До тях стоят бурканите ми с боя. Марката е „Гесторс“. Жена с тъмна коса влиза в стаята... и започва да говори, но не чувам какво казва... – тъгата прониза Итън като меч: не само тъга, но и дълбоко отчаяние. В очите му запариха сълзи. – *Искам да я чуя, но не мога. И...* онова, което искам най-силно... повече от *всичко*... е тя да изрече името ми, понеже мисля, че това е майка ми, но... ако наистина го изрича, аз не я чувам. Или може би просто не мога да го разпозная вече... – той избърса очи и се втренчи в пода. Полази го тръпка, разтърси го и затихна. – Човек съм. Знаем, че съм човек! – А след това се взря в намръщените предпазливи очи на Джон Дъглас и изрече на глас онова, което докторът си мислеше: – *Не може да не съм.*

Джей Ди имаше нужда от малко време да се вземе в ръце. Продължи:

– Знаем, ти нямаш представа какво е това Бяло имение? Просто вярваш, че е място, на което трябва да се озовеш?

Итън кимна.

– Ами – поде Джей Ди завалено, все едно устата му беше пълна с пясък – и Дейв вярва в това. Може би и Оливия. Тя много-много не приказва напоследък. Но знам, че Дейв не е спрял да се рови в онзи пътен атлас. Няма град в тези Ща... в тази страна – поправи се докторът – с такова име. Дейв взе назаем лупата ми – случайно е последната, която ми е останала – и сега преглежда атласа страница по страница. Като нищо ще ослепее от виране. Чух, че не можел и да спи добре. Просто исках да го знаеш.

– Добре – отвърна Итън, понеже от него явно се очакваше някаква реакция.

– Вече можеш да си вървиш, ако желаеш. Аз просто ще си поседя тук и ще поумувам... или може би ще се постарая да *не* мисля за нищо.

Бъбреци, стомах. Дебело черво, тънко черво, панкреас. Черен дроб, далак, бели дробове. Мозък, сърце.

Итън седеше в счупеното кресло в апартамента на мъртвец, а през подлепените с тиксо прозорци нахлуваше бледата болезнена светлина на утрото. Като на длан виждаше всички тези пластмасови органи, подредени пред него на бюрото. Тъмнокосата жена влиза. Усмивва се и момчето си мисли, че е красива, но лицето ѝ всъщност представлява просто размазано петно. Много му се иска да ѝ каже „Назови ме по име!“, но не го прави, тя не го вика и той връща поглед върху скелета на „Видимият човек“, който толкова иска да завърши.

Чу почукване на вратата, която – като много, много други – беше издялкана, за да пасне що-годе в изкривената си рамка.

– Кой е?

Гласът отвъд заваляше от умора:

– Дейв съм. Намерих нещо.

Итън незабавно скочи и отвори вратата. Биячът имаше вид на пияница в триднешен запой. Носеше мръсни дънки и избеляла кафява тениска с толкова дупки по нея, че все едно е служила за играчка на питбул. Косата му беше сплескана на мазно кече, а очите му – кървясали и подпухнали може би от разчитане на твърде големи количества ситни букви. В дясната си ръка стискаше откъсната от пътния атлас страница, а в лявата – лупата на доктора.

– *Май* намерих нещо интересно – поправи се Дейв и вдигна страницата. – Искам да погледнеш и ти!

Щом Итън отстъпи от вратата, той побърза да влезе и се упъти към фенера. Обясни:

– Това е карта на Югоизточна Юта. Вероятно на теб няма да ти трябва лупата, но на мен определено ми беше нужна.

Итън взе листа с картата от Дейв, който я докосна с показалец.

– Тук. На средата между градчетата Монтичело и Бланинг. Намира се на източната граница на националния лесопарк „Манти-Ла-Сал“. Виждаш ли го?

Виждаше го. *Вр. Уайт Менишън*, пишеше там. *10961 фт.*

– От тук до там са над триста мили по права линия. Само дето не сме орли да литнем направо... – Дейв потри очи. – Та това намерих. Да ти говори нещо?

– Не, нищо. Но може би точно върхът ни трябва.

Дейв се изсмия късо.

– Може би? *Може би* ли? Знаеш ли какво е да ровиш във всичките тези карти с лупа час след час? Когато не намерих град с такова име... първо реших, че може да е военна база. После – езеро, залив или каньон, или връх. Не знам нищо за този район, но е пределно ясно, че да се доберем дотам, ще е... същинско... чудо. Трябва да се придвижим на юг до Денвър, да пресечем Скалистите планини по Междущатска магистрала 70 и навсякъде е пълно със сиваци и извънземни. Така че, като казваш „може би точно върхът ни трябва“... това не ме изпълва с особена увереност, да знаеш.

– Че как бих могъл да знам със сигурност? – зададе следващия си въпрос Итън, каза го равно и без да влага особени чувства.

Дейв сведе очи към пода, сякаш се опитваше да овладее гневен изблик. Отне му няколко секунди да се вземе в ръце – беше уморен, гладен и жаден и подозираше, че е състарил очите си с поне пет години за изминалите два дни. Но когато отново вдигна поглед към Итън и заговори, лицето му беше спокойно и гласът му – толкова кротък, колкото можеше при тези обстоятелства.

– Това е единственото Бяло имение, което успях да намеря. Или ще е то, или не. Вариантите са два: или там се опитва да те заведе, по твои думи, сила, която не разбираш, или пък просто си сънувал кошмар и чувството в него не означава никакво шибано *нищо*. Но съм решен да ти повярвам, Итън. Решен съм да те *послушам*. Разбра ли?

Итън се взираше в очите на Дейв, без собственото му лице да издава и капка емоция. Попита:

– Решил си да се пишеш мой *последовател*, така ли? Ако тръгна натам, ще дойдеш ли с мен? А Оливия? Д-р Дъглас? Някой друг?

– Самичък няма начин да успееш. Един господ знае дали изобщо някой може да извърши това пътуване.

– Това не беше отговор. *Сър!* – додаде момчето.

Дейв си взе картата от Итън. Имаше чувството, че всеки момент ще падне, че е на ръба просто да легне в някой ъгъл и да се взира в дулото на магнума, докато не събере достатъчно смелост да дръпне спусъка. Но при все това... *мътните го взели*... Уайт Меншън. И това момче... Това дяволски странно момче, за което Джей Ди твърдеше, че отдавна трябва да е ритнало кофата. Това хлапе... Възможно ли беше да е експеримент или на горгоните, или на мъглявите? Защо тогава беше тук и какво следваше да прави в случая?

– Задаваш твърде много въпроси – заяви Дейв. – Точно сега възнамерявам да се прибера и да поспя малко. Ще поговорим за това друг път... когато съм в състояние да мисля логично!

С тези думи той обърна гръб на Итън и излезе от апартамента, олюлявайки се на зигзаг с пътната карта в едната ръка и с лупата в другата.

Връх Уайт Мениън – помисли си Итън след тръгването на Дейв. – *Иди там. Важно е. Наистина е много... много важно.*

И се запита, след като знае, че е наистина важно, защо си няма представа за причината да е *така*? Подсъзнанието му – или каквото и да беше онова, което го напътстваше – само му отпускате късчета и парченца, улики, които в момента нямаха никакъв смисъл. Защо не му показваше цялата картинка, така че да я разбере?

Над триста мили по права линия – беше казал Дейв. – *Но ние не сме орли да литнем напряко.*

Разстоянието беше твърде голямо, че да зависиш от чутото насън и някакъв вътрешен глас, който те подкокоросва да тръгнеш. Дълъг път с всички съпътстващи опасности – гладните за месо сиваци и вечно воюващите горгони и мъгляви. А и как се очакваше да се доберат до върха? Пеша? С конете – което ще рече да отнемат последния източник на храна за тези хора? И как щяха да се *изхранват* по време на пътуването? *Въобщо ще възможно ли беше?*

Итън седна и се втренчи в светлината на фенера. През рядката жълтеникава мъглица нахлуваха усилващите се утринни лъчи. Предположи, че денят се очертава от рода на „хубавите“, както им викаха едно време хората, като се има предвид колко беше прецакана атмосферата. Каза си:

„Би трябвало да съм мъртъв. Но съм човек. Знаем, че съм. Спомням си майка си и онази къща, и стая с настолна лампа и на масата – шишета с боя «Тесторс» и наредените пластмасови органи. Но би трябвало да съм мъртъв... И вместо това седя тук и се вирам в свещта и се чудя...

... кой ще ме последва, когато потегля на път?“

Десет

Следващите три дни отминаха и животът в „Пантър Ридж“ продължаваше, доколкото е възможно. Събираха вода от извора, напълнил плувния басейн. Заклаха поредния кон и в този ден Оливия Куинтеро не излезе от апартамента си. Джон Дъглас успя да убеди разплакан мъж да не се самоубива, и то с жена си и детето си, но докато се занимаваше с него, в тъмните усои на апартамент 278 с пушка си издуха мозъка жена на средна възраст, била преди художничка в Лавленд. Работата по укрепване на стената продължаваше – тя никога не спираше. От поста си при картечниците горе в кулите нощната смяна забеляза далечните проблясъци или на светкавици, или на двете раси, воюващи за границата.

В тази същата нощ Итън Гейнс обиколи периметъра, потънал в мисли. Уайт Меншън го притегляше все по-силно и му беше трудно да заспи. Комплексът гънеше в тишина – по негово предположение минаваше два сутринта. Малцината будни обикаляха сами или се събираха да поговорят на малки групички. Итън видя жена, която хлипаше, положила глава на рамото на някакъв мъж с изпито, уморено лице и невиждащи очи. Видя тийнейджърка, легнала на земята и втречена в небето, сякаш се опитва да разгадае тайните на вселената. В това занятие допълнително я затрудняваше фактът, че носи черна превръзка на лявото си око, но пък беше украсена с малки изкуствени скъпоценни камъчета. Беше горе-долу на неговата възраст, предположи Итън, с руса коса и хубавичко овално лице с малка трапчинка на брадичката. Трябва да беше на шестнайсет-седемнайсет, заключи той. Подмина я, а тя дори не го погледна – беше се съсредоточила върху звездите, които слабо мъждукаха през плъзналите в мрака облаци. Итън видя и кръг от близо дузина души, коленичили в тревата със сведени глави и здраво стиснати очи, сякаш това щеше да подсили молитвите им – нямаше да се учуди, ако се окажеше, че стоят да се молят тук по цяла нощ.

И това го накара да си зададе въпроса: защо Бог не се намесваше да оправи този хаос?

Дали горгоните и мъглявите бяха създадени от този Господ, на когото тези същите хора трескаво се молеха? Дали Бог предпочита една цивилизация пред друга, или всичко случващо се е резултат от хвърлянето на небесния зар?

„Уайт Меншън – помисли си Итън. Бялото имение го преследваше денонощно, намесваше се в и бездруго оръфания филм на неговия живот като нежелана реклама. – Трябва някак да се добера дотам.“

„Не сме орли“ – беше казал Дейв. И той не му говореше напоследък, не му бе казал и дума след онова ранно утринно прозрение. Сякаш целият свят бе застинал в изчакване, без план за действие, без нищо. И докато крачеше, понесъл на раменете си тежестта на неизвестността, Итън съвсем ясно виждаше, че хората тук искат да умрат. Надеждата им изтичаше като пясък в пясъчен часовник. Всеки си има граница на издръжливостта. А преминеш ли я... *blammo*, да се здрависаме със Създателя.

„Това са глупости – помисли си Итън, докато оглеждаше износени, изкривени и съсипани жилищни сгради. – Тук не бива да остава никой. Ако искат да живеят, хората трябва да се преместят, защото движението е живот. Достигането до *целта* е начин за оцеляване.“ Но тук, зад тези каменни стени, по които се работеше денонощно... хората просто изчакваха да достигнат границата на надеждата си и това сполиташе всички.

„Дори ако умреш по пътя за някъде – каза си момчето, – поне си опитал.“

– *Hola!* – Поздравът го върна в реалността. – Не ти се спи ли?

Итън спря. За малко щеше да се блъсне в Оливия, тръгнала на собствена обиколка на периметъра. Носеше фенер и беше облечена в избелели дънки и блуза на сини шарки. Беше нахлузила чифт маратонки в яркожълто като топка за тенис, но доста по-мръсни. На светлината на фенера се виждаше колко е замаян погледът ѝ. Итън предположи, че тя едва успява да се държи в ръце, но не беше чак толкова изгубила власт над себе си, че да забрави да си сложи pistolета в кобура на кръста.

– О, здравей – отвърна Итън. – Аха. Така, де... не, не можах да заспя.

– Аз също. Не спя добре. Свършиха ми приспивателните. Хрумна ми, че мога да се фрасна с чук по главата, но не съм готова за подобни драстични стъпки.

Итън ѝ се усмихна предпазливо, но нямаше как да продължи с пресорената веселост, понеже имаше важни неща за обсъждане.

– Дейв ми показва картата. Сподели ли и с теб?

– Да. Връх Уайт Меншън в Югоизточна Юта, на *много* път оттук.

– Доста път е дотам, така си е – съгласи се Итън.

– Може би си го посещавал някога с родителите си. Може това да е причината да искаш да отидеш – понеже си го спомняш.

– Не мисля така. Таткото липсва.

– *Какво?*

– В къщата, която започвам да си припомням, където седя на бюрото и сглобявам „Видимия човек“. Джей Ди разказа ли ти за нея?

– Да.

– И аз така си помислих. Е... там има тъмнокоса жена, за която смятам, че е майка ми, но не мисля, че имам баща. Просто... липсва *присъствието* му. Така, де, не може да *нямат* баща, но според мен ни е напуснал, докато съм бил малък.

Оливия вдигна фенера да огледа лицето му, сякаш никога преди не го беше виждала. Острите сини очи на Итън блестяха, челюстите му бяха стиснати. Имаше вид на готов за нещо, но тя нямаше представа за какво. Изглеждаше *нетърпелив*. Пристъпи от крак на крак и й се стори притеснен като кон, доловил, че е негов ред за клане.

– Да повървим заедно – рече Оливия и тръгна напред.

Все още куцаше леко и под крачола имаше превръзка на коляното, но иначе беше добре – ако не броим кошмарите, които прекъсваха нощния й сън след онази сутрин в библиотеката. Неведнъж се будеше обляна в студена пот, докато откъм строшения под срещу нея се юрваше вълна мутирала плът и щракащи зъби, и в тези кошмари Дейв Маккейн го нямаше да й помогне.

Итън тръгна редом с нея и забеляза накуцването.

– Джей Ди каза, че си си ударила коляното.

– Нищо ми няма. Трябва да ходя, за да поддържам кръвта в движение.

Бяха изминали само няколко крачки, когато сияйна и яркосиня следа разряза небето над „Пантър Ридж“. Леталото беше на може би четирипетстотин фута височина и се движеше с огромна скорост, но безшумно. Итън и Оливия проследиха как изчезва в облаците. След приблизително три секунди се разнесе слаб тътнеж, който се усилваше все повече и повече и прерасна във високочестотен писък, който нямаше да остави спящи в комплекса, и внезапно от висините изхвърча червена и пулсираща сфера с огнено хало, която се стрелна след синьото летало. Тя също бързо изчезна от поглед.

– Размърдали са се тази нощ – отбеляза безизразно Оливия.

Видя свеци и маслени лампи да се насочват към останките от прозорците в комплекса. Тази нощ нямаше да се спи повече. Много пъти бяха виждали в небето сражаващи се светлини, бяха чували и виждали и далечни експлозии, и неземните отзвуци на задействаните извънземни оръжия, но как може човек да свикне с такова нещо?

– Хайде да продължим разходката – каза тя на Итън, тъй като и двамата се бяха спрели да наблюдават бързия и смъртоносен спектакъл. След още малко продължи: – Добре, по повод Уайт Меншън...

– Трябва да отида там – в гласа му не се долавяше колебание. – И то скоро.

– Добре... – Оливия се почуди дали блясъкът в очите на момчето не означаваше, че блънува. – Как смяташ да се добереш дотам? Пеша?

– Твърде много време ще отнеме... – Итън се замисли за момент и след това добави току-що хрумналата му мисъл, която повече му приличаше на спомен... или на нечий друг глас, който му я е споделил. – Трябва скоро да стигна дотам, иначе може да изпуснем възможността.

– *Възможност* ли? – Оливия се намръщи, малко притеснена от тази дума. – Каква възможност имаш предвид?

Той отвори уста, сякаш се канеше да заговори, но нямаше представа какво точно ще каже. Нямаше избор, освен да се довери на силата, която го ръководеше и която се опитваше да го привлече – или изтика – на това опасно и може би налудничаво пътешествие. Отвори уста, но преди от нея да излезе и дума, в небето над „Пантър Ридж“ се стрелна цвърчащ, нагрят до бяло предмет, последван от още цял орляк, и внезапно дузини от апаратите на пришълците, издаващи звук като мазен бекон на скара, нашариха небето с щрихи и оставяха следи, които изгаряха очите. Високо в облаците се разнесоха тътнежи и мълнии, последваха проблясък и гърмеж, но мълниите бяха в червено и синьо, а тътенът – досущ като басовия рев на океански вълни, нахвърлящи се върху назъбен бряг... Все по-силен и по-силен. И все по-шумен и по-шумен.

– Исусе! – прошепна Оливия, вперила очи в небето.

До нея Итън се напрегна целият и сърцето му се разтупка. Помисли си, че го болят дробовете, и трябва да спомене за това на доктора, но в следващия миг си помисли: „Твърде късно... Твърде късно...“. Сякаш от огромна, неизмерима далечина се чу да казва на глас:

– Твърде късно.

– Какво? – попита го Оливия разтреперана. Момчето не отговори и тя повтори въпроса си: – За какво е късно?

От облаците се спускаше чудовище.

Итън прецени, че е близо два пъти по-голямо от горгонския кораб, който беше видял унищожен наред калното поле. Имаше същата триъгълна форма, със същите шарки на древно чудовище в кафяво, жълто и черно, но не беше еднакво с предишното, понеже всеки техен кораб беше различен. Тънкото като бръснач летало нямаше отвори или врати и шест

от осемте електриково сини сфери, които пулсираха под корема му, бяха изгаснали. Дюзини кълба от нажежена до бяло енергия го нападаха от всички страни и сферите се опитваха да взривят колкото се може повече от тях, но онези, които преминаваха защитната му линия, оставяха във влечугоподобната му кожа горящи дупки с червени ръбове. Във въздуха се долавяше миризма на електричество и изгоряло месо, което е гнило с дни, преди да бъде сложено на грила. Вонята беше тежка като на взривени с пиратки гърмящи змии, оставени да се разлагат под августовското слънце.

След това връхлетя високочестотен агонизиращ писък, подобен на комбинация от скърцане с нокти по черна дъска и змийско съскане.

Горгонският кораб падаше право върху жилищния комплекс „Пантър Ридж“.

Оливия го осъзна няколко секунди след Итън, понеже мозъкът ѝ се беше вцепенил. Беше зайл, беше му се изчерпала смазката от реалност. И другите обитатели на комплекса също се досетиха какво предстои да се случи, а откъм блокчетата се разнесоха писъци и стенания, досущ гласовете на обречените от самия център на Ада.

Огромното туловище на горгонския кораб потръпна. Около него вече се виждаха може би стотина от малките черни летала на мъглявите, всяко едва-едва побрало пилот с размерите на човек, с тъмночерни вибриращи криле и със заострен конус на носа. Кожите им блестяха влажно, докато се стрелкаха напред-назад и белите сфери от огън изригнаха изпод крилето им по шест наведнъж. Движеха се бързо и безшумно, спираха да увиснат за секунда или отскачаха настрани като летящи насекоми. От време на време някое биваше улучено от синя искра енергия и избухваше в летящи останки, но бяха твърде много.

Все още пишейки, горгонският кораб изгуби равновесието си. Започна да се накланя наляво и почти веднага някои от мъглявите летала се замъглиха с невероятна скорост и се забиха в корема на звяра. След това експлодираха в бели огнени топки, които изгаряха очите и прогориха още дупки в кораба, и сега вече от долната му страна протекоха струи тъмна течност, които се изляха върху костите на оглозганите от лешоядите сиваци, все още посягащи от гробовете си в земята.

Един от дежурните в кулите с картечните започна да стреля по спускащия се кораб – все едно да замеряш циментов блок с хартиени топчета. Мислите на Итън препускаха, събираха скорости и траектории по начин, който нямаше представа как е научил; осъзна, че корабът ще подмине стената, но че жилищният комплекс е обречен. Още обмисляше из-

вода си, а горгонският кораб продължаваше мъртвешкото си падане, когато той забеляза силуети, изникващи от каменните стени като призраци и след това отново добиващи плътност. Мъглявите войници бяха пристигнали. Бяха дузини, тънки като скелет и високи по седем фута. Черните им безлики не-лица не се обръщаха нито наляво, нито надясно. Черните им оръжия от плът с две дула бяха свързани с телата им чрез помпащи течност вени и както винаги, мъглявите ги държаха вдигнати в готовност за стрелба. Част от войниците се замъглиха в посока на блоковете, а други се промъкваха напред с по-предпазлива крачка. Взеха да се чуват и pistolетни изстрели и пушки – обитателите на „Пантър Ридж“ се опитаха да се защитят, но куршумите, ако изобщо улучаваха мишените си, не причиняваха щети на пришълците.

Горгонският кораб изсъска над главата на Оливия, която се приведе и преглътна писъка си, когато той заора в земята на косъм от първите жилищни сгради. Тежък и катастрофиращ с висока скорост, той вдигаше пред себе си струи бетон и пръст, докато се пързеляше по склона, пресе-че тенискортовете и плувния басейн и се заби челно почти в средата на първия блок. Сградата се смачка под напора му като направена от евтин шперплат. И Итън, и Оливия осъзнаха, че болницата и апартаментът на Джей Ди току-що са били разрушени. Умиращият горгонски кораб разцепи изцяло първата сграда, продължи нататък и се блъсна във втората. Итън видя как собственият му апартамент и тези на Дейв и Оливия също се превръщат в руини. Във въздуха се вдигаха облаци прахоялк. Горгонският кораб спря точно пред третия блок, който – както и четвъртия – не беше населен. Щетата бе нанесена. Сега мъглявите войници се приближаваха, за да се уверят, че няма оцелели горгони.

В купчината отломки от втората сграда нещо се запали. Към небето започнаха да изригват червени пламъци. От съборените блокове се разнесоха писъци, придружени с още изстрели. Горгонският кораб лежеше неподвижно, животоподдържащите му течности се лееха от прогорените дупки в кожата и около него се вдигаше пара.

Някой отвори облицованата с метал порта и хората, които още бяха способни, да се движат, се юрнаха да бягат от бойното поле на бегом и куцешком.

– О! – чу Итън възклицанието на Оливия и тя се хвана за раменете му, сякаш се боеше да не изпадне от ръба на света. – О, не... не!

– Хайде! – той я улови за ръка и я поведе към отворената порта.

Мъглявите войници продължаваха да прииждат, замъгляваха се на минаване през стената и после отново добиваха плътност. Напредваха

покрай ужасените бегълци, които се мъчеха да се измъкнат, и някой от упор изпразни пистолета си в един от тях, но той извибрира в невидимост в мига преди куршумите да го ударят.

Оливия се отскубна от Итън. Лицето ѝ беше изпънато като маска: в очите ѝ сияеше блясък, на косъм от лудостта, и по брадичката ѝ бяха протекли сълзи. С нисък, напрегнат глас тя се възпротиви:

– Не! Аз няма... няма да бягам!

– Напротив, идваш с мен!

Итън я сграбчи за ръката отново, но тя пак се отскубна.

– Трябва... да намеря нещо – каза му Оливия и се запъти не към изхода, а към срутените и горящи блокове.

Беше убедена, че Винсент се намира в апартамент 227 и пази за нея нещо, което държи да ѝ подари – тя щеше само да се сбогува с него и после да си отиде, след като всички други са си тръгнали. Щеше да вземе „Магическата осмица“ – онзи шеговит подарък, пълен догоре с любов и леещ щедро веселие, понеже дори зашеметена осъзнаваше, че не може да продължи нататък без любов и смях и непременно трябва да вземе този дар от съпруга си, инак още тази нощ ще се спомине от двукратно разбито сърце.

– Оливия! – извика Итън. – Не се връщай там!

Но дори да го чу, тя не реагира – крачеше също толкова целеустремено, колкото и черните войници, които се замъгляваха покрай нея през кълбящия се жълт дим. Продължи напред, крачка след крачка, с очи, подпухнали както от безмерната тъга, така и от гнева, който беше крила и крила, и крила и с който повече не можеше да се справя, защото не беше в състояние да се бори с тези същества от чужди светове. Продължи напред с нахлуващи в ноздрите и дробовете ѝ смрад на пожара и мъртвешко змийския аромат на горгонския кораб. Оливия крачеше, без да осъзнава, че Итън Гейнс върви редом с нея, смълчан в гнева си, със сини очи, блеснали като ръбовете на остриета, огрени от силна светлина.

Подминаваха ги окървавени и олюляващи се жители на комплекса, които се мъчеха да стигнат до стената. Някои спираха и се опитваха да обърнат Оливия обратно към изхода, но се отказваха, когато виждаха мъртвия ѝ поглед. И така тя продължи все напред през праха и дима редом с Итън. Извървяха цялата дължина на падналия горгонски кораб със смъртоносните му рани – прогорените дупки, в които се виждаше червено живо месо, образуващо хексагонални коридори, мокри и блестящи от незнани течности. Пътят напред беше блокиран от отпадъци. Оливия избра обиколен маршрут и Итън не се отказа да я следва. Един доскоро-

шен балкон гореше. Под краката им хрущяха стъкла. Пред тях се въргяха преплетени греди и кухненска мивка от неръждаема стомана. Имаше перило, огънато като пръчка стопена лакрица. В димната омая мъглявите войници се носеха наоколо като сенки, а пламъците гризяха счупените столове и холни масички.

– Оттук не може да се мине! – възкликна Итън. – Няма откъде!

Само че *можеше*. Оливия си знаеше, че непременно ще успее.

Винсент я чакаше и той беше добре, значи трябваше да успее да премине. Тя подмина останките на стена, на която все още висеше метализиран пластмасов рог на изобилието. Итън видя, че пред тях се простират само руини, дим, разруха и облаци прах. Зад гърба им се извисяваше мъртвият горгонски кораб и двамата подминаха зейнала дупка, от която се лееше тъмночервена течност, образуваща езерце от извънземна кръв около смазаните останки на няколко жертви.

Пред Оливия с прицелено и готово за стрелба оръжие стоеше войник на мъглявите.

– Махни се – каза Итън с тих глас, но натоварен с достатъчно мощ, за да бъде чут над припукването на пламъците. Войникът не помръдна в течение на няколко секунди, а после се отдалечи сред руините. Итън знаеше, че не го е разбрал, но онова, което действаше зад безликата маска, беше вярата, че обитателите на този свят не си струват хабенето на енергия.

– Трябва да се върнем! – заяви Итън на Оливия, която беше започнала да хлипа и да се препъва, а решителността ѝ поддаваше. Той се пресегна да я хване за ръката, улови я и я стисна. – Оливия. Моля те. Трябва да се върнем... да се махнем оттук.

– Не още – отвърна тя през плач. – Не още... трябва да... намеря... Винсент. Винсент? – Викаше съпруга си по име, пропаднала в тъмната пещера на отчаянието. И по-високо: – *Винсент?*

И точно тогава Итън *го* видя да се показва зад гърба на Оливия.

Задаваше се през дима и праха, през кървавото езеро, през купчините греди и строшените стени...

... и това не беше Винсент.

Първо пълзеше... хлъзгаше се... после започна да се надига от останките и не, не беше и войник на мъглявите. Отдалеч изглеждаше да притежава змийска грация и странна, но омагьосваща красота, ала когато се приближи, студен ужас обхвана сърцето на Итън и изкриви в гримаса лицето му. Не беше в състояние да види добре твартата, но съзираше достатъчно, за да разбере, че същество като това е толкова чуждо на хората,

та предизвиква страх, който вцепенява тялото и душата, че червата ти се връзват на възел и стомахът прави лупинг... И хем му се искаше да избяга от този сковаващ ужас, хем не можеше да остави Оливия, която, за щастие, още не го беше забелязала... но видя изражението на момчето и тъкмо се канеше да се обърне и да погледне онова, на което не бива да се спира човешки поглед – да не би очите да ослепеят.

– НЕ! – извика момчето.

Точно когато Оливия започна да се обръща, свободната му ръка подскочи с обърната навън длан и за да спаси последните остатъци от здравия разум на спътницата си, Итън си пожела горгонският пилот да изчезне, да бъде изтрит от лицето на този свят и в същия миг мозъкът му сякаш се запали и огън блъвна надолу по ръката му и към дланта. Тя гореше, все едно я е залял с цяла кофа вряло олио. Стори ли му се, че въздухът между него и съществото се изкривява... Дали промени формата си и се превърна в същински таран? Дали блесна с пламъци, на вълната от които между него и извънземното блъвнаха хиляди огнени куршуми?

Може и всичко това наведнъж да беше.

Понеже в следващата секунда съществото избухна на парчета, а Итън литна назад, като че ударен от отката на пушка за слонове. Сети се навреме да пусне ръката на Оливия, иначе щеше да я счупи. Стовари се в руините и усети как през дънките и в дясното му бедро се забива дълъг пирон, почувства как дъхът му изскача от дробовете с *фъщене* и пламналият му мозък пулсираше, като че ли ще се взриви.

Ръката на Оливия за малко да се извади от ставата – и щеше да бъде, ако Итън не я беше пуснал. Въпреки нахлупата болка обаче тя беше наясно, че зад нея е имало... нещо... което вече го няма. Примигна в здрача, прогони стичащите се от очите ѝ сълзи и от устата ѝ се проточиха нишки гъста лига.

– Какво има там? – попита тя, стиснала рамото си с ръка. – Какво е? *Какво е то?*

Не посмя да пристъпи и крачка повече напред, понеже там дебнеше нещо ужасно, сега направено на парчета, които тя не искаше да вижда.

Итън успя да се откачи от гвоздеа, почти успя да се изправи на крака и отново падна на колене. Главата му пулсираше, гадеше му се и в устата си имаше вкус на горчив прах. С истинска сила на волята си нареди да стане и го стори. Оливия се вираше в него ококорена – трепереше и се олюляваше, сякаш всеки момент ще припадне. Зад нея, точно на ръба на полезрението си, Итън забеляза още... нещо... да се изплъзва сред руи-

ните. Опитва се да заговори, не можа да издаде и звук, помъчи се отново и изхриптя:

– Трябва да вървим веднага!

– Да вървим – повтори безизразно Оливия. – Да, трябва да тръгваме.

Итън погледна към дланта си, която преди малко му се струваше запалена. Очакваше да я види или покрита с мехури, или самата тя – огромен мехур. Плътта наистина ли беше леко зачервена и може би малко подпухнала? Беше уморен и го болеше мозъкът. Дори не погледна към разкъсаното на парчета... нещо. Искаше единствено да хване Оливия за ръка и да я изведе оттук. Осъзна, че има по дрехите си извънземна кръв – кръвта на кораба. Миришеше на мъртва змия и му се прииска да повърне намясто, но нямаше време за губене, защото сигурно войниците на мъглявите можеха да я помиришат върху него. Като нищо щяха да го връхлетят и тогава незначителността му като човек нямаше да го спаси.

Хвана Оливия за ръката и се насочи натам, откъдето бяха дошли, и скоро редом с тях тръгнаха и други, но не бяха нито мъгляви, нито горгони, а окървавени и парцаливи бежанци, които си проправяха път през руините. Итън не можа да ги разпознае. Мъж носеше малко момченце и до тях се олюляваше някаква жена, всички бяха ранени и почти голи, защото вихърът на катастрофата буквално бе откъснал дрехите от телата им. Облечен в оплискана с кръв риза старец, внезапно спря да ходи и просто седна в едно люлеещо се кресло, сякаш щеше да чака идването на следващия автобус.

Оливия се взираше право напред, вече изчерпила сълзите си, с изпито и восъчно бяло лице.

– Всичко ще бъде наред – увери я Итън, но гласът му трепна, а и това сигурно беше най-глупавото, произнасяно някога, твърдение. Къде беше Дейв? Какво беше станало с Джей Ди? Ами Роджър Пел, Кейти Мейсън, Гари Рууса, Джоуъл Шустър и неколцината други, с които беше разговарял поне по веднъж? Съмняваше се, че мнозина са преживели битката, но... нали *той* беше жив, а и Оливия Куинтеро също.

Каза си, че всичко ще свърши дотук, ако сиваците нападнат сега, подкокоросани от шума и може би от миризмата на кръв. Така или иначе, комплексът „Пантър Ридж“ беше изиграл ролята си на убежище. Оцелелите щяха да бъдат принудени да се преместят независимо дали го искат, или не.

Уайт Меншън, помисли си.

Без значение дали можеше да им послужи за убежище, то го притегляше по-силно от всякога. Трябваше да отиде там. *Трябваше...* само че

как? Кой щеше да му помага по време на пътуване, което изглеждаше невъзможно? Плюс това нямаше ни най-малка представа какво ще намери там, но...

„Току-що взривих един горгон – каза си. – С мисъл. Понеже пожелах.“

И си спомни за Джон Дъглас – в болницата, седнал в креслото, и въпроса му: „Какво точно си ти, понеже не смятам, че си човек“.

– Човек съм – каза момчето, без да се обръща конкретно към някого, понеже Оливия се вслушваше само в далечните писъци и викове за помощ, и осъзна, че тя е стигнала до края на пътя си като предводител на тази тъжна крепост. С повече твърдост повтори. – Човек съм. *Определено*.

Но въпреки това знаеше каква е истината.

Никое човешко същество не би могло да предизвика земетръс само с голо желание. Не би могло да унищожи кошмарна твар така, както току-що беше сторил, със силата на *желанието* си.

Итън се разплака беззвучно. Беше загубен, макар че същевременно водеше Оливия напред. Беше загубен и все някак... по някакъв начин...

Трябваше да открие кой е и какво точно представлява – и да не се отказва дори да умре.

Две
Мравешката ферма

Единадесет

Макар че спяха в различни легла, Реджина знаеше кога мъжът ѝ е станал. И без да поглежда часовника, знаеше и защо. Чу го да си поема дълъг, треперлив дъх, с което предаваше огромен подтекст. Продължи да стиска очи, защото не искаше да го поглежда, не желаше и той да узнае, че е будна. Мразеше го. Да се оправя сам!

Мъжът, известен като Джеферсън Джерико¹², влезе в банята и затвори вратата, преди да светне лампата. Съпругата му остана неподвижна в леглото. Най-много да беше стиснала очи една идея по-здравно.

Припомни си онази априлска сутрин преди две години, когато реши, че повече не е в състояние да понася съвместния им живот – нито минута повече. Джеферсън се беше настанил на моравата в синьото си кресло тип „Адирондак“¹³, под големия дъб с чашата си с кафе, на която беше написано „БОГ Е ИГРАЧ НА ЕДРО“. Той обичаше кафето си без мляко, с половин лъжичка захар. Сядаше винаги на едно и също място, там, където сенките охлаждаха тенесийската ливада. Конете танцуваха за него зад оградата си. Реджина го гледаше как изпъва крака и се хили срещу слънцето и си помисли: „Не мога да понасям всичко това нито минута повече, нито секунда“.

Така че се прибра от верандата, която опасваше голямата къща в стил английско имение, отиде до кабинета му и отвори чекмеджето, където Джеферсън държеше своя „Смит и Уесън“. Беше го гледала при стрелба по мишени и знаеше къде се намира предпазителят и как да зареди оръжието. Беше родена във ферма и по трудния начин се добра до богатствата, които сега я измъчваха, и Христос ѝ беше свидетел, че би могла да стреля с пистолет, ако ѝ се наложи.

А точно сега Реджина беше преценила, че се налага.

Със заредения и готов за стрелба пистолет в ръка и с жълтата копинена нощница, развяваща се около нея в лекия утринен бриз, Реджина слезе от верандата и извървя застланата с камъни пътека, която водеше

12. Въпреки че по-нататък Джеферсън извежда друга версия, псевдонимът му идва от „Библията на Джеферсън“, създадена от Томас Джеферсън в края на живота му чрез подбор на стихове от Новия завет, в които става дума основно за чудесата, сътворени от Исус. Джерико (от англ. *Jerico*) – Йерихон.

13. Дървен стол с облегалка и подлакътници, по традиция се сковава от 11 дъски.

покрай декоративния кладенец и беседката. Смътно си спомняше, че е трети април и има да прибира дрехи от химическото, обаче майната им.

Днес щеше да е денят, в който ще убие пастора.

Лъжеца. Мръсника. Онзи, дето така извърта истината, че да те накара да почнеш да смяташ за лъжец себе си, и да вярваш, че очите и ушите ти са само повредени инструменти. Реджина мразеше начина, по който Джеферсън се усмихва, по който печели всичко, мразеше късмета и красотата му и вечно протегнатата му ръка, готова да превърне някоя заблудена девойка в по-добра християнка. И ако тя беше достатъчно хубава и се поддаваше достатъчно добре на лъжите му, той можеше да ѝ даде възможност да надзърне в Рая, но тя непременно трябваше да е „играч на едро“ – също като него. Трябваше да стане „мечтателка“ и „смелчага“ – всички онези натрапчиви празни слова, имена и фрази, предназначени да накарат хората да се чувстват много важни, така че да бъдат контролирани в пъти по-лесно.

„Проповеднико... – помисли си Реджина и осъзна, че може би се е побъркала, а може и да е още пияна от бърбъна, който си беше пийнала снощи. – Мой верен съпруге и любовнико, спътниче и нощни демоне... Време е да ти сваля шибаната усмивчица от устата!“

Но тя бе преди всичко разочарована и съсипана и не можеше да продължи да я кара по този начин – да позволи на съпруга си да живее и ден повече. Май щеше да е най-добре да си отидат заедно. Май най-ужасно от всички беше шестнадесетгодишното момиче, онова с проблема с наркотиците, което се самоуби накрая. Онова с петносаното от сълзи листче от тефтерче, което Реджина намери, докато стягаше костюмите на мъжа си за химическото. Дали той беше *пожелал* тя да го намери? Дали го беше сложил във вътрешния си джоб, така че съпругата му да го открие и да осъзнае колко малко значи за него, и че е най-добре да си затваря устата, иначе всичките тези богатства от Играта на едро ще се превърнат в дим и пепел? И да открие, че Джеферсън е ограбвал момичетата и жените – същите, които идваха при него обременени и смазани от живота, просещи помощта му? Онези от програмата за наркоманки, неженените майки и пребиваните девойчета с насинени очи и кървящи сърца, които се нуждаеха от любов?

Реджина познаваше сума момичета, които имаха проблеми с бащите си и винаги търсеха любов, все едно откъде ще им дойде. Бяха изгладнели за нея и имаха нужда да ги изпълва докрай. Знаеше, понеже беше една от тях. И ето ти го на, ухилен рано заран и настанен да съзерцава разкошния пейзаж от креслото си на моравата, седи о-тъй-прекрасният и

о-толкова-светият, и о-шибано-покровителстващият Джеферсън Джери-ко, чиято крепост беше на път да падне, понеже неговата фермерска женичка – вече пораснала и в края на трийсетте, яздена здравата и копняла за още – внезапно бе прегърнала религията.

О, крепостните стени на Йерихон бяха заразени. Бяха мръсни и грозни, нашарени с пукнатини и пълни със зловещи пълзящи твари.

Един куршум щеше да оправи всичко. След това Реджина щеше да се върне в къщата, да седне зад бюрото в кабинета и да опише подробно защо е постъпила така, както и всичките онези мръсни факти, които съдържаше заключението от разследването на детективската агенция, а на края щеше да напише и истинското име на Джеферсън, та светът да узнае как греховете на Леон Къшман са го докарали до количката в моргата.

Реджина прекоси боса моравата с изумруден декоративен троскот и безшумно застана зад гърба на мъжа си. Съзря пейзажа, който гледаше и той – под хълма с къщата на Джери-ко и отвъд пасището, където се забавляваха конете, се простираше градчето. Неговият град, онзи, който бе видял в мечтите си и бе построил. Къпеше се в утринните лъчи на слънцето и покритите му с мед покриви сияеха като небесното злато. Градът беше наречен – съвсем логично от гледната точка на жена, която се канеше да премахне човек – Ню Идън¹⁴. Беше построен да напомня американско градче от петдесетте, макар че надали някой вече помнеше как точно трябва да изглежда то: всъщност идеше реч за фантазия, за определено състояние на духа. Къщите бяха вдигнати в няколко различни стила и боядисани в успокояващи цветове. Имаха си малки, но скъпи дворчета и бяха наредени на улици, които се разклоняваха радиално от централната, най-голямата и най-пищна сграда – Църквата на играчите на едро. Отвисоко на Реджина ѝ се струваше, че сградата е направена не от млечнобял камък, а от белезникав восък и за нея и цената ѝ не беше повече от на локва слуз.

Ню Идън се гушеше сред полегатите хълмове и ливади на трийсет и шест мили от Нешвил, Тенеси. От време на време някой пеец, лапнал голяма сума, за да прегърне доктрината на Играчите на едро, пристигаше в градчето за концерт на също толкова голяма сцена. Това обикновено привличаше и част от феновете му. Списъкът с желаещи да се заселят в Ню Идън беше по-дълъг от селски път. Имаше дори списък с чакащи да бъдат наети за черноработници по поддръжката и в охранителните отряди. Видно беше, че всички напъваха да влязат през кованите порти.

14. Ню Идън (от англ. *New Eden*) – Нови Рай.

„Днес – помисли си Реджина – ще се отвори особено елитно свобод-но място.“

Тя понечи да заговори – да каже нещо от рода на „Алчно копеле такова“ или „Знам всичко“, или „Няма да допусна да продължаваш с тази гавра“, но реши да остави разговорите на пистолета. Веднага щом изстрелът се разнесе долу, момчетата от охраната щяха да препуснат по дългата извита алея в своите златни колесници „Сегуей“¹⁵. Реджина нямаше да разполага с кой знае колко време да напише писмото си и да сложи края на битието си. Време беше. Време, време... даже му беше минало времето.

Тя се прицели в темето на Леон Къшман – право в гъстата, хермелиново кестенява коса, и плавно започна да обира спусъка. Сърцето ѝ препускаше устремно. Зачуди се дали да не прикрие лице с другата си длан, понеже не искаше мозъкът да я опръска. Отказа се от идеята – за да удържи пистолета стабилен, се нуждаеше и от двете си ръце.

Направи го, каза си.

Да.

Сега.

Но точно когато Реджина Джерико, по баща Клантън, започна да влага известно усилие в натиска на спусъка, небето се взриви.

Шумотевицата не бе предизвикана от достолепния глас на Господ, обадил се, за да спаси живота на Джеферсън Джерико. Приличаше по-скоро на разцепващия главата тътен на хиляда демонични гърла, крещящи едновременно на злостни и непознати езици – експлозия в зенита на Вавилонската кула в Ада – и после затихна до басовото, мрачно мърморене на луд в мазе, който бърбори нечленоразделно.

Джеферсън беше паднал от креслото си. То цялото се беше преобърнало. Шумът беше принудил Реджина да се обърне трескаво – навреме, за да види чутовен червен проблясък в небето на запад, на около дванайсет хиляди фута над зелените ливади и ширналите се пасища. И от дълбините на тази светкавица така, сякаш се изграждаше едновременно с изплъзването си от небитието, се появи огромно триъгълно чудовище, на шарено с жълто, черно и кафяво. Реджина се скова от такъв ужас, какъвто не бе познавала дори когато баща ѝ в пристъпите на религиозен гняв я заключваше в тъмния килер, та после с токата на колана си да пребие ка-

15. Перифраза на стих от „Първа книга Царства“; метафората идва от факта, че „Сегуей“ е модел двуколесен електромобил.

то куче майка ѝ. Втречена в небесното чудовище, тя изгърва оръжието, което се изплъзна от пръстите ѝ и падна на буйната моравя.

В този миг Джеферсън извиси глас – същия, от който десетки хиляди се опиваха в търсене на напътствия, подкрепа и богатство. Само дето сега скимтеше отчаяно:

– Боже, опази ни!

След това първо погледна към лицето на Реджина и после видя падналото оръжие. Посегна с трепереща ръка към него и когато го вдигна, я измери с такова изражение, че тя си представи как вратата на килера се хлопва в лицето ѝ. И ключалката *щраква*.

Сега, свита в леглото си в същата онази къща в английски стил, обърната към същия, но и отвратително променен Ню Идън, Реджина Джерико притисна длан към устата си, понеже ѝ се искаше да пищи. Скоро предстоеше да настъпи денят: новите богове щяха да го доведат, само дето щеше да е досущ като лампата, светната от Джеферсън в банята. Светлината щеше да е една идея твърде ярка и същевременно прекомерно синкава и нямаше да предлага истинска наслада или топлина. Но пък жителите на Ню Идън бяха живи и за тях се грижеха добре. Бяха станали част от новия ред на живота. Реджина чу как в мивката в банята потече вода, но и водата сега беше различна – да, прозрачна и чиста, но оставяше усещане за мазно, което не можеше да бъде нито избърсано, нито попито, нито изгъркано. Но все пак имаше вода и Джеферсън си плискаше лицето, преди да се избърсне с електрическата самообръсначка.

В един от разказите си за твартата, направен в лапите на ужаса, беше споделил с Реджина, че на *нея* ѝ харесва да се отзовава чисто избърснат. Да се бърсне, след като *тя* го повикаше и отзад между плешките му наченеше онова леко гъделичкане. Разбира се, местните вече не разполагаха с онези готини самообръсначки с по четири-пет ножчета. Нямаше дори такива с по едно. Вярно, ножовете в кухнята си стояха, но когато миналия декември Реджина се опита да си пререже гърлото с един от тях, той се превърна в мека гума, с която не би могла да махне и връхчето на топящ се сладолед. Когато го прибра в чекмеджето, острието отново доби нормален вид.

Те ни наблюдават, беше ѝ казал Джеферсън. *Винаги ни наблюдават. Няма да ни позволят да се нараним.*

Но защо – беше го попитала тя в един от пристъпите си на паника. – *Защо? Какво искат от нас?*

Те ни харесват – отвърна ѝ Джеферсън. – *Тя ни харесва.*

След това на лицето му цъфна усмивка – призрочно подобие на обичайната, понеже в одушевените му тъмни очи цареше празнота, но все пак беше усмивката на Играч на едро, който иска винаги да бъде на страната на печелившите. След което тихичко добави:

– Тя *ме* харесва. А градът и всички останали са... ами нещо като мравешка ферма за любопитно дете. Просто гледай мравките и виж какво ще правят. Мравките се въртят в безкраен кръг и си мислят, че отиват някъде... Мислят си, че имат свобода. Или каквото и да означава това за една мравка. Мила, според мен съм на път да откача!

– Не – каза му Реджина с поглед, пламнал от огъня на омразата и отвращението. – Вече не съм ти никаква „скъпа“.

Тя остана със затворени очи и лежеше неподвижна като смъртта. Това беше единственият начин да продължи да живее, ако изобщо този живот можеше да се нарече истински. Гражданите на Ню Идън нямаха избор. До един бяха станали мравки и малката кутийка на мравешката им ферма бе наредена на полицата някъде далеч извън познатия им отпреди свят. Някъде, чието местоположение принуждаваше мозъка да спре да работи, защото не съществува отговор на въпроса „къде точно“.

Реджина чу Джеферсън да кашля и да повръща в тоалетната. След минутка казанчето изшуртя и извратената изкуствена вода пое... накъде? Съпругата му знаеше, че той се страхува. Боеше се до смърт. Ако се пресегнеше и докоснеше леглото му, щеше да напипа петното влага от потта, бликнала от порите му веднага щом бе чул – усетил – зова *й*. Но той щеше да се отзове, понеже, ако не го стореше, болката начеваше в основата на врата му, докато не достигнеше нива, при които имаше чувство, че черепът му се пръска. Беше го разказал на Реджина, все едно на нея *й* пукаше.

Хайде де, обличай се – каза му наум. – *Обличай се, обирай си крушите оттука и се пъхай в обятията на върховната си господарка...*

Поне предполагаше, че тварта има ръце. Така и не попита, а Джеферсън никога не влизаше в подробности. Но когато се прибереше – и понякога това ставаше след дни, защото, както той твърдеше, на онова място отвъд възможностите на човек да го проумее времето било изкривено – отново щеше да му е зле и стгушен в ъгъла, да ридеа като дете – момченце в кожата и костюма на възрастен. Реджина не изпитваше симпатия към него. Нито капка, понеже истинският, всемогъщ Господ бе решил да събори дома на Играчите на едро и целият Ню Идън бе прогонен от градината в сянката на змията.

Просто ме остави да спя – помисли си Реджина. – Моля те... Боже... остави ме да спя.

Но не би могла да заспи, докато съпругът ѝ не излезе от банята, не се облече в тъмносин костюм, бяла риза и вратовръзка с изискани шарки – която, както винаги, зверски се затрудни да завърже – и не напусне стаята, за да слезе по стълбите. Стъпваше тежко с лъскавите си черни паъци, все едно бе поел към обесването си.

Върви в Ада – каза си Реджина. – Заслужаваш го.

След това той си отиде, а тя отново се унесе в сън след няколко дълги минути мълчалив плач, понеже Мравешката ферма беше жестоко, ужасно място.

Джеферсън Джерико отвори стъклените врати, които водеха към задната тераса. Излезе на нея и след това се спусна по каменните стъпала до задния двор, което сякаш му отне цяла вечност. Погледна нагоре в мрака и не видя звезди. Никога не изгряваха звезди. Продължи да се отдалечава все повече през моравата, с препускащо сърце и пресъхнала уста, а момчешки красивото му лице бе изпънато и сковано и така силно стискаше зъби, че имаше опасност да се пукнат от натиска. Няколко вече бяха пукнати. Предните му зъби вече се бяха строшавали на назъбени парчета само за да станат отново прекрасни след няколко дни.

Той продължи да върви в очакване да го сполети онова усещане...

След това, на следващата крачка, пристъпи в съвсем различен свят.

В едната секунда се намираше в мрака в собствения си заден двор, а в следващата...

Днес това беше спалня в дом, който навярно щеше да се окаже френско имение.

Беше някъде от края на XIX век, предположи Джеферсън. Не че беше специалист по дадения исторически период, просто му напомни на образ, изваден от филмов декор... Френско имение, 1890-та, навсякъде горят бели свещи с различни размери, на прозорците има тежки пурпурни драперии, леглото под пищния балдахин също е пурпурно, на стената – голям гоблен на жена, предлагаща ябълка на еднорог, на поне осем фута над главата му – канделабър с още дузина пламтящи свещи. Под лъскавите си обувки откри дебел червен килим, постлан върху дъсчен под. Стените бяха с ламперия от лакирано дърво и от другата страна на стаята се намираше една-единствена врата.

Призоваването отзад в шията на Джеферсън все още пулсираше лекичко. Имаше чувството, че първо са разтегнали тялото му, а после са го навили. Костите го боляха. Дрехите му, както и плътта, леко мирисеха

на изгоряло. В ямата на стомаха му се таеше обичайното безпокойство и той отново бе започнал да се поти. Погледна към завесите, които прикриваха прозореца, и се зачуди какво ли ще види, ако ги дръпне настрана. Последния път стаята беше изцяло бяла, футуристична, с пулсиращи лъчи светлина, които се гонеха по тавана. Чудеше се дали пришълците по някакъв начин улавят стари филми, които да преглеждат в търсене на идеи, или четат умовете на хората, или... каквото и да правеха, бяха много добри в пресъздаването на сложни фантазии.

Джеферсън Джерико стоеше в очакване. Реши да направи крачка назад, за да провери дали може да се върне, откъдето бе дошъл. Отстъпи, но не – не се озова на моравата. Помисли си, че Господ го наказваше яката. Ама наистина сериозно – задето беше прекарал Ню Идън през серия схеми на Понци¹⁶. Също и заради сметките му, измамите и ламтежите. Ако Джеферсън видеше нещо или някого, когото желаше, взимаше го. Така постъпваше той. И ако Господ искаше да го накаже заради това, каза си: тогава защо изобщо му беше дал златния език и харизмата да уговаря всекиго да прави каквото пожелае той; защо Господ му беше дал способността при всяка откриване се възможност да намира изход за бесните си сексуални ламтежи; защо го бе наградил с това здраво тяло и хубавото лице, които можеха да накарат инвеститорите да отворят портфейлите си, без да задават въпроси, и тийнейджърки девственици да разтварят краката си като хипнотизирани от сияйната му мъжественост?

Въпросът беше, че го биваше. Биваше го във всяко проклето нещо, което наченеше. Биваше го в планирането, в управлението на парите, в речите пред публика, в убеждаването и в секса. Там го биваше особено много. Беше изобретателен и винаги готов да експериментира върху нова плът. И ако Господ го наказваше за всичко това, тогава защо беше сътворил толкова много разочаровани жени, които си търсеха онзи тип тръпка, каквато той се наслаждаваше да им осигурява? Защо Господ беше сътворил толкова много податлив народец – да го слуша, но да не го чува, и така бе предоставил на Джеферсън Джерико точно предизвикателството, за което копнееше, та да им очисти джобовите до дъно?

И всичко се беше оказало толкова лесно. Още от онзи дъждовен понеделник преди четиринайсет години, на паркинга на автокъщата в Литъл Рок, Арканзас, когато засия трептящата дъга и трийсетгодишният „Продавач на месеца номер едно“ Леон Къшман я бе видял от прозореца на претърквания си офис и бе получил прозрение.

16. Схеми на Понци – незаконни финансови операции с обещание за високи печалби.

Майната ѝ на продажбата на коли. Ако човек иска да си изкара сериозни парици, той продава на хората дъги!

А го постига като... създава религия.

Хвърля заровете за високи залози и кара хората да вярват в думите, които бликат от устата му като река от сладко вино.

Мога да се справя с това – реши Леон Къшман. – Аз, синът на издънлия се продавач на мебели, който разби семейството ни и нагази с двата крака в продължил цяла седмица алкохолен запой в евтино малко motelче.

Кълна се в Господа, че мога да се извия. Мога да им продавам дъги... мога да ги направя играчи на едро, господари на собствените си съдби. Е... да речем, че хората ще мислят така за себе си... но не е ли именно това работата на добрия водач?

Да. Да. Това ще се хареса на Реджина, а тя все ще може да предложи и още някоя добра идея.

Да!

Вратата от другата страна на стаята се отвори полека, като на игра.

Джеферсън Джерико усети как по челото му избиват капки пот. Студена тръпка пролази по протежение на гръбнака му. Не можеше да се овладее: въпреки че беше шест фута и два инча висок и як като бик, трепереше от ужас.

Тя идваше да се позабавлява с играчката си.

Дванадесет

Тя влезе в стаята елегантно, облечена в роба от черно и златно. Тази вечер беше брюнетка... с дълга черна коса на къдрици като стегнати пружинки, под извитите вежди очите ѝ бяха светлосини, пълните ѝ, сочни устни – влажни от обещаваща усмивка. Последния път беше блондинка, само дето имаше азиатски бадемовидни очи и напращели гърди. Предпоследния път... имаше кестенява коса на опашка, мургава плът и беше дребна – смес между бразилка от плажовете и калифорнийска гиджитка¹⁷. На Джеферсън му беше ясно, че тя изпробва различни външности точно както той би пробвал различни дрехи, които да подхождат на настроението му. Но пришълците определено гледаха филми – в някакво странно кино в небесата – и вдъхновението им идваше от театъра на сенките на реалния свят.

– Мой Джеферсине – каза тя и може би той си въобразяваше лекото изсъскване, а може и да беше прав.

Тя го приближи с почти плъзгащо се движение. Внезапно се озова пред него, сякаш от сцената бяха извадени някои кадри. Тази вечер беше висока колкото самия Джеферсън и почти прекомерно слаба. Миглите ѝ бяха много гъсти. Той се зачуди дали пришълците не четат и модни списания от седемдесетте, като запазват изображенията за бъдеща употреба.

Тя беше прекрасна в тази маскировка. Но Джеферсън знаеше, че понякога маската ѝ се изплъзва и когато това се случи, усещаше страха си да разцъфва и нещо ужасно да се размърдва в най-примитивните части на съществуването му. Докато гледаше в лицето ѝ, си каза, че очите ѝ са твърде светли. Бяха почти бели, с по-скоро котешки, отколкото обли зеници. Щом си го помисли, очите ѝ придобиха по-топъл син цвят и разрезите на зениците се окръглиха.

– Така по-приятно ли е? – попита тя с глас, в който се смесваха дрезгава закачка и високите, меки регистри на малко момиченце.

Понякога не успяваше веднага да докара и звученето на гласа.

Джеферсън си помисли, че е казал „да“. Не беше съвсем сигурен, понеже цялото преживяване му се струваше като сън и се замъгляваше на

17. Гиджитка (от англ. *Gidget*) – по името на Гиджит, героиня на писателя Фридрих Конър от книгата „Гиджит, малкото девойче с големите идеи“ (името идва от *girl* (момиче) и *midjet* (джудже, дребосъчка)).

моменти, и много често той се чуваше да говори само като ехо от неизмеримо разстояние.

– Ти самият изглеждаш много удоволствено – похвали го *тя*. Опипа възела на вратовръзката му. Пръстите ѝ май бяха прекомерно дължки и ноктите изглеждаха като бяла пластмаса. – Много ми е удоволствено да те гледам! – Наведе се по-близо до лицето му и пронизващите ѝ сини очи се втренчиха вътре в него, сякаш си избираха начална точка за дисекция. – Мой сине Джеферски, ела да поиграеш с кучката си... – устата ѝ се изкриви лекичко. – Исках да кажа... звездичката си.

Да – помисли си той, че е отговорил. – *Звездичке!*

Ръцете ѝ – дали пръстите се бяха поправили? – литнаха към лицето му и полека се плъзнаха по бузите и надолу по ръба на челюстта. Усмивката ѝ не се променяше, но тя си беше лукаво човешка усмивка с измамно идеални човешки зъби зад устните. Онова, което най-много изнервяше Джеферсън, беше, че тя никога не мига. Никога. А може и да не умееше, понеже, когато понякога той си мислеше „Моля те, мигни... моля те, мигни!“ с граничеща с паника молба, тя не го правеше, но и не повдигаше дума за този си недостатък, макар той да знаеше, че винаги чете мислите му.

Можеше да я усети как рови в главата му и го проучва. Винаги любопитна. Повдигаше скалите на живота му и наблюдаваше какво ще изпълзи изпод тях. Знаеше всичко за него, вероятно го бе знаела още от първата им среща. Която беше... кога? Времето му се струваше гумено, чужд предмет. Два месеца след онази случка с Реджина и пистолета? Когато те с Алекс Смит, Дъг Хамърфийлд и Анди Уорън изкараха един от пикапите извън Ню Идън в опит да намерят все някъде бензин. Тази нощ в края на юни, когато небето бе нашарено със сини светкавици и след няколко мили в южна посока Дъг нервно се обади от задната седалка:

– Джеф... по-добре да обръщаме обратно. Твърде много се отдалечихме. Не мислиш ли?

Всичко тънеше в мрак, прорязван от светкавиците в небето. Те караха отзад туби и имаха маркучи да източат бензина, ако намерят такъв изобщо. Всички бензиностанции около Ню Идън отдавна бяха пресъхнали и изключени. А проблемът беше, че мъжете в града използваша твърде много бензин в търсенето на още, налагаше им се да се отдалечат все повече и повече от убежището си. А целият свят около тях тънеше в мрак, като изключим конусите на фаровете, и при това единият бе взел да отслабва.

– Да се върнем – каза и Алекс. – По-нататък няма нищо.

– Ще опитаме отново утре – добави Дъг. – Когато сме в състояние поне да виждаме.

– Аха – съгласи се Джеферсън. – Ами добре.

Той отклони пикапа по един черен път, за да даде заден и да обърне, и внезапно право пред тях, изправени в светлината на гаснещите фарове, се показва група от дванадесет безлики, облечени в черно войници на мъглявите. Съществата се вираха нагоре в изкривеното небе и оръжията им също бяха вдигнати.

– О, *мамка му!* – изкрещя Анди.

Дъг трескаво му се развика:

– Млъкни, млъкни!

Джеферсън се опита да даде на задна и да подпали гумите, но съединителят се приплъзна и скоростите изгъргориха с такъв шум, че биха вдигнали и мъртвите войници на Конфедерацията от обраслите им с мъх гробове. Няколко от мъглявите явно чува звука и обърнаха лицевите си маски и оръжията си към тресящия се пикап.

– Ще ни изтрепят! – изкрещя Алекс право в ухото на Джеферсън.

Той не виждаше изход освен онзи, който му бе известен открай време: да кара напред и майната му на всичко. Така че намери първа скорост и настъпи педала до тенекията. Пикапът се натресе в няколко мъгляви, докато останалите се замъгляваха в каквато там зона или измерение умеха да навлизат. По предното стъкло плисна кафява течност. Гаснещият фар се пръсна.

– Дай, дай, дай! – викаше Алекс.

Ускоряваха по черния път с над седемдесет мили в час и пропадаха във всяка една дупка чак до скута на Исус.

Погледнал назад през вихрите прахоляк, Дъг нададе задавено стенание.

Джеферсън видя в страничното огледало поток от нажежен до бяло пламък да връхлита към пикапа, досущ потоп от огън. След миг вече ги беше достигнал – твърде бързо, за да успее да го избегне. Нямаше начин да надбяга огнения език, нито да му се измъкне. Пламъците погълнаха задницата на пикапа и стопиха гумите, взривиха резервоара и докато вътрешността на колата се превръщаше в нажежена пещ, Джеферсън Джерико...

... се озова седнал на тераса, която гледаше към потънала в зеленина градина. В средата на градината имаше сребърно езерце. По дърветата висяха жълти и червени плодове, които напомняха ябълки, но бяха със странна форма. Въздухът миришеше така, сякаш е прекаран през клима-

тик, имаше лек метален привкус. Джеферсън осъзна, че носи бяла роба от подобен на коприна материал, а на краката му са надянати бели сандали, приличащи на гумени. Погледна към неизгорените си ръце и прокара длан по неизпепелената си коса, въздъхна изумено, сполетян от идеята, че наистина – и при все множеството си грехове – е бил допуснат в Рая. За малко да се разплаче.

И точно тогава *тя* излезе плавно на терасата, облечена в роба, която блещукаше с милион цвята на светлината на изкуственото слънце, и му се усмихна с уста, която все още се нуждаеше от усъвършенстване, и каза с глас, който звучеше като да слушаш дузина вайкащи се в няколко регистъра наведнъж:

– Прочетох. Написано е... че врагът на врага ми е мой приятел. Не е ли така, Леон Къш-от-мене? Или предпочиташ Джефер-сине-йерихонски?

Щом Джеферсън се опита да стане и изгубил равновесие, се плъсна на лъскавите камъни, които покриваха терасата, тя се надвеси над него с ослепително бяло сияние зад гърба, вдигна твърде дългите си ръце към него и рече:

– Не бой се от мен. Аз те спасих. Дали говоря добре?

Да... да... говориш добре... да.

– Аз съм изучена. *Уча* се – поправи се тя сама. – Толкова много за... – тя потърси правилната дума и уточни: – за *попиване*. Аз съм... – отново последва пауза, докато тя събираше думите си. – Скромна ученичка – продължи, а гласовете ѝ се надигаха и спадаха, докато Джеферсън Джерико не си каза, че не е влязъл в Рая, а е бил завлечен в Ада.

– Ах! – възкликна *тя* с лека усмивка под немигащите си, блещукащи в червено очи. – Непременно да ми обясниш тази концепция.

По едно време той заспа. Когато се събуди, седеше в синьото си кресло „Адирондак“, обърнат към окъпания в утринната светлина Ню Идън, и беше облечен в същите дрехи, които носеше, когато заедно с тримата други мъже потеглиха предишната вечер. В основата на врата си, между плешките, усещаше леко дразнене – като ухапване от тенесийски комар. Чувстваше се замаян и изгубил сили – какво ѝ имаше на слънчевата светлина? Къде беше слънцето? Лъчите му притежаваха син оттенък и небето беше бяло и безлично. А дрехите, които носеше... бяха същите, но същевременно не абсолютно еднакви. Материята на ризата му... да, беше на сиви и бели райета, но... платът стоеше някак мазен, както и панталоните му, все едно са изработени от неизвестна синтетична материя.

– Реджина! – провикна се, докато се изправяше и се препъваше към къщата. – Реджина... скъпа!

Научи, че го е нямало два дни. Дъг Хамърфийлд, Алекс Смит и Анди Уорън не се завърнаха. А и в Ню Идън имаше нещо променено. Скоро стана ясно, че опитите да се излезе оттам с кола, пеша или на колело, те връщат право обратно в града. Нямаше изход. Кръгът беше затворен като в творенията на Данте. А най-прокълнатото нещо беше, че просто се обръщаш на обратно, без да го усетиш, и ето те... отново у дома, в царството на Играчите на едро.

В шест заранта, дванадесет на обяд и шест вечерта на масите в трапезариите се появяваха бели квадрати от вещество, което напомняше на вид резени тофу, заедно с гладки метални съдини с тебеширена, подобна на мляко субстанция. Нямаше начин да присъстваш и да видиш как се появяват – просто възникваха намясто между вдишванията и примигванията. Никой не можеше да види и как изчезват съдовете, но се изпаряваха в нищото дори ако ги сложиш в кутия и ги заключиш в килера. Не можеха да бъдат нито смачкани, нито сплескани. Храната и пиетието имаха леко горчив вкус, но пълнеха стомаха и дори бяха пристрастяващи. Имаше хора, които казваха, че тази храна им изпраща най-прекрасните сънища, и започваха да проспиват животите си.

Нямаше дъждове, нямаше бури, нито промени в климата. Всеки ден беше слънчево с леко синкав оттенък и небето – безлико и бяло. Светлината разцъфваше сутрин и избледняваше вечер. Тревата спря да расте, но си оставаше зелена – като изкуствена. Листата на дърветата никога не пожълтяваха и не падаха. Четвърти юли беше Хелоуин, Ден на благодарността и Коледа, Нова година и Свети Валентин – без разлика. Ню Идън разполагаше с течаша вода и ток. Крушките никога не изгаряха. Тоалетните не се задръстваха и не се препълваха. Нищо не се нуждаеше от преобоядисване, освен ако не ти се боядисва. Уредите в домовете – съдомиялни, гаражни врати, часовници, дивидита, перални – никога не се повреждаха. Когато изнасяха боклука, от зелените кофи го взимаха невидими и нечути екипи по поддръжката.

Ню Идън беше станал най-идеалното място не от този свят, до каквато истина достигнаха след множество нощи заседания на съвета Джерико и другите граждани. Техният град на мечтите сега съществуваше в някакво друго измерение, в друг къс от пространството и времето, който горгоните защитаваха от войната, разкъсваща истинския свят.

Защитаваха го също и от мъглявите. От всички проблеми и грижи на измъчваната земя. Осигуряваха им храната и напитката, както и всички

нужди на човешкия живот чак до сапуна и препаратата за миене на чинии. Дори тоалетната хартия не свършваше никога, а се намираще на безкрайно руло, което се самовъзстановяваше при необходимост. Някои от гражданите смятаха хартията за прекалено тънка и твърдыха, че миризмата ѝ напомняла на дезинфектант в болнична стая.

От момента, в който Ню Идън беше преместен, нямаше нито една забременяла жена. Нямаше и умрели – нито хора, нито домашни любимци. Цервикалният рак на Мериън Доусън просто изчезна, също и емфиземата на Глен О'Хара. Макар че осемдесет и четири годишният Уил Донърдж все още използваше бастун заради изкуствената си става, той се справяше чудесно и обикаляше из града почти по цял ден.

Много хора обикаляха града по цял ден.

А някои, сполетени от безсъние, го обикаляха и нощем. Понякога и кучетата виеха нощем, но това беше звук, с който се свикваше.

Нашата Мравешка ферма – помисли си Джеферсън, докато гледаше тварта в елегантната ѝ роба в черно и златно, с дългата ѝ черна коса и светлосините очи, които, без да мигат, виждаха и знаеха всичко. *Ето я и нашата създателка.*

Джеферсън не знаеше дали „тя“ беше едно същество или множество, събрани в едно тяло. Не смееше и да предполага дали всъщност изобщо е женска. А как изглеждаше наистина, без маскировка... тази мисъл го ужасяваше и той се стараше да я прогони, доколкото му беше по силите.

Понеже ето я пред него – неговата звездна кучка от небесата, и докато галеше бузите му и си играеше с героичната на вид трапчинка в силната му и благородна брадичка, тя започна и да го захранва с умствени образи, все негово собствено дело. Знаеше всичките му подвизи и злодеяния от миналото, знаеше лицето, аромата и допира на всяко годно за чукане майче и всяка дрогирана или изгаряща от болка тийнейджърка във всяка мотелска стая, за която някога бе плащал с картата „Виза“ на скритата си сметка. Сега му ги предлагаше – върволица от плътски пиршества, които с времето се бяха превърнали в главната мания на живота му – и тези образи от страстното му минало бяха толкова потентни, че без значение дали *тя* е извънземна твар и дали е от женски пол, Джеферсън Джерико реагираше на онова, което виждаше: то беше проява на единствената истинска сила, която бе опознал, и за него тя касаше не толкова греховете, колкото печалбите в играта.

Нали знаеш, че кучея да те съблека.

Дали го изрече на глас или с мисъл? Устата ѝ не беше помръднала и може все още да владееше човешкия език само отчасти, но играчката си владееше до пълно съвършенство.

Пръстите ѝ разхлабваха вратовръзката му. Той знаеше, че разсъбличането му ѝ носи наслада – струваше му се, че този ритуал я води почти до екстаз, защото очите ѝ горяха като метеори в нощта, докато тя пускаше вратовръзката „Бен Силвър“ на земята, свалеше самото му и започваше да разкопчава ризата му „Брукс брадърс“. Докато разкопчаваше колана му и дърпаше ципа на панталона, грейналото ѝ от наслада лице внезапно сякаш се размекна като восък и се разтече по костите и Джеферсън бе принуден бързо да отклони поглед да не би твърдостта му да спадне... но тя долови това незабавно и до такава степен заля ума му със спомени за минали завоевания, стенания и оргазмичните тръпки на легионите жени, паднали в плен на чара му, че той самият, най-просто казано, остана омагьосан.

Мой Джефер-сине... Хвани ме за ръката.

Той задържа панталоните си с една ръка и с другата пое дланта ѝ. Както винаги, допирът бе до почти човешка плът, която не успяваше съвсем да уподоби усещането. Тя го поведе към леглото, където той седна, за да ѝ позволи да свали лъснатите му обувки и чорапите – тя го стори полека, бавно... отново – почти водещ до екстаз ритуал. После – бавно, полека – смъкна панталоните му и боксерките на сини карета, мислено му нареди да легне по гръб на леглото и на свой ред се плъзна до него. Заела най-сетне позиция, тя се захвана да си играе с онзи негов съществен орган, който явно смяташе за толкова харизматичен, колкото и всяка една жена, която Джеферсън някога бе качвал на небесата.

Когато умът на Джеферсън започна да го предава, горгонската му господарка го инжектира с пресни спомени. Правеше срещи отпреди двайсет години така реални, като че се случваха сега, и той бе способен единствено да се зарее в земите на горещите сексуални фантазии, докато тя дърпаше и опъваше, и усукваше между ръцете си мъжеството му, сякаш изпитваше здравината на материала, от който е направено. След това внезапно кадрите отново прескочиха и тя се оказа разсъблечена, а нейната не съвсем човешка плът – притисната здраво към него. Когато той посмя да погледне в лицето ѝ на жълтата светлина на свещите, видя там нежелани сенки и бързо отклони очи, но през цялото време тя го хранваше с миналото му – парад на образи от живот в похотлива наслада; сцени, скрити зад стените на безброй мотели и апартаменти и от време на време – в задните стаички на стриптийз клубове. Тя му върна света,

който бе създал за себе си, и той се гордееше с постиженията си; гордееше се със способността си да подчинява на волята си всяко едно женско същество; гордееше се с уменията и даденостите си, и с даровете от Бог, и с позлатения си език и златна персона, беше горд-горд-горд, та чак до степен да се взриви от гордост.

Гордостта го разпали. Тя се опитваше да го целуне, но не знаеше как да се целува и му налиташе със зейнала уста, която принадлежеше на куха маска, обаче той не биваше да мисли подобни неща, не биваше да изхожда от представата, че съществото, което го бе обкрачило, не е човек, и хопаля, хайде обратно в пълната с пара баня в „Мотел Сикс“ с германска студентка на обменни начала на име Яна, дошла с очаквания да сключи добра сделка за един джип „Рангльър“ втора ръка, и ето – влагата, мекотата и бълбукането го обгърнаха и го възнесоха...

Вече беше проникнал в нея и тласкаше, както би правил с всяка една човешка жена – лишен от размисъл ритъм, който се натрупваше до експлозивното изпразване. Отвътре тя беше влажна и през трескавия му ум премина мисъл, че и това е фалш, част от маскировката, някакъв вид изкуствен лубрикант, създаден в извънземна лаборатория... И след това Джеферсън се гмурна отново в спомени, проучваше рожденото петно във формата на котешка лапа на лявата гърда на блондинка на име Джорджия Мей, която навремето работеше в неговата банка в Литъл Рок.

Когато я преобърна на леглото – или тя го преобърна, беше трудно да се каже кой кога какво прави, понеже кадрите прескачаха, – Джеферсън се гмурна дълбоко в нея и я чу да издава меко съскане. Продължи да тласка навътре с цялата си сила и всички минали любви, търкалящи се през ума му. Притежаваше издръжливост, можеше да продължи по този начин, докато не реши, че и на двамата им стига толкова; никога и с никоя не се бе стигало до любов – винаги ставаше дума за спечелване на нещо или някоя: наградата, вниманието, обожанието, това го крепеше да прескача от една жена към следващата и по-следващата. И сега също се наслаждаваше първерзно на обожанието, с което го обсипваше звездната му кучка.

После, както понякога ставаше, докато Джеферсън ръчкаше в горгонската си господарка, дълбоко във влажната ѝ вътрешност върху мъжеството му се прилепи нещо горещо и месесто, което го стисна здраво. Той усети тръпка на паника, на ужас, но след това пропадна в жиливата прегръдка на крехката азиатска стриптийзърка Котето, която винаги му миришеше на изгорели листа. А след това, както понякога се случваше в разгара на срещите им, около опакото на бедрата му започнаха да се

приплъзват малки пипалоподобни... неща... които щяха да го оплетат по-здраво да не мърда, и в този момент той стисна здраво клепачи и се отдаде изцяло на спомените, които господарката му предлагаше, защото дори в спалните от миналото Джеферсън Джерико можеше да усети как маскировката се разпада и от фалшивото ѝ тяло изпълзват разни части, които на свой ред да го сграбчат в змийска хватка.

Никой предложен от нея спомен, все едно колко сладен, не бе в състояние да преодолее тези преживявания. Но тя се стареше и докато помеше в мозъка му разгулни опиати негово собствено производство, едно пипало се обви около основата на топките му и се стегна там, а друго шаваше и си играеше с тях, дълбоко в нея месестият ѝ орган го засмука здравата веднъж... втори път... трети път... и той се изпразни под съпровода на „Грийнслийвс“, която руса разбойничка на име Мериголд свиреше на очукана акустична китара, седнала гола.

Нещото в горгонската му господарка – силно като допълнителна ръка – го изцеди докрай. Пипалата се гънеха и го шибаха. Никога не ги беше виждал, но знаеше какво би трябвало да представляват. Тя беше достатъчно любезна да си ги прибере, щом приключи с него. Когато го беше изсмукала докрай, месестата щипка го пускаше и в замаяното си и унесено състояние Джеферсън се чудеше дали използват семето му да създават човешки хибриди и... какво друго? Но за него това вече нямаше значение, защото, макар да се боеше от тази твар – и то толкова, че му се налагаше да се крие в банята и да повръща, призовеше ли го тя през вграденото между плешките му устройство... е, трябваше да признае поне в дълготрайната омая след изчукването, че господарката му си е страховтно парче.

Беше чукал жени, които се нуждаеха от чувал на главата. Поне тази – макар и преструвка за жена – беше прекрасна, постоянно сменяше кожата, косата и очите си и винаги го караше да се празни като шампион. Тя го харесваше. Какво му беше лошото в крайна сметка? Щеше да мисли по този начин, докато тя не го отпрати обратно, и след това реалността щеше да го цапардоса и той да влезе в Мравешката си ферма, да повърне в мравешката си тоалетна, да си съблече дрехите, които винаги леко миришеха на изгоряло, и да се свие в някой ъгъл. Там щеше да остане да се блещи с кух поглед и разтреперан като след най-ужасния си кошмар, докато Реджина не каже „Ставай бе, прасе!“ или нещо по-лошо.

– Джеферсине мой?

Той лежеше по гръб, проснат гол на омачканото легло. Още стискаше клепачи. Полека отвори очи срещу мъждивата светлина на свещите.

Тя стоеше до леглото, отново облечена в елегантната си роба в златно и черно. Лицето ѝ бе засенчено, но се виждаха блестящите ѝ очи. Може би Джеферсън си го въобразяваше, но зениците му се сториха кървавочервени. Помисли си, че маскировката ѝ е започнала да се топи.

– За теб ние имаме задача – заяви господарката му.

Той лежеше неподвижен и я слушаше, но все още беше твърде слаб и изтощен, за да помръдне.

– Имаше... – тя поспря, бързо претърсвайки онова, което знаеше за езика му. Продължи: – ... инцидент. Преди четири ваши часа.

Дали беше станала по-висока отпреди? По-голяма? Надвисващо присъствие, което беше твърдо и студено като мрака на вселената? Явно всичко това, че и отгоре. А гласът ѝ... множество обединени в едно гласове, множество регистри и ехота, множество призраци, струпани един върху друг.

– Имаме изискване – каза тя – да ни помогнеш.

Когато Джеферсън не отговори, гласовете остро попитаха:

– Чуваш ни?

– Да – отзова се той, сериозно притеснен. И повтори, тъй като тя – то – знаеше, че внимава, макар да не иска да я погледне. – Да, чувам.

– Едно тъй наречено *момче*... ни обезпокои. Помогна на наш враг. Желая да знаем повече за това момче. Ще го намериш и ще го доведеш тук, при нас.

– *Какво?*

Джеферсън седна, все още скапан, но с достатъчно ясно съзнание, за да осмисли казаното от нея. Очите ѝ с червените им зеници – вече във форма на цепнатини – сякаш висяха в тъмното над голямо и странно деформирано тяло в роба, която бе променила размерите си, за да пасне на туловището, и той усети струни от ужас и страх да се натягат в червата му. Беше започнал да се поти: наложи му се отново да отклони очи.

– *Момче* ли? Какво момче?

– На въпросите ни трябва да се отговори – разнесоха се словата ѝ в множество октави. – Той е с други от твоя вид. Те го защитават. Ти си... – отново последва пауза, докато тя ровеше за думата. Продължи. – *Убедителен*. Сглоби доверието им.

Спечели доверието им – помисли си той.

– Да – съгласи се тя. – Точно така.

– Но аз... не знам... какво имаш...

– Ти *знаеш*. Проникни през защита им. Стигни до момчето. Положи ръце на него и го върни тук при нас.

– Не мога да... слушай... *чуй*... защо не можете да го направите вие, щом е толкова важен?

– Тук трябва – отвърна тя – човешка намеса. Ние ще сме... как да го кажеш... разкрити. Мой Джеферсине, ти си много добър в занятието си. Ти си много... – пауза от няколко секунди в търсене. – *Умел*. Положи ръце на него, плът върху плът. След това ще го доведеш тук при нас.

– Да го доведе *тук* при вас? Че как го виждате да стане?

– Ние ще уредим пътуването. Мой Джеферсине, та ти трепериш! Не бой се, ние ще те пазим!

– *Как?* – той поклати глава, съпротивлявайки се на болезненото устройство, заровено в опакото на врата му. – Не, не мога! Искаш да кажеш... че искаш да ме пратиш там, *навън*? *Навън* в онази *война*?

Дали тя въздъхна в израз на човешко недоволство? Гласовете й, когато отговори, бяха ледени:

– Ние изискваме момчето. Изискваме да го доведеш при нас. Ще имаш защита. Един от нас самите и един от вашите. Този мъж е бил... – отново търсене на дума. – *Модифициран*. Ще реагира на определено ниво на опасност. Няма нужда да се тревожиш по въпроса. Не говоря ли добре?

– Напротив – отвърна той както винаги, когато тя му задаваше този въпрос. Не можеше да се насили да я погледне: прекомерно се боеше да не види някоя част от онова, което представлява в действителност под маскировката.

– Момчето – продължи тя – е на място, наричано Коли-радост. Знаеш ли това място?

– Колорадо – поправи я той. – *Чуй*... не, моля те... не мога...

– Можеш и ще действаш. Дали сме ти много, мой Джеферсине. *Много*. А многото дадено може да стане много отнето. Ще бъдеш отстранен от това място и пратен да търсиш момчето. От теб зависи да изпълниш нашите заповеди... – тя замълча за момент, а после гласовете се поправиха: – Нашето *желание*. Щом то се сбъдне, може да се върнеш у дома и всичко ще е наред.

Джеферсън почти се изсмя на глас при тези думи, но онова, което блъвна от устата му, беше по-скоро зададено изпъкване. Успя да изрече:

– Не всичко може *изобщо* да се оправи.

– Възнамеряваме да спечелим този конфликт – по лицето на горгоната танцуваха сенки от пламъчетата на свещите, а гласовете й се надига-

ха и спадаха. – Ще бъдем благодетелни господари. Но сега... се нуждаем от момчето, а ти трябва да поспиш дадено време.

Джеферсън долавяше, че вграденият отзад на врата му уред е започнал меко да пулсира. Беше досущ все едно топли длани масажират раменете му и усещането започна да се разпростира по гърба и по ръцете му, надолу по гръбнака, чак в бедрата и краката.

– Спи – нареди горгоната.

Джеферсън стрелна поглед натам, където би следвало да се намира лицето ѝ, но видя само черна дупка над лъскавата роба.

– *Snu!* – подканиха го хилядата гласа.

Успокоителната топлина на импланта го унасяше, приспиваше, изпълваше главата му със спомени за красавицата, която това женско същество бе представлявало преди малко. Усети сънят да го връхлита и не можеше да се бори с него: не искаше да се бори с него. Отпусна се отново на леглото в тази измислена стая във френско имение, изтегна се и затвори очи, дишаше дълбоко и равномерно, а последното нещо, което я чу да казва – навярно пряко изречено в ума му – беше:

Ще познаеш момчето, когато го намериш, мой Джеферсине. Сега почивай в мир. Заслужил си го.

Тринадесет

– Ох! – прошепна Оливия и това тихо, ужасено възклицание всъщност оповестяваше разпадането на света на парчета.

Мъждивата светлина на бледия изгрев разкриваше целия размер на кошмара. Беше катастрофа на квадрат. Беше сбор от пожар, прахоляк и смърт. Беше огромно мъртво влечуго във всекидневната и никой не можеше да го изхвърли на боклука. Ранените се препъваха в неспирен поток, полека-лека изнасяха и мъртъвците, а Оливия седна на напукания паркинг, почти под сянката на катастрофирания горгонски кораб, скри лицето си с ръце и ѝ се искаше да плаче, да захвърли всичко, но Итън все още стоеше до нея и тя не можеше да се отпусне, понеже и в този ад продължаваше да бъде предводителката. Итън не я бе изоставял и дори сега стърчеше наблизко, загледан в окървавените и покрити с прах силуети, които изникваха от здрача.

Беше забелязал наоколо да щъкат няколко войници на мъглявите. Знаеше, че някъде в комплекса има още един горгон, вероятно скрит дълбоко в руините – мъглявите нямаше да си тръгнат, докато не го ликвидират. Итън беше покрит с прах и умора, а влажните му дрехи смърдяха на горгонска гадост. Корабът вече бе започнал да губи шарките си, цветовете му избледняваха до мрачно сиво еднообразие. След няколко дни смрадта на гнило щеше да е непоносима. Въпреки това сиваците сигурно щяха да довтасат тази нощ в търсене на месо и като нищо да седнат на трапезата на мъртвия извънземен кораб. Самата мисъл за това накара момчето да потрепери, а споменът за краткия миг, в който зърна горгона...

Той беше взривил чудовището. Беше го изпарил безследно, като просто си го пожела. Ръката му се беше върнала в нормално състояние – и дланта, и мозъкът, всичко. В норма. Но си мислеше, че нормалното за него доста се различава от това за всички останали, които бяха преживели катастрофата. Струваше му се, че си спомня как е видял нещо като побеснели стършели или огнени куршуми да се връзва в горгона и да го разкъсва на парчета. И онзи откат, който го събори, сякаш наистина бе стрелял с ужасяващо мощно оръжие... Огледа отново дланта на дясната си ръка, както бе направил вече няколко пъти. Не видя нищо друго, освен линиите на съдбата.

А след това си позволи да помисли по въпроса. И остави изводите да се запечатат дълбоко.

Аз не съм обикновено хлапе. Джей Ди беше прав. Аз съм нещо различно.

Вече... вече не съм съвсем човек.

От руините все още излизаха оцелели. Неколцина – окървавени и пребити – се навъртаха около Оливия и я чакаха да заговори, да вземе контрола, отново да превърне „Пантър Ридж“ в сигурна крепост, но тя не го правеше и те продължаваха нататък. Обкованите с метални листове дървени порти бяха отворени и хората започваха да излизат навън. Някои отказваха, въпреки че ги подканяха приятели или любими – замаяни и изгубили надежда, те сядаха на земята и никой не бе в състояние да ги помръдне. От време на време в останалите неразбити апартаменти отекваха изстрели, но нямаше начин да се каже дали се стреляше по мъгляви войници, или по плъзгащия се горгон, или обитателите им отнемаха собствените си животи.

– Боже мили! Оливия!

Към Оливия и Итън закуцука Джон Дъглас в опръскана с кръв бяла тениска и хаки панталони. Бе намерил ръждиво парче арматура и с него внимателно си помагаше да остане на крака поради изкълчения си десен глезен. Беше отнесъл няколко синини и цизини, но нямаше сериозни травми. Кръвта по тениската му беше на пациенти, на които бе помагал да напуснат руините. Беше се изплъзнал от смъртта, понеже излязъл на входната врата да гледа шоуто на извънземните фойерверки, видял кораба да пада и след като викнал да предупреди всички, които биха могли да го чуят, се втурнал към болницата, за да събере оттам каквото успее. Както винаги след здрач, вратата била с катинар и заключена. Корабът сякаш връхлитал право отгоре му. Нямало време да търси ключа. Покрай него вече тичали хора. Сблъсък с Пол Едисън бе довел до изкълчането на глезена, но Пол беше помогнал на Джей Ди да се измъкне от мястото на катастрофата.

– Исусе – сподели той с Оливия с дрезгав и прегракнал глас. – По едно време реших, че сигурно си загинала! А *ти?* – Прикова Итън с подпухналите си очи. Беше го посочил почти обвинително, но след това си пое дълбоко дъх, с който да се вземе в ръце и да се съсредоточи, и попита: – Ти добре ли си?

– Да, сър – отвърна Итън. Прободната рана от гвоздеа на бедрото му не беше сериозна, не и в сравнение с раните на хората, които бе видял да

напускат руините... пък и на няма и двайсетина фута от тях лежах единадесет трупа, покрити с окървавени чаршафи и одеяла.

– Джон! – възкликна Оливия, сякаш току-що бе познала доктора. – Опитвах се да намеря Винсент. Той ме викаше. Чух го да ме вика... но не успях да го намеря. Ти чу ли го?

Джей Ди въпросително вдигна вежди към Итън и после се обърна към събеседничката си.

– Не, Оливия, не съм.

– Итън беше с мен – обясни тя със спокоен и равен тон, но очите ѝ бяха хлътнали и в тях се четеше лудост. – Той се погрижи за мен. Мисля... че там отзад имаше нещо лошо. Нещо... – тя се помъчи да открие подходяща дума и накрая повтори. – *Лошо*. Мисля, че Итън... ме опази от него.

– В руините имаше един горгон от кораба – сподели Итън с доктора.

– Ти си я *предпазил* от него? *Как?*

Беше време да каже истината, все едно колко невероятно ще прозвучи. Когато Итън заговори, той се взираше право в очите на лекаря и изрече с тон на възрастен:

– Убих го. Направих го на парчета... – след което додаде: – Пожелал си да го изпаря и така и се случи. Но там някъде има още един. Мъглявите го търсят. Не бих желал да виждам горгон отново.

Джей Ди остана смълчан. Беше блед, а на брадичката му тъмнееше пурпурна синина – в суматохата при бягството го бе фраснал нечий лакът. Накрая съумя да пророни:

– Е, не съм виждал горгон на живо и дявол да ме вземе, ако ми се прище нявгаш. Спести ми подробностите, става ли?

Итън кимна и повече не обсъждаха темата.

Внезапно покрай тях като вихър изтича момиче, което седна до Оливия, прегърна я и се разплака. Беше русото девойче с превръзката на окото, което Итън бе видял да лежи на земята и да оглежда звездите снощи. Сега забеляза, че по превръзката са налепен декоративни камъчета във формата на звезда. Беше, каза си, добър опит да се извлече най-доброто възможно от лошата ситуация. Превръзка за око в ролята на моден аксесоар или на жизнеутвърждаващ фактор. Дългата руса коса на момичето и лицето ѝ бяха изцапани с прахоляк и сажди. Носеше джинси, тъмноревена блуза и сини найкове – извънредно изтъркани, но може би най-чистите от всички дрехи, които Итън бе видял досега. Докато новодошлата прегръщаше Оливия и не спираше да плаче, и възрастната жена се про-

сълзи за момент, но след това се овладя – прегърна момичето и попита с почти нормален глас:

– Ники, ранена ли си?

Новодошлата поклати глава, все още притиснала лице в рамото на Оливия.

– Добре, това е хубаво! – доскорошната предводителка на опълчението галеше косите на момичето, а собствените ѝ очи бяха зачервени от сълзи. Добави: – Ще се измъкнем оттук, да знаеш. Още не сме свършени.

Итън направи ревизия на жилищния комплекс, докато Джей Ди куцукаше наоколо да се погрижи колкото му е по силите, за окървавена двойка латиноамериканци, които се нуждаеха от помощ, за да стигнат до лекаря. Малко момченце на седем-осем години се бе хванало за ръката на майка си. Бащата имаше голяма прорезна рана на лицето, а косата му бе побеляла от прах. Итън тихо каза:

– Трябва да се махнем оттук. Трябва да се измъкнем преди здрач.

– И къде точно възнамеряваме да ходим?

Каза го момичето с превръзката на окото. Взираше се в Итън, сякаш го смяташе за побъркан.

– Ти кой си? – Попита остро. После се поправи: – Чакай... чакай. Ти си момчето, което докараха преди няколко дни. Казваш се... Итън?

– Да. Итън Гейнс. Е... – той сви рамене. – Това е псевдоним. Не си спомням истинското си име... – опита се да извае подобие на усмивка, но не успя.

– Бях първи курс в тази гимназия – изсумтя Ники. – От къде на къде избра това име?

– Така се случи. Видял съм табелата вероятно. Не е по-лошо от всяко друго. Ти си Ники... коя?

– Стануик – здравето ѝ око, макар и кървясало от прахоляка и дима, беше шоколадово кафяво.

– Къде са родителите ти?

– И двамата са мъртви – отвърна тя безизразно. Итън предположи, че трагедията се е разиграла още в първите дни. – И голямата ми сестра също.

– Съжалявам.

– И аз. А твоите? – попита Ники спокойно, като че ли обсъждаха марка маратонки.

Светът бе станал жестоко място, каза си Итън, и онези, които оцеляваха, бяха видели и преживели много. Ако не бяха успели да свикнат досега, вече да са си теглили курсума.

– И тях не си ги спомням.

Момчето имаше белег точно над превръзката на окото, както и няколко по-малки на бузите. Един по-сериозен на брадичката минаваше на косъм под долната ѝ устна.

– Ники е при нас отдавна – отбеляза Оливия. – Дойде през онова първо лято. Трябва да стана. Ще ми помогнете ли?

Итън и Ники я изправиха на крака. Тя се олюляваше леко и момчето се приготви да я подкрепи, ако падне, но Оливия се овладя и кимна:

– Благодаря!

Забеляза група от шестима, които вървяха по пътя в тяхна посока – двама практически носеха третия. Разпозна между тях Джоуъл Шустър, Хана Граймс, Гари Рууса и...

– Мили боже! – възкликна Оливия с глас, задавен от емоции. – Ето го и Дейв!

Сърцето на Итън подскочи. Дейв Маккейн беше единият, подкрепящ слаб възрастен човечец с бяла брада и дълга побеляла коса, събрана на опашка. Дейв беше покрит с прах и орфан, но изглежда, беше преживял катастрофата невредим – в неизменните си джинси, накъсана почти на парцали черна тениска и обичайната си тъмносиня бейзболна шапка. Кафявата му, прошарена брада бе съвсем посивяла от прахоляка. В кобура на хълбока се поклащаше узито, от този на кръста стърчеше прикладът на магнума. Като изключим кървавата резка на носа му, изглеждаше просто поразтърсен, но не и пострадал. Видя Оливия, Итън, Ники Стануик и Джей Ди и изражението му изобщо не се промени, само им кимна за здрасти и каза с дрезгав глас:

– Хайде да оставим Били да полегне ето тук. Джей Ди, мисля, че десният му крак е счупен. Ти как си?

– Изкълчен глезен. Нищо особено – докторът сви рамене, но честно казано, си умираше от болка в глезена. – Били, а *ти* как се чувстваш?

– Като лайно на пиратка – изсъска старецът през стиснатите си зъби. – На хората със счупени крака обикновено не им е хич добре. И без доктор ми е ясна тая работа. О, Исусе... полека с дъртия ми задник, де!

Оливия прегърна Дейв и накрая го стискаше толкова силно, че той изсумтя от болка. Прегръдката вдигна от него облак прах.

– О, Боже мой, мислех, че си мъртъв!

– И като нищо щях да съм – призна той, отвръщайки на прегръдката, но не толкова силно и с повече грижа за ефекта върху отсрещната страна. – Седях си на терасата и размишлявах. Видях сферите и след това чух онова чудо да приижда и да вдига все повече и повече шум. Имах време

да си взема оръжията и след това скочих. А после не знам какво стана. Но помня, че търчах като заек... – той впери поглед в Итън. Нямахше намерение да му казва, че е скочил не от собствената си тераса, а от тази на хлапето, след като бе изритал вратата да се опита да го спаси. Мрачно се взираше в редицата тела под чаршафите и одеялата. – Някаква идея колко са?

– Все още не – отвърна Оливия. – Но са *много*.

– Мамка му! Мама му! Мамка му!

Тъкмо полагаха Били Банкрофт на тревата и той изпускаше пара, понеже пръстите на изкривена ръка докоснаха ранения му крак.

– На седемдесет и шест не съм имал ни една строшена кост през живота си!

Очите му – яркосини – се плъзнаха по редицата трупове. За малко се смълча, а после добави, без да се обръща конкретно към никого, а към всички едновременно:

– Джак Келър да е някъде там? Джоуъл, хвърли един поглед заради мен, бива ли?

– Аз ще погледна – предложи Дейв. Захвана се със задачата бързо и ефикасно. Третото тяло беше в особено лошо състояние, а петото – още по-зле. Деветото беше... – Ето го, Джейк.

– По дяволите! – Задавено отбеляза Били. – Дребното копеленце се измъкна, а след последната партия покер ми дължи петдесет долара. Е... почивай в мир. *Измамник!*

– Не можем да останем тук – каза Итън и се изненада от властната нотка в собствения си глас – отново бе надянал увереността на възрастен. Насочи вниманието си към Дейв. – Знаеш, че не можем. Нямаме време да изнесем всички тела и...

– И *къде* предлагаш да идем? – По тона на Ники можеше да се познае, че е на ръба на паниката. – Там, *навън*? Това е нашият дом... защитата ни... не можем... не бива...

Тя замлъкна безпомощно, втренчена в огромния горгонски кораб в средата на руините, и единственото ѝ око помътня. Коленете ѝ поддадоха. Итън пръв я подхвана, преди да падне, а после и Джоуъл Шустър се притече на помощ. Двамата нежно я положиха на земята, а Ники простена и закри лицето си с ръце. Заплака отново и Оливия пак седна до нея да я погали по косата и да я утеши.

– Живяла е на няколко мили отгук в обикновен квартал – разказа Кунинтеро, обръщайки се най-вече към Итън. – На „Уествю авеню“, така ми каза. Твърдеше, че една нощ цялото каре пламнало. Къщите започнали

да се взривяват. Когато пристигна, дрехите ѝ бяха на парцали, тя самата – в шок и тежко ранена. Така че... това *беше* нейният дом. Или поне убежище, колкото и несигурно да беше.

– Итън е прав.

Дейв се сепна, понеже се канеше да заговори, но още не бе събрал смелост.

Джон Дъглас изкуцука напред на самоделната си патерица.

– Това чудовище... тази *смад*... на мъртво месо. Още тази нощ ще привлече сиваците. Трябва да се махаме оттук, докато можем. Да намерим друго място. Няма да имаме време да погребем телата или да претърсим щателно руините... – той се намръщи. – Не можем да изоставим всички тези ранени. Проклет да съм, ако знам как ще пътуват обаче. Включително и аз самият...

Той погледна към върха на хълма, където пасяха седемте коня. Бяха нервни и когато два се бутнаха, без да искат, единият хвърли къч и заппуска встрани. Седем коня... но никаква Великолепна седморка в нещастната сбирщина.

Всички мълчаха. После Итън осъзна какво е нужно да се каже и го изрече:

– Ще трябва да намерим камион. Нещо, достатъчно голямо да превозва... не знам... петдесет-шейсет души, така, де.

– Имаш предвид *товарен камион*? – попита Дейв. – С достатъчно голямо ремарке? Да, вярно! Все едно ще попаднем на такъв... – канеше се да каже „да се въргала наоколо“, но се спря.

Може и да беше възможно да се намери камион влекач на товарната рампа или паркиран недалеч от някой склад. Индустриалната зона беше на няма и три мили оттук. А за гориво...

– Дизел – отсече Дейв. – Обзалагам се, че по цистерните поне в някои бензиностанции още има останало гориво. Или може би на тир паркингите. Ако успеем да намерим все някъде ръчна помпа, ще можем и да изтеглим гориво от дизелова цистерна. Трябва ни само десет-двайсет фута маркуч. *Може би* ще попаднем на неразграбена железария. Обаче е нужно пределно внимание! В онези бордеи се крият хора, които може да са въоръжени и уплашени. И откачили също. Не забравяй!

Последното се отнасяше за Оливия – напомняше ѝ за онзи път последния август, когато с Кал Норис бяха тръгнали да търсят храна и вода, а от прозореца на една къща гръмнаха Кал във врата и той кървя до смърт на „Уест Скайусей“.

– Не ни трябва непременно тир – обади се Оливия. На лицето ѝ отново се бе изписала твърдост и погледът ѝ беше живнал. – Може да използваме училищен или градски автобус. Стига да намерим някой, който все още има гориво в резервоара и акумулаторът му работи.

– Става! – Дейв се замисли за акумулаторите. Да намерят зареден, щеше да се окаже проблем. Но поне засега не можеше да си позволи да се тревожи и за това. – Чакай. *Ние* ли? Не, госпожо, този път ти няма да идваш с нас. Джоуъл, можеш ли да яздиш кон?

– Не съм се качвал на седло от дете, но това няма да ме спре.

– Аз мога да язда – обади се Ники. Беше си избърсала лицето и вече нямаше нужда от опората на Оливия. – Преди да се случи всичко това, дори имах кон.

– Трябва ми някой с оръжие – Дейв вече си беше набелязал 45-калибровия в кобура на Джоуъл. – Ще ми се да имаме и трети ездач обаче. Гари, и ти си в групата!

– Добре, ама аз мразя конете и те също ме мразят...

– Аз ще ида – обади се посивялата възрастна жена на име Хана Граймс. Косата ѝ беше бяла и разрошена, сякаш постоянно издухвана от буря. Вдигна грамадския си пистолет, стиснат в нашарена със сини веки ръка. – Това вкарва ли ме в групата, господин президент?

– Става за пропуск... – прие Дейв, а наум си каза „Ако гръмне, земетръс ни чака“.

Погледна към Итън. Буквално се виждаше как цъка машинката в главата на хлапето. *Врѝх Уайт Меншън. Да се доберем някак до там.* – Намирането на ръчна помпа определено ще е проблем. Трябва да открием и камион. Акумулаторът ще е паднал със сигурност, но да се надяваме, че ще успеем да намерим и резервен... – В този момент се усети, че говори основно на Итън. – Ако успеем да намерим камион с малко гориво в него, достатъчно да го закараме до бензиностанция, където има дизел, още по-добре...

Доста рисковано, помисли си. Нищо чудно, че не бяха опитвали тази каскада досега. Но *досега* си нямаха кацнал върху тях горгонски кораб. Уморено продължи:

– След това ще търсим лекарства в болница, аптека или „Док ин дъ бокс“. Може да се наложи да тръгнем на юг. Ясно?

– Ясно – кимна Итън, който разбираще точно за какво му говори бичът.

– Всичко това трябва да свършим, преди да се стъмни – обясни Дейв на Оливия. – Най-добре да съберете всичката храна, вода и оръжия, кои-

то успеем да намерим. И всичко друго полезно... – той със съмнение се загледа в димящите руини и огромния гниещ труп на горгонския кораб. Над главите им започваше да се събира циклон от лешояди.

– Не оставяйте никого да влиза много навътре обаче – додаде и Оливия бързо закима в съгласие. Дейв допълни: – За един ден си имаме пре-достатъчно загинали.

Надяваше се да няма повече жертви.

Четиринадесет

Джеферсън Джерико, доскорошен господар на Ню Идън, се събуди на пейка в парка в непознат град, под болезнено прежълтяло слънце и сиво небе. Стреснато седна, а от дрехите и кожата му лъхна така добре познатата му миризма на изгорено. Само дето беше напълно възможно вонята да не е резултат от каквато телепортационна сила притежаваха горгоните, а защото наоколо стърчаха черни, криви скелети на изгорели дървета и малко по-нататък се виждаха купчина пепел и постройки в руини – навярно някогашно каре къщи.

Веднага щом се изправи, Джеферсън повърна... но стомахът му беше съвсем празен, така че на бял свят не се появи нищо. Докато бърбеше протеклата от устата си лига, той откри, че има брада... не голяма, но бодлива... на може би две седмици. Дали бе прекарал толкова време в безсъздание, или брадата се явяваше поредното нещо, което горгоните умееха да насилват от порите му точно както тя го беше насилила да направи тази последна крачка в земите на неизвестността? А дрехите му...

– Исусе! – промърмори, потресен до дън душа.

Носеше петносана от пот кафява тениска и чифт мръсни джинси. Маратонките на краката му бяха пробити и прокъсани. Чорапи липсваха напълно. Огледа ръцете си. Под ноктите му беше пълно с чернилка, а дланите му бяха мръсни. Линиите по тях се виеха като кални пътища, водещи през плодородни равнини. Никога през живота си не бе допускал така да се изцапа. Сигурен беше, че ако разполага с огледало, ще види и остатъка от маскировката, с която горгоните го бяха снабдили – вероятно все още приличаше на себе си под брадата, но те набързо го бяха превърнали в бездомен скитник от времената на космическата война. Дрехите му обаче бяха някак хлъзгави... материята не беше съвсем правилна. Имаше чувството, че е заклеен в капан от змийска кожа, и целият се втресе от ужас. Скимтейки тихичко, се захвана да смъкне отвратителната тениска през глава.

Разнесе се шум и Джеферсън се закова с вдигната над главата флаanelка – несъмнено се беше случило нещо, което, чудесно знаеше, и двамата с разтупканото му сърце нямаше да харесат.

Трудно беше да се каже какъв точно е шумът. Приличаше на тихо свиркащо всмукване като от рязко раздвижен въздух. Приличаше и на бръмчене, досущ като задействало се малко двигателче. Каквото и да бе-

ше, идваше иззад него – много отблизо – и Джеферсън припряно смъкна тениската обратно надолу, за да освободи очите си, след което се обърна да се изправи срещу бъдещето си.

До останките на едно от изгорените дървета стоеше едър мъж. Беше масивен и с широки рамене, макар че по лицето му си личеше, че дълго е гладувал; скулите и очите му бяха започнали да хлътват. Имаше боксьорска физиономия със сплескан нос, дългата му до раменете коса беше сплъстена, а черната му брада – на поне два месеца. Тъмносинята му тениска, сиви панталони и черни кецове бяха също толкова мръсни като дрехите на Джеферсън, ако не и повече. Хлътналите в изгладнялото лице очи бяха малки и тъмни като парченца кремък. Носеше раница – маслинозелена, навярно взета от магазин за военни стоки.

Мъжът просто се вираше безизразно в Джеферсън и не мигаше.

– Ти пък кой си? – гласът на пастора беше далеч от силния баритонов кълтеж, с който проповядваше пред паството на Играчите на едро – глас, улавян и пренасян по кабела до сто петдесет и шест мрежи. Божиите играчи на едро. Сякаш беше преди цяла вечност... стои на подиум със светнали зад него дузина умело насочени прожектори, вдъхновяващата му усмивка сияе като малко слънце, ръцете му са разперени и вестта му е сервирана така, както само умел търговец като него може да я поднесе... *Тайната към богатството – към изкачването до върха на она ми ти стоков пазар – е кодирана в Библията и аз я дешифрирах...*

– Воуп¹⁸ – каза мъжът.

– Воуп ли? Що за име е пък това?

– Такова е – отвърна чернокошият – каквото да можеш да произнесеш.

– Ти горгон ли си? Пратен да ме защитава?

– Аз съм сътворение – отвърна Воуп. – Какво *точно* съм, да те засяга, не бива. Но... да, тук съм да те защитавам и напътствам... – малките злостни очета сканираха небето. – В този сектор няма врагове в настоящия кадър време. Можем да се движим свободно.

– Накъде? Къде точно отиваме?

– Следвай – изрече Воуп и закрачи бързо и решително през разрушения парк покрай преобърнатата пързалка и няколко люлки, почернели от извънземния огън.

18. Воуп (от англ. – *vore*) – правенето на безразборен секс с непознати или обект на такова преживяване.

Джеферсън го последва. Пресякоха някаква улица и подминаха изгорелите и разбитите къщи, пресякоха втора улица и сториха същото. Джеферсън знаеше, че вървят в посока на градския център, понеже виждаше и по-големи здания. Няколко от тях бяха разсечени като от гигантски и много остър нож.

– Къде сме? В кой град?

– Форт Кол Линс – отвърна Воуп, правейки пауза там, където не би следвало да има. – Кол О Радост.

– Какво знаеш за момчето, което се очаква да издира? – На Джеферсън му беше трудно да поддържа същата скорост и с врагове в този сектор или без, продължаваше да оглежда небето и земята пред тях. – Аз съм *търговец* – добави, преди Воуп да успее да отговори. – Не би трябвало да съм тук. Не съм войник!

Събеседникът му не продума.

– *Продавам* разни неща – продължи Джеферсън и дори в собственици си уши прозвуча жалко. – Знаеш ли изобщо какво означава това?

Воуп не каза и дума. Не му и пука, помисли си Джеферсън. Минаваха през поредния квартал, този – частично оцелял от тоталната разруха – бяха съборени само няколко къщи. Много домове бяха заковани с дъски или поне преди време са *били*. После в тях бе влизано с взлом. Според Джеферсън повечето къщи приличаха на ковчези. Досуш като всички други, и това беше град на мъртъвци.

– Спри – внезапно рече Воуп и Джеферсън незабавно се закова на място.

Стояха пред къща с дърворезби, с шест стъпала, водещи към веранда. На верандата имаше едно-единствено люлеещо се кресло. Адресът беше №1439. Прозорците зееха строшени и във вътрешността на сградата се таеше особено гъст мрак.

– Ще се случи тук – обяви Воуп.

– Какво ще се случи?

Не последва отговор от горгона в маскировка от човешка плът.

Отмина минута. В далечината Джеферсън чу лай на кучета, който премина във вой, и си помисли, че подивелите псета могат да убият човек със същата лекота както и смъртоносен лъч.

Люлеещото се кресло помръдна съвсем лекичко. *Изскърца*. И право пред очите на Джеферсън Джерико на седалката започна да се материализира силует. Първоначално се оформи като едва видим вихър, сякаш самият въздух се съгъстяваше, разбъркван от невидим пръст. Разнасяше се същото меко съскане – или шепот, или металическо шумнене – което

Джеферсън беше чул в парка. *Стига де, Стар Трек простотии...* – помисли си той... но за три секунди и в пълна тишина пред него се материализира цяло тяло: първо под формата на призрачно блед силует, очертан от прескачащи се искрици синя енергия, а накрая – напълно одушевено и солидно. Люлеещото се кресло заскърца напред-назад и седналият в него мъж се втренчи в Джеферсън и Воуп с ококорени от уплаха очи. По плешивото му теме блестяха капчици пот.

– Остъйте ме на мира! – изхъхри той. – Моля ви... Исусе... остъйте ме на мира!

След като се огледа и започна да схваща къде се намира, сграбчи подлакътниците с косматите си ръце и се притисна отчаяно към седалката.

– Идвай с нас – нареди Воуп.

– Слушай... *чуй, де...* Не знам къде съм. Ясно? Не знам *кои* сте. Ще си седя, където съм си. Не мърдам отгук!

– Ще мърдаш – каза горгонът.

– Не – възрази новодошлият, но веднага с гримаса се хвана отзад за врата и с набъбващи в очите сълзи се примоли: – Моля... моля, остъйте ме! Стига толкоз болка!

– Ще мърдаш – повтори извънземното с равен роботски тон.

Мъжът стисна зъби. Трескаво разтриваше основата на врата си, сякаш това би успокоило болката, която имплантираното там устройство разливаше в тялото му. Но Джеферсън знаеше, че тя няма да секне. Още два удара на сърцето и мъжът се изправи и изпъшка:

– Добре! Хайде... прекрати го вече! – слезе по стъпалата, като се задъхваше с леко хъхрене. Стрелкайки насам-натам ужасените си кафяви очи, промърмори: – Христе... о, мили Боже... що за свят!

Беше дребен, може би пет фута и седем инча. Увисналите му като на булдог бузи се тресяха при говорене – личеше си, че навремето е бил дебел. Изглеждаше, че и под мръснобялата риза и черните му панталони плътта също е хлабава и виси на гънки. Сериозно беше погладувал. Или... може би, помисли си Джеферсън, горгоните искаха да изглежда точно по този начин. Имаше прошарена сива брада и сигурно беше на четирийсет и няколко. Говореше с бруклински акцент или поне на пастора така му прозвуча. Бе обут с черни официални обувки, изподрани като стой, та гледай, но вероятно едно време са били скъпи.

– Хубави обувки – отбеляза Джеферсън. – Или поне са били, така, де. Триват ти маратонки. По-удобно е.

– Да, бе – мъжът присви очи, оглеждайки събеседника си. – А ти *кой* си? Човек ли си?

– Джеф. От Нашвил, Тенеси... – така реши да се представи. – Човек съм.

Помисли си: „Не задавай обаче този въпрос на Реджина. И на Ейми Уиксън също“. Само дето Ейми беше мъртва, самоубила се беше, но „оставяйки подире си безсмъртна любов“, както пишеше в бележката. Малка кучка късметлика, ей такава беше тя.

– Бърт Раткоф – каза на свой ред мъжът. – От Куинс, Ню Йорк... – но вече се беше втренчил във Воуп. – Аха, ти си един от *ония*. Откъде си? От шибания Марс?

– Не казваш смислено – заяви горгонът. – Ще ме наричаш Воуп. От тук нататък и двамата ще правите каквото наредя... – Немигащото втренчване в двамата му спътници правеше лъскавите му очи още по-безизразни и страховити. – Провал в подчинението води до получаване на болка. Следвайте ме.

Той се извърна и закричи отново към центъра на града, а Джеферсън и Раткоф му се подчиниха.

– Как те спипаха пък теб? – попита Раткоф.

– Дълга история.

– Мен ме гепиха, когато ми разпердушиниха жилищния блок. Вдигнаха ме оттам точно когато всичкото се разпадна около мен. Събудих се... – Бърт спря да говори и поклати глава. – Правеха ми разни неща. Нали си чувал навремето за отвлечени от извънземни и всякакви щуротии, дето им пъхали игли в коремите и метални прътове в задниците? Е... помня една маса. Кучи студ. На метална чиния, ама не е. Щото... все едно масата беше жива... понеже мърдаше под мене. Така, де... *шаваше*. Бръчкаше се – като плът. На такава маса бях и нищо не ме задържах за нея, обаче не можех да се движа. И... около мен – силуети. По-скоро като сенки, не бяха истински. Не *вървяха*... просто... като... не знам... все едно да си в една стая със змии, които стоят изправени... и в същото време или се хлъзгат, или пълзят, или както там се местят... Обаче ми направиха такъвиз работи! Джеф... мога ли да те наричам Джеф?

– Да.

– Правиха ми разни работи. Отвориха ме, така мисля – помня, че видях едно такова да ми дърпа червата навън като... като въжета. Окървавени. Мисля, че ме изпразниха... и туриха нещо друго в мене.

– И аз имам такова устройство отзад на врата.

– Не... *не*. И други работи набутаха. *Бая повече* – натърти Раткоф. След това добави тихо: – Такова нещо може да те побърка. Нали?

– Така си е – съгласи се Джеферсън.

– Тишина – обади се Воуп. – Дрънкането ви ме уринира.

– Я по-добре вземи се позанимай с езика – посмя да се опъне Джеферсън. – Ако ще се правиш на човек, ще ти трябват допълнителни уроци...

И тези немигащи очи... издаваха го от раз. Значи горгоните не бяха толкова умни, на колкото се правеха – поне не в областта на маскировката.

За тази забележка последва леко болезнено дръпване във врата на Джеферсън – просто щипване и бързо изгаряне на нервите, колкото да осъзнае кой е господарят и кой – робът.

Бяха стигнали тъкмо до средата на следващата улица, когато с трясък се отвори врата. От полуразрушената къща изникнаха двама слаби, брадати и мръсни мъже с пушки.

– Я спрете тука! Спри ти казвам! – Нареди по-високият от двамата. – Нито крачка повече, господине!

Воуп все пак разбираше толкова английски. Спря, същото сториха и Джеферсън и Раткоф.

– Вътре – нареди мъжът, махвайки припряно с оръжието си. – Хайде, размърдайте се!

– Господине – поде Джеферсън, – ние не...

– Млъквай! Внасяйте си задниците в тази къща! *Бързо!*

– Пречиш – обади се Воуп. – Не е разрешено.

– Мамка му. Ще ви гръмна и тримата намясто. Кой да е пръв? – пушката се въртна към Раткоф. Джеферсън виждаше, че дребосъкът си умира да хукне да се спасява. Затова използва най-чаровния си и омайващ тон:

– Не вярвам, че е разумен ход, Бърт. Воуп, лично аз не желая да бъда застрелян наред улицата точно днес. Трябва да сторим каквото ни казва. Имаш *нужда* от нас.

Воуп сезираше в него, както му се стори, цяла вечност. Джеферсън си каза, че пушките ще гръмнат всеки момент. После пришепна: заяви:

– Точно.

Влязоха в къщата, водеше Воуп. В порутеното малко антре подът бе обсипан с празни консервени кутии и други отпадъци. Вътре имаше и трети човек, въоръжен с револвер. На лицето му се виждаше белег от изгорено – минаваше през лявата му страна и хлътналите му очи сияеха или от бяс, или от лудост. В миниатюрната стая имаше и кльощава жена,

неподвижна сред избелелите и белещи се тапети с цвят на прах; трудно беше да се отгатне възрастта ѝ или да се различи изражението ѝ, понеже мазната кафява коса висеше около лицето ѝ и тя се бе свила на кълбо. От време на време потреперваше, като че ѝ беше студено.

– Откъде идвате? – Водачът ръгна пушката си под гърлото на Воуп.

– От разстояние.

– Откъде *точно*, негоднико?

– Я заеби – обади се онзи с револвера. Опря пистолета в главата на Воуп. – Имаш ли храна? Сваляй раницата и да я прегледаме.

– Хей, аз съм от Куинс, Ню Йорк – обяви Раткоф с вдигнати ръце. По главата му блестеше пот. – Не искам...

– *Млъквай!* – отрязва вторият от мъжете с пушките. Беше сивокос, с конско лице и носеше очила, които се крепяха на намотки изолирбанд. Дясното стъкло беше пукнато.

– Чу ли какво ти каза Джими? *Сваляй раницата!*

– Там има храна – заяви Воуп. – За теб няма.

– Бе я върви на майната си! Ние тука гладуваме! Сваляй я или ще те убия намясто!

– Не – отвърна Воуп.

– Как така не мига? – внезапно се обади жената с тънък и писклив глас. Нищо чудно и тя да беше луда. – Очите му... Не мига!

Водачът свали пушката си, сграбчи раницата на Воуп и се захвана да я измъква от него. Пришълецът стоеше неподвижно, без да мига и без Джими да отлепя пистолета си от дясното му слепоочие.

– Не бих го правил – отбеляза меко Джеферсън.

Знаеше обаче, че не му е по силите да омае групата с голи слова. Бяха твърде отчаяни, а думите не ставаха за ядене. Избайцваната конструкция на лицето на Воуп сякаш се размести и промени за част от секундата, а на проповедника му се стори, че маската започва да се смъква и навън напъва да се покаже онова, което се намира под нея. Джеферсън усети как в стаята се нагнетява някаква енергия – сякаш всеки момент ще гръмне взрив, – и полека взе да присвива рамене в опит да се приготви за удара.

Внезапно в стаята от друг коридор влезе момче. Беше на около четиринайсет, прецени пасторът, с дълга до раменете руса коса. На бузата си имаше мръсна лепенка, а лявата му ръка бе поставена в също толкова мръсна превръзка през рамото. Очите му бяха замаяни и подчертани с тъмни кръгове. Момчето отиде при жената и я прегърна със здравата си ръка.

Джеферсън попита:

– Това ли е момчето?

Воуп не отговори. Грабителят вече почти беше свалил раницата от раменете му. Лицето му бе спряло да се размества. Взираше се в нищото с празен поглед.

– Това ли е момчето? – попита Джеферсън по-високо.

Дясната ръка на Воуп се промени.

Превърна се в шарена, люспеста жълтеникава твар, цялата на черни и кафяви ивици. Там, където бе имало ръка, вече я заменяше жълта змия, от която стърчаха малки черни шипове, които бяха назъбени и се гърчеха, като че ли всяко едно е отделно живо оръжие. Тази ръка, която вече не беше крайник, се стрелна напред със зловеща сила и бодливата твар, израсла от рамото на Воуп, се вряза в корема на Джими и проби тялото му, за да изскочи от другата страна в експлозия от кръв, която плисна по прашните тапети заедно с парченца дроб, бъбреци, стомах и другите съставни части на човека. Прешлените на жертвата се строшиха със звук като счупване на пръчка и докато нещастникът падаше, пръстът му спазматично натисна спусъка и револверът стреля в слепоочието на Воуп. От раната бликна привидно човешка кръв, но горгонът нито примигна, нито показа признаци на болка.

Израстъкът на Воуп вдигна Джими във въздуха и докато лидерът и останалите отстъпваха в сащисан ужас, метна трупа с такава сила срещу противоположната стена, че изкорменият младеж я изби.

Водачът бе опрял гръб на друга стена и вдигна пушката си. Лявата ръка на Воуп също се преобрази в машина за убийства с жълти, черни и кафяви шарки, стрелна се като змия и се удължи с поне четири фута. Дланта на тази ръка се превърна в черна глава на влечуго с вертикални червени зеници и зъби, които блестяха като метални. Те сграбчиха пушката, изтръгнаха я от хватката на човека и размазаха лицето му с един могъщ удар с приклада ѝ, като в същото време ошипеното оръжие на дясната ръка замахна да пронизе гръдния кош на третия въоръжен тип и изскочи през гърба му като шаващ трион. Воуп отново метна тялото встрани – като парче кървав боклук.

Джеферсън и Раткоф наблюдаваха, смразени от ужас, как ръката змия на извънземното склочи челюсти върху главата на жената, която се обърна да избяга с момчето. Воуп строши черепа и лицевите ѝ кости с пренебрежителна лекота. Жената падна, разплисквайки мозък по пода, с лице, смачкано на неравна, кървяща буца.

Момчето тичаше и се опитваше да се измъкне в коридора. Хленчеше. Джеферсън си помисли, че не е чувал по-гаден звук. Притъмня му, сякаш съзнанието му изключваше крушките, за да му спести останалото.

Понеже Воуп не беше приключил.

Бодливата ръка се разтегна – люспест шарен питон, който се изхлузваше от рамото на пришълеца, и се стрелна след момчето – беше толкова бърза, че почти не се видя как бодлите се забиват през гърба на жертвата, минават през гърдите му и го приковават. Краката му подритваха и тялото му се гърчеше, докато горгонът го вдигаше и след това – почти елегантно, с плавна демонстрация на сила – момчето бе запратено през поредната стена, която, не пропусна да забележи Джеферсън, беше украсена с избледнял портрет на молещия се Исус. Ударът събори портрета и пращното му стъкло се строши.

Мъжът с унищоженото лице лежеше по гръб и стенеше с изкривената си уста, в която не бяха останали нито устни, нито зъби.

Лявата ръка на Воуп се прибра обратно и започна да си възвръща изкуствената плът. Черната глава на влечугото с металическите зъби се превърна в юмрук, който извънземното отвори и затвори няколко пъти, сякаш да изпробва еластичността му.

Дясната ръка се прибра в рамото. Бодливото смъртоносно оръжие започва да се променя в нещо, което напомняше форцепс, все още нашарено с цветовете, които може би олицетворяваха истинската горгонска плът. Щипката се пхна в раната на главата на Воуп и порови вътре. Лицето на горгона не се промени и не трепна. След малко инструментът се измъкна, стиснал куршума. Воуп го разгледа с интерес. После отиде до проснатия на пода бивш водач. Малките му очи се втренчиха в мъжа на пода – също като човек, който оглежда хлебарка, преди да я смачка.

С невероятна скорост и мощ ръката форцепс се стрелна напред и вкара в челото на човека използвания куршум с постигната от пистолет сила, ако не и многократно по-голяма. Мъжът потрепери веднъж и повече не помръдна.

Дясната ръка на Воуп и рамото му се възстановиха за секунди до формата, която минава за нормална. След това пришълецът изплю малко лепкава слюнка в шепата на дясната си длан и взе да разтрива течността в раната от куршума. Отне му няколко плюнки и може би дузина кръга масаж, но когато приключи, нямаше дори и белег – само пръски от горгонската кръв, протекла по шията и на ризата му.

– Сега ние тръгваме – каза Воуп на Джеферсън от Тенеси и Раткоф от Ню Йорк, които се бяха притиснали към най-далечната стена, като че ли се надяваха да приплъзнат тела през тапетите и зидарията.

След като си оправи раницата – досущ обикновен турист, сподели с Джеферсън:

– Ами... не. *Не* това беше момчето.

Петнадесет

Издирваното момче чакаше. Беше се качило на стражевата кула заедно с Гари Рууса и следеше пътя, който водеше от града към руините на „Пантър Ридж“. Дейв, Джоуъл и Хана отсъстваха от почти осем часа. Жълтеникавата слънчева светлина се бе сгорещила. Във въздуха витаеше лепкава чуждоземна влага. В надвисналото сиво небе някъде в далечината отекна гръмотевица. Итън веднага се озърна в посока на шума. Каза си, че това е просто буря. В момента в този сектор нямаше врагове.

Това го сепна.

Какво?

„Аз не говоря по този начин – каза си наум. – Дори не *мисля* така. Да, но тогава откъде знам, че това е било гръмотевица, а не отглас от войната?“

Просто знаеше.

Връхлетя го спомен... или сън за спомена. Стовари му се така бързо, че го остави почти без дъх.

Намираше се в класна стая. Слънцето – ярко слънце в необезцветеното синьо небе – сияеше през прозорците. Той седеше на чина си. Момичето пред него имаше червена коса. Наричаше се... името ѝ бе изчезнало в небитието. А в предната част на класната стая се намираше учителската катедра, зад която се беше настанил мъж с бяла риза и тъмносива папийонка със златни райета. Учителят се казваше...

Помисли си добре.

Мъжът беше слаб, имаше остра брадичка и носеше очила с рогови рамки. Косата му беше кестенява, с бял кичур точно отпред, все едно го е докоснал топнат в брашно пръст. Казваше се... Нов-нещо си? Новак?

Учител по естествени науки.

„Да“ – съгласи се със себе си Итън. Учител по естествени науки в... какво беше това училище? И къде се намираше то? Тази част от информацията му липсваше... напълно изгубена. Но на бюрото пред Итън беше поставен готов за демонстрация „Видимият човек“. Всички органи бяха оцветени, частите му – сглобени. След няколко минути щеше да се изправи и да изнесе макета си пред класа, да извади органите му един по един и да обясни как функционират, докато изгражда наново своя човек... нали така? Не беше ли правилно? Или това беше изкривен сън, който никога не се е случил?

Пред класа, хвърляйки сянка на златната слънчева светлина, вече стоеше момче в черен пуловер с надпис със сребърни букви на предницата. Момчето беше латиноамериканче и имаше дълга черна коса и гъсти вежди. На пуловера пишеше...

Спомни си... спомни си... моля те, спомни си...

И ето ти го надписа като видян през замъглено стъкло: „Ягуарите“.

Момчето говореше и ръкомахаше към модел... на вселената? Не... не вселената, каквато е... А каквато някой в древен Рим си я е представял. Земята се намираще в центъра на тази вселена. Момчето беше свързало моделчето с електрическо двигателче и със завъртането на едно ключе показваше как боядисаните стиропорени топчета на планетите обикалят около Земята по телчетата си. Наричаше се „геоцентрична вселена“, припомни си термина юношата. Беше го измислил някакъв си Клавдий. В спомена Итън си мислеше, че латиноамериканчето – името му липсваше, липсваше – се беше справило много добре и няма да е никак лесно да се мери с неговия успех, а непременно трябваше да вземе поне „В“ за своята демонстрация. Проследи с поглед сянката на съученика си – тази на ръката му тъкмо падна върху календар, на чиято страница бе написано 3 април. Представянето на геоцентричната вселена почти беше приключило и всеки момент щеше да е негов ред.

Итън – не, не се казваше така, името му беше съвсем различно – погледна към часовника и видя, че е десет и четири минути. Щеше да е втори по ред, движеха се по азбучен ред.

Азбучен ред, спомни си той. Беше първият ден от демонстрациите на проектите по естествени науки. А латиноамериканчето се наричаше... как точно?

Фамилията му започваше... с А?

Врълхлетя го като удар в корема – Алендес. Първото му име... не, беше го изгубил. Но Итън осъзна, че собствената му фамилия би следвало да започва с А или Б, понеже в класа имаше двадесет и шест други ученици и...

– Може ли да се кача?

И Гари, и Итън се обърнаха към Ники Стануик, увиснала на стълбата, която водеше към платформата. Намираще се само на няколко пръстена от изкатерването.

– Давай – каза Гари и се приближи да й помогне.

Тя се изкачи плавно и прекара минутка в отърсване на прахоляка от коленете на джинсите си. След това отиде до Итън и се взря в пътя, а

по камъчетата от звездата на превръзката ѝ танцуваха искрици отразена светлина. Каза:

– Много време отсъстват.

Итън кимна. Ранените вече бяха получили най-добрите възможни грижи, но тези като Били Банкрофт просто не бяха в състояние да ходят. Имаше и неколцина на смъртно легло, както и такива, починали, след като ги бяха извадили от руините. Той предположи, че са останали около шейсет души, и половината от тях бяха ранени, десетина – в наистина лошо състояние. Седемнайсет, ако броим и Роджър Пел, съпругата му и тяхното оцеляло дете, които бяха тръгнали сами с пушките си и муниципалните за тях, няколко пластмасови туби с вода и част от последните консерви храна. Бяха взели също и останалите коне. Никой не се опита да ги спре. Семейство Пел възнамеряваха да избягват пътищата и да се насочат на изток към... и те не знаеха накъде, но не влагаха особена вяра във възможността спасителната група да открие превозно средство или някакво гориво и не искаха да чакат повече.

– Чух, че ако намерят камион, отиваме в Денвър – обърна се Ники към Итън.

– Кой ти го каза?

– Оливия.

– Хм... – промърмори момчето. Спомни си какво му каза Дейв, след като откри Уайт Меншън в пътния атлас – *Тръгвай на юг към Денвър, пресичай Скалистите планини по Междущатско 70 и на всяка крачка те причакват онези ми ти сиваци и извънземни. Дали това означаваше, че в крайна сметка Оливия и Дейв ще го заведат до върха? Че вярват, както вярва и той самият, че непременно трябва да намери това място?*

– Денвър е изтрит от лицето на земята. Започнаха да се сражават над града и го разбиха около три месеца след началото на войната. Знаеше ли за това?

– Не знам почти нищо за случилото се.

– Поне така разправят хората, които са се измъкнали от Денвър. Имаше оцелели, които стигнаха до тук. Може да питаш мисис Ниега. Тя е видяла как падат небостъргачите. Градът е в руини, така че защо ще искаме да ходим в Денвър?

„Защото е вратата към Междущатска магистрала 70“ – помисли си Итън. На глас попита:

– А ти къде искаш да отидеш?

– Да се разкарам от този кошмар. Отново да съм у дома. И всичко да си е каквото беше. С мама и татко, и сестра ми. Всички да са отново

живи... – гласът на Ники започна да пресеква и тя се изчерви. – Искам си и окото обратно. Е, предполагам, че ми се ще да ида на единственото място, където човек *не може* да попадне.

Итън чакаше, без да проговаря.

– *Миналото* – уточни момичето. – Но то е заминало, нали?

– Аха – съгласи се Итън. – Няма го.

– Хей, там май се задава нещо! – Прекъсна ги Гари и им подаде бинюкълата си. – Погледнете насам!

* * *

Почти осем часа по-рано куршум удари левия хълбок на коня на Хана Граймс, а вторият изчатка по асфалта на „Уисдъм стрийт“, на около две мили от „Пантър Ридж“. Хана успя да скочи от седлото, преди конят да падне. Снайперистът се беше загнездил в закована с дъски къща сред редиците други заковани или изоставени домове, но нямаше как да отгатнат откъде точно бе дошъл куршумът. Хана рискува да я гръмнат, като се забави, за да довърши коня с изстрел в главата, а след това сграбчи ръката на Дейв, метна се на седлото зад него и продължиха нататък, защото така стояха нещата в последно време.

След още двайсетина мили стигнаха до четири големи влекача, паркирани пред дърводобивна компания на кръстовището на „Саут Колидж авеню“ и „Карпентър роуд“, но в машините не бяха оставени ключове, а офисът на компанията беше залостен. Решиха проблема с помощта на тухла, хвърлена в прозорец от матирано стъкло, но и след претърсването не откриха ключове, а и в бюрата имаше много заключени чекмеджета.

– Слушайте – обади се Хана, – аз се реших да дойда само защото Оливия каза, че можем да използваме училищен автобус. Няколко години съм карала такъв като доброволка. Знам къде е депото и къде е цистерната за гориво. Там има и сервиз – предполагам, ще се намери и някаква помпа, която да ни влезе в употреба. Доста далеч е оттук, но подозирам, че е най-добрият ни коз.

– Ами че да! – отвърна Дейв и така под ръководството на Хана те потеглиха на север към депото за училищни автобуси на „ЛаПорт авеню“.

Влизаха в квартали, разбити от извънземни оръжия – цели изгорени до основи карета с къщи, стопени на безформени буци метал коли, изкормени магазини и молове със стоки, разсипани по опожарените паркинги. Видяха няколко по-големи сгради, разрязани наполовина като с хирургически лазери, а парчетата бетон и тухли блокираха улиците. Подминаха

три изоставени градски автобуса, първия – катурнат настрани, втория – с три спукани гуми и разбито предно стъкло, а върху третия се бяха стоварили по-голямата част от горните два етаж на „Фърст нешънъл банк“. Железарията „Ейс Хардуер“ в центъра, на „Саут Колидж авеню“, беше смазана като настъпена от гигантски ботуш, което сложи край на надеждите на Дейв да намери помпа, преди да стигнат до депото.

– Остава ни около миля – обяви Хана и повече нямаше за какво да си говорят.

Макар и разположено сред изгорели сгради, окадени дървета и други руини, депото беше пощадено от пожарите на войната. В него стояха дванадесет автобуса, ръждясали от дъжда и паркирани както падне от уплашените си шофьори. Четири бяха клекнали на спукани гуми, така че те не влизаха в сметката. Или някой вече бе минал през портите с резачка, или ги бяха оставили отключени в онзи, както бе изглеждало тогава, последен за света ден.

Първи проблем: да се намерят ключове за тези превозни средства. Дали имаше оставени в кабините или под сенкобраните? Не, нямаше. Но вратата на офиса беше строшена, вероятно в търсене на огнестрелно оръжие. Хана отиде до един от подредените до стената метални шкафове и се опита да го отвори, но неговата ключалка се оказа щракната.

– Ключовете са вътре, висят на куки с номера, които съвпадат с тези на автобусите – тя извади револвера си. – Виждала съм да правят този номер по филмите, но подозирам, че в реалността човек може да се просетре в главата, ако не внимава. И двамата отстъпете назад!

Отстъплението се оказа разумен ход. За да стане номерът, бяха нужни два изстрела и дори след тях ключалката беше по-скоро изтърбушена, отколкото отворена, и се наложи да отскубнат от стената цялото шкафче. Но вътре имаше ключове с номера точно като на намиращите се отвън автобуси. Следващият проблем не ги накара да чакат дълго – прояви се, щом започнаха да отварят капачите и да заничат към двигателите – всяка машина имаше по два големи, масивни акумулатора, и двата разтекли се с жълти серни налепи и вероятно отдавна предали богу дух.

– Дявол го взел! – разбесня се Дейв при този сблъсък с реалността. – Така няма да стигнем доникъде!

– Добре, синко – обади се Хана малко по-спокойно. – Да не смяташ, че тук, на паркинга, никога не е имало скапани акумулатори? Че никой не се е прецаквал и не ги е оставял в училищния автобус по време на коледна или пролетна ваканция? Ами цяло лято? Да, случвало се е. Държат резервни акумулатори в работилницата...

Тя посочи към дълга, червена тухлена сграда с плосък покрив и затворени гаражни врати. Нямаше прозорци. Боядисаната в зелено метална врата над циментовите стълби беше затворена. Дейв прецени, че ако всичките входи са заключени, ще е адски трудно да се влезе вътре. Откъм дългата страна на сградата имаше две дизелови колонки и стърчаща от омазания с масло цимент жълта капачка посочваше къде се намира подземната цистерна.

– Искаш ли да спреш да си хабиш времето и да идем там да видим как са нещата? – поинтересува се Хана.

– Аха. А ти да имаш някакви експлозивни със себе си? – Дейв погледна към Джоуъл. – Някакви идеи да ти хрумват?

– Може да пробваме вратата – сви рамене спътникът им. – Ако е заключена, да се опитаме да я гръмнем по метода на Хана Граймс.

– Или пък – отвърна Хана – бихме могли да обиколим от другата страна на сградата. Тя има един-единствен прозорец и той е в кабинета на завеждащия сервиза. Едно време гледаше към цветна леха.

– Откъде знаеш всичко това? – полюбопитства Дейв.

Тя се усмихна, а около очите ѝ се очертаха дълбоки бръчки. Усмивката бе посветена на спомен и Дейв си каза, че смекчава суровото ѝ лице дотам, че да разкрие как навремето е била почти хубава. Почти.

– Известно време Кени Рей ми беше гадже – обясни Хана. – Засадих цветята, та да вижда по нещо приятно и когато не се навъртам наоколо.

– Значи това е причината да се пишеш и доброволка, предполагам? – попита Джоуъл.

– Може би. Човек не знае кого може да срещне в бара в съседния квартал. Време е да се размърдаме, приятели.

Прозорецът се намираше точно над главата на Дейв и беше счупен. Цветната леха отдавна се бе предала пред корозивния дъжд и непостоянния климат. Дейв предположи, че ако някой се е вмъкнал оттук, най-вероятно е излязъл през вратата, но я е затворил след себе си. Грабител с вкус към реда в луд безпорядъчен свят.

– Да пробваме вратата – предложи той.

Докато се качваше по стъпалата, Дейв се чувстваше така, сякаш моли Господ за услуга. Не беше религиозен, даже напротив, и ако изобщо бе вярвал в нещо, преди да загине семейството му, това ужасно събитие бе изтрило виденията на Рая от мислите му. Знаеше обаче, че Адът съществува. Нямаше капка съмнение. Днес Адът се простираше навсякъде околоръст, надигнал се като цунами от собственото си пространство и време.

„Боже – помисли си Дейв, когато достигна до горната площадка, – ако изобщо се интересуваш от нас, какво ще речеш да ни отпуснеш малко кайша? Да се стегнеш и да ни помогнеш?“

Имаха безумна нужда да подкарат някой от тези автобуси. Имаха нужда също и от късмет и около осем фута маркуч, каквато и да е ръчна помпа и два нови акумулатора. Трябваше им пробник, за да открият дали в резервоарите на автобусите вече има гориво, че да не си губят времето с някой празен. Имаха нужда от толкова много неща, а и толкова много хора зависеха от тях!

Но точно в момента се нуждаеха от това вратата да се отвори.

Дейв посегна към дръжката.

Несъзнателно се напрегна, предварително подготвен за разочарованието. Но дори ако проклетата врата беше заключена, каза си, че все пак разполагаха със счупения прозорец. Прозореца на добричкия Кени Рей с изглед към лехата на любовта.

„Помогни ни! – Помисли си той и в очите му взеха да парят сълзи. – Моля те.“

Сграбчи дръжката на вратата и дръпна.

* * *

Итън с интерес се вторачи през бинокъла към задаващото се превозно средство.

Навремето навярно бе представлявало жълт училищен автобус, но дъждът бе нанесъл своите рани. Покривът на автобуса беше ръждивокафяв, кафяви поточета ръжда се бяха разтекли и по стените му. Отстрани с избледнели букви бе изписано „ПАУДЪР СКУЛ ДИСТРИКТ“, както и номер – 712. Автобусът се движеше бавно, за да могат да го следват двата коня, чиито юзди бяха вързани за задната броня.

– Намерили са училищен автобус! – викна Гари на хората, които чакаха долу.

Последва делово раздвижване и дори някои от тежко пострадалите успяха да се изправят на крака. Джей Ди, Оливия и неколцина от останалите се бяха постарали да се погрижат за тях поне доколкото е възможно без никакви медицински средства. Гари отново взе бинокъла от Итън и проследи напредъка на автобуса.

– Христе, не съм си и *представял*, че ще намерят нещо!

Итън отвърна:

– Аз вярвам в Дейв.

Не след дълго автобусът пролази през отворената порта на комплекса, изкачи се по напукания от земетръса път и спря до обитателите на блоковете, които се бяха струпали около плувния басейн в сянката на мъртвия горгонски кораб.

Вратите се отвориха и Джоуъл слезе пръв, следван от Дейв и по петите им – Хана. И тримата бяха още по-омърляни отпреди, ако това е възможно. Изглеждаха капнали от умора. Дейв се олюля и за да не падне, бе принуден да се хване за рамото на Джоуъл. Около тях се струпаха всички, способни да ходят. Дейв мерна качените на наблюдателницата Итън, Гари и Ники и кимна лекичко на хлапето, сякаш казваше „Не съм забравил“.

– Нека качим всички на борда – предложи Дейв на Оливия, която се приближи към него с пластмасова туба с вода. Отпи и я предаде на Хана. – Съжалявам, но загубихме един от конете ти.

– Ние пък изгубихме останалите заради една група, която реши да тръгне самостоятелно. Все едно, не бихме могли да ги задържим – макар в очите на лидерката да блестеше влага, гласът ѝ беше твърд. – Ще отвържа онези двата.

Дейв кимна. Най-важното в момента беше да изведат всички обитатели от комплекса. Поначало автобус 712 имаше малко над четвърт резервоар гориво още преди Дейв да използва щангата, гумения маркуч и металните туби, които беше намерил, за да източи дизел от подземната цистерна. В сервиза намериха общо четири масивни акумулатора, сега два от тях бяха монтирани в автобуса, а другите два, неразопаковани, натовариха отзад. Така и така се бяха захванали, наляха ново масло в двигателя и макар че след пробуждането си от дългия сън той все още чукаше и се задъхваше, все пак работеше, колелата се въртяха, предното стъкло не беше пукнато и 712 си имаше четири здрави гуми, така че Дейв благодари на Бога за автобусна компания „Блу Бърд“. Благодарил на Бога също и за Хана, която на прибиране ги беше прекарала около какви ли не отпадъци, без да нареже гумите.

– Не успяхме да се доберем до болница „Паудър Вали Норт“. Беше блокирано отвсякъде, независимо откъде опитвахме да минем – каза той на Джей Ди, докато помагаша на хората да се качат. – Отидохме в „Паудър Вали Саут“, но всички лекарства от склада бяха изнесени. Да му се не види, то аз и не бих могъл да знам какво да взема дори ако рафтовете не бяха празни. Спряхме в една аптека и в „Уолгрийнс“, но и там всичко беше обрано. Предполагам, все ще намерим нещо по пътя...

Докато го качваха, Били Банкрофт не спря да ругае, но Дейв знаеше, че го прави за разтоварване от ужасната болка. Докато чакаха спасение, обитателите на комплекса бяха успели да намерят консерви, както и няколко пистолета, пушки и малко муниции. Битката бяха преживели четири маслени лампи и две бутилки гориво за тях. На борда бяха качени дузина пластмасови туби с вода. В превозното средство нямаше да има място за тежките картечници, а и мунициите им почти се бяха изчерпили, така че Дейв и Оливия взеха тежкото решение да ги зарежат. Докато приключи товаренето, Итън, Ники и Гари останаха на кулата. Когато дойде време да слязат, Гари въздъхна и се протегна да погали картечницата на въртящата се поставка:

– Няма да твърдя, че това място ще ми липсва, но то ни крепеше живота! Бих взел тази, ако решавах аз. Просто се надявам, накъдето и да сме тръгнали, да не ни трябва по пътя!

Той хвърли още един поглед към съсипания комплекс „Пантър Ридж“ и след това се спусна по стълбата.

Итън остана насаме с Ники.

Тя се взираше в него и мълчанието ѝ го притесняваше.

– По-добре да вървим – каза той и тръгна към стълбата.

– Чух това-онова за теб – заяви тя и момчето се спря наместо. – Носят се слухове, че смяташ, че си предизвикал земетресението снощи.

Той сви рамене, но не погледна към нея.

– Кой ти го каза?

– Един тип, който го е чул от свой приятел, който пък го е чул от трети човек. Хората си мислят, че сигурно ще да си... малко... шашав.

– Подходящо определение – отвърна младежът. – Може и да ми пасва.

Спомняше си да казва пред пълна с хора стая „Аз предизвиках трусовете“. Не, нещо повече. Беше казал: „Знам, че аз ги предизвиках“.

– Мислят те и за страшничък – продължи Ники, втренчила в него единственото си око.

– Да, и това определение го бива – той се обърна към момичето, успя да си измайстори усмивка и я дари с нея. – Ако съм толкова шантав и страшен, защо се покатери чак тук да ме видиш?

Тя помълча известно време. След това примигна и беше неин ред да свие рамене.

– Може би... си падам по шантавото и страховитото. Понеже и аз съм донякъде такава... – Ники потри въображаемо петно на дъските с върха на мръсната си синя маратонка. – Семейството ми така разправя-

ше. След като си направих третата татуировка. На гъба ми има разни... черепи и лозички, такива работи. Сещаш се, шантави картинки. Мой приятел учеше за татуировчик и ми ги направи безплатно. Но *не съм* си правила лека марка¹⁹ – добави тя веднага. – Щеше да е прекалено.

– Сигурно – съгласи се Итън.

– А ти имаш ли?

– Татуировки ли? Не.

Ники се приближи към него.

– Много лошо си се насинил... ето тук... – тя виждаше края на синината в тъмнопурпурно да се подава над деколтето на тениската му, и докосна с пръсти същото място на своята шия. – Така, де... *много зле* изглежда. Какво ти се е случило?

– Не съм сигурен. Не мога да си спомня... – „или не искам да си спомням“, прибави той наум.

– Боли ли? – Ники импулсивно протегна дясната си ръка и пипна синината с показалец. Незабавно потръпна и отстъпи. Притисна длан към устата си. – О... *уха!* Така, де... само го *виж!*

Итън изви глава, но не успя да види какво се е случило. Не му харесваше пресекналият ѝ глас.

– *Какво има?* – попита, разтреперан на свой ред.

– Когато те пипнах с пръст... мястото под него стана *сребърно*. Сега избледнява. *Уха!* – повтори момичето с ококорени очи. – Я си свали тениската!

Итън я послуша. Разкри се почернялата синина, която покриваше гръдния му кош.

– Може ли пак да те пипна? – попита Ники.

– Давай, не ме боли – отвърна той, но беше уплашен и сърцето му се разтупка.

Момичето отново се пресегна – полека, разпери пръсти и ги допря до гърдите на Итън. Той не усети нищо, макар че плътта около връхчетата на пръстите ѝ видимо потръпна. Когато Ники отдръпна ръка, тя остана отпечатана в сребърно върху кожата.

Следата започна да избледнява бързо. Итън ясно видя как почудата на лицето на Ники внезапно се променя в страх. Тя отстъпи така трескаво назад, сякаш се канеше да скочи от кулата, и той избълва наведнъж:

– Човек съм. *Честно*. Просто... в мен има нещо по-различно, което не разбирам. Всичко е наред, нямам намерение да те нараня! – Той при-

19. Лека марка – татуировка на дупето.

тисна палец към гърдите си и проследи как сребърната следа се стопява до черно в дълбините на синината. Добави: – Слушай, *не съм* прищълец. Не съм... някое тяхно опитно зайче. *Наистина!*

Когато Ники заговори, думите ѝ едва-едва се чуваха:

– Ако не знаеш кой си и откъде идваш... как може да знаеш *какъв* си?

На този въпрос Итън не беше в състояние да отговори. Нахлузи си тениската.

– Моля те, не казвай на никого за това. *Още* не. Става ли?

Момичето не отговори, беше отстъпило още и се намираше на практика на ръба на платформата.

– *Моля те* – настоя той и изобщо не се притесни, че му се налага да я умолява. – Имам предчувствие за едно място, на което трябва да отида, и за нещо, което трябва да изпълня там. Поривът е толкова настоятелен, че направо не мога да спя. Става дума за връх Уайт Меншън, който е в Юта. Дейв го намери в атласа. *Непременно* трябва да се добера дотам. Ники... мисля, че може би е толкова важно да отида на това място, понеже по този начин ще се сложи *край* на всичко.

– Край? *Край* на какво?

– На тяхната война. Просто казвам, че... имам чувството, че стигнали до планината и намеря ли причината да бъде призован натам... може да се сложи *край*. Разбираш ли?

– *Не* – отвърна Ники незабавно.

– Итън! – провикна се от подножието на кулата Дейв. – Почти сме готови. Хайде!

– Добре. Аз също нищо не разбирам – обърна се Итън към момичето, – но моля те... *моля*... не казвай нищо за това.

– Може да се превръщаш в сивак – отвърна Ники. – Ако ти се случва нещо такова, значи непременно трябва да слеза долу и да кажа на нашите, та да може да се погрижат за теб, преди да потеглим.

– Имаш предвид да ме *застрелят*, така ли? Слушай... Дейв ми вярва. Също и Оливия, а според мен и доктор Дъглас – поне донякъде. Казвам ти, че *трябва* да стигна до тази планина, и ако това се случи... *когато* стане... според мен там ме очаква нещо важно. Не знам дали е предмет, или *урок*, но...

– Какво, да не се смяташ за Исус или някой пророк? Един вид се предполага по някакъв начин да спасиш паството си от... тази *гадория*?

– Не съм Исус – възрази Итън и си помисли „Не съм дори и истински Итън“²⁰. – Просто ми дай възможност, става ли? Ако точно сега кажеш на хората, ще ги изплашиш. Не ми е нужно. Няма да е от полза.

– А може би е най-добре да се страхуваме от теб!

Доводите му се бяха изчерпили. Не можеше да пробие черупката ѝ. Каза мрачно:

– Прави каквото си си наумила. Ако искаш, разкажи за мен, ако искаш – недей. Но пак ще ти кажа... Усещам, че имам определена цел. Причина да съм тук. Може да важи за всички ни, просто още да не знаем каква е тя. Единствените, на които искам да навредя, са мъглявите и горгоните. Искам ги *изтрети* от лицето на този свят.

– Всички го искаме.

– Да, знам – Итън се принуди да отклони поглед от уплашеното и обвиняващо око на събеседничката си. Каза ѝ с възможно най-спокойния тон, на който беше способен: – Възнамерявам да слеза при автобуса. Каквото искаш да правиш... направи го.

Тя не го изчака. Смъкна се по стълбата толкова бързо, че за малко да стане невидима досущ като мъглявите. „Уплаших шантавелката“ – помисли си момчето. Слезе след нея в очакване на... и той не беше сигурен точно на какво. Но вече напътваха последната група хора да се качват в автобуса и Ники Стануик беше сред тях. Не погледна назад към Итън и не заговори с Дейв, когато подмина него и Оливия.

– Да вървим – прикани Дейв, когато Итън се приближи. – Отзад има малко място!

Започвайки от средата на автобуса и назад до края на купето, седалките бяха свалени с помощта на комплекта инструменти, измъкнат от руините от Дарнъл Макомбе, но въпреки това машината беше претърпана. Тежко ранените лежаха или седяха в обятията на свои другари. Най-мъчителното от всичко беше, че Джей Ди се принуди да обяви трима души с прекалено сериозни наранявания и лоши счупвания за негодни да пътуват и заяви, че смъртта им е неизбежна.

– Няма друг начин – беше казал докторът, стиснал здраво патерицата си. – Те може да издъхнат след час-два или пък да стискат зъби още пет-шест часа, но дори не са на себе си. Това е реалността. Не мога да сторя нищо друго за тях, освен да им предложа изобавление.

– И кой точно ще ги избави, док? – попита Дейв. – Кой ще дръпне спусъка три пъти и ще понесе *последствията*?

20. Итън (*Ethan*) – името означава „силен, стабилен, оптимистично настроен“.

– Не бива да ги оставяме тук живи – отвърна Джей Ди. – В тъмното, сами.

– Мамка му – изруга Дейв. – Съвсем сигурен ли си, че абсолютно нищо не можеш да сториш?

– Нямам да им дам дори обезболяващи. Разполагам единствено с бутилка кислородна вода. Не мога да оправя пробитите дробове на Нийл, нито пък счупения гръбнак на Дайна или смазаните ѝ крака и не мога да даря Ейса с нов мозък, та да сменя онзи в строшения му череп. Имам достатъчно много хора, на които поне *мога* да помогна... но... предполагам онова, което *съм* в състояние да сторя, е да раздам лекарството на милостта, понеже не искаме да изоставяме никого от другарите си жив в ръцете на сиваците. Така че ще взема пистолет и ще ида ей-там, където лежат те, и ще сторя онова, което понякога лекарят е призван да направи... Ще поиграя на Господ. Вярно, несъвършен, измъчен и нищожен Господ, но все някой трябва да го стори. А сега ме извини, Дейв, трябва да довърша обхода си.

От купето на претъпкания с последните обитатели на „Пантър Ридж“ автобус Итън чу три изстрела. Никой не повдигна дума за тях и когато Дейв помогна на Джей Ди да се качи, никой не зададе излишни въпроси. Последна влезе Оливия – с кървясали очи и такъв вид, все едно за изминалия ден върху плещите ѝ са се стоварили двайсет години мъка и отчаяние, което, както Итън си каза, всъщност не беше лъжа. Той остана прав, за да могат да седнат други. Мерна за момент Ники, която стоеше още по-навътре към дъното и го пронизваше с поглед, но бързо отклони очи.

Ужасното беше... че самият той знаеше за промените. Превръщаше се в нещо непознато... в някакво кошмарно създание... И ако изобщо е бил човек първоначално, то явно противоречеше на поуката от макета на „Видимият“, понеже предполагаше, че е загинал при експлозията в онзи мол, и за доказателство служеха синините му, но все още не беше мъртъв – не и със смърт, каквато познаваха хората – и сега контузиите му започваха да говорят на друг език, с езика на среброто.

– Всички да се хванат за нещо или за съседа си – обади се Хана, докато се наместваше зад волана.

Завъртя ръчката, която затваряше вратата, както сигурно беше правила хиляди пъти. Запали двигателя и той взе да чука и да се оплаква, но после колелата се завъртяха и пътниците напуснаха „Пантър Ридж“, подминаха стената и обкованата с листове метал порта и излязоха навън в жестокия свят на космическа война – стъпиха на път, който водеше на юг

към Денвър и да се надяваме, към аптеки или болници, които още не са били ограбени. И както мнозина хранеха надежда – път, водещ към някакво спасение от лудницата, обхванала Земята, към някаква сигурност, каквато и да бъде тя. Джей Ди, седнал с опънато пострадало коляно, се взираше в нищото. Игън забеляза, че сините му очи са влажни – преди горяха съвсем ясни, а сега бяха замъглени и помътнели.

Подминаха изгоряло каре къщи с такъв вид, все едно през него се е вихрила огнена буря. Игън забеляза Ники да се взира и предположи, че там навремето е бил домът ѝ, а сега на негово място се търкаляха само пепел и кости както навсякъде по света.

– Виж ти, виж ти! – възкликна Хана. Говореше на Оливия и Дейв, който се беше изправил точно до нея. Автобусът ръмжеше и се клатушкеше. – Трима пичове вървят към нас по пътя. Единият ни маха с ръчица. Да спрем ли, или да карам право през тях?

И Дейв, и Оливия ясно различаваха тримата, които крачеха в средата на пътя пред автобуса. Онзи в средата размахваше ръце. От едната му страна се движеше едър тип с дълга черна коса и брада, а от другата – оплешивяващ господин с бяла риза точно като излязъл на следобедна разходка banker, само дето беше мръсен и се олюляваше.

– Да ги газя ли? – попита Хана. – Да не поемаме рискове?

Не беше отместила крак от газта.

И Оливия, и Дейв не можеха да се отърват от мисълта, че преди малко са били екзекутирани трима души – и си го наричайте „последна милост“, ако щете – но това не правеше решението по-лесно. Трима техни приятели, които бяха опъвали хамута също като всички останали и накрая той ги бе смазал. В автобуса надали имаше място дори и за още един пътник, да не говорим за трима... А и винаги имаше вероятност да се окаже, че тези тримата само външно наподобяват хора.

Но ето ги на: застанали пред автобуса, нямаха намерение да се дръпнат, а Хана – да настъпи спирачката, така че решението трябваше да бъде взето буквално за секунди.

Оливия си пое дълбоко дъх, за да си прочисти ума, и го взе.

Още не се бяха превърнали в животни и определено не бяха станали убийци на човешки същества, които можеха да получат помощ. Разполагаха с дузина заредени оръжия, ако се наложеше. Бяха приемали предостатъчно скитници в „Пантър Ридж“. Нима сега беше по-различно?

– Спри да ги видим – нареди Оливия. – Да чуем какво имат да ни казват. Но дръжете оръжията подръка.

Хана отпусна газта и настъпи педала на спирачките. Автобусът се приближи до тримата на пътя и започна да спира. В задната му част Итън, застанал на пътеката между седалките и притиснат отвсякъде с хора, не виждаше нищо, но и до него стигна вестта, че на пътя има трима души. Щом автобусът спря с недоволно скърцане, Хана отвори вратата и насочи зловещия си пистолет над прага. Подвикна спокойно:

– Ха прекрачите границата, ха сте лапнали куршума от пушкалото ми!

Тримата си говореха, без да правят опити да приближат автобуса.

Оливия предложи:

– Дейв, нека проверим какво искат!

Слязоха предпазливо навън. Дейв държеше узито си в готовност, а тя носеше в ръка своя колт автоматик 45-ти калибър. Пръстът ѝ беше на спусъка и Оливия бе напълно наясно, че могат да отделят не повече от няколко минути, така че каквото и да имаха наум онези тримата, нямаше да е зле поне единият да го бива в приказките.

Шестнадесет

– Навремето бях... както се казва, добре осигурен – сподели Бърт Раткоф, докато двамата с Джеферсън Джерико следваха Воуп по дългия път, водещ ги през разрушени предградия, където вече не растат млади косачи на трева и никога повече няма да бъде налята чаша лятна лимонада. – Съпругата ми ме заряза преди шест години, но се научих да се справям и без нея. Поддържах връзка със сина ни. Живее в Глендейл, Калифорния, и е застрахователен детектив. Работи за ония с говорещия гекон²¹... – Раткоф закима. – Да, обзалагам се, че е добре. И тримата заедно с Джени и момичетата. Добре са, обзалагам се. Намерили са къде да се скрият и ще преживеят катастрофата. Хей, космонавтче! Краката ми са на каша, не мога да поддържа твоего темпо. Не може ли да забавиш поне малко... *мамка му!* – последното изрече с гримаса и се хвана за врата.

– Не бих го ядосвал – посъветва го Джеферсън, но и на него не му стигаше въздух и краката му започваха да се схващат. Бяха ли прекосили пеша целия проклет град? Нямахше да се учуди. През последния половин час Воуп беше ускорил темпото, сякаш гореше от нетърпение да се добере до някакво място преди определен момент.

– Воуп! – призова Джеферсън. – Нуждаем се от малка почивка!

Не получи отговор и скоростта им не намаля.

Опита отново:

– Воуп, ние сме просто човеци. Не сме... *силни* като теб. Телата ни предават, понеже са слаби. Ще се смилиш ли над нас и да ни позволиш да починем няколко минути?

Воуп внезапно спря и се обърна към двамата си спътници, а на маската на лицето му за момент се изписа високомерно презрение. Заяви:

– Вие *сте* слабаци. Не заслужавате свят, който не сте в състояние да *удържите*. Дори... – поспря в търсене на дума от вътрешния си речник на езика им. – ... *робите* са по-силни от вас.

– Прекланям се пред познанието ти, че съм по-слаб от роб – каза му Джеферсън с лек разговорен тон. – Но продължавам да те моля за почивка. Ще сме ти безполезни, ако крехките ни тела се износят.

Малките черни очички на Воуп се стрелнаха към Раткоф.

– Право дума – потвърди нюйоркчанинът.

21. „Ония с говорещия гекон“ – има се предвид GEICO, *Government Employees Insurance Company*, чийто талисман е въпросният говорещ гекон, герой на забавни реклами.

– Почивка тогава – каза Воуп. – Храна.

Смъкна раницата си, отвори я и извади две малки кубчета от бялото, подобно на тофу вещество, което Джеферсън познаваше твърде добре. Подаде ги на пленниците си.

– *Пак ли тая гадост?* – простена Раткоф. – Какво е това, кучешка гранула от вашата планета?

– Взимай го и яж – посъветва го Джеферсън. – Не знам какво е, но ще те зареди с енергия.

Той взе едното и Бърт се пресегна за другото. Дватама заедно задържаха изкуствени хранителни вещества под натежалото жълто небе в земите на мъртвците. Слънцето, бледо сияние във влажните дълбини, беше поело по пътя надолу. Джеферсън буквално усещаше приближаването на мрака и никак не му се щеше да остане на открито с един горгон – дори такъв, който се предполага да му е защитник, но е поел ролята на господар, – когато падне нощта.

– Воуп – каза, след като изяде извънземната субстанция, – какво е това момче, което търсите? Защо е толкова важно?

– Какво момче? – попита Раткоф. Очевидно не знаеше нищо за параметрите на тази мисия.

– *Те* – натърти Джеферсън – искат да заведе при тях някакво определено момче. Би трябвало да се намира все *някъде* наоколо... – той огледа обкръжаващата ги разруха. – Та кой е той, Воуп? И ако можеш да правиш онова, което стори в къщата преди малко... тогава защо не намериш момчето и не го вземеш лично?

– Имам заповеди – каза горгонът.

– Не ми пука колко души го пазят – продължи Джеферсън. – Можеш да ги изпариш всичките, ако пожелаеш. Защо тогава ви трябвавам аз?

Воуп не отговори и пасторът си помисли, че ще остане безмълвен, но след няколко секунди извънземното обясни:

– Той ще се противопостави на насилие.

– Защо? И дори да е така, то... – след това обаче Джеферсън Джериго получи ярко просветление. Каза: – О, мили Боже! Ти – тя – каквото и да сте... *боите* се от него, така ли е?

Воуп се извърна встрани и вторачи поглед в далечината.

– Боите се – продължи Джеферсън. – И това сигурно означава... че е маскиран мъгляв?

– Не извличам смисъл.

– От *враговете* ви. Както и да ги наричат. Той е врагът, маскиран? Сигурно е постигнал нещо наистина... – *значително*, щеше да каже, но

се усети навреме – *лошо*, за да ви бръкне в... да ѝ бръкне дотам, че да поискате да го пипнете в ръчичките си. Така де, *моите* ръчички. Какво е сторил? Убил е няколко дузини...

– Спирай любопитството – прекъсна го горгонът, – иначе ще ти дам болка. Сега се движим.

Той закричи нанякъде, а Джеферсън и Раткоф усетиха леко остро пробождане отзад над плешките си и бяха принудени да го последват.

Пасторът си каза, че няма да доживее до края на мисията. Ако хлапето се окажеше мъгляв с маска, то сигурно беше един вид войник от специалните части, а ако горгоните се бояха от него... нямаше начин да се каже какви разрушителни сили е в състояние да развихри тъй нареченото „хлапе“. Да положи ръце на командос мъгляв и да очаква да го прехвърли обратно в Горгонленд за малко разпит с мъчения? *Да, бе*. Първото, което щеше да последва, беше изпаряването от този свят на някогашния търговец на втора ръка коли Леон Къшман – и то толкова бързо, все едно са го гръмнали с pistolет в тила.

– Държаха ме на място, което приличаше на предградие с малки къщурки като от петдесетте – продължи Раткоф, докато крачеше редом с Джеферсън.

По темето му неспирно се стичаше пот, която петносваше предницата и подмишниците на ризата му. Пасторът беше наясно, че човекът умира от ужас и има нужда да поговори, така че просто го слушаше колкото му беше по силите предвид неговата собствена смъртна присъда, надвиснала над главата му.

– На онова място имаше седемдесет и осем души, доведени от различни части на Щатите. Наричаме го...

– Мравешката ферма? – предположи Джеферсън.

– А? Не. Микроскопски поляни му викаме. Знаеш ли защо?

– Защото постоянно имате чувството, че ви наблюдават отгоре?

– Аха, точно така. Но си имахме всичко нужно за живеене. Ток, вода, коли, които не се нуждаят вече от бензин или масло... и времето не се променя никога. Като че... винаги е ранно лято. Но да ти кажа ли нещо *наистина* странно?

„Не можеш да си тръгнеш оттам“ – помисли си Джеферсън.

– Не можеш да се махнеш – каза Раткоф. – Може да караш и да караш, и да се правиш, че отиваш някъде... но внезапно завиваш зад поредния ъгъл и се озоваваш точно там, откъдето си тръгнал. Шантаво, а?

– Да – каза Джеферсън. Мравешката ферма, Микроскопски поляни... чудеше се как наричат затворите си японците, руснаците, норвеж-

ците и бразилците. Горгоните изучаваха хората точно както старателни учени изучават насекомите. Чудеше се също и какво са сторили на Раткоф, след като са го разглобили на съставните му части, и какво са добавили, че да стане толкова ценен за тази малка врътка. Надяваше се да не узнае никога.

– Липсват ми звездите – додаде Раткоф с тих благоговееен глас. – Ние с татко... преди много години... често излизахме да спим на къмпинг в задния ни двор в Джърси. Вдигахме палатка. Аз бях бойскаут, ако щеш вярвай. Та след като си приготвехме хотдога и пийнехме „Индианска кръв“ – така баща ми наричаше коктейл от гроздов сок, пепси и бира от корени – казвахме лека нощ на мама, когато излезеше на задната веранда, и после си лягахме. Само мъжете. Сещаш се...

– Ясна работа – отвърна Джеферсън, чийто спомен за баща му включваше дъх с ухане на евтино уиски, крива усмивка на отпусната физиономия и празното обещание на търговеца, че утре денят ще е по-добър.

– Но... като превалеше полунощ – продължи Раткоф, – всеки път изпълзвах от оная ми ти палатка и се просвах по гръб, втрещен нагоре да броя звездите. И там, където живеехме... се виждаха ужасно много. Просто греят ли, греят като реки от светлина. По онова време си мислех, че съм най-големият късметлия сред хлапетата по света. Само че сега... когато изляза в задния си двор и легна в тъмното... не виждам никакви звезди. Нито една сред целия онзи мрак. Баща ми умря преди няколко години и мама взе апартамент в Сарасота. Обадох ѝ се онзи първи ден да се убедя, че е добре. Исках да хвана самолет натам, но нали знаеш, че всичките полети бяха спрени. Казах ѝ да се добере до някой от лагерите, дето ги устройваше Националната гвардия. Тогава последно се чух с нея. Надявам се да е успяла. Смяташ ли, че може да е успяла, Джеф?

Джеферсън Джерико забеляза умолителната нотка. Може да беше какъв ли не – манипулатор, мошеник, гадняр, който винаги дава предимство на желанията и нуждите си, презира слабостите на другите и се възползва от тях; може да беше гладен за пари, власт и секс „нощен таласъм“, както би го нарекла Реджина – но точно в този момент в този страховит свят, в който горгон го водеше напред към вероятната му смърт и до него имаше друго човешко същество, ранено в сърцето и душата – той откри в себе си черта, която не разпозна и която беше толкова чужда на естеството му, че дори не можа да намери подходящо название за нея.

Рече:

– *Естествено*, че е успяла, Бърт. Без съмнение. Националната гвардия... тези типове знаят с какво се захващат. Те са спасили хората. Много хора. Също и майка ти, без съмнение!

– Аха – кимна Раткоф и си позволи кратичка усмивка. – И аз така си мисля.

Джеферсън Джерико винаги се изненадваше колко лесно могат да бъдат подведени хората. Как, когато *искат* да повярват, делото е наполовина готово. Беше дори по-лесно, когато имаха *нужда* да вярват. Понякога се сблъскаш и със скала, която отказва да бъде преобърната, но повечето бяха мекушави, особено когато облече костюма си на пастор. И този номер с подбора и дешифрирането на стихове от Библията, които подсказвали на инвеститора какви акции да купува и продава... е, беше полезно да си имаш работещи за теб хора на фондовата борса, а пък когато информацията излизаше грешна и Играчите на едро губеха пари, винаги можеше да се оправдае, че такава е волята на Господ, който ни учи на смирение и преди всичко на търпение, и че дори той – Джеферсън Джерико – също изучава този урок. Но като цяло нещата се движеха според плана и когато Играчите на едро плащаха на фондация „Джерико“ доброволна годишна вноска от петнайсет процента комисиона от своите дарени от Бога и родени от стихове в Библията печалби, както и каквото си пожелаеха да дадат от сърце, някогашният Леон Къшман поглеждаше към цветното стъкло в кабинета си и се взираше в изобразената на него дъга.

Последно беше чул, че онези устроени от Гвардията убежища първо се бяха превърнали в ями на паниката и тресавища от хаос и насилие за човешкия род. Най-вероятно беше някои от тях да са паднали жертва и в битките между мъглявите и горгоните. Можеше да се предположи, че майката на Бърт Раткоф е загинала още през първите няколко месеца, ако не и първите седмици, и като стотици хиляди – милиони? – от загиналите по света костите и пепелта ѝ да бъдат открити едва след края на войната, когато спасените човеци изпълзят от дупките, в които са се крили дотогава. За да станат... какви? Роби за победителите? Опитни зайчета за заниманията им по човешка генетика и мутации? Основа за нови оръжия за поредната война в някой друг свят?

„Мои братя и сестри – помисли си Джеферсън, – през този прозорец не се вижда дъга. Приклекчени сме наред сблъсъка на две алчни за власт сили и ще бъдем прецакани, все едно коя от двете победи.“

– Да – каза свещеникът, – сигурен съм, че майка ти се чувства добре.

И точно тогава видя по пътя срещу тях да се приближава превозно средство.

В първия момент си помисли, че му се привиждат разни работи. Може да беше мираж. Но... *жълт училищен автобус?*

Воуп се спря. Главата му сякаш взе да вибрира толкова бързо, че в течение на две секунди изглеждаше като безглав. Рече:

– Ще спрем това средство.

– Момчето е вътре, така ли? – поинтересува се Джеферсън.

– Да... – отговори Воуп и повтори: – Ще спрем това средство.

На Джеферсън не му изгледаше шофьорът на автобуса да има намерение да спира. Воуп отново тръгна напред, на крачка отзад от едната страна го следваше пасторът, а от другата страна Раткоф простена и се заолюлява на покритите си с пришки стъпала и сковани крака. Джеферсън вдигна ръце и ги размахна напред-назад срещу шофьора на автобуса.

– Те не спират – заяви Раткоф. – По-добре да се махнем от шосето!

Но пасторът продължи да маха и внезапно автобусът започна да намалява скорост. Чу се писъкът от задействането на остарели спирачки.

Воуп се обади:

– Слушате ме. Правите, както е наредено. Ако има някакви... – спря за момент в търсене на думата – *трудности*, ще избия до един представителите на вида ви в автобуса.

– Може да не се окаже толкова лесно – усъмни се Джеферсън.

– Ще вземем момчето – повтори Воуп. – Ако има трудности, ще убия...

– Не, *няма!* – заяви свещеникът.

Извънземният се извърна към него с безизразно лице, но Джеферсън знаеше какви мисли му се въртят зад маската. Воуп нямаше възможност да му приложи болка така, както желаше, понеже хората в автобуса щяха да видят как жертвата пада на колене.

– Предполага се да положи ръце на него, нали така? – опита отново пасторът.

Автобусът вече спираше на дузина ярда от тях.

– Тогава ще бъде телепортиран или каквото там правите до... където и да е? Ако се очаква да мина покрай онзи, който го защитава, ще трябва да оставиш това на мен. Нали искаш момчето да бъде доставено живо? Да или не?

– Да.

– Тогава не прави шуротии. Нали знаеш какво означава това? Значи да отстъпиш и да ме оставиш да върша онова, в което ме *бива*.

Воуп явно се замисли върху доводите му – Джеферсън буквално виждаше как се въртят чарковете в главата му.

Вратата на автобуса се отвори. Суров женски глас подвикна отвътре:

– Ха прекрачите границата, ха сте лапнали куршума от пушкалото ми!

– Имат оръжия – подчерта пасторът. – За теб са примитивни, за мен и Бърт – смъртоносни. На теб не ти се налага да се тревожиш от куршум в главата, но нас ни притеснява. Ако искаш да постигнем успех, ще ме оставиш аз да ръководя парада. Чу ли?

Воуп не отговори, но нито ръцете му се превърнаха в змиеподобни чудовища, нито менгемето от болка стегна врата на Джеферсън.

– Разбираш ли, че човешките същества примигват с очи на всеки няколко секунди? – попита пасторът. Видя от автобуса да слизат мъж и жена; мъжът държеше автомат, а жената носеше 45-калибров пистолет. – Ако не мигаш, те много бързо ще се досетят, че не си човек. Така че мигай, *затваряй* си устата и ме остави аз да говоря.

След това той съсредоточи цялото си внимание върху двамата от автобуса и с театрално преувеличено облекчение каза:

– Благодаря на Бога, че намерихме някого, който да не се е побъркал напълно! Скитаме се цял ден в опит да...

– Какво правите тук? – попита остро Дейв, който държеше дулото на узито насочено към земята между тях с Оливия и тримата мъже.

– Е – заяви Джеферсън, – не се разхождаме за *здраве*, я. Опитвахме се да намерим безопасно убежище преди падането на нощта.

– Така ли? А откъде, по дяволите, *идвате*, а?

Джеферсън осъзна, че този суров на вид мъж с все скъсаната му черна тениска, избелелите джинси и мръсната тъмносиня бейзболна шапка като нищо може да ги гръмне, вместо да продължава да си дърдори с тях. На носа си мъжът имаше коричка засъхнала кръв, стекла се от раната му, и можеше да се окаже скала, която отказва да се помръдне.

– Идваме *от* Ада – отвърна Джеферсън с глас, мрачен като зейнал гроб. Не отклоняваше очи от мъжа. – Преди няколко дни бяхме десетима. Само ние останахме след... – той вдигна брадичка на милиметър, сякаш изразяваше пренебрежение към света и узито на този срещу него. – След като бяхме нападнати по пътя от Денвър. Предполагам знаете, че наоколо има банди от разни побъркани. Нападнаха ни и изпозастреляха другарите ни. Измъкнахме се с една раница, но изгубихме останалите си запаси, дрехите, всичко... – той театрално огледа огнестрелните оръжия. –

Ще ми се да разполагаме с повече пушкала, та да можем да отвърнем на огъня.

– Нямате оръжия ли? Че защо?

– *Имах* – отвърна Джеферсън. – „Смит и Уесън“ 38-ми калибър. Хубава ютия... – той си позволи полекичка да отклони очи към високата, слаба жена – латиноамериканка, както му се стори, към петдесетте. Бялата ѝ коса беше подстригана късо и лицето ѝ беше изпънато от напрежение, но Джеферсън си каза, че в онзи предишен живот е била много привлекателна.

– Когато свърших патроните и не можах да намеря други, размених пистолета си за няколко консерви зеленчуци и супа, за да запазя живота на жена ми и дъщеря ни. Това стана в Канзас преди четири месеца... – Лъжите сами ти идват на езика, ако си имаш подготвена основа на историята. Пасторът дари жената с тъжна и горчива усмивка. – Ще ми се да можех да кажа, че любимата и детето ми са се измъкнали от Канзас заедно с нас, но...

– Какво е станало с тях? По-точно? – Изръмжа мъжът, който все още се държеше, все едно се кани първо да стреля и после да задава въпроси.

Джеферсън реши да заложи на едро с шокиращо твърдение, замислено набързо, за да накара копелето да отстъпи. Без да сведе очи, заяви:

– Реджина беше изнасилена и убита в едно мазе от луд, който ме удари с лопата по главата и се опита да ме погребее жив. Когато изпълзях оттам и извадих пистолета си, използвах последните куршуми за него. Ейми просто си отиде. Изгуби воля за живот след смъртта на майка си. Да искаш още подробности, господинчо? – Той насочи цялата мощ на харизмата си към жената, за която предполагаше, че ще се поддаде полесно на омилостивяване от твърдоглавеца. – Казвам се Джеф Къшман. Това са Бърт Раткоф и... – „не прави пауза“, нареди си – Джек Воуп.

Не се беше изкатерил по стълбицата на този свят благодарение на бавна мисъл или плахост при скрояването на измислици, които прилягат на целта му, а и с две обърнати в негова посока дула мислите му препускаха със стотици мили в секунда. Възнамеряваше да остане сред живите колкото се може по-дълго. Погледна към Воуп и го стрелна не с измислица, а с пронизваща мисъл, силна като шамар в лицето: *Мигай, идиот такъв!*

Воуп отвърна на погледа му. Сигурно все пак разгада помислите му, понеже внезапно започна да мига, все едно очите му бяха пълни с му-

шички или имаше възможно най-гадния лицев тик. „Забави малко – помисли си Джеферсън. – Веднъж на всеки седем-осем секунди!“

Надяваше се, че горгоните са достатъчно умни да разбират земното време, но може и да не бяха.

– На него пък какво му *има*? – попита Дейв. Беше забелязал как чернокосият мъж започва да мига, все едно очите му парят. Като изключим това, лицето му си стоеше безизразно.

– Джак още е в шок – обясни бързо Джеферсън. – Той също изгуби семейството си.

Мигането продължаваше неконтролируемо. Дейв си каза, че мъжът е на път всеки момент да получи пристъп.

– Не може ли да говори?

– Трябва му време да се съвземе. Ще се справи. Успокой се, Джак, сред приятели си!

– *Приятели* ли? – изуми се Дейв. – Това пък откъде го измисли?

Джеферсън си спретна изражение, което трябваше да изглежда отчасти драматично и отчасти – наранено. Попита жената:

– Ще ни *помогнете*, нали? Моля ви, кажете, че няма просто да ни *изоставите*!

– Аха – обади се Раткоф, успял да се вземе в ръце и да осъзнае, че трябва да следва насоките на Джеф, за да се качи на автобуса и да свърши каквото изискваха от него горгоните. След това най-сетне щеше да може да се върне в Микроскопски поляни. – Не ни изоставяйте, става ли?

Оливия ги огледа внимателно. Джак Воуп беше приключил скоростното примигване и изглежда се владееше по-добре, но въпреки това... лицето му беше лишено от всякакво изражение също като нарисувана маска. Тя каза:

– Дейв, да поговорим! – и махна на спътника си да се приближи поплътено до автобуса.

Дейв нямаше намерение да обръща гръб на тези тримата, така че отстъпи заднешком, като през цялото време стоеше нащрек и готов за всякакви номера.

Оливия тихичко каза:

– Не можем да ги оставим. Налага се да...

– Да ги вземем с нас ли? – прекъсна я Дейв. – Че защо? Не ги познаваме, защо да ни пука?

– Понеже са човешки същества и са *загазили*, ето затова. Никога не сме отказвали прием на хора в „Пантър Ридж“.

– Разбира се, че сме. Убивахме онези, които не бяха истински хора. Откъде да знаем, че тези тримата са? Ами този тип Воуп? Направо тръпки ме полазват от него. Изглежда така, все едно всеки момент може да откачи... – Дейв поклати глава. – Оливия, не можем да ги тестваме с разтвор. Няма начин да разберем дали са истински хора, или не.

Джеферсън видя мъжа да поклаща глава – камъкът не помръдваше. Побърза да вметне:

– Може ли да попитам накъде сте тръгнали?

– Към Денвър – отвърна Оливия. – Имаме една камара ранени на борда и се опитваме да намерим лекарства за тях.

– Може би ще съм в състояние да помогна – заяви продавачът, който вече беше намислил историята си, когато чу думата „ранени“. – Аз съм доктор... – и реши да придаде на лъжата повече плътност. – Бях кардиолог в Литъл Рок.

– Ходил съм в Арканзас – обади се Дейв, на свой ред използвайки лъжа. – Кой беше президентът, дето им е бил губернатор?

– Уилям Джеферсън Клинтън – обади се Леон Къшман.

Беше приел името „Джеферсън“ благодарение на точно този човек, след като получи подписана снимка на самия себе си, седемнадесетгодишен, ухилен политически доброволец, застанал между Бил и Хилари на банкет за дарителско набиране на средства. Никога нямаше да забрави думите, с които Клинтън се обърна към него: „Ти си като комета с подпалена опашка, нали така“. Това беше същият уикенд, който завърши с напушване с трева и дискусия за порнофилми със студент по право на име Анди Бийл, който впоследствие беше станал сенатор в Мисури и сега се явяваше – или поне доскоро беше – президент на Съединените Някога Щати.

– Известен също като Бъба и Хлъзгавия Уили... – Допълни след секунда. Намръщи се. – Това някакъв тест ли е?

Този клоун беше човек, прецени Дейв. Определено. Но въпреки това... червата му се обръщаха от цялата ситуация. Странният тип примигна още няколко пъти в бърза последователност. Нисичкият плешивко пристъпваше от крак на крак, все едно беше стъпил на гореща печка.

– Дявол го взел – промърмори Дейв под нос. Трябваше да се размърдат, слънцето залязваше.

– Ще потегляме – Оливия стигна до същите изводи като него. Каза на тримата: – Добре, качвайте се на борда!

– Но ще стоите *отпред* – предупреди ги Дейв. – Да мога да ви държа под око.

– Благодаря – промърмори Джеферсън. Утъпка почвата с последен въпрос: – Всъщност хич не ми се връща в Денвър, но предполагам и в обратна посока не ни чака нищо хубаво?

– Просто се качвай в автобуса и кротувай. И внимавай за приятелчето си, не искам да откачи и да нарани някого. Ако създава проблеми, слизате и тримата.

– Както кажеш... – съгласи се Джеферсън, а наум си каза: „Само ако знаеше. *Идиот!*“

– Аз съм Оливия Куинтеро, а това е Дейв Маккейн – представи ги Оливия, докато вървяха към автобуса. – Бяхме се окопали в жилищен комплекс. Рано сутринта горгонски кораб катастрофира в него... – Тя неволно потрепери от спомена за нещо недовидяно и ужасно отвратително. Попита: – Нали си носите собствена храна и вода в раницата?

– Храна да – отвърна Джеферсън. – Вода – не.

– Ще ви дадем малко. Предполагам, имате нужда.

– Определено! – изпъшка Раткоф. – Пресъхнал съм!

Качиха се в автобуса. Хана огледа злобно тримата новодошли и когато Оливия ѝ кимна, прибра пистолета и затвори вратата.

– Потегляме! – подвикна на всички и след това отново ги подкара по дългия път, който след няколко мили се качваше по рампа на Междушатска магистрала 25 в южна посока, към Денвър.

Оливия предаде до задната част на автобуса молбата да пратят пластмасова туба с вода. Дейв стоеше точно зад тримата мъже и просто за всеки случай държеше в ръка узито.

– Къде спяхте снощи? – попита, обръщайки се към Раткоф.

– В една ферма – отвърна Джеферсън. – Но...

– *Него* питах. Ти си затваряй плювалника, докато не ти позволя да говориш.

– Виж – обърна се Джеферсън към Дейв. Лицата им бяха само на няколко инча едно от друго. Пасторът сведе поглед към автомата, насочен малко встрани от корема му, към „божите ливади“. – Какво целиш, Дейв? Може ли да те наричам на малко име?

– Можеш да ме наричаш господин *Внимателния*. Виждал съм твари, които се опитват да се представят за хора, и хич не беше *гот*. Бяха творения или на горгоните, или на мъглявите, спретнати във франкенщайновските им лаборатории. Това е и причината пушкалото да е извън кобура и така и ще остане.

– Надявам се да си сложил предпазителя. Може да стане голяма пукотевица при следващата яма, Дейв.

– Раткоф, та къде спяхте снощи? – настоя Дейв.

За негова чест Раткоф се поколеба само няколко секунди.

– Както Джеф каза... в една ферма. Идея си нямам на колко мили оттук е, но вървахме много време. Краката ме болят.

– Защо не останахте там?

Раткоф сви рамене в опит да не изглежда притеснен.

– Къщата беше наполовина изгоряла. Опитвахме се да намерим други хора. Дето не са луди. И... знаеш... само ние тримата... колко време бихме устискали?

„Браво, човече – помисли си Джеферсън. – Слушай и се учи от майстора.“

До него Воуп стоеше неподвижно. Това също беше добре, реши пасторът. Нека всички си мислят, че идиотът е в шок и не може да говори. Горгоните не разбираха плавната реч и всичко, което излизаше от устата на Воуп, звучеше сковано като реч на гимназист, който се опитва да говори на шекспиров английски. Е, беше успял да се справи с проблема с мигането – поне донякъде. Така че нека просто си държи устата затворена.

Когато пристигна пластмасовата туба с вода, Джеферсън отпи глътка и се възползва и от възможността да се огледа. Автобусът беше толкова препълнен, че пътниците трудно се различаваха, освен застаналите непосредствено зад Маккейн и жената. Видя русокосо копеленце на може би деветнадесет с увит около главата окървавен парцал и мътен поглед, но не беше издирваното от тях момче. Спомни си как звездната кучка му казва: „Ще познаеш момчето, когато го видиш, мой Джеферсине“, докато потъваше в наркотичен сън в онази неистинска стая във фалшивото френско имение. Почуди се дали в този сън към стимулатора на болка във врата му бяха добавили и някакво сензорно устройство, понеже беше абсолютно сигурен, че младият господин с раната на главата не е *момчето*. Не виждаше никого друго, подходящ за тази роля, значи то се намираше някъде по-назад. *Момчето* обаче без съмнение беше тук – иначе Воуп нямаше да поиска да спре автобуса. О, да, тук беше. Когато му се отвореше подходяща възможност, Джеферсън щеше да го разпознае. Надяваше се само горгоните да го телепортират далеч от обсега на узито, преди Маккейн да успее да свали предпазителя.

– Една глътка и я предаваш нататък – предупреди Дейв.

– Става – Джеферсън връчи тубата на Раткоф, който шумно отпи.

След това настъпи моментът, когато Бърт завинти червената капачка и предложи водата на Воуп, а горгонът просто си стоеше и я зяпаше, все едно в тубата се плиска половин галон мъглявска пикня.

– Не искаш ли да пийнеш, Джак? – попита Джеферсън с глас, натежал от загриженост за събрат и спътник, изгубил здравия си разум. – Ето, нека ти я отворя! – Наясно беше, че го гледат не само Маккейн и жената, но и другите пътници. Свали червената капачка и каза като на нещастен имбецил. – Отвори си устата, Джак!

Воуп вдигна ръце. Взе тубата. В дълбините на черните му очи май проблесна гневна искрица. Заяви:

– Знам какво да правя. *Идиот!*

Горгонът наклони тубата към отворената си уста така, както беше виждал да правят хората. Само Джеферсън видя твартга да трепва за момент, сякаш течността имаше ужасен вкус, да отпива малко количество и да го оставя поляка да изтече от ъгълчетата на устата в черната брада.

Воуп върна тубата обратно на пастора, който завинти капачката и я предаде на Оливия.

– Благодаря от сърце – каза, рискувайки искрица от южняшкия си чар, но не толкова, че да подпали нечий задник. Автобусът приближаваше завоя към Междущатска 25. Джеферсън забеляза, че оръжието на Маккейн се е отместило от семейните му бижута. Каза на Оливия: – Не се съмнявам, че сте преживели много изпитания! Също като нас. Също като всички.

Тя кимна:

– Радвам се, че се появи. Ще помогнеш на Джей Ди за някои от ранените ни, когато намерим лекарства. Той е нашият доктор.

– Хм... естествено.

Надяваше се да не се е забавил прекомерно с реакцията.

На около петнайсет фута от Джеферсън Джерико, застанал сред другите оцелели, които се бяха хванали за кой каквата опора може да докопа, докато автобусът завиваше по Междущатска 25, Итън не виждаше тримата новодошли заради натиска на тълпата около себе си, но пулсът му се учести и плътта на гърдите и гърба започна да го досърбвява. „Насинените части“ – помисли си той.

Мисълта го връхлетя съвсем, съвсем ясна: беше се задействала аларма.

„Но защо“ – запита се той.

Не беше успял да види тримата новодошли, но вътрешно беше убеден, че не са онези или онова, което изглеждат. Първият му импулс беше

да предаде напред желанието си да говори с Дейв, но след малко се отка-
за от идеята. На Маккейн нямаше да му е лесно да се добере през тълпата
до него, щеше да се наложи да остави без надзор Оливия и каквито и да
бяха онези „хора“... а и те също може да имаха аларми. Ако техните се
задействаха, щяха да... какво? Да направят автобуса на парчета и да из-
бият всички?

„Не – помисли си Итън. – Не са дошли с подобни намерения.“

Сигурен беше, че имат някаква неизвестна за него причина, но тя не
е свързана с разрушаването на автобуса. Каза си, че е най-добре да изча-
ка. Да си даде време, да огледа тези тримата и да се опита да ги оцени.

Сърцебиенето му започна да се забавя и гъделичкането изчезна, кое-
то беше добре, понеже едва-едва можеше да шава сред натъпканите око-
ло себе си хора и не беше най-подходящото място да започне да се чеше.
Запита се какво ли ще стане, ако си вдигне ризата и вземе да играе на
сребърни кръстчета и нулички на черната дъска на гърдите си.

Ники все още го наблюдаваше от мястото си малко по-назад. Усеща-
ше върху себе си погледа ѝ да пробива черепа му в търсене на отговори.
Знаеше, че не ѝ е лесно да пази в тайна онова, което беше видяла. Все-
ки момент можеше да се предаде и да се разкрещи, че сред групата има
опасен за всички изрод – същество, което трябва да бъде изхвърлено от
автобуса и застреляно на крайпътния банкет...

... извънземен в редиците им.

Итън се овладя. Бяха подминали няколко строшени коли и преобър-
нат на една страна хлебарски камион. Нещо изхрущя под гумите и мом-
чето се запита дали Хана не е прегазила току-що някой скелет, оставен
оглозган от сиваците.

Предстоеше им да прекосят Денвър. После идваше ред на връх Уайт
Меншън. Момчето, възкръснало от мъртвите и вече не съвсем човек, усе-
щаше привличането на това място върху себе си – непрестанно и все по-
силно, и по-силно.

„Там се крие отговор – помисли си. – Но не *целият* отговор.“ Ня-
маше представа откъде знае, че е така, но тази мисъл сияеше като пъте-
воден лъч в главата му. В Уайт Меншън се криеше някакъв отговор, но
щяха да възникнат също и цял куп въпроси.

Но първо беше ред на Денвър, а полека-лека се спускаше мрак и ня-
къде навън сиваците започваха да се размърдват, прегладнели за месото
на пилигрими, търсещи покой.

Хана включи фаровете. Този от лявата страна отказа да светне.

– Естествено – промърмори тя.

Автобусът продължи да разсича сгъстяващия се мрак, под гумите от време на време хрущяха кости, пръснати по напукания асфалт като древни руни, сочещи пътя към сърцевината на неизвестна загадка.

Три
Живот по време на война

Седемнадесет

Управлението на еднооккия автобус през разпръснатите по магистралата отпадъци не беше лесна задача дори за шофьорка, на която навремето, както си е зад волана, ѝ се беше случвало да ѝ лепнат дъвка в косата, а при друг случай хлапе да повърне овесената си каша в скута ѝ в една дъждовна понеделнишка сутрин. Отвъд границите на единствения фар цареше пълен мрак. От време на време от него изникваше силуетът на разбита и изгоряла кола, а имаше и много скелети и отделни кости, но Хана Граймс държеше юздите на нервите си и караше автобуса със стабилни десет мили в час. Ниската скорост им спаси живота, когато светлината озари поръбен с черно кратер, прогорен в асфалта. Хана изруга под нос – „Мамка му!“, и сърчно ги прекара по средата и около опасния отвор.

Беше светнала лампите в купето и те хвърляха жълтеникаво сияние върху пътниците.

Дейв Маккейн бдеше зорко над тримата новодошли. Не му харесваше миризмата им. Не му харесваше кардиологът, който приказваше като продавач на коли и разполагаше с гладък и бърз отговор на всички въпроси. Не му харесваше дребният плешив Раткоф, който се потеше, беше нервен и изглеждаше така, сякаш душата му е подложена на мъчения, и не му харесваше застиналият като статуя Джак Воуп, който се вираше напред в мрака с онова негово странно двойно-тройно примигване. Този тип според Дейв си беше чистак откачалка – човек, който като нищо ще изпуши изцяло и ще вземе да се нахвърля на хората наоколо. Биячът почти се надяваше това да се случи, за да гръмне мизерника и да го пръсне на малки парченца. Но всъщност нямаше да му се отдаде възможност, понеже беше толкова уморен, че скоро щеше да припадне.

– Би трябвало вече да виждаме Денвър – обяви Хана. – Ако имаше светлини, де.

Пред тях се простираха само нощта, асфалтът пред автобуса и гръден кош с череп, които Хана нямаше как да избегне. Изпука като изстрел под дясната предна гума.

Джеферсън Джерико не беше подготвен за всичко това. Всички тези човешки останки, осеяли магистралата... повечето от тях не бяха цели скелети, а разчленени от... *какво?* Животни, които излизаха от леговищата си да пируват с падналите? Сигурно това беше причината. Той се

втренчи напред в мрака, където би трябвало да се намира Денвър, вече с пълното съзнание от какво са го защитили горгоните заедно с другите жители на Ню Идън. Ужасната реалност направо надхвърляше способностите на човешкия дух да я понася, от нейната бруталност и безнадеждност ти омекваха коленете. Пасторът откри, че копнее да се върне в Ню Идън при течащата вода и електричеството, под фалшивото слънце и всичко останало, което може да не беше истинско, но поне символизираше безопасност и спокойствие. Дори обратно при омразата на Реджина, защото смяташе, че някой ден – след края на тази война – тя отново ще се помири с него и ще разбере, че той просто използва дадените му от Бога дарове.

Спомняше си какво му беше казала звездната му кучка в онова фалшиво френско имение: „Дали сме ти много, мой Джеферсине. *Много*. И многото дадено може лесно да бъде отнето“.

Той потрепери.

„Исусе Христе – помисли си, докато автобусът напредваше през безконечната нощ. – Не бих могъл да оцелея в този свят.“

Да, определено трябваше да прибере момчето. Каквото и да представляваше това хлапе и каквато и мощ да притежаваше, непременно трябваше да го извлече оттук – и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Джеферсън осъзна, че Воуп леко е извърнал глава и го гледа, четейки мислите, докато те се юркаха между стените на уплашения му мозък. Дали на устните на горгона се забелязваше следа от арогантна усмивка или тя беше плод на въображението? Дали Воуп изобщо *знаеше* как да се усмихва?

Все едно. Мигът отмина и прищълецът отклони поглед от него.

Зад Дейв и Оливия, в средата на препълнения автобус, Итън бе стигнал до заключението, че трябва да стори нещо. Не можеше да чака тримата да нанесат своя удар, понеже точно такава усещане имаше: отровна змия, която се кани да посегне изпод савана на сенките. И незабавно осъзна: *единият от тях е горгон, скрит в човешка форма*.

Всички в автобуса бяха в опасност. Трябваше да стори нещо, и то – веднага.

Започна да си проправя път напред с поток от оправдания:

– Извинете. Моля за извинение. Може ли да мина, ако обичате? Извинете... извинявай...

И така премина между оцелелите от „Пантър Ридж“, докато не стигна до Дейв и Оливия – и тогава видя тримата мъже, застанали в предната част на автобуса с лице към потъналия в мрак град, а единият от тях по-

лека извърна глава и в него се забиха и го впримчиха чифт черни очета като парчета кремък, забучени над черната му брада. Итън разпозна врага от пръв поглед.

– Дейв?

– Какво има? – попита Дейв притеснено, усетил напрежението в тона на момчето.

Горгонът не откъсваше поглед и внезапно един от другите двама също се обърна да огледа Итън. Той имаше рошава кестенява коса и прораснала кафява брада, беше мръсен и орфан, но на момчето му се стори, че лицето му е прекомерно меко и хубаво, за да е преживял изцяло мъките на живота по време на война. Изглеждаше така, все едно и той е надянал маскировка. Но беше човек... както и третият, с плешивата и запотена глава... и все пак...

– Какво има? – опита Оливия, когато Итън не отвърна на въпроса на Дейв.

В очите на човека с кафявата брада проблесна озарението на разпознаване. Лицето му застина за няколко секунди, след това той се усмихна така, сякаш облаците се разделяха пред слънцето.

– Здравсти – каза той. – А *ти* как се казваш?

– Голям шибан кратер отпред – обяви високо Хана. – Отбивам встрани. Всички да се хванат здраво!

Автобусът кривна надясно. Фарът освети огромен тир с ремарке, катастрофирал през мантизелата на дясната лента, и Хана стисна зъби и продължи да върти волана докрай, а автобусът остърга задницата на ремаркетото с нахъсан вой на измъчен метал. Стреснато изпищяха онези, на които им стигаха сили да го сторят, и шофьорката подвикна в отговор:

– Тихо бе, плачковци такива!

– Искаш ли да дойдеш отпред? – обърна се към Итън Джеферсън Джерико. „Ето го *момчето*“ – осъзна той. Не изглеждаше особено специално... или напротив? – Хайде, ела! – той вдигна ръка и го помами с пръст, макар че дланта му потрепваше съвсем леко от притесненото предвкушване на онова, което може да последва.

– Не говори с него – посъветва го Дейв. – Той не те познава и ти не го познаваш. Така че *недей*.

– Рекох си, че може да иска да дойде тук, където се диша по-свободно. Там, отзад, ми се струва много претъпкано.

– Чудесно си диша. Кажу какво искаш, Итън?

„Итън! – каза си Джеферсън. Присви очи. – Хайде, Итън, позволи да те докопам в ръчичките си.“

Горгонът отново се взираше в момчето. Съществуто примигна бързо... едно-две-три... и отново едно-две-три. Итън усети удар... безплътни ледени пръсти посягаха в мозъка му и се опитваха да ровят из него, както крадец тършува в чекмеджетата в търсене на ценни вещи.

„Няма да те пусна там“ – помисли си и веднага в ума му се появи нещо подобно на метална стена от дебели блокчета и макар все още да усещаше чуждите пръсти да дращат по тях в търсене на слабо място, горгонът беше неспособен да се пресегне навътре и да издърпа онова, което му се искаше.

Итън откри, че може да съсредоточи вниманието си върху Дейв, да формулира мисли и металната стена си остава твърда. Пръстите започваха да човъркат по-настоятелно и все по-силно, но не можеха да пробият през нея.

Канеше се да каже „Мъжът с черната брада е горгон“, но се сдържа. Вместо това си представи своята ръка, само дето тя сияеше в сребърно, имаше дълги пръсти и беше по-тънка от дланта, окачена в края на собствената му китка. Представи си тази грейнала в сребърно ръка да се пресяга като пружина от мъгла край Дейв и Оливия и дългите тънки пръсти да проникват в главата на съществуто, което носеше черна брада, а след това да пробиват през сътворения от извънземни череп от неизвестен материал, и видя...

... ширнало се блато с жълти и кафеникави дървоподобни израстъци, шръкнали през супата от влажна мъгла. Стеблата им донякъде напомняха на кактуси, само че покрити с кожа, по която се надигаха и спадаха назъбени шипове, сякаш растителността дишаше миазмичния въздух. Хищни птици със сива плът и дълги, пълни със зъби човки се рееха из облаците и връхлитаха върху твари, напомнящи раци и змиорки, пързлящи се през червеникавата течност, която се люлееше не като вода, а като живак. След това сцената се смени... Прескочиха кадри, като че филмът внезапно е превъртял напред... И ето че под двойните луни се издигаше масивен град с хиляди ниски, наклонени сгради като изваяни колиби от кал, но създадени от извънземен ум и сътворени с извънземни инструменти. Сини кълбета светлина кръстосваха напред-назад из града, озарявайки силуети, които не толкова крачеха, а по-скоро се плъзгаха през тесни улички.

Ново превъртане на кадри и промяна в сцената... И ето я потънала в мрак пещера – място, където бучаха машини и добиваха форма странни и страховити за окото на земните жители същества. Итън имаше усещането, че се намира дълбоко под земята, може би в нещо подобно на гнез-

до, което сега се превръщаше в окъпано от примигваща синя светлина скривалище за сенки – място за овеществяване на идеите на бойци, вечно търсещи нови и по-мощни оръжия за масово разрушение; място на могъщество, непознато на човешкия ум, където стените дишаха с изкуствен живот и бяха нашарени в цветовете на военните им кораби.

В нервния център на пулсиращите машини и проблясващата синя енергия стоеше създание, което сякаш махаше на Итън с люспеста, петоктестата лапа – силует, загърнат в торбеста черна роба. Над робата се издигаше неясно осветена, обгърната от сенки глава с лице, от което Итън се препоти, макар и да знаеше, че само разглежда картини в ума на горгон, и на това лице блещукаха чифт тесни очи с хипнотизиращи, червени вертикални зеници, които, немигащи, го придумваха наум да се приближи повече, още повече, докато не бе привлечен толкова близо, че видя подобната на кобра усмивка, която разкриваше остри, влажни зъби и усети вкочаняващия ужас, който спокойно би могъл да превърне човек в камък.

Не можеше да издържа повече. Измъкна се, но не беше лесно – сякаш се опитваше да изтегли сребърната ръка от буца лепкава кал.

Усещаше огромната сила, сгушена в горгона, който стоеше само на няколко крачки от него и с Дейв и Оливия помежду им. Предусети кошмара, който можеше да сполети всички в автобуса, и че съществото е способно така щателно да разпердушини превозното им средство, все едно е детска играчка. Но докато очите им бяха втренчени едни в други, Итън долови внезапна странна мисъл, която проникна през страха му и почти без негова власт се процеди през металната стена и се насочи към горгонския мозък. Тя гласеше: „Мога да те смажа“.

Горгонът примиг, примиг, примигна.

– Хей – възкликна Хана внезапно. – Май виждам светлина! В небето има *сияние* над...

Нещо се блъсна в дясната страна на автобуса с пронизително *тупване*.

– Какво, по дяволите...? – изгуби нишката на мисълта си шофьорката. Леко завъртя волана насам-натам. – Какво ударихме?

Дребен, гъвкав силует изпъзля по стената на автобуса и залепна за един от прозорците някъде около средата. Сред пътниците се възцари смутена тишина. Пръстите на ръцете и краката на съществото се бяха сплескали до вакуумни прилепала. То приличаше на девет-десетгодишно момче, облечено в оръфани парцали и с напълно плешива и обезформена глава, с очи, потънали толкова дълбоко в лицето, че изобщо не се вижда-

ха. Съществото беше сиво като пепелта на всепоглъщащия огън и докато се взираше през прозореца на автобуса, внезапно се ухили, сякаш зарадвано да види всичкото това пътуващо месо, а след това стрелна глава напред и разби стъклото на сол.

Наченаха писъците.

– Исусе Христе! – изкрещя Раткоф и прославеният член на Джеферсън Джерико се изпусна в джинсите.

Итън видя сивака – сивото *дете* по-скоро – да се прекатерва през прозореца, все още ухилено в демонстрация на острите си редчета напречно насечени зъбки.

– Някой да го гръмне! – изкрещя Дейв.

Целеше се с узито, но помежду им имаше твърде много хора.

– *Стреляйте!* – викна отново, докато твартата се пресягаше и сграбчваше Кармен Ниега за косата.

Два пъти изпука 45-калибров и сивачето политна назад с две дупки в гърдите, но въпреки това продължи да влачи към отворената си уста все още пиращата Кармен. След това къс ръждива арматура се стовари в лицето на твартата и Джоуъл Шустър последва примера на Джей Ди и от упор гръмна съществото трети път – право в кокалестата тиква. Сивачето със съскане се катурна назад през прозореца, отнасяйки със себе си кичур от косата на Кармен.

Нещо се удари в задницата на автобуса със сила, която огъна аварийния изход и пукна средния от трите прозореца като нов изстрел. Хана изкрещя:

– Мамка му! – и настъпи газта, без да я е грижа какви препятствия лежат напред.

Възлестите пръсти на друг сивак сграбчиха долния ръб на счупения от детето прозорец и изтеглиха тялото му навътре. Този беше набит, мускулест звяр с поникнали от главата, голите рамене и гърдите закривени червени шипове. Издаваше ниско хъркане и се метна в купето, въпреки че Джоуъл и Пол Едсън стреляха по него, и докато натъпканите като сардели пътници се опитваха да се дръпнат от пътя му, се нахвърли върху Гари Рууса, набучвайки го на шиповете по гърдите си. Зловещ чифт челюсти разкъса гърлото на Гари и сивакът гризеше яростно шията му, докато латиноамериканец с прошарена брада не опря карабина до слепоочието на чудовището и не изпразни и двете дула в него.

През прозореца междувреме се катереше друга твар – слаба и жилава, с гротескно и изкривено лице, в което устата заемаше повечето пространство, а малко встрани от центъра на челото имаше само едно

око, като второто се намираще на дясната буза. На гърба ѝ яздеше сиво-коса женска с лице като острие на брадва и още една глава, поникнала от лявото ѝ рамо. Пътниците се опитваха да отстъпят назад, но нямаше накъде да отидат. Тези без оръжия се гъчкаха към задната стена на автобуса. Стреляха пистолети и пушки – дори под съпровода на хора от писъци гърмежите бяха чудовищно силни – но преди сивачката и сраснатата ѝ с нея сестра да умрат, успяха да отхапят почти до кост ръката на един мъж и да накъсат на ивици лицето на млада жена.

Хана дивашки криволичеше с автобуса. Дейв се опитваше да стигне до счупения прозорец отзад и на пътя му се изпречи Итън. Оливия стоеше до хлапето, обърнала гръб на тримата новодошли. Внезапно красавецът с кафявата брада стисна зъби и тръгна напред, протегнал ръце, сякаш да сграбчи момчето за раменете, но в този момент то погледна в очите му и видя зад тях нещо, което бе способно да опише само като водовъртеж от ужас.

– *Исусе Христие!* – изкрещя Хана. Настъпи спирачките.

Джеферсън Джерико залитна покрай Итън, който се шмугна встрани и сграбчи облегалката на най-близката седалка. Едната от дланите на проповедника се плъзна по лявото рамо на хлапето, а другата сграбчи празния въздух. Той се блъсна в Оливия и падна на колене на пътеката. Единственият фар показваше на Хана десетки сиви хора, юрнали се към автобуса – вълна от чудовища, блиснала по магистралата... не десетки, осъзна тя след секунда, а стотици. Те тичаха, плъзяха и се олюляваха, някои с желирана и провиснала кожа, други мутирала в машини убийци с ноктести лапи и плът като шипеста броня.

За броени секунди се озоваха върху предницата на автобуса и взеха да се катерят към стъклото. Раткоф беше паднал върху таблото и скимтеше, а Воуп се взираше безстрастно в прииждащата вълна не-човеци в човешки облик.

– *Карай!* – викна Оливия на Хана, щом видя жълтата муцуна на автобуса, покрита със сиви тела.

Старицата настъпи газта докрай. Автобус номер 712 блъвна облак черен дим и се втурна напред като шибнат с камшик кон. Сиваците падаха от капака на автобуса и той диво подскачаше, сякаш колелата му прегазват дузини легнали полицаи. Бронята и предната решетка се удряха във все повече и повече тела и гумите се пързаяха по слюзестите им останки, но отпред ги причакваше същинска стена от кошмари. Двама от най-големите и силни сиваци държаха ръбести метални парчета и едини-

ят успя да изпъзли напред и да удари с възлест юмрук предното стъкло. Проби го в дъжд от стъкло и Бърт Раткоф писна като момиченце.

– *Махай се от автобуса ми!* – изкрещя Хана. Последва заплахата с два тътнещи изстрела от револвера си, които пронизаха предното стъкло и изхвърлиха мутанта в задно салто назад от капака. Тя успя да гръмне другия сивак в главата, преди да използва юмрука си, но куршумът остава дупка почти пред лицето ѝ и пукнатини по предното стъкло.

По същото време и Оливия като Итън осъзна, че сиваците са прекалено многобройни. Тварите тичаха към автобуса от всички страни и изглеждаше, че отпред прииждат още стотици.

– Продължавай! Напред! – крещеше Дейв, докато си проправяше път към предницата. Джеферсън Джерико бе изпъзлял от пътеката на четири крака и се беше свил на пода в търсене на някакво убежище сред другите тела, но на открито стърчаха достатъчно негови части, та Маккейн да му стъпи на дясната ръка при минаването си. Под подметката на дебелия кубинка се разнесе хрущене на чупещи се кости и в последвалия го огнен пожар от болка супер продавачът и нощен таласъм осъзна, че току-що се е лишил от употребата на всичките си пръсти.

Хана се опитваше да продължи напред, но автобусът буквално засядаше върху сиваците под гумите и шасито. Двигателят нададе вой, когато колелата изгубиха сцепление над желираната плът. Още врагове се катереха по капака и един с ръце като сопи и допълнителен чифт късички крайници прииждаше да довърши предното стъкло.

В хаоса Итън се извърна, за да потърси едно конкретно лице.

Видя Ники, притисната сред останалите, които се опитваха да се отдръпнат колкото се може по-далеч от счупения прозорец и все още гърчещите се тела на сиваците. Поне тя беше добре, но тази битка беше далеч от...

Ослепителна бяла светлина заля автобуса.

Почти незабавно последва трясъкът на картченици и първият изстрел поразил сиваците на капака. Червени ракети излетяха във въздуха пред предното стъкло и сега вече Хана здравата настъпи спирачката, понеже ракетите преминаха на косъм. Но които и да бяха стрелците, си знаеха работата, понеже сиваците изпопадаха и половината глава на онзи с масивните ръце изчезна като по магия, но нито един куршум не удари нито стъклото, нито автобуса. Картчениците продължаваха да стрелят, покосявайки сиваците ред по ред. Нападателят започнаха да се обръщат и да бягат, катереха се един върху друг в стремежа си да се измъкнат, а куршумите продължаваха да ги разкъсват на парчета.

Присвил очи срещу суровата светлина, Итън успя да различи някакво превозно средство да ги приближава отдалечно. Огромните му гуми прегазиха мантинелата.

– Исусе Христе! – изпъшка Дейв. – Бронетранспортър!

Заслепяващият прожектор на колата се обърна да проследи групичка от десетина сиваци, търчащи към прикритието на изгоряло такси. Двойните дула на картечниците, които стреляха от бронирана надстройка, покосиха осмина, но останалите се шумгнаха в мрака от задната страна на колата. Последва кухо *бум!* и три секунди по-късно жълтото такси избухна в огнено кълбо, а високо във въздуха литнаха парчета от горящите сиви тела.

– Гранатомет! – каза Дейв с пресекуващ, задавен глас.

Бронетранспортърът беше боядисан в стоманено сиво и имаше монтирана на предната броня масивна, защитена с железни шипове решетка. Картечниците продължаваха да стрелят, а прожекторът – да улавя все нови и нови тичащи по магистралата мутанти. Втора граната излетя и избухна на около петдесет ярда разстояние. След това картечниците замлъкнаха и машината зави, за да спре точно пред автобус 712, а огромните ѝ назъбени гуми хрускаха по деформирани кости и глави и смазваха на кайма бронирана плът. Прожекторът се завъртя да освети вътрешността на автобуса – по-ярък, отколкото дневната светлина от дълго време насам.

Изпука мегафон.

– Чудесна нощ за спасителни операции – обади се саркастичен женски глас. – Някой да излезе и да поговори с нас, но внимавайте да не си оцапате обувките.

Дейв каза на Оливия:

– Аз ще ида...

Стрелна с поглед мрачния Итън, след това огледа и останалите пътници. Някои хлипаха, но повечето просто бяха в шок. Видя Джей Ди, който с помощта на Джоуъл Шустър и Диего Каравацос се опитваше да направи нещо за Гари Рууса, макар да беше очевидно, че приятелят им се е измъкнал от лудницата на войната – вярно, по най-гадния начин, но все пак я бе напуснал. За турникет на отхапаната ръка на Аарън Рамзи беше използван колан, а две жени се занимаваха с раните на Лила Конти, която, за съжаление, беше сериозно пострадала.

Итън забеляза, че горгонът не е помръднал. Дейв щеше да мине покрай него на излизане от автобуса. Нареди: „Погледни ме!“

Горгонът се извърна.

„Докосни този човек и ще умреш“ – каза наум Итън. Не беше съвсем сигурен как го е постигнал... но нямаше и капка съмнение, че може да пожелае тази твар да се взриви точно както бе направил на кайма и горгонския пилот, и за демонстрация с мъглата на сребристите си пръсти изпрати образ от онзи миг в главата на горгона.

Съществуването не помръдна, а суровото му, безизразно лице не издаваше нищо.

Дейв мина покрай Джек Воуп и излезе от автобуса, когато Хана отвори вратата.

Магистралата представляваше хаос от сиви тела, някои полуразмазани и все още опитващи се да пълзят и да избягат.

– Остави оръжието си на капака и стой в светлината на прожектора – нареди жената с мегафона.

Той се подчини на първото изискване, а спази и второто, докато си подбираше път между зловещите детайли от пейзажа – сиви ръце, крака, торсове и глави.

Близко до надстройката на бронетранспортъора се отвори люк. Оттам се измъкна дребна фигурка в армейски камуфлаж и с маслинозелен шлем със слушалки и микрофон. Прожекторът се измести с няколко градуса встрани от лицето на Дейв, но войникът включи малко фенерче и го задържа насочено към него.

– Чудесна стрелба – похвали Дейв. Изпитваше огромно желание да се свлече в разтреперана топка в краката на войника, но се постара да задържи страха далеч от изражението си и треперенето – от гласа си, което беше доста трудна задача след последните няколко минути.

– Не бях аз на спусъка – уточни жената, която се беше обърнала към него по мегафона. – Ще предам комплимента на Джъги. Има ли жертви?

– Един загинал. Един с почти отрязана ръка и жена с рани по лицето. Но имаме много ранени на борда, сред тях – и в лошо състояние. Можете ли да ни помогнете?

– Прието – тя не се обръщаше към него, а говореше в слушалките си. – Добре, как се казваш?

– Дейв Маккейн.

– Следвай ни, Дейв. Ще караме полека и ще държим пръст на спусъка. В този град има хиляди от изродите. В онова, което е било град навремето. Качвай се!

С тези думи новата му позната се обърна към бронетранспортъора точно когато нещо, пулсиращо в яркосиньо, изпищя през небесата на около миля височина, следвано от четири червени огнени топки, които

се въртяха една около друга като атоми в молекула. Жената войник дори не вдигна глава.

„Добре дошли в Денвър“ – помисли си Дейв. Толкова се радваше да види американски войник с огнестрелна мощ, че искаше да се разреве от облекчение, но не беше редно това да става пред свидетели, така че докато подбираше пътя си обратно през сивата градина на смъртта, избърса влагата от очите си с опакото на дланта си.

Прибра си узито от капака на автобуса. Качи се вътре скапан до мозъка на костите си, но наясно, че трябва да остане в съзнание още малко.

Осемнадесет

В небето наистина грееше сияние. Под него навремето бе имало голям търговски център. Сега представляваше крепост, в сравнение с която „Пантър Ридж“ изглеждаше като кукленска къща.

Целият район, с изключение на пътя навътре, беше обграден с рула бодлива тел. Зад нея имаше барикади от талпи и отвъд тях – двайсет фута висока стена от тухли, камъни, парчета назъбен метал, счупени бутилки и всякакви други здрави, остри и гадни строителни материали. Сред бодливата тел лежаха гниещите трупове на двайсетина сиваци. Неколцина бяха разплескани до сиво желе на пътя. Наблюдателници с плоски покриви и картечници се издигаха на равни разстояния по цялото протежение на стените. Работеха генератори, които захранваха двата прожектора, проследили бронетранспортъра и училищния автобус при приближаването им. Огромна, покрита с метални шипове порта се вдигаше нагоре на вериги – досущ като в средновековен замък. Отвориха я, за да минат под нея превозните средства, и след това я спуснаха обратно на мястото ѝ.

В част от мола имаше осветление. На паркинга бяха паркирани доста коли и няколко военни камиона, както и втори бронетранспортър. Докато Хана следваше първия към очевидно главния вход на мола, тя – също както и Дейв, Оливия и Итън – видя да ги чакат група посрещачи в състав от десет войници с пушки. Мнозина на борда на автобуса хлипаха от облекчение, но Итън следеше и горгона, и човека, който според него се бе опитал да го докопа. Човекът се беше настанил на една от седалките и крепеше видимо пострадалата си дясна ръка, докато горгонът почти не беше помръднал по време на пътуването от магистралата до това убежище. Плешивият господин, който беше останал сгушен на пода недалеч от Хана, също беше човек, каза си Итън, но долавяше от него някаква странна вибрация и видя в съзнанието му просмукана с ужас смес от мрак и неясни плъзгащи се силуети.

Мъжът с ранената ръка непрестанно се озърташе към Итън и след това гушваше нежно ръката си. По лицето му бе избила пот. Дали пръстите му бяха счупени, зачуди се момчето. Беше протегнал сребърната ръка на разузнаване и се натъкна на непробиваема сфера, която сякаш защитаваше мислите на мъжа – минало, настояще и бъдеще. Сферата беше фосфоресциращо синя и толкова ярка, че изгаряше мисловното око. На-

ложи му се да изтегли сребърната ръка, но вече знаеше... Този човек по някаква причина помагаше на горгоните и те закриваха ума му с огромна мощ, понеже... *Защо ли?*

Понеже, каза си Итън, докато плъзгаше поглед от горгонската пешка към горгона и обратно, не искаха някой като *него* да види на каква мисия всъщност е тръгнал мъжът.

„Има някаква връзка с мен“ – реши Итън. Мъжът се беше опитал да го докосне с ръце. Какво ли щеше да се случи, ако беше успял?

Беше на косъм да спомене на Дейв. Да каже, че сигурно ще е най-добре тези трите твари да бъдат изхвърлени от автобуса или пък предадени на човека, който командва тази крепост. Но си помисли, че ако го стори, на горгона може да не му се хареса... а засега държеше пришълец-ца под контрол. Те искаха нещо, което сигурно беше много важно, за да използват всичките тези маскировки на тялото и ума.

„Мен ли?“ – запита се момчето.

И си отговори: *Да, мен.*

Автобусът спря. Хана отвори вратата. По стъпалата веднага се качиха двама войници с пушки, за да покрият пътниците. Последва ги латиноамериканец с черна козя брадичка и набола коса. Носеше цивилни дрехи и в джоба на кафеникавата си риза имаше писалка.

– Кой командва тук?

– Ами... предполагам, че все още аз – каза Оливия. – Аз съм Оливия Куинтеро.

– Добре. Аз съм доктор Хернандес. Тук има ли други доктори?

– Ето ме тук, Джон Дъглас – отговори Джей Ди. – С все изкълчения си глезен.

Джеферсън Джерико нямаше избор, освен да вдигне ранената си ръка.

– И тук. Джеф Къшман... с няколко счупени пръста, струва ми се. Известно време май ще ми е трудно да върша работа... – хвърли кос недоволен поглед към Дейв Маккейн, но наум си помисли, че това го е спасило от разкриване... Как ли обаче щеше да се отрази на задачата му?

– Възнамеряваме да свалим първо най-тежко ранените – заяви Хернандес. – Разчистете пътеката, доколкото е възможно, и да се захващаме със задачата! – той се намръщи при вида на мъртвия сивак. – Не... първо нека махнем отук този *боклук*.

Разговорването започна. Дойдоха още войници да помогнат за ранените. Погрижиха се за трупа на Гари Рууса, както и за ранените Лила Конти и Аарън Рамзи. Докато го вдигаха, Били Банкрофт ругаше като

пиян моряк, но го заведоха навътре в мола, където, както д-р Хернандес бе обяснил на Оливия, беше устроена полева болница с достатъчни запаси лекарства. След това жената войник, която се намираще в бронетранспортъора, се качи на борда на автобуса и си свали шлема, под който се подаде копа рижаво-кестенява коса, на цвят като последните почервенели есенни листа. Беше на около тридесет и пет и имаше сурово, но със силна челюст лице с високи скули и тъмносини очи. На униформата ѝ беше изписано „кап. Уолш“.

Итън проследи как тя спира на три фута от горгона, който безизразно се взираше в нея и примигна няколко пъти с очи. Момчето долавяше скритата в твартата мощ, но не и непосредствена заплаха. Дали да каже на Дейв, или пък не – запита се той. След това горгонът леко извърна глава да се вгледа в Итън и момчето, което осъзнаваше, че е нещо повече от момче, си каза, че засега ще запази тишина и ще остави събитията да се развиват необезпокоявани. Щеше да защити приятелите си, ако се наложи. Засега и това му стигаше.

– Аз съм капитан Елън Уолш – представи се униформената. – Втора в командната йерархия съм. Прекрасно място да се задържиш година-две, ако човек си пада по молове... – не се забелязваше и намек за усмивка. – Или ако си пада по безопасността... по *относителната* безопасност – поправи се, стрелвайки с кос поглед Дейв. – Тук сме събрали към триста цивилни и четиридесет и двама военни. Първо правило: всички на борда на автобуса ще предадат оръжията си, щом стъпят на земята. Всичко ще бъде описано и маркирано и ще отиде в пластмасова кофа. Може да си го вземете, когато разрешим. Второ: всички отиват в специален отдел, където ви събличаме и оглеждаме. Тук много-много не се свеним, да знаете. Всички ще отидат един по един до входа и ще бъдете съпроводени от войници с оръжия, които знаят как да ги използват наистина добре. Откъде идвате? – въпросът бе насочен към Дейв.

– От Форт Колинс.

– От тигана, та в огъня. Разполагаме с три инфрачервени топлинни сензорни камери горе на кулите на покрива. Забелязахме ви от близо мила. Голям късмет извадихте, Дейв. Понякога не успяваме да се доберем достатъчно бързо до местопроизшествието. Добре, да се размърдаме.

Раткоф и Воуп слязоха от автобуса първи и втори съответно.

– Ти! – капитанката беше застанала на асфалта и посегна да опредлан в гърдите на Воуп. – Отвори раницата и да видим какво носиш.

Раткоф се спря. Почти изръси „Вътре няма нищо особено“, но прецени, че това само ще озлоби жената. Воуп се колеба не повече от някол-

ко секунди. Свали си раницата и я отвори, показвайки на капитан Уолш три мръсни ризи и два чифта джинси. Тя потупа страничните джобове в търсене на огнестрелно оръжие, което този мълчаливко да се опита да прекара, но не намери нищо.

– Добре – каза, – минавай.

Несъзнателно избърса длани в униформата си.

Итън следваше Хана надолу и се зачуди какво ли ще стане, когато горгонът бъде съблечен гол. Реши да стои по-далеч от Джеф Къшман, на чиято дясна ръка показалецът и средният пръст се бяха подули – нямаше желание да го докосва, каза си, че в това го дебне някаква опасност, но не знаеше точно каква. Синята сфера я криеше от него. Беше мощна енергия, която той не бе в състояние да пробие... Или може би още не беше достатъчно силен за това.

– Итън? – обади се Дейв, когато слязоха от автобуса и той предаде узито си на няколко войници пред сгъваема масичка за номериране, маркиране и след това прибиране в пластмасов контейнер. – Задръж за момент. Капитане, може ли да поговорим?

– Говори.

– Някъде насаме?

– Казах, че тук не си падаме по свяна и уединението.

Дейв положи длан на рамото на Итън. Взе квитанцията, която му подадоха, вгледа се в очите на Елън Уолш и заяви:

– *Важно* е. Това е нещо, което ще ви се иска да научите, преди да влезем вътре.

Тя прехвърли поглед от Дейв към момчето и после обратно. Изражението ѝ беше сурово и очите ѝ бяха виждали гледки, отпечатали черни белези в мислите ѝ. Прецени, че е по-добре да го изслуша.

– Насам – каза и им махна и на двамата да се отдалечат на няколко ярда встрани.

– Когато съблекат това момче – започна Дейв, – ще видите нещо наистина различно при него... – той мерна Джей Ди да куцука към входа с патерицата си от арматура и подвикна. – Джон! Ела насам, става ли? Оливия? Ти също, моля те.

– Какво се мъти тук? – поинтересува се Уолш. – Парти на паркинга ли си правим?

– Доктор Дъглас сигурно може да ви обясни някои неща по-добре от мен самия... – Дейв изчака Джей Ди и Оливия да се присъединят към тях, а после попита: – Искаш ли да си вдигнеш ризата и да ѝ покажеш, Итън?

– Явно се налага – отвърна момчето, макар да не беше особено възхитено от идеята и мисълта, че ако бъде докоснато, отново ще се прояви и сребърният феномен, но въпреки това изпълни искането.

– Какво, по дяволите, е *това*? – фенерчето на капитана светна, насочено към област точно над сърцето на Итън.

– Христие! – ококори се Дейв. – Исках да видите синините, но това е ново!

– Какво има? – притеснен, Итън погледна към областта, озарена от лъча на капитана.

Над сърцето му се бяха появили релефни сребристи татуировки. Не бяха големи, но изпъкваха ясно на фона на черната синина.

XNFR

Бяха общо четири, изписваха

Джей Ди се наведе да погледне отблизо.

– Итън, може ли да ги пипна?

– Да, сър... – същият въпрос, който зададе и Ники. – Няма проблем.

Докторът прокара пръсти по символите. При докосването му те станаха малко по-ярки. Итън не усещаше болка – всъщност не усещаше нищо. Стори му се, че се оформя и пети символ – бледо сребърно очертание, което се надигаше от тъмната околност, но все още беше невъзможно да се види формата му.

– Имаме доста да ви разказваме за този младеж – обади се Оливия. Усмихна му се слабо и след това се обърна към капитана да добави: – Той е нашият *герой*.

Итън пусна ризата си. Чувстваше се по-скоро като изрод, отколкото като герой. Вече можеше да сподели с Ники, че сега и той си има татуировки... само дето нямаше представа как са му направени.

– Добре – каза капитанът. Повтори: – Хубаво.

Стори му се потресена, както и беше.

– Хайде да идем при доктора. Ще доведе майор Флеминг и ще изслушаме историята ви. Виждала съм куп изроди наоколо, но това тук... *хубаво*, де! – тя премести фенерчето да надзърне в очите на Итън. Задържа погледа му за няколко секунди, докато обхождаше лицето му с лъча, после го изключи. Заяви: – Трябва да внимаваме, хора! Джъги! – подвикна на един от войниците. – Я ела насам и си вземи пушката. Бързичко!

Дейв кимна. И той би сторил същото. Потупа Итън по гърба.

Момчето под охрана пресече паркинга заедно със спътниците си.

„Моите защитници“ – помисли си той. Или той беше техен защитник? Започна да ръми леко, дъждът мазнееше по кожата. В далечината проблесна червена светкавица – ивица светлина, запътена нанякъде. Поставен в средата на групата, между капитан Уолш и приятелите си, Итън влезе в осветения участък от мола и сред група любопитни зяпачи – всички слаби и изтощени от неспирната война – осъзна, че се е впуснал в пътешествие в непознати земи, което на всяка цена трябваше да завърши.

* * *

– Виждам го – заяви майорът.

Гледаше една от картите на отворения на бюрото пред него атлас. Вдигна поглед към Итън, Оливия, Джей Ди и капитан Уолш. Раната на носа на Дейв беше почистена, дезинфекцирана и превързана. Изкълченият глезен на Джей Ди беше пристегнат с плътна марля и болката – намалена с две таблетки тилонол. Захранването на осветлението в сградата идваше от аварийните генератори на търговския център и няколко слънчеви батерии, намерени от войниците, докато се окопаваха тук, след като мъглявите и горгоните бяха разрушили по-голямата част от Денвър преди около година. Настолната лампа на майор Флеминг озаряваше с езеро от светлина Юта, но майорът не изглеждаше по-просветлен.

Беше висок, широкоплещест и все едно роден за военна служба. Беше изгубил доста килограми през последната година, но загубата само го бе направила още по-корав, както бе станало и с мъжете и жените под негово командване. Беше плешив, но щателно избръснат, с чифт гъсти кафяви вежди и стоманено сиви очи под очилата с телени рамки. Беше на четиридесет и две, но мрежата врязани в лицето му дълбоки бръчки го състаряваше с поне десетилетие.

– Значи нямаш представа какво има там? – обърна се той към Итън.
– Всъщност не знаеш дори дали там има *нещо*.

– Не, сър – отвърна кротко момчето.

– *Какво?* – Рей Флеминг от едно време не обичаше да му говорят ти-чичко – харесваше да чува и да бъде чуван.

– Не, сър, нямам – отвърна Итън, – но вярвам, че трябва да отида там. Това е всичко, което мога да кажа.

– Взе ли кръвна проба? – обърна се майорът към д-р Хернандес, който стоеше в ъгъла.

– Да, сър. Нормална е, група А положителна. Дробовете му са добре, сърцето му е във форма, кръвното му налягане също е в норма. Във всяко друго отношение е нормално четиринайсет-петнайсетгодишно момче.

– Някой от групата да се е провалил на изпитанието?

– Нито един.

Итън изсумтя толкова тихо, че никой не го чу. Е, поне горгоните бяха усъвършенствали маскировката си. Бяха създали изкуствена кръв и органи, които можеха да минат за човешки. Бяха създали свой собствен „Видим човек“ в реални размери, само че видим само за него. Зачуди се колко ли души са били разпорили с хирургическите инструменти горгоните, преди да докарат точния химически състав.

– Ако разполагах с по-святна лаборатория, можех да се справя и по-добре – додаде докторът като продължение вероятно на постоянен спор помежду им. – Налага се да се оправям с...

– ... каквото има под ръка, знам, че е така – довърши вместо него Флеминг. Втренчи в Итън суровия си и предпазлив поглед. – Казваш, че си убил горгон без оръжие. Как по-точно?

– Пожелах си да изчезне. Взриви се на парченца.

– Тази версия не ми допада. Нека чуем обяснение, което има смисъл.

Дейв внезапно се пресегна и дръпна ризата на хлапето, за да разкрие четирите странни символа, изникнали от тъмната му синина. Флеминг вече ги беше видял, но биячът искаше да му напомни съществуването им.

– А това има ли обяснение? Някаква логика, а? Както казах, той предизвика земетресение. Така че... убиване на горгон без оръжия... да, вярвам, че е възможно!

Той остави ризата на Итън да се свлече отново надолу, за което младежът бе благодарен, понеже все още не успяваше да си обясни чудноватата странност, която го променяше. Макар да запазваше привидно спокойствие, дълбоко в себе си представляваше треперещо от ужас кълбо нерви.

– Всички ли вярвате в това обяснение? – Майорът вдигна вежди и зачака.

– Аз вярвам – обади се Оливия. – Да, *знам*, че вярвам.

Джей Ди се усмихна кисело на майора. Облегна се на патерицата си и заяви:

– Смятам, че Итън не е нито горгон, нито мъгляв, нито пък тяхно творение. Мисля, че навремето е бил момче, но вече е нещо *повече*. Смятам, че онова, което е... в което се превръща... е нещо различно.

– Обясни.

– Ще ми се да *можеш*, сър. Състоянието на Итън вече противорече на цялата човешка медицина, когато го *намерихме*. Сега... с тези симптоми, които ми приличат на древни руни... може би нордически, не съм сигурен... вече не разполагам с обяснения.

– Много успокоително.

– Вярвам – продължи Джей Ди с по-уверен глас, – че Итън е призван да иде до онзи връх. И вярвам, сър, че трябва да се доверим на онова, което го зове натам.

Пронизващият поглед на майора отново се спря върху Итън.

– Имаш ли *най-малка* представа защо би бил... – той се поколеба, опитвайки се да избере подходящите думи – привлечен да отидеш на онова място?

– Имам известна представа – отвърна Итън. – Смятам, че има нещо общо със спирането на тази война.

– О... значи *ти* можеш да спреш войната? – Флеминг стрелна с кос поглед капитан Уолш. – Едно хлапе може да прекрати война между извънземни, сражаващи се за...

– ... границата – уточни Итън. – Това е, за което се сражават. Границата между онова, което вярват, че притежават. И не съм сигурен дали точно *аз* мога да спра войната, или не, но... – не му беше лесно да изрече следващата част, но се бе опитвал да го формулира още от напускането на „Пантър Ридж“ и знаеше, че маскираният горгон и човекът Къшман го преследват. Продължи. – Но може би онова, в което се *превърщам*, ще успее.

Флеминг помълча известно време. Отново огледа картата, преценяващо се втренчи за дълго време в момчето, а накрая отново сведе поглед към атласа.

– Доста път има дотам. Щом веднъж напуснеш Междушатска 70, пътищата в онези планини са лоши. Ако от магистралата е останало нещо... – той сви юмрук и тупна леко по планината на картата, сякаш почукваше на тайна врата, която само Итън Гейнс можеше да отвори. – Значи искате да продължите пътуването си с онзи училищен автобус, правилно ли обяснявам?

– Да – отвърна Оливия.

– Кой потегля?

– Всички ние – уточни Дейв. – Обсъдихме го и се споразумяхме помежду си.

– И ти ли, докторе? – Флеминг стрелна Джей Ди с поглед. – С този глезен?

– И аз също – отвърна Джон Дъглас. – С все повредения глезен.

– Брей – коментира майорът. Свали си очилата и прекара известно време в бърсане на стъклата с бяла кърпичка, преди да си ги сложи отново и да продължи. – Не мога да ви заделя от войниците си. Тук си имаме свои задачи. Автобусът ви е понесъл известни щети, така ли е?

– Пострада малко – призна Дейв.

– Можем да го ремонтираме, както и да направим някои подобрения. Как смятате да го зареждате? Ние самите сме доста зле, не знам дали ще можем да ви отсипем гориво.

– Ще се справим. Ще търсим дизелови цистерни по бензиностанциите по пътя и ще си изтегляме оттам.

– Разполагате ли с нужните инструменти? А с туби?

– Би ни свършил работа по-дълъг маркуч, да речем дванайсет фута.

Майорът кимна.

– Можем да ви осигурим такъв. Автобусът ви ще хаби доста гориво по онези склонове. Знаете го, нали?

– Знаем – отвърна Дейв. – Вижте, майоре... налага ми се да поспя малко. Всички сме уморени до смърт. Може ли да полегнем някъде наоколо? – вече бяха преминали през процедурата по обиска и сега нуждата от сън направо го събаряше. – Може ли да ни настаните всички заедно?

– Разполагаме с допълнителни спални чували, но непременно трябва да хапнете нещо, преди да легнете.

– Първо да поспим – отвърна Дейв и останалите закимаха в съгласие.

С изключение на Итън, който имаше работа за вършене.

– Добре. Капитан Уолш, намерете на тези хора място да се разположат. Господин Маккейн, нали нямате против да поставя охрана на младия ви господин за през нощта?

Това беше заповед и не подлежеше на обсъждане.

– Няма проблеми.

Итън не каза нищо – не можеше да очаква друг изход от ситуацията.

– Добре тогава. Поне пийнете малко вода. Има хляб и супа в столовата, ако си промените намеренията – майорът си погледна часовника. – Ще е отворена още час. Капитане, сега ти отговаряш за тях. Намери кой да остане на стража. Всички сте свободни... освен теб, Карлос. Остани да се навърташ наоколо още малко.

Когато капитан Уолш изведе групата, майорът сплете пръсти и се втрени през сиянието на настолната лампа към Карлос Хернандес.

– Честен отговор. Аз ли съм лудият, или те?

– Сър?

– Искам да вярвам – каза Флеминг. – Мили Боже... как *искам* да вярвам!

Той въздъхна със звук, който му напомни за полъх край гроб, но може би... *може би*... този полъх носеше семената на надеждата и те щяха да попаднат и да се вкоренят на плодородна почва. „Границата – беше казало хлапето. – Ето за това се сражават.“ Важното беше... че звучеше някак си правилно. Флеминг му вярваше. И само нещо, което не идваше от този свят, би могло да знае подобен факт.

– Имаш пациенти, които се нуждаят от грижи. Очаква те дълга нощ.

– Да, сър – каза докторът и излезе от кабинета.

Флеминг поседя известно време, втречен във въпросната забележителност на картата на Юта. След още няколко минути изключи настолната лампа с длан, която никой друг не видя да потреперва. След два часа изключваха светлините навсякъде с изключение на болницата, разположена в някогашния магазин на „Гап“, и тогава молът щеше да бъде обхождан от войници с фенерчета. Поседя в тъмното, замислен какъв е бил родният му град Сиатъл и в що за руина се беше превърнал днес. Предполагаше, че и останалата част от света е в същото състояние и как изобщо би могла да се върне към някогашното си положение? Без връзка с никого навън нямаше и начин да се узнае. Дали всички ядрени електроцентрали са били изключени по правилата, или няколко от тях са били изоставени и са се стопили, без хора да контролират охлаждането им? Ами стотиците хиляди – милиони? – „изроди“, както ги наричаше капитан Уолш, търчащи на свобода сред руините на градовете? Дори ако войната приключеше, какво щеше да стане с тях?

А и дали съдбата на Земята зависеше от хлапето, стояло допреди малко пред него?

Ако обаче... ако все пак беше възможно... то майор Флеминг нямаше да бъде човекът, застанал на пътя му.

За тази работа и бездруго имаше достатъчно алчни и хищни твари.

Деветнадесет

Итън откри, че и до тоалетната не може да иде, без войникът да върви по петите му. Нямаше течаша вода, така че в облицованата със зелени плочки баня между някогашно „Абъркромби“ и „Американски орел“ вместо писоари стояха алуминиеви кофи и черни пликове за боклук – вместо тоалетни чинии. Вонеше до небесата, но поне имаше тоалетна хартия. Войникът отклони очи, докато Итън си вършеше работата, но когато приключи, младият редник отново го зяпаеше неотклонно.

Лампите в тази част на мола още светеха и генераторите работеха. Множество хора обитаваха палатки, нарове и спални чували. Тук-там играеха на карти или домино, четяха, говореха или се молеха, а някои просто лежаха и се вираха спяпо в стените или в тавана. Дечица се забавляваха с играчки, взети от „Лърнинг сентър“ или „Дисни Стор“. Както и в „Пантър Ридж“, тук бяха събрани хора от всички възрасти и поне на пръв поглед – от всякакви раси: същинска топилня в тази „Земя, която е била на изобилието“²². Изглеждаше, че молът е бил разграбен в първите дни на войната, понеже някои от прозорците бяха разбити отвън и всички магазини за дрехи и обувки представляваха празни дупки – дори манекените бяха съблечени до голо.

Итън забави ход. Войникът крачеше точно зад него.

– Само минутка – каза му, след като видя когото търсеше.

Подмина пресъхналия фонтан и се изправи пред горгона, Джеф Къшман и ниския плешивко. Двата счупени пръста на Къшман бяха шинирани с дръжки от близалки и омотан върху тях лейкопласт. Той вече беше определил мястото си и се беше пхнал в спалния си чувал. Горгонът стоеше до своя, все още навит, сякаш възнамеряваше да стърчи цяла нощ, а плешивкото седеше на пода със свалени обувки, разтриваше стъпалата си и се мръщеше.

Войникът, разбира се, следваше Итън по петите, но той знаеше, че няма как да го избегне. От спалния си чувал Къшман му отправи замъглен поглед. Горгонът завъртя глава и втренчи в него непроницаемите си очи. Плешивкото не му обърна внимание, дотолкова беше съсредоточен върху двата си проблема.

22. Парафраза на „Земя на изобилието“, както Америка е била наричана още от времето на първите преселници.

– Вие добре ли сте, хора? – попита Итън. И преди някой да успее да му отговори, се обърна към горгона: – Не знаеш ли как се ползва спален чувал?

– Естествено, че знае – отвърна Къшман. – Просто го постели някъде, Джак. Точно там е чудесно място.

Горгонът се подчини, движеше се бавно и сковано, сякаш смазките на ставите му бяха започнали да изсъхват.

– Джак, а? – повтори Итън. – Колко забавно, хич не ми прилича на Джак²³.

– Не ти ли е време да поспиш, хлапе? – усмихна му се Джеферсън Джерико без особен ентузиазъм. – Това *истинското* ти име ли е?

– Достатъчно истинско. Дейв ми каза, че тримата идвате от Денвър. Така ли е?

– Точно така, синко.

– Тогава как сте минали покрай сиваците?

– Извадихме късмет – Джеферсън вече беше разпитал Джоуъл Шустър какво са представлявали тези ужасии. В Ню Йорк нямаше такива чудовища, а близостта до тварите му беше придала допълнителна решителност, ако изобщо имаше нужда от повече. – Не видяхме нито един.

– Капитан Уолш каза, че тук имало хиляди. Сигурно сте извадили *голям* късмет.

– Аха – Джеферсън проследи как Воуп открива начина да разгъне и разкопчае спалния чувал. Чудеше се дали горгонът изобщо има нужда от сън. Вярно беше обаче, че много бързо усвоява имитирането на човешките привички.

– Значи, всички издържаха кръвния тест... – продължи Итън. Опита се да проучи ума на Къшман със сребърната ръка, но ярката синя сфера отново не позволи да бъде пробита. – Това е чудесно. Не ща и да си представям, че може да сме пътували с извънземни в човешка кожа.

– И аз така. Би било много обезпокоително, нали? Слушай... Итън... наистина съм уморен, ясно? Нека поговорим утре, трябва да поспя малко – Джеферсън забеляза, че – браво на Воуп! – не последва реакция нито от него, нито от страна на Раткоф. Но си помисли: „Итън знае“.

Въпросът беше, ако момчето знае истината за тях, защо не предприемаше нищо? Колкото се може по-внимателно вдигна с една ръка ципа на спалния си чувал. Каза:

23. Джак (от англ. *Jack*) – игра на думи с името (умалително от Джон), което в ролята си на съществително се използва за обобщение на „човек“.

– Лека нощ!

Намести се по-удобно и с благодарност затвори очи срещу лампите на тавана, до угасването на които все още оставаше поне час. Щеше да има друга възможност да спипа момчето по-нататък, каза си, но в момента обезболяващите го приспиваха.

– Лека нощ, господин Къшман – пожела му Итън и заедно с войника по петите си се върна в онази част от мола, където се бяха разположили Оливия, Дейв и Джей Ди.

Дейв вече беше заспал, когато Итън обяви пред войника разходката си до тоалетната, а Оливия също се унасяше. Почти беше стигнал до тях, когато някой го хвана за дясната ръка.

Обърна се и се изправи срещу Ники. Войникът също спря и понеже беше чувствителен тип, отстъпи няколко крачки, за да им предостави малко повече от безценното уединение.

– Здравсти – каза Итън.

– Здравсти! – Превръзката на окото на Ники блещукаше под светлината на лампите. – Намери ли място?

– Аха, ето дам съм. Ти?

– Ей там. Не е далеч.

Той кимна.

– Хубаво е да сме в безопасност тази вечер.

– Аха. Успя ли да хапнеш?

– Донесоха ми няколко филии хляб и кутийка „Спрайт“. За момента това ми е напълно достатъчно.

Продуктите достави пратеник на капитан Уолш.

Известно време Ники помълча. Момчето проверяваше как са хората им, които се настаняваха за нощен отдих заедно с децата си. След това Ники отбеляза:

– Лоша работа... това, което се случи с господин Рууса. Стоях практически до него. Беше доста свестен тип. Лоша работа, нали?

– Да – отвърна Итън. – Много лоша.

– Смяташ ли, че ще дойдат насам тази нощ?

Той долови страх в гласа ѝ. Ники изглеждаше преbledняла и притеснена, и може би се крепеше само на косъм.

– Не смятам – отвърна Итън. – Не, сигурно няма да дойдат.

– Да, и аз така мисля – тя като че ли се отпусна леко заради увереността в гласа му. – Струва ми се, че ако *някой* знаеше за това, ти щеше да си човекът.

Изобщо не му се искаше да се задълбава в този коментар, който определено се занимаваше с природата му – поне в нейните очи – на отчасти извънземен. Внезапно обаче му хрумна нова идея, която трябваше да провери. Каза:

– Ще дойдеш ли с мен само за момент? Нека се отдалечим от всички тези хора.

– Защо?

– Искам да ти покажа нещо и да ти задам един въпрос. Ще отнеме само минута. Става ли?

Ники се поколеба. Прехвърли поглед от него към войника и после обратно.

– Ами не знам, Итън. Къде ще идем?

– В някоя тоалетна. Просто минутка ми трябва.

– Няма начин – отвърна войникът. – Вече си използва тоалетната квота.

На Итън му стигаше толкова. Стрелна войника с поглед, способен да топи и желязо.

– Слушай, знам, че си вършиш работата, но трябва да задам на това момиче въпрос на толкова уединено място, колкото може да се намери наоколо. Може да влезеш и да стоиш вътре, ако ти се иска, но въпреки това ще го направя. Гръмни ме, щом така трябва! – Гневът му се надигна. – Не ми пука!

След това хвана момичето за лакътя и го поведе обратно към тоалетната. За учудване на Итън, Ники го остави да я води. Войникът се нахрани да каже още нещо, но затвори уста и ги последва плътно по петите.

В тоалетната, която не се отличаваше с приятно ухание, и с войника, застанал на известно разстояние, за да им осигури пожеланото от Итън уединение, младежът каза на Ники:

– Пригответи се. Става ли?

– За какво да се готвя?

– За *това* – той вдигна ризата си и ѝ показа четирите изпъкнали символа.

Тя изпъшка тихо, отстъпи няколко крачки и в течение на няколко секунди зяпаше белезите, без да проговори. След това замаяно, но с истинско страхопочитание каза:

– *Яко!*

– Просто се появиха – обясни Итън. – В автобуса ме сърбеше, сигурно тогава са изпъкнали. Но ми се щеше да те попитам... нали каза, че приятелят ти учел за татуист, а?

– Аха.

– Предполагам, че си виждала разни негови книги за татуировките и подобни? Някога да ти е попадало подобно нещо?

– Ами... *май* да. Помня как ми показваше... стари шрифтове, сещаш се. Наистина древни. Така, де. Някакви *подобни*, не съм съвсем сигурна. Това ей тук... прилича на Я.

Войникът се помъчи да пристъпи по-наблизо и да надзърне. Итън отпусна ризата си и скри синините. Заяви:

– Не ме боли. Но буквите са изпъкнали, почти като жигосани...

Имаше чувството, че черупката му се разчупва и се притесни, че ако това се случи, ще се разпадне на парчета право пред Ники и охраната си. Беше в състояние само да се вира в пода, докато успее да отърси усещането, и отново да се овладее. Не без горчивина попита:

– Вече съм изрод от висока класа, а?

– Предполагам, че Оливия и останалите знаят за това? То ли е причината да ходиш с охрана?

– Аха.

– Съжалявам – промърмори Ники. – Ще ми се да можех да ти помогна повече!

– Няма нищо – Итън сви рамене. – Така, де... животът е такъв, какъвто е, нали? Поне така обичаше да ми казва мама, щом се разочаровах от нещо...

Внезапно се сепна, понеже си спомняше точно този момент... гласът на майка му да изрича: „Такъв, какъвто е“. И тя беше ли споменала името му, когато го казваше? Да, определено. Беше толкова близо... толкова близо... и същевременно тъй далеч! Тихо и задавено каза:

– Ники! Не знам в какво се превръщам, но ти се кълна – заклевам се! – че преди съм бил най-обикновено хлапе. Човек *съм*. Бях такъв, искам да кажа. Сега... какъв съм аз? – Усети как болката изскача от него и влиза в момичето.

Ники пристъпи напред.

Опря пръст в устните му.

Каза:

– Ще откриеш истината. Не се оставяй да те смаже, Итън. Вярвам поне в едно... какъвто и да си, ти си на *наша* страна.

Той кимна. Когато Ники отдръпна пръста си, още го усещаше да пари на устните му.

– Свършихме ли със срещата? – поинтересува се войникът.

– Свършихме – отвърна Итън, макар да му се искаше да поговори още с Ники, да я опознае... наистина... но се сети за почернелите си синини и сребърните татуировки и че цялата тази странност не би накарала хората да изпитват нежни чувства към него.

– Марш оттук тогава! – нареди войникът.

Подчиниха му се. Навън, в мола, Итън придружи Ники до мястото, където беше опънала спалния си чувал. Пожела й лека нощ и след това се върна при своята групичка. Дейв и Оливия вече бяха в света на сънищата; потънал в мисли, Джей Ди се взираше в тавана, но клепачите му натежаваха. Итън пропълзя в своя чувал, стрелвайки с последен поглед ъгълчето, където се бяха настанили горгонът, Къшман и плешивият тип. Охраната му зае място наблизо, облегна се на стената и гушна пушката си. На колана си имаше фенерче, което през нощта щеше да използва многократно, за да проверява повереника си.

По покрива зачука дъжд – трясъкът се разнесе из целия мол. Звучеше така, все едно са затворени в капана на гигантски басов барабан. Очите на Итън бяха започнали да се затварят, но преди да потъне изцяло в сън, някакъв механизъм в него се задейства и също застана на стража, така че незабавно да разбере, ако по време на състоянието на сън наблизо се приближи някаква опасност.

Унасяше се. Отново се запита... защо да не каже на Дейв или Оливия, или на Джей Ди, или на капитан Уолш и майор Флеминг каквото знае за истинската същност на горгона и за синята сфера, която защитава съзнанието на Къшман. Не че нямаше да му повярват. Тогава... защо?

Знаеше причината.

Щом бяха дошли да го търсят, значи имаха поне някаква представа какво е или поне какво би могъл да стане. Ако ги разкриеше пред някого, щеше да изпусне шансовете си да узнае истината. Плюс това могъщото змийско присъствие, което усещаше скрито в Джак Горгона, можеше да доведе до жертви. Итън си каза, че все още не бива да споменава за това пред никого, дори и само заради безопасността на спътниците си. Но можеше да се справи с горгона – сигурен беше, че ще успее. Не се боеше от твартата и разбираше, че Джак Горгона го знае.

Така че... щеше да чака. Да почака и да види какво ще стане утре.

Дъждът почукваше равномерно. Клепачите на Итън се затвориха. След известно време някой с мегафон обяви изгасването на лампите и вътрешността на мола потъна в мрак. Фенерчетата на патрулиращите войници танцуваха насам-натам по спящите бежанци, преживели безброй дни и нощи на извънземна война, и също като оцелелите след всяка

друга война някои от тях викаха и стенеха, и плачеха в неспокойния си сън, докато Земята се въртеше напът към поредното утро.

* * *

Зората на бурния ден още не бе пукнала напълно, когато Итън усети алармите му да се задействат. Тялото го засърбя и умът му подсказа „Събуди се и защити!“. Пробуди се напълно почти мигновено и на границата да отвори очи му се стори, че си спомня момче, което обича да се гушне в леглото и да спи до късно събота сутрин, докато майка му го примамва на закуска с гофрети и бекон.

Това момче почти бе изчезнало.

Дъждът все още се лееше върху покрива. Изтътна гръмотевица – истинска, не плод на извънземни оръжия. Итън обаче знаеше, че извънземното присъствие е съвсем наблизо и това усещане за тревога не бе породено от чернобрадия горгон, Джеф Къшман или нисичкия плешивко. И други от спящите започваха да се размърдват, но не разтревожени като момчето. Пазачът му седеше с кръстосани крака на пода до стената, с облежната до себе си пушка. Беше буден или току-що събуден – надали – или пък цяла нощ беше наблюдавал Итън и от време на време го беше проверявал с фенерчето си, какъвто вероятно беше случаят.

Итън чу пукането на радиостанции и покрай спящите, напът към главния вход на мола, се втурнаха неколцина войници. Несвойственото им поведение на свой ред вдигна на крак още от лагеруващите и те взеха да събуждат членовете на семействата си и приятелите. Един войник изтърча по разчистената от спални чували и палатки пътека от другата страна на коридора – говореше по радиостанцията си твърде неясно, но с извънредно напрегнат глас. Пазачът на Итън се изправи – изглежда се разкъсваше между задачата си тук и копнежа си да отиде да провери какво става. Включи собствената си радиостанция, която беше окачена на колана му.

– Крис, там ли си? Какво става?

И Дейв се пробуждаше. Разкопча спалния си чувал и се протегна толкова силно, че ставите му изпукаха. След това осъзна, че има раздвижване и замаяно се огледа, все още незадоволил напълно нуждата си от сън. Оливия също започна да се размърдва.

– Какво има? – обърна се Дейв към Итън, който поклати глава.

Войникът изслуша приятеля си, а след това каза на момчето:

– Свалят ме от дежурство. Нещо става навън.

– Какво има? – попита Дейв, пресягайки се за шапката си. Косата му стърчеше като бодли на таралеж.

– Не знам засега. Вие всички останете тук! – с тези думи войникът се отдалечи.

– Как ли пък не съм *останал* тук! – Дейв си надяна шапката и ботушите и се изправи.

Имаше и други, заинтригувани от неизвестното и упътили се към изхода. Оливия вече се измъкваше от спалния си чувал и Джей Ди се обади с дрезгав от съня глас:

– Какво не е наред? Какво става?

– Отивам да проверя.

Итън видя Къшман, Джек Горгона и плешивкото да се присъединяват към тълпата, която ги подминаваше. Къшман го стрелна с поглед, сякаш да си отбележи къде се намира, и след това продължи нататък. Момчето седеше, вгледано в човешкия поток. Видя майки, стиснали деца; тийнейджъри – така натоварени, че се бяха състарили преждевременно далеч отвъд годините си; мъже, навярно изгубили целите си семейства; орфани и отслабнали от глад и мъка жени; старци, които се бореха за живот. Възрастен господин помагаше на старица с проходилка, а около тях се суетеше младеж на около шестнадесет години. Появи се мъж с дълга сива коса и брада, приличащ на страдащ светец. Преждевременно състарила се дама, която сигурно беше в началото на трийсетте, водеше за ръчица малко момиченце и притискаше бебе към гърдите си. Чернокож с превръзка, покриваща половината му лице, се олюля покрай седящите, за ръка го дърпаше слаб младеж, който го подканваше напред с тих, търпелив глас.

„Бежанци“ – помисли си Итън. Какво ли подклаждаше волята им за живот за още ден или час, или минута? Защо не бяха напуснали вече тази земя със собствени сили, както бяха сторили мнозина в „Пантър Ридж“? Вяра в какво ги караше да се борят, колкото и мъчителна да беше борбата? Мнозина се бяха предали, сблъсвайки се с пълна безнадеждност по тяхно мнение, но мнозина бяха останали, вкопчени в някаква доза надежда, колкото и фантастична да изглеждаше.

Той уважаваше всички тези хора. Тези човеци, които не се отказваха от борбата и в най-тъмния от всички часове. Те искаха да живеят и се стремяха да изкопчат поне някакви останки от живот от вихрецата се битка на древни врагове. Заслужаваха шанса да продължат напред без сенките на мъглявите и горгоните да ги смазват, каза си Итън. Бяха пре-

живели много и ужасни страдания, те и човечеството по света, а сега заслужаваха свобода.

Момчето стана.

– Идвам с теб! – заяви Джей Ди, след като успя да се надигне с помощта на винкела патерица, и Дейв и Итън му помогнаха да стъпи на крака.

Оливия изглеждаше замаяна от неспокойния сън, имаше тъмни кръгове под очите и Итън се приближи до нея, за да се убеди, че не е рухнала душевно, понеже изглеждаше ужасно крехка и нестабилна, но тя каза:

– Добре съм. Просто ме подръж за ръката, става ли?

– Непременно – обеща той.

Проправиха си път през нарастващата тъпна до входа на мола, където войниците се опитваха да въведат ред и се проваляха безславно. До стъклените витрини беше пълно с хора, които ръкомахаха и сочеха нещо, което сякаш се намираше високо в тъмното, окъпано от дъжда небе. Итън пусна ръката на Оливия и си проправи път до предните редици, като заобиколи по-отдалеч Къшман и другите двама, които стояха наблизко и също зяпаха през стъклото. Капитан Уолш беше там, говореше с някого по радиостанцията си и Итън тъкмо се канеше да попита какво става, когато и самият той видя причината за вълненията.

Над паркинга висеше сфера от бляскави огнени пламъци, около пет фута в диаметър. Право пред очите на момчето от нея се разлетяха червени светкавици и се пръснаха във всички посоки на разстояние десет-двайсет фута. Макар дъждът все още да плискаше, сферата гореше ярко.

– Имаш ли представа какво е това? – попита капитанът Итън, като свали за момент радиостанцията.

– Знам, че е на мъглявите.

– Защо така мислиш?

– Червено и синьо. Оръжията на мъглявите излъчват червени пламъци, тези на горгоните – сини. Различни форми на енергия използват.

– Това чудо седи на едно място вече петнайсетина минути – Уолш се вторачи в момчето. – Други идеи да имаш? Майорът е отвън с разузнавателен отряд. Би се заинтересувал от мнението ти.

Итън имаше една идея, но как му хрумна тя, си оставаше загадка. Просто... я знаеше.

– Разузнавателна мисия – каза, загледан в сферата, – точно така. Затова е тук. Намерило е нещо и докладва обратно там, където е разположен командният им център.

– Какво е намерило? *Нас* ли? – капитанът не се поколеба, а кресна на друга двойка войници: – Изтеглете тези хора назад! Махнете ги от витрините!

– Чухте капитана! Хайде, всички назад! Размърдайте се!

– Не, не нас – отвърна Итън, усетил, че Дейв идва да застане до него.

– Какво?

– Не му пука за нас. Намерило е... – за малко да се изтърве: „Горгон“. Но знаеше, че това е истината. Мъглявите бяха пратили своя собствена разузнавателна единица, която да претърси руините на Денвър за врага, и в този мол бяха открили един в човешка маскировка, който се наричаше Джак.

– Какво са намерили? – попита отново капитан Уолш.

Внезапно изпод дъжда се появили тъмни силуети и майор Флеминг нахлу през вратата с четирима други войници, всички надянали дъждобрани с качулки и мокри до кости.

– Разкарайте цивилните отгук! – почти се разкрещя Флеминг на капитана. Беше пребледнял и напрегнат. – Всички да се махат от стъклата *незабавно!*

– Назад! Всички назад! – развика се друг от войниците. Използваше прихванатата си напречно пушка за инструмент, с който да избуца неколцина души от витрините, но натискът на тълпата бе прекалено голям.

Дейв прихвана Итън за лакътя.

– Хайде да се...

Момчето видя нещо да се задава през дъжда. Стомахът му се върза на възел, понеже, въпреки че нещото напредваше много бързо, му се стори, че разпознава какво е.

– Дойдоха – чу се да казва и майор Флеминг се обърна трескаво да погледне към паркинга, присвил очи срещу сиянието на сферата.

Тънко черно торпедо с дължина към двацет фута заора в асфалта вляво от сферата. Във въздуха литнаха парчета бетон. Второ торпедо долетя и удари на около десет фута от първото, като си изкопа цял назъбен кратер. Трето и четвърто торпедо се стрелнаха и удариха в паркинга толкова близо до вратите на мола, че избитите от тях късове се посипаха по стъклата и принудиха тълпата да отстъпи с викове и писъци.

– Мамка му! – извика майорът. – Какво...

Така и не успя да довърши възклицанието си, защото в следващия миг изпод дъжда изникнаха четири тънкокраки, лъскави, черни паякоформи, всяка с размера на пикап. От наблюдателните кули напразно ги обстрелваха с картечниците. Паяците се втурнаха към входната врата и

я изкъртиха още докато струпаните зяпачи се ориентират и се обърнат да побегнат. Дейв дръпна Итън със себе си, почти вдигайки момчето под мишница. Майорът и капитанът бяха извадили пистолетите си и войниците трескаво отстъпваха заднешком, без да спират да стрелят колкото им стигат сили. Куршумите не нанасяха никакви щети на мъглявите паяци. Ноктите на краката им оставяха драскотини по плочките, а множеството редове остри зъби в алените цепки на устите им търсеха месо – ако не горгонско, то човешко, защото сега всички бяха оставени на милостта на мъглявите.

Което, както Итън осъзна, докато Дейв го изтегляше, не беше никаква милост.

– Пусни ме! – каза и почти веднага успя да се измъкне от хватката на приятеля си, стъпи здраво и спря пред паяците, които щъкаха напред.

– Хайде! Не се дръж като глупак! – извика Дейв и продължи да се мъчи да го издърпа след себе си, но Итън отказа да помръдне.

Войниците още стреляха, хабейки пълнител след пълнител, и момчето забеляза, че преди куршумите да успеят да улучат, от съществата изскачат искрици в червено и или изгарят, или изпаряват оловните топчета. Мъглявите паяци бяха снабдени с персонални силови полета.

Две от тварите почти го бяха достигнали сред отстъпващата тълпа и войниците. Дейв се опита да го вдигне, но момчето се пребори да се освободи и сега на бяча също му се налагаше да отстъпи, тъй като си беше сигурна смърт да остане на това място. Итън си припомни, че подобни твари бяха изяли горгонски кораб, както и предположението си, че ноктите и зъбите са способни да прорежат цимент и метал. Чу Оливия да пищи името му и внезапно от едната му страна се озова майор Флеминг, който стреляше с 45-калибровия, а от другата му страна капитан Уолш също натискаше бясно спусъка, но червените искрици проблясваха и подскачаха и чудовищата нямаха удържане.

Итън се стегна и протегна дясната си ръка с длан, насочена към най-близкия паяк. Сам си беше оръжие, своя собствена разрушителна мощ и сега, изпитал нужда да унищожи тези твари, усети могъща сила да се размърдва и надига от тайното си място, въпрос само на секунди, преди самият той, както си каза, да избухне в пламнали кървави късове.

Въздухът помежду им се разтрепери, като че подложен на чудовищна горещина. Рояк от хиляди горящи стършели се изстреля от дланта му и удари паяка, в който се целеше; може би никой друг не беше в състояние да види това, но за Итън струята смъртоносна енергия бе очевидна.

Всички стършели бяха изпепелени от силовото поле на тварта, преди поне един от тях да успее да проникне, и Итън осъзна, че все още не е достатъчно силен да убие тези чудовища.

Вече се стоварваха върху му. Майорът изпразни пълнителя си, хвана момчето за яката на ризата и го задърпа встрани, а капитан Уолш продължи да стреля, прикривайки отстъплението им.

В тълпата зад тях Бърт Раткоф усети чудовищна болка да се надига около кръста му и да циркулира през ръцете и краката му. Изплака в агония, болката изби сълзи в очите му. Внезапно се видя как крачи по „Пето авеню“ от предишния си живот: щастлив, че е жив, със съпругата си до себе си, със сина им – жив, здрав и следващ за застраховател, и почти веднага човешкото същество, представлявало някога Бърт Раткоф, изчезна, а мястото му зае създадено от горгоните оръжие.

Тялото му избухна в сини пламъци. То се разрасна, а горящите в синьо дрехи се разхвърчаха наоколо и съседите му в тълпата пищяха и се опитваха да се отдалечат от слабата фигура, която нарастваше до размери от седем... осем... девет... десет фута височина.

Пламтящият безличен великан закричи напред, докато Итън, майор Флеминг и капитан Уолш се оттегляха, застана недалеч от тях и започна да мятат от огнените си ръце сини сфери, които се взривяваха върху силовото поле на мъглявите паяци, избивайки високо във въздуха сини и червени искри. Един от паяците падна победен, пламна в синьо и още докато цвърчеше, започна да се върти бясно около оста си – може би от агония и паника – а трите други го подминаха.

Итън се спря наместо и отърси вкопчената в рамото си ръка на майора. Опита отново, призовавайки мощ от кладенец, който знаеше, че е пълен, но който го ужасяваше със страховитите си дълбини. Да, но му беше подръка при нужда, а сега се нуждаеше от него. По лицето му веднага изби пот. Усети прилива на бурята в себе си. От пръстите или от дланта на ръката му – вероятно дори от цялото му тяло, не беше съвсем сигурен – блъвнаха хиляди мънички, огнени куршумоподобни торпеда и както му се стори, орляк ярки сребърни светкавици. Силовото поле около паяка, в който се целеше, блесна сигурно хиляда пъти в рамките на две секунди... и после поддаде. Както тварта крачеше по плочките през останките на „Бруукстоун“ и „Фуут Локър“, така внезапно избухна на черни късове, които се размазаха в стените, пръскайки абаносова течност.

Горящият син гигант бе израсъл до дванайсет фута височина – слаб като молив – и мяташе покрай Итън горящи сфери към останалите два паяка. Докато се стрелкаха покрай него с беззвучна скорост, момчето не

долавяше да излъчват топлина, но усети как цялото настръхва. Една от сферите пропусна паешката си мишена и проби дупка с разтопени, втечени краища в бетонената стена до железарията „Билд-а-биър“, а втора, трета и четвърта изцвърчаха в силовото поле на твартата, но петата го проби и подпали чудовището в сини пламъци. Първият ударен паяк се бе срутил в черна локва и издаваше слабо цък-цък като машинария, която полека спира.

Четвъртият паяк запълзя към Итън и в същото време през стените започнаха да се материализират мъгляви войници.

– Назад! Отстъпвайте! – крещеше на хората си майор Флеминг.

Нямаше нужда да повтаря заповедта. Капитан Уолш беше паднала на едно коляно и изпразваше поредния пълнител в мъгълните войници, но и те изпепеляваха куршумите ѝ като паяците. Итън с усилие на волята изстреля поредния изблик концентрирана енергия, която отново може би идваше от центъра на тялото му, но беше насочена към мишената от ръката му. Сърцето му препускаше до спукване и изливаше цяло цунами от горещина, въздухът между него и паякоформата се разлиля и в силовото поле на твартата се забиха още няколко хиляди горящи куршума и сребърни копия от светлина. В същия момент една от сините сфери на гиганта проби защитата и дузина или повече от горящите торпеда на Итън улучиха целта и щом червената паст се отвори да погълне главата на момчето, чудовището избухна в сини пламъци и се взриви на парчета.

Осем безлики мъгляви войници изникнаха от стените. Като един стреляха с месестите си черни оръжия по синия гигант, който някога бе представлявал човешко същество. Четиринадесет сфери от нажежен бял пламък удариха дванайсетфувовия силует едновременно, а две пропуснаха мишената и изхвърчаха над главите на войниците, цивилните и Джак Горгона, за да пробият дупки през тавана на мола.

Итън нямаше време за размисъл, а само за действие. Орляк от малките огнени куршуми и сребърни стрели от енергия изпука, за да взриви един, втори, трети и четвърти от мъгълните войници – превърна ги в димящи останки, които миришеха на сок от скакалци. Две от горещите бели сфери изсъскаха над Итън, който се хвърли на пода и почти веднага се прицели с оръжието за масово разрушение, в което се беше преобразила ръката му, и превърна още трима от мъгълните във вихър от горящи останки. Осмият се обърна, изчезна през една стена и избяга.

Синият гигант се олюля. Пламъкът му гаснеше. Итън видя последните сини искри да проблясват и да потъмняват. Остана оголен висок, слаб силует, сътворен от сива пепел. Със звук като тиха въздишка пе-

пелта се срути в купчинка и това беше краят на онзи... на онова... което представляваше плешивият дребосък.

От мястото си сред ужасената тълпа – сред онези, които се бяха присвили на пода в търсене на поне мъничко прикритие – Джеферсън Джерико вдигна очи към Воуп, останал прав по време на целия сблъсък. Само пасторът беше забелязал наболите малки черни шипчета и жълтото обезцветяване по ръцете на Воуп – горгонът сякаш искаше да се присъедини към битката, но го възпираше мисията му. После шипчетата изчезнаха и цветът на фалшивата плът се възстанови, а пришълецът сведе очи към Джеферсън Джерико с едва забележима презрителна гримаса, породена от глупавата липса на смелост от страна на землянина.

Вълна от изтощение заля Итън. Той падна на колене. Чувахе зад себе си възгласите на объркване и ужас сред тълпата. Нечия ръка го сграбчи за рамото и му помогна да се изправи, но коленете му поддаваха и за малко да падне отново.

Оливия беше дошла да му помогне. Зад нея стоеше Дейв, малко поназад – Ники. Джей Ди куцукаше напред на патерицата си от винкел, а плътно по петите го следваше Хана Граймс. Вторият горящ мъгляв паяк стоеше неподвижен и тялото му се разпадаше. Молът смърдеше на изгоряла пластмаса и сок от скакалци. Майор Флеминг се приближаваше към Итън. Капитан Уолш и трима от войниците бяха спрели до купчината пепел, представлявала навремето човешко същество.

Оливия се вгледа в лицето на Итън и внезапно отстъпи с притеснено изражение, но за смелостта ѝ говореше фактът, че продължи да стиска рамото му.

– Какво има? – попита я той, понеже долови, че в него се е променило още нещо.

Тя отвърна с колкото се може по-спокоен глас:

– Лявото ти око е сребърно.

Двадесет

Светът бе станал гигантско пожарище в менгемето на битката на пътуващите сред звездите раси, чието начало тънеше в забвение, и тя би могла да продължи до края на вечността. Чикаго бе превърнат в руини преди около две години, но бойните полета постоянно се местеха, а воюващите раси се сражаваха не за останките от местната цивилизация, а за територия. Бяха изпепелили до основи и стопена арматура града и повечето предградия, огромните небостъргачи лежаха съборени, улиците бяха надупчени с почернели кратери и обсипани с късовете и счупените стъкла на човешки творения, жертва на неспирните военни действия. Картината беше една и съща по целия свят – един от многото, разположени на спорната граница. Така и щеше да продължи завинаги – съсипване на планета след планета, някои от които обитавани от по-висши форми на разума, а други – току-що пробудени за живота в поредната причудлива форма, приета при изпълзяването от тинята на сътворението.

Руините на Чикаго се простираха под дъжда, леещ се от надвисналото болестотворно жълто небе, и в тази мрачна сутрин горгонските и мъглявите кораби се сражаваха в турбулентния въздух, а войниците им се биеха сред срутените сгради, натрошените коли; човешките скелети и няколко оцелели мутанти, скрити в дупките си. Вече беше изпепелено всичко, годно за изгаряне в този отдавна опознал трагедията на пожара град, но сега из него бушуваха червени и сини пламъци, сътворени от извънземни умове, посветени на изучаването на разрухата. Стотици мъгляви войници напредваха през сумрака, стреляйки с бластери от плът по потайни, хлъзгави силуети, а след тях от невидим източник се изсипаха орляци малки сини сфери, които с пронизително свистене се понесоха напред и с огнени камшици разкъсаха на парчета мъглявите, от които бликаше кафява течност и изтичаха черни вътрешности, нашарени с жълто и червено. Над бойното поле в облаците проблясваха експлозии. Горящи кораби на мъглявите се снишаваха разбити, някои се взривяваха на парчета, а други – нагreti до невъзможна температура – потъваха със сълскане в мъгните, безжизнени води на езерото Мичиган.

След преминаването на една от пиращите сфери петима мъгляви войници се изкатериха от кратер близо до мястото, където се бе издигала кулата Сийрс, преди да бъде разрушена от горгонски енергиен лъч в първия ден на войната. Те преминаха през окъпаните в дъжд руини, замъг-

лявайки се до призраци тук и там, а черните им безлики глави се въртяха в търсене на бързите влечугоподобни движения на врага. Човешкият вид не бе в състояние да разбере комуникационните сигнали, които си пращаха тези войници, нито пък откъде идваха те или какво всъщност представляваха – всичко това преминаваше границите на човешкото познание и поради това бе толкова близо до магия, колкото представляваше и напреднали технологии.

Петимата войници бяха маркирани с малък червен знак от долната

дясна страна на лицевите си маски

Това беше символ на голяма чест и също толкова голямо умение в битка и макар никой човек да не бе в състояние да разбере значението на йероглифа, най-близкото до човешкия език дешифриране би било „Първороден на Благословената машина“. Войникът, който предвождаше този отряд, имаше и още едно допълнение към символа – втори полумесец, разположен под първия, чието приблизително значение на човешки език би било: „Приносител на недостойната смърт“.

Мъглявите не бяха нито мъжки, нито женски, нито изцяло родени, нито напълно конструирани в оръжейните капсули. Първородните се придвижваха през окъпаните от дъжда руини с вниманието и предпазливостта на древни воини. Зад лицевите им маски безшумно и бързо се вихреха изчисления на математическа система, която не би могла да бъде разбрана на Земята. Далечни сензори проблясваха като топлийки светлина по плаващи мрежи и маркираха близостта на сродни сили и презрени врагове на всичко право и вярно. Над отряда огромен боен кораб на този враг изникна от небесата и започна да изстрелва разрушителните си лъчи по друга мишена на земята. Експлозиите на няколко левги разстояние изстреляха прах и отпадъци в мръсния въздух. Първородните продължиха да търсят контакт с врага напълно наясно, че противниците им са майстори на камуфлажа и са изучили изкуството да се сливат с всяка повърхност, която им предлага укритие, и че също така са се научили да мамят сензорите, като проектират множество фалшиви образи.

Първородните крачеха по улиците, мълчаливо пресмятайки всичко чрез извънземните си уравнения, изградени на база геометрията на десетомерното пространство. Влязоха в тъмния корпус на срутена сграда, където слитъци златно на цвят стъкло проблясваха разбити на земята. Нао-

коло лежаха разпилени човешки кости, черепа и ребра, някои – със следи от зъби. Първородните ги разпознаха като незначителни останки от обитателите на този свят. Не знаеха, че пресичат нещо, било навремето международна банка, а под краката им има стотици парчета хартиени банкноти от най-разнообразни световни номинации, сега мухлясващи в локви заразен дъжд.

Приносителят на смърт внезапно застина неподвижен. Съществуто получаваше съобщение от висшето командване. Друг Първороден също се спря и застина сред натрошените плочи на пода.

Езикът им беше същевременно и математика. Зад лицевата си плоча водачът изгради образ на горящ син гигант, мятащ сфери вражески огън по пълзящите оръжия, гледан откъм наблюдателницата на сходно такова... и след това обитател на този свят започна да атакува останалите пълзящи и да ги разрушава с привидно невъзможна лекота.

Дойдоха заповеди. Най-близкото съответствие според човешкото разбиране би било: „Заловете този екземпляр. Височинен търсач на позиция. Започнете незабавно мисия“.

Задача като тази несъмнено бе достойна за честта на Първородните на Благословената машина.

Лицевата плоча на Смъртоносния показва групиране на враговете на разстояние, което в човешки мерки беше около двеста ярда. Броят на вражеските войници може да имаше различна коренна структура, но изглежда, че бяха двадесет.

Така че когато чудовищата избликнаха от напуканите сиви стени навсякъде около Първородните, разкривайки позициите си в стените, Първородният не беше хванат неподготвен – на много полеви дисекции бе виждал пулсиращия, влажен червен овал на камуфлажния орган на противника. И маскировката беше загадка, която предстоеше да бъде разгадана.

Те не познаваха страха – нито Първородните, нито влечугоподобните им врагове с люспестата плът в жълто, нашарено с ивици черно или кафяво, или черно с жълти и червени ивици, или кафяво с черно и жълто: нямаше две еднакви същества. За обитател на Земята красотата им би била хипнотизираща, както Господ може би е създал змията, преди да я прокълне да пълзи по корем след Падението на човека. Но бързите им плъзгави движения и видът им бяха твърде близо до тези на кралската кобра – предизвикваха безмерен ужас – и попадане пред вертикалните червени зеници в тесните очи, които никога не примигваха, бе напълно достатъчно да парализира човешко същество.

Оръжията на тези войници бяха прости. Те бяха развъдени за подобна война. Освен ноктите, зъбите и бързината да разкъсат врага си на по-голямо разстояние някои можеха да изстрелват струи киселина, които си прояждаха път през всички земни вещества с изключение на тунгстенова стомана. Шест от двадесетте бяха развъдени със способност да удължават горните си крайници на дължина седем фута човешко разстояние и ноктите им можеха да се превръщат в разнообразни смъртоносни крайници според повелята на мозъчната кора на съществото.

Първородните незабавно се притиснаха гръб до гръб. Завъртяха се в шеметен кръг и наченаха да стрелят с двучевните си оръжия. Кръжаха толкова бързо, че приличаха на призрачни следи, в тях нямаше нищо плътно, но нажежените до бяло изблици енергия шареха из някогашното изящно лоби на търговията, сега бойно поле, където змийските форми експлодираха на горящи парчета. Въпреки това враговете се втурнаха напред, сега вече намалели до половината си численост. Струи киселина бликнаха с цвърчене към Първородните. Те се замъглиха почти едновременно, но киселината все пак успя да прояде една лицева маска, преди всички да се преместят. Поразеният изгуби замъгляването си и извibriра отново на фокус, а под стопената му предна плоча се виждаха лъскави червени схеми. Удължена жълто-черна ръка с въртящо се жълто копие вместо длан прониза гърдите на мъглявия и в корема му се заби и откъсна намотки от лъскави черни черва черно-кафява ивичеста ръка, завършваща с дузина алени шипове. Докато умиращото същество падаше на колене, влечугото командир с три поникнали от всяко рамо бодливи шипа с груб замах откъсна от стеблото на шията прогорената му от киселината глава.

Останалите четири Първородни се замъглиха през помещението зад враговете си. Оръжията им направиха на парчета още шестима от омразните противници. Останаха четирима вражески войници, сред тях и командирът им. Отстъплението не беше възможно – всички знаеха, че това е битка до смърт.

Струя киселинна плонка се стрелна към един от Първородните, който извibriра до мъгла и остави отровната лига да прогори бетонена стена. Четирите влечуги се стрелнаха напред с невъобразима скорост и нападнаха останалите трима Първородни. Енергийните бластери изгърмяха, не улучиха и взривиха отсрещната стена на парчета, а мишените им се пързулнаха скоростно по пода. Удължена ръка с покрит с бодли чук накрая се завъртя на инчове от лицевата плоча на Смъртоносния. Оръжието му разкъса отвратителния противник. Четвъртият Първороден се от-

мъгли отново на няколко фута встрани и разстреля на пламтящи късове друг враг. Командирът на влечугите стрелна копие от киселина към Приносителя на смърт, който падна на едно коляно, за да мине то над лявото му рамо. Стреля, но пропусна и командирът се изплъзна встрани. След това, докато поредната енергийна стрела на Първороден взривяваше третия влечугоид на късове, командирът се маскира сред останките и изчезна, без да остави след себе си и бледо примигване на лицевите мрежи.

Заповедите трябва да бъдат изпълнени.

„Заловете този екземпляр. Височинен търсач на позиция. Започнете незабавно мисия.“

Трепване в търсещата мрежа на Смъртоносния разкри местонахождението на целта им. Намираше се на известно разстояние от мястото, където стояха Първородните на Благословената машина, но какво беше разстоянието за междузвезден пътешественик, който може да влиза и излиза от четвъртото измерение по своя воля? Математически кодирано изображение на търсения екземпляр вече бе вградено в цифровия код на Смъртоносния и матриците на другите войници. Ако образецът се преместеше през времето, нужно да достигнат тази цел, търсачът в небето щеше да запази връзката с него – ако не бъде разрушен от вражески действия, защото небесните бойни кораби се сражаваха дори на границата на атмосферата на този свят.

Смъртоносният предаде координатите и маршрута на другите войници. Те не обърнаха внимание на обезглавеното тяло на своя събрат наблизо, защото то беше станало негативно. Започнаха да се замъгляват един след друг. Щом Смъртоносният на свой ред начена да вибрира, от сивите камъни на пода се пресегна нокът, прикачен към люспеста и гъвкава ръка с рамо, украсено с три шипа. Сграбчи глезена на левия ботуш на предводителя на Първородните. След това останалата част от влечугоидния командир се възстанови от състоянието на камуфлаж и се надигна сред отпадъците, лицевата му качулка – широко разперена да покаже същото онова яростно алено като вертикалните зеници, устата му напът да зине, за да пръсне киселина в черната лицева плоча.

Приносителят на смърт познаваше две неща, способни да бъдат назовани емоции: вярност към Благословената машина и омраза към врага. В сложната му математическа система нямаше място за нищо друго. Освен може би за цифровото сребро на жестокостта. Той изпразни оръжието си от упор и енергийната сфера отсече лявата ръка на влечугото до рамото и го тласна назад към пода точно когато във въздуха бликна струя киселина. Дясната ръка бе изгорена от следващия единичен изстрел. Кра-

ката – подпалени един след друг, плътта на влечугоида – изпепелена, а неговият гърчещ се торс сменяше цветовете си от сивото на парчетата бетон до жълто-черните си ивици: камуфлажният орган бе объркан от химикалите на агонията.

Черната лицева маска с малкия червен йероглиф на славата се наклони към осакатения командир и извлече цифров образ на сцената.

След това, доволен от свършеното, Приносителят не донесе смърт, а вместо това се замъгли.

Предстоеше в чест на Първородните и в името на Благословената машина да бъде заловен специален екземпляр.

Двадесет и едно

– А сега да я чуем – настоя майор Флеминг с изражение, по-твърдо и от парче гранит. – Истината!

Командният щаб на мола бе настръхнал от оръжия – автоматични пушки, автомати и пистолети. Пребледнелите войници държаха тези оръжия насочени към двамата, седнали на сгъваеми метални столове – Джеферсън Джерико и Джек Воуп. Затворниците бяха добре омотани с въжета и сложени гръб до гръб под ярката флуоресцентна светлина. Встрани от линията на огъня стояха Дейв, Оливия и Итън, който сега имаше едно синьо и едно сребърно око без видима следа от зеница. Джей Ди се беше спуснал с асансьора и се облягаше на патерицата си зад Оливия.

След края на хаотичната случка Итън беше влязъл в тоалетната да погледне сребърното си око в огледалото. Мислеше си, че ще се страхува да го види, но вече не се боеше. Вместо това бе просто очарован. Усещането за мощ, изляла се през него по време на тази битка, беше невероятно... невъзможно за разбиране за онази част от него, която все още беше човешко дете, но за онази другата част... каквато и да беше тя или в каквато и да се канеше да се превърне... задоволството от способността да спаси човешки живот беше невъобразимо. Там, в тоалетната, с въоръжена охрана зад гърба си, той си беше вдигнал ризата и бе видял нов символ от сребърната татуировка, появил се точно над сърцето му. Сега тя

гласеше

и от тъмната дълбина

бе започнал да се оформя нов символ.

Нямаше избор, освен да иде при майора и да му разкаже.

– Мъглявите пратиха разузнавателна сонда и онези оръжия, защото сред нас има горгон, маскиран като човек. Не споменах за това, понеже мога да се справя с него. Вярвате ли ми?

И коравият майор, който смяташе, че досега вече е видял всички чудеса на тази кошмарна война, отвърна:

– Да, вярвам ти.

– Съжалявам, че не ви казах, но исках да го наблюдавам. Онзи тип с него... Къшман... той е човек, но горгоните го защитават. Не знам защо,

налага се да разбере причината. Когато разговаряте с тях двамата, непременно трябва да присъствам. Горгонът се страхува от мен, а също и човекът.

– Дявол да го вземе – бе отвърнал майорът, – то и аз се боя от тебе.

– Няма нужда. Задачата ми е съвсем друга, но докато този горгон е тук, това място е изложено на опасност заради мъглявите. Би трябвало да се досетя, но съм благодарен, че никой не пострада.

– С изключение на онзи... човек, който изгоря – обади се майорът. – *Този номер какъв беше?*

– Създадено от горгоните оръжие. Би трябвало да сме им благодарни, понеже онези паяци щяха да ми дойдат твърде нанасорно.

– Добре. Бива. А... на колко години каза, че си?

И ето го и Въпроса, понеже Итън знаеше, че онова, което се намира в него, е *старо*. Каквото и да беше, то растеше и го овладяваше, но беше толкова древно, че нищо чудно онези сребърни руни да представляваха най-скорошната му връзка с обитателите на този свят. Каквото и да беше то, познаваше космическия прахоляк и тъмната материя, която се носи сред звездите, за да засява безжизнените сфери на суровите планети за нов живот; известно му беше колко студен и далечен може да бъде космосът, чиито разстояния и измерения надминаваха способността на човека да си ги представи, и знаеше колко безмилостни са тези две враждувачи раси и как войниците по Земята може и да копнеят да спрат тази война, но той е единственото същество, способно на това, и не идваше от тези краища.

– На петнайсет съм по повече пъти, отколкото може да броите – каза Итън, а майорът не зададе повече въпроси.

Флеминг се обърна към двамата, вързани един за друг в армейския шаб:

– Къшман? Имаш ли да казваш нещо?

– Сър? – обади се единият от войниците. Беше млад и жилест и имаше южняшки акцент. – Сър, извинете... но май съм виждал този тип и преди. Така де... не тук, но на друго място.

– И къде по-точно, редник?

– Не знам, сър. Просто ми се струва наистина познат. Като... някой, когото помня от телевизията. Майка ми май го гледаше едно време в Бирмингам... или поне някого, дето прилича на него.

– Съмнявам се, че това копеле някога е било телевизионна звезда – отвърна Флеминг и след това се захвана със задачата да свали предпазителя на 45-калибровия си пистолет и да насочи дулото към челото на

мъжа. – Ще те убия, приятелче. И ако горгонската ти дружка мръдне, ще го оставя на Итън. Тъй че изплюй камъчето!

– Майоре – обади се Джеферсън Джерико, ококорил очи и лепнал на лицето си озадачено и умолително изражение, – това е някаква голяма грешка. Почти не познавам и двамата. Срегнах ги по пътя. Хей, та и аз съм от Юга – каза на младото войниче южняче. – Навремето живеех...

– Стига простотии! – прекъсна го Флеминг. – Итън знае, че горгоните те защитават. Защо ти трябва защита?

– Мен ли защитават? – криво се ухили Джеферсън. – Ако е така, то не се справят особено добре, нали?

Дейв наблюдаваше Воуп, който примигна... мигна... мигна.

– Майоре – каза Дейв, – според мен трябва да продължите докрай и да избавите този кучи син от общите ни мъки. Аз ще го сторя, ако искате. С удоволствие!

– Не – отвърна Итън. – Освен това нямаш представа как.

– А ти имаш ли?

– Да – каза момчето, уверено в знанието си и надничайки в сребърното око, Дейв си замълча.

– Оставих ви да ме ограничите – внезапно се обади Джек Горгона. – Допузнах това недостойно състояние, но лесно мога да се измъкна от тези връзки. Момчето може да ме разруши, но не и преди ти, наречен майор, да умреш.

– Този тип е луд – обади се Джеферсън. – *Откачалка*. Защо това да значи, че е горгон?

– Ще му кажеш ли каквото разказа и на мен? – попита Флеминг момчето със сребърното око.

Итън за момент се взря в Джеф Къшман. Втрещен в лицето на мъжа, меко и явно едва наскоро засегнато от тази брутална война, изпитваше усещането, че и с името има нещо сбъркано... че то е псевдоним на псевдонима, че този човек е ходеща лъжа, но беше добър с лъжите, беше извънредно умел с тях и като нищо беше в състояние да убеди и уговори всеки, неспособен да види твърдата синя сфера, която скриваше образите в ума му. Итън каза:

– Мога да чета мислите на горгона. Виждам в ума му разни сцени... – реши да изпробва късмета си в измамата. – И твоите мога да чета, мистър Къшман... но това не е името, което използваш по принцип, нали?

Джеферсън се изчерви. Огледа се в търсене на помощ, но срещна само сурови изражения и обвинителни погледи.

– Чуйте ме – каза, обръщайки се към всички. – Аз съм *човек*! Един от вас съм! Погледнете това момче и ми кажете, че и то е *такъв*! Нали няма да се доверите на думата на... *пришълец* срещу тази на човек, а?

– Знам кой и какво си ти – отвърна Итън. – Отрицанието няма да намали вината ти.

– *Това не е хлапе!* – почти извряска Джеферсън. Очите му се бяха изцъклили от страх. – Не знам какво е, но не е един от нас! Чуйте, изслушайте ме... моля! – В отчаянието си се обърна към майор Флеминг и по-точно към ръката, стиснала пистолета. – Не исках да се забърквам във всичко това, бях съвсем другаде! Не е по моя воля! – Усети възетата да се стягат, щом горгонът се размърда в стола си. Погледна Дейв и Оливия. – Кълна се в Бога, не искам да го наранявам! Не ми пука, искам просто да се върна там, където си *бях*! Обратно при хората си! Ясно ли е?

Имаше чувството, че изовирната стена в ума му се е пръснала и думите се изливаха, без изобщо да е в състояние да съдържа напора на приливната вълна, но си каза, че за сметка на това сега вече го заплашва смърт от три страни: от онова странно хлапе, от възрания за него горгон или от пистолета на майора. Изквича:

– Насилиха ме! Бях принуден да се включа, не съм искал да бъда тук!

– Насилен за *какво*? – попита майорът, напът всеки момент да изпълзва оръжието си.

– Принуден бях...

– Аз ще говоря – рече горгонът.

Всички се смълчаха. Джеферсън Джерико сведе поглед към пода с разтупкано сърце и препускащи мисли.

Воуп не завъртя глава да погледне към присъстващите, а просто се взираше безстрастно в отсрещната стена.

– Момчето е интересно за нас. То убива без оръжия. То е нещо, което не следва да съществува, но го *има*. Желая да проучим вътрешностите и системите му. Щяхте да сторите същото, майоре, ако се сражавате с враг като нашия.

– Ние *се* сражаваме с вашия враг – отвърна Флеминг. – А и с *вас* се бием.

– Отдавна сте изгубили и двете войни. Единственият шанс за оцеляване на вида ви е да се загнездите с нас. Развържете ни, майоре. Ще вземем момчето и ще го приемем за дарение.

– *Как ли пък не!* – изръмжа Дейв. – Никой няма да взема Итън!

Воуп запази мълчание. След това леко наклони глава на една страна и каза:

– Отказът ви е отбелязан. Търсите си атака, която да ви изпепели до основи. Накрая ще получим каквото желаем.

– Тогава може би е най-добре да ти гръмна гадната глава още сега – заяви Флеминг, пристъпи напред и опря дулото на пистолета в слепоочието на Воуп.

– Късмет с *начинанието* – горчиво му пожела Джеферсън. Пригответи се за онова, от настъпването на което се боеше, а под ризата му по хълбоците протече пот.

– Да – каза горгонът, сякаш се съгласяваше с пожеланието му.

Джеферсън Джерико не можа да види какво последва, но останалите успяха. Тялото на горгона потрепна и започна да губи плътността си. Чу се звук като леко свистене, все едно се размества въздух. Може би беше стържене като задействана малка машина. Докато Воуп се замъгляваше и омоталите го въжета се отпускаха, чернокосото тъмнооко лице се извърна към майор Флеминг и на него му се стори, че отвътре нещо се бори да се измъкне, да отхвърли дегизировката, понеже лицето беше изкривено като топящ се восък – като празна гумена маска, отразена в криво панарно огледало.

Във въздуха отекна дрезгавото, разнесло се отдалеч ехо на последното обръщение на горгона към него:

– *Идиот!*

След това Воуп изчезна с отпечатан може би за секунда или две свръхблед отпечатък от тъмната аура, където се бе намирал... и този ефект също отмина, а дулото на пистолета на Флеминг вече сочеше празно място.

– *Исусе!* – извика Джеферсън Джерико, осъзнал, че въжетата са се свлекли от него и Воуп е бил телепортиран извън помещението. – Не ме оставяй тук! – Той скочи от мястото си и всички оръжия в стаята се обърнаха да се прицелят в него. – Не ме оставяй! – Извика на въздуха с глас като на разстроено дете.

Молбата му не получи отговор – дори и най-слабо болезнено пощипване от устройството, зашито в плътта между плешките му.

– Не мога да живея тук! Няма да *оцелея!* – разхлипа се Джеферсън срещу майора, а в очите му горяха ужасени сълзи. – Всичко тук е наопаки! Трябва да се върна, където ми е мястото! – Цял в агония се обърна към Игън, Дейв, Оливия и Джей Ди. – Моля ви... трябва да ми помогнете да се прибера!

– Ще ти помогна до шибаните гробища, става ли? – обади се Дейв.

Итън отново протегна сребърната ръка – сега беше лесно, толкова лесно, все едно го е правил цял живот – и докосна съзнанието на мъжа, който се наричаше Джеф Къшман, но фосфоресциращата синя сфера все тъй защитаваше спомените му. Беше много мощна. Момчето не можеше да се задържи там особено дълго, сполетяно от усещането, че опитите изтощават силата му; наложи му се да се изтегли и да извади сребърната ръка да почива. От началото до края преживяването отне по-малко от три секунди.

– За какво изобщо *говориш*? – попита Оливия трескавия Къшман. – *Къде* да ти помагаме да се върнеш?

Джеферсън Джерико прецени, че моментът е настъпил. Въпреки всичките насочени към него оръжия и въпреки че това означаваше смъртта му в идещите трийсет секунди. Трябваше да се върне под Нейна защита обратно в Мравешката ферма и имаше само един начин да го постигне... при все счупените пръсти.

Плът върху плът – беше казала господарката му. Джеферсън прецени, че по този начин би трябвало да задейства процеса по прехвърлянето или каквото там щеше да го махне оттук.

Прекрачи въжетата и с отчаяна смелост се метна покрай майор Флеминг, преди той да успее да го спре.

Сграбчи раменете на Итън, долепил плът до плът с изключение на шините около счупените си пръсти.

„Хайде! – помисли си, докато надзърташе в дълбините на сребърното око на момчето, макар че наум призоваваше Нея, Кралицата на горгоните. – Махнете ме оттук СЕГА!“

Итън чу призива му така ясно, все едно мъжът говореше на него. Стаята започна да избледнява. Осъзнаваше, че Дейв се пресяга към него, но бе прекалено закъснял. Все едно светлините просто гаснеха, стената се разтваряше, а Итън осъзна, че собственото му тяло – заедно с това на Къшман – напуска стаята, насочено в неизвестна посока.

Остана с впечатление, че зад мъжа, който го държеше, е застанало друго същество – голям кожест силует с тъмно и слабо осветено лице, в което сияеха потъналите дълбоко страховити, хипнотични очи на горгон, които му нареждаха да се подчини, но това беше последното нещо, което възнамеряваше да стори, и докато усещаше Отвъдното царство да се затваря около него, си помисли: „Не, няма да бъда отведен... Няма да позволя, връщам се на досегашното си място!“.

Не знаеше как го е постигнал. Знаеше просто, че трябва да се сражава и че няма да даде да бъде отдалечен от приятелите си и задачата, която му предстои да извърши. Усети чудовищно налягане, натиск, все едно го вълчат във водовъртеж или може би водопад, който го стоварва на парчета върху скалите под него. Но си помисли „Не, не... няма да ме отведете...“ и силата на волята му – силата на волята на светове от онова, което владее едно човешкото дете – стигна да разкъса мощта, която ги транспортираше, стигна да изкриви сигнала или да блокира портала, или да постигне онова, което имаше нужда да се направи, защото силуетът на горгона зад Джеф Къшман избледня, присъствието на Другия свят изчезна и съвсем внезапно отново се озоваха в щаба в мола, а отблясъците от лампите играеха върху дулата на оръжията в ръцете на войниците.

Случи се толкова бързо, че Дейв още се движеше. На него и на всички останали в стаята им се стори, че телата на Итън и Джеф Къшман са се замъглили почти до силиуети и после са се върнали на фокус за време, достатъчно за два трескави удара на сърцето. Дейв измъкна Итън от хватката на нападателя му и го дръпна встрани, като същевременно стовари в челостта на Джеферсън Джерико десен прав с цялата сила на жилавите мускули, която бе способен да приложи един закален бивш бияч, зидар и притежател на гневлив характер.

Жребецът от Тенеси рухна като подкосен – така, че повечето присъстващи в стаята, включително Джон Дъглас, го помислиха за мъртъв.

Но след няколко секунди той се върна към живота, плюейки кръв и стенойки, сякаш призрак вие от дълбините на измъчена душа, а Дейв Маккейн стоеше до него със свит юмрук и крещеше:

– Не ставай, кучи син такъв! Не смей да ставаш! – И не спираше да мечтае копелето поне да се опита да се надигне на колене.

– Ние го поемаме от тук нататък – заяви майорът и се обърна към момчето. – Добре ли си?

Итън кимна. Флеминг едва се съдържа да не го попита къде е отишъл – или почти е отишъл, – но не искаше и да знае.

Оливия придърпа момчето към себе си и го прегърна. След това найсетне изпусна юздите на самоконтрола си. Всичко се изля накуп... загубата на Винсент, на целия й свят, трагедията и безчувствеността на тази война, трудностите и борбата, смъртта на толкова много хора, които бе познавала и харесвала, и макар да знаеше, че прегръща в обятията си момче, което носеше в себе си напълно неземно присъствие, не й пукаше, понеже имаше нужда от обект за обич и защита, и просто се строши като стъклена ваза. Започна да хлипа – заплака за мъртвите и живите,

за всички, които отдавна се бяха отказали от надеждата, и всички, които още се държаха със зъби и нокти за очакването, носено от утрешния ден; за онези, които бяха изгубили всичко, и другите, които бяха запазили семействата си само благодарение на добрия късмет и решителността на обречените. Плачеше за онези, които – също като нея – за да заглушат загубата, бяха съхранили любимите си живи чрез скъпоценна снимка или спомен, поддържан като свещица в най-тъмните часове, или някаква топка „Магическа осмица“. В този момент ѝ се струваше, че плаче и за младите ученици от гимназия „Итън Гейнс“, които бяха нарисували стенопис, утвърждаващ мечтата за Рода човешки, разкъсан на парчета от ужасната, арогантна мощ на червените и сините пламъци.

Плачеше също и за момчето, което не познаваше друго име, освен Итън Гейнс, и някога бе живяло под крилото на изпълнена с обич майка, а сега бе обладано и напътствано от извънземна сила – вдигнато от гроба, за да изпълни задача, която само тази сила бе в състояние да проумее.

Той никога не би могъл да се върне към предишния си живот.

Никога. И никой друг не би могъл дори ако войната завършеше утре... светът не беше компютър, който може да се рестартира.

Джей Ди прегърна Оливия през раменете. Облегна глава на нейната. Пожела си да може да намери подходящите думи, но не се сещаше за нито една. Пожела си и той самият да успее да заплаче, да се отърве от болката от изпращането в отвъдното на онези три нещастни души, които избави от мъките им в „Пантър Ридж“. Погледна към Дейв – той разтриваше кокалчетата на юмука си, с който за малко да изхвърли Джеферсън Джерико от сегашното му битие.

– Трябва да заведем Итън в Уайт Меншън – заяви Джей Ди. – Колкото по-бързо – толкова по-добре, чини ми се.

– Аха – съгласи се Дейв. – Какво ще кажете, майоре? Кога можем да потеглим?

– Обещах ви да направим известни подобрения на автобуса. Ще ви трябва. Ако ми отпуснете остатъка от днешния ден и идващата нощ, може да потеглите на заранта.

Итън нежно се откопчи от Оливия. Каза:

– Това ни устройва. Благодаря!

Чувстваше се изтощен и малко замаян. Ставите го боляха. Знаеше, че плаща цената на мощта, която го използваше. Почуди се кога ще се стигне до пълното изчезване на онази част от него, която още беше човешка, и кога извънземното ще вземе пълен контрол. Предположи, че вече е някъде на средата на пътя. Дали изобщо щеше да разбере, когато то-

ва се случи? Дали щеше да е като заспиване или умиране, или щеше да се окаже затворен като наблюдател в собственото си свръхзаредено тяло?

Не му се искаше да умува много по тези въпроси, понеже те го плашеха.

– Според мен трябва да хапна нещо и след това да полегна да почина малко – каза, прокарвайки длан по челото си. – На тихо място.

– Ами аз? – попита проснатият на пода пастор. Все още обезсилен, той едва-едва отпълзя, за да остави малко разстояние между себе си и юмрука на Дейв Маккейн. С език напипа два разклатени зъба и вкуси кръв. – Какво ще стане с мен?

– Ще намерим удобно място да ти турим катанеца – обеща му Флеминг. – Ако правилно разбирам ситуацията, ти си помагал на врага и си му съдействал. Горгоните искат момчето и са те наели да им помогнеш? Задръж си речите, не искам да те слушам – натърти той, преди Къшман да успее да се обади отново. – В моята армия това е достатъчна причина за екзекуция.

– Да ме *убиете*? Просто ей така?

– Ще те екзекутираме – поправи го майорът. – Като едното нищо.

– Итън, чуй ме! – Джеферсън Джерико се помъчи да се изправи на крака, но видя, че Маккейн си умира да го удари отново, и остана свит на пода. – Принуден бях да го сторя! Не исках! Кой ще иска да помага на горгоните и мъглявите, освен ако не му се *налага*? – Пак опипа зъбите си с език – единият беше толкова разклатен, че всеки момент щеше да падне. – Не мога... не мога да ти обясня всичко, но те ме защитаваха заедно с хората ми. Пазеха ни от войната. Така че... или те намирам и се връщам с теб – и не знам как са способни да ни прехвърлят, понятие си нямам, – или губя защитата ни. Разбираш ли?

– Че защо точно теб ще изберат? – попита Дейв.

– Избраха мен, понеже смятаха, че истински човек по-лесно ще се добере до хлапето. Точно както каза Воуп, искат да го прочуат. Но и се страхуват от него...

Джеферсън се напрегна, готов всеки момент господарката му да го шибне с болка заради провала и предателството му, но не последва нищо подобно. Той осъзна, че наистина е бил изоставен. Тя му беше обърнала гръб и вероятно всички обитатели на Ню Идън са били прегазени като мравки под смазваща подметка, а Мравешката ферма е изхвърлена в космоса или някакво друго измерение, или изгорена до основи.

– Мислех... че той ще се окаже оръжие на мъглявите или нещо подобно... но онова, което стори тук... как уби онези войници... не може да е тяхно дело.

– Итън е нещо различно – заяви Оливия, която се беше взела в ръце. Поправи се. – *Превръща* се в нещо различно.

– Трети извънземен вид – каза Джей Ди и сам се изненада с огласяването на тази мисъл. – Той вярва, че може да спре тази война. Аз казвам да му дадем шанс.

– Точно така – кимна измъчено Джеферсън. – Шанс. Да. Абсолютно. Но... слушайте... никой не може да остане *тук*. Воуп твърди, че ще дойдат да изгорят сградата до основи. Способни са на това. И *ще* го сторят.

– Ще усетя, когато доближат – отбеляза Итън.

– *Как* точно? Шесто чувство?

– Както искаш, го наречи. Просто ще разбере, когато ни приближат достатъчно – Итън се обърна към майора. – Ако си тръгна, те няма да имат нужда да нападнат това място. Може да го сторят просто защото са *способни* на това, но както Джей Ди каза... колкото по-скоро потеглим напът, толкова по-добре.

– Хубаво, само ни дайте време да поработим нощес. Ако бях на твоето място, и бездруго нямаше да искам да потеглям след мрак. Твърде рисковано е.

– Рисковано е да останем тук – каза Итън, но знаеше, че нощно пътуване прекрачва границите дори на неговия стремеж за оцеляване и че определено не биха искали да се натресат на още една армия от сиваци.

– Няма да остана тук! – Джеферсън Джерико се изправи и се олюля, но успя да се задържи на крака. – Мамка му, не! Не съм молил да се окажа замесен! Искате да ме заключите, когато горгоните идат да избият всички? И да ме екзекутирате, задето се опитвах да спася живота на хората си? Че откъде се очаква да знам, че момчето не е мъглявско оръжие? Не знаех, че е човек! – той погледна към Итън и към сребърното му око, от което го полазваха тръпки. – Ако *това* може да се нарече „човек“!

– Преди да потеглим – обърна се Дейв към майор Флеминг, – ми се ще да вкарам куршум в главата на този боклук!

– Какво имаш предвид с *моите хора*? – попита Оливия, без да обръща внимание на забележката на Дейв. – Какви хора? И къде са те?

– В Тенеси. Аз... имах жилищен комплекс недалеч от Нешвил... – Джеферсън реши да не разкрива твърде много за себе си, в случай че майката на южнячето войниче е изгубила спестяванията си, залагайки на книгата и дивидито „Божията система за игра на едро за забогатяване и

щастие“, четиридесет и девет долара и деветдесет и девет цента, но за няколко долара повече може да бъде донесена още утре от „Федерал експрес“. – Целият комплекс... с всичко... беше вдигнат от горгоните. Сложен някъде, където да ни изучават. Бях взет от един от тях... приличаше на жена и можеше да променя лицето и формите си... Тя ми каза, че ако не върна момчето, защитата ни ще бъде свалена. Затова го сторих. За хората си, както казах. И се кълна в Бога, мислех си, че е мъглявско оръжие. Мислех, че заради това го искат! – Той обърна агонизиращия си поглед към Итън и си каза, че ако някога е имал нужда от поне грам умения за убеждаване, сега се нуждаеше от цял тон. Първо, да сложим основата: – Знаем, че притежаваш фантастична сила... никога не съм виждал подобно нещо... като онова, което стори във фоайето. Спаси всички ни! – Джеферсън си наложи изражение на отчаяна надежда, което беше по-близо до истината, отколкото му се искаше да признае. – Можеш ли да спреш тази война?

Итън побутна съзнанието на човека и откри, че не особено изненадващо синята сфера е изчезнала. Като наказание за провала горгонските му пазачи го бяха оставили да се оправя, както може. Момчето с любопитство порови със сребърната ръка през сцените от миналото на мъжа, които на някои места бяха твърде тежки за гледане. Намери парченца и късчета, които му подсказаха, че истинското име на господина е Леон Къшман, но той се представя с друго – Джеферсън Джерико – и следваха сцени на изпаднали в екстаз тълпи и на преброяване на купчини пари, и жени, много жени, които...

Итън се сдобил с пълна представа за Джеферсън Джерико за времето, което бе нужно на пастора да изрече думите между „можеш“ и „война“. Видя горгонската твар в многото ѝ образи и узна всичко. Видя дъга през прозорец и опозна внезапното въздигане на продавача на коли с прекрасна идея как да се сдобие с богатство. Видя съпругата на Джерико – Рамона ли се наричаше? Не... Реджина. Видя я с пистолет и осъзна колко близо бе стигнал този човек до разплатата за множеството си грехове – куршум в главата... Но бе спасен от горгонския кораб, изникнал на бял свят над ливадите на Тенеси.

– Голям късмет си извадил в деня, когато се е канела да те застреля – каза Итън и видя кръвта да се изтегля от лицето на мъжа. – Или пък не, понеже сега си при нас.

Джеферсън се пипна по дясното слепоочие, сякаш можеше да усети как момчето обикаля в главата му, но сребърната ръка вече се бе отдръпнала.

– Знаеш, че това, което казвам, е истина, нали? – чу умолителната нотка в тона си, но тя беше намясто, момчето можеше, и да реагира на нея.

– Тази част е истина. Известна част от другото – не толкова. И като отговор на въпроса ти: ще узная повече за това, когато стигнем там, накъдето сме се запътили. Връх Уайт Меншън в Юта.

– Свърши ли да ни нариваш лайна? – обърна се Дейв към Джеферсън. – Време е да те заключат или да те приспят с куршумче! – и пак погледна към майора. – Аз ще го сторя, ако друг няма желание.

– Този тип е извършил някои лоши дела – съгласи се Итън, – но не заслужава да бъде убит точно за това. Истинското му име е Джеферсън Джерико и е бил...

– Господ да ме тръшне! – възкликна южнячето. – Знаех си, че ми е познат! Мамчето ми го гледаше в девет всяка неделя вечер и си купи и книгата му! Трябваше само по гласа да го позная!

– ... нещо като пастор – продължи Итън. – Продавал е мечти. Някои са се сбъдвали, други са тръгвали на зло. Няма смисъл и да го заключваме. Горгонската му защита е свалена. Няма къде да бяга.

– За нещастие, това е вярно... – Джеферсън се стараеше да поддържа контакт очи в очи с хлапето, колкото и да му беше трудно. – А сега вече и хората, и градът ми също са изчезнали... – езикът му най-сетне освободи онзи разклатен зъб и той го изплю на пода заедно с малко кръв. – Знаеш ли как се наричаше градът ми?

– Ню Идън – отвърна Итън.

– Защо ли изобщо ми трябваше да питам? – успя да се усмихне криво Джеферсън. – Е, змията влезе в него.

– Имаш предвид, че е влязла *още* една змия, така ли?

– Аха. Точно това имах предвид.

Пасторът си помисли, че би трябвало да се чувства в капан, завръян в ъгъла, но вместо това се усещаше странно свободен и учудващо силен. С това хлапе, способно да чете мислите му, вече нямаше причини да се преструва, да играе роля, да се крие зад някаква фасада. В определен смисъл беше облекчаващо.

– Не съм молил да попадна тук. Така че правете с мен каквото си щете. Както каза, вече нямам накъде да бягам. Дали ще ме застреляте сега, или горгоните ще ме разкъсат на парчета по-късно... каква разлика има?

– Никаква – съгласи се Дейв. – Така че според мен ти е време да лапнеш куршума!

– Много лесно се предаваш – отвърна Итън – за такъв приказливко.

– *Какво?* – Възкликнаха почти едновременно Дейв и Джеферсън.

– Ти си майстор в уговарянето на хора да правят разни неща. Понякога такива, каквито всъщност не им се искат, но ги караш да вярват в тях. На това си посветил живота си, нали така?

– И така може да се каже...

– Аз го *казвам*, понеже го знам... – Итън бе сполетян от усещане, което не можеше да отърси. Вярно беше, че този тип е бил изпозвач, че е размазвал други за собствените си нужди и е оставил мнозина обеднели, но бе и обогатил мнозина. Притежаваше дара на убеждението, макар и да не можеше да се равнява на сребърната ръка, която разкриваше всички истини. Беше успял с приказки да се качи на автобуса въпреки възраженията на Дейв, беше скрил горгон и сътворен от горгоните човек под носовете им и би могъл дори да успее да отмъкне Итън в горгонското царство, ако извънземното присъствие в него не беше толкова силно. Момчето нямаше представа какво ги очаква при крайната им цел, но заради усещането, което не можеше да отърси, погледна към Дейв и каза с глас, който беше пряк и твърд и много по-древен, отколкото възрастта, на която изглеждаше самият той:

– Този човек може да ни потрябва.

– *Какво?* – повтори Дейв. – Че защо, дявол го взел, ще ни трябва *той*?

– Не съм сигурен все още – отвърна Итън, – но аз може да не съм достатъчен.

– Достатъчен за какво? – попита Оливия, също толкова озадачена, колкото Дейв, Джей Ди и дори самия Джеферсън Джерико.

– За задачата. Каква е тя точно, засега нямам представа, но този човек... – Итън се спря, опитвайки се да разчете усещането си, но все още бе неспособен да го дешифрира. – Той е твърде ценен, за да го изоставяме. Видял е същество, което може би е горгонската кралица... ако тя наистина е женска. Бил е неин любимец – добави. Прецени, че няма нужда да се впуска в разкритите от него подробности. – Убеден съм, че той трябва да дойде с нас, без значение какво друго е сторил.

Последва миг на мълчание. Джеферсън не можеше да реши дали разходка до този връх, за който говореше Итън, е поне в някаква степен по-безопасна от оставането тук, но беше убеден в едно: докато се намира с момчето, ще бъде по-добре защитен, отколкото от войниците и техните безполезни оръжия. От друга страна, Итън беше мишена за горгоните и те нямаше да се откажат без бой – щяха да го открият, където и да отиде. Освен това стоеше въпросът и за сиваците. Хиляди от тези твари...

Но пък... какво имаше да губи?

– Ще ви кажа всичко, което знам – заговори Джеферсън на Дейв, понеже камъкът все трябваше да помръдне. Нямахме да потрябват много усилия, тук командваше момчето. Той се съсредоточи върху жената. – Неща за Воуп и Раткоф, които вероятно също искате да научите. Има с какво да ви бъде полезен, обещавам!

Погледът на Дейв бе суров и тежък.

– Ако още веднъж посегнеш към Итън, ще те убия – каза той. – Това пък *ти* обещавам аз, копеле нещастно.

– Прав си, прав си – съгласи се проповедникът с леко свеждане на главата. За момент обмисли възможността все още дали има шанс да сграбчи Итън и да бъде прехвърлен при кралицата на горгоните, да спаси хората си, града и себе си, но усети погледа на момчето и отхвърли тази идея, като си представи как извънземната сила разчленява мозъка му и оглежда мислите му една по една, за да оцени тежестта им.

– Аз ще узная – каза Итън. Тихичко, колкото да го чуе Джеферсън.

„Ще слушкам!“ – помисли си той.

Момчето отвърна:

– Разчитам на това.

Майор Флеминг и останалите войници имаха работа за вършене. Дейв се закле да стои постоянно между Итън и Джеферсън Джерико. Оливия хвана Джей Ди за ръка и му помогна да стигне до служебния асансьор. Предстоеше да съберат нужното за пътуването и трябваше да се говори с Хана Граймс за шофирането на автобуса, понеже Дейв не смяташе, че ще се справи с толкова голямо превозно средство – не и по пътищата, по които щяха да поемат, след като слязат от Междущатска 70 в Юта. Самата магистрала сигурно също беше осеяно с кратери предизвикателство – кой знае какво имаше там, сред онези планини, които им предстоеше да прекосят?

Но там някъде ги очакваше онова, което трябваше да открие Итън. Не хранеха никакви съмнения. Щяха да потеглят веднага щом приключи ремонтът на автобуса – отново по света, навън сред войната.

Джеферсън Джерико осъзна, че всичко, което някога е построил, най-вероятно е било съборено. Реджина също е унищожена. Или може би Ню Идън беше върнат на първоначалното си място на Земята и оставен на милостта на войната и на сиваците, които да го разкъсат на парчета. Кое според него беше по-добра съдба? Не искаше и да си мисли, но предположи, че никога повече няма да види градчето. Предстоеше му да заложи на момчето и групата му, и може би Дейв Маккейн щеше да го убие,

преди да стигнат до планината, която по неизвестна причина се оказваше толкова специална, или пък горгонската кралица щеше да го изведе от тук и да го убие за наказание, или пък по пътя ги очакваше нещо, което да преодолее дори могъществото на момчето и да ги убие всички...

Но поне днес той беше жив и засега не се канеха да го затварят или екзекутират.

Можеше да се окаже полезен за момчето. От тази мисъл леко му приляваше, но за момента Джеферсън го сметна за нещо като победа. И засега това беше най-добрият джакпот, на който един играч на едро може да се надява.

Двадесет и две

Итън беше подготвен за онова, което го очакваше в мола. Момче със сребърно око, което може да взривява паяци и войници на мъгълните със силата на мисловно оръжие, със сигурност щеше да открие, че хората странят от него, все едно разнася чума. Щеше да всява ужас и кой би могъл да вини нещастниците? Той самият щеше да е ужасен от себе си, ако не се намираше в собствената си кожа.

Дейв отиде да намери Хана Граймс и взе Джеферсън Джерико със себе си. Итън, Оливия и Джей Ди се отправиха към столовата да потърсят нещо за ядене. Това накара вече намиращите се там хора да си тръгнат набързо, включително и няколко нервни войници. Останали сами в столовата, тримата оцелели от „Пантър Ридж“ се обслужиха с по купа рядка зеленчукова супа от голям метален казан, сипаха си по чаша вода от пластмасовите кани и след това седнаха на една от яркооранжевите маси.

Не бяха прекарвали дълго време там, когато Оливия махна надясно и отбеляза:

– Имаме си компания.

Итън видя, че към тях се приближава Ники. Поне тя като че ли вече не се боеше от него. Дойде до масата. Известно време се визира с истинска почуда в сребърното око, което нямаше зеница, и после попита:

– Боли ли те?

– Не. Не е по-различно от другото.

– Това е... бая *шантаво*! – каза тя и се засмя тихичко. Опита се да потисне смеха си, като лепна длан върху устата си, но закъсня. – Така, де... доста яко изглежда. Не ти ли придава... де да знам... рентгеново зрение или некто друго?

– Не съм забелязал за момента.

„Дали тя се притеснява, че мога да надникна под дрехите ѝ?“ – зачуди се Итън, но нямаше намерение да нарушава личното ѝ пространство, като ровичка в мозъка ѝ.

– Вземи си нещо за ядене, сядай и се присъедини към нас – предложи Джей Ди и кимна към четвъртия стол. – Май и бездруго сме изплашили всички останали.

– Благодаря – каза му Ники. – Но просто искам да поговоря с Итън няколко минути.

– С което ни подсказваш и ние да изчезнем, така ли? – попита Джей Ди, поднесъл лъжица почти до устата си.

– Не, сър – отвърна Итън. – Ще се преместим на друга маса.

Той си взе купичката със супа и чашата с вода и последва Ники от другата страна на столовата, понеже – макар да не искаше да наднича в ума ѝ – знаеше, че има нещо, за което тя ще иска да поговори с него насамоте. Когато се настаниха един срещу друг, Ники запрехвърля поглед от едното му око към другото, сякаш не беше сигурна към кое от двете да се обърне.

– Виждам добре и с двете – обясни ѝ Итън. – Едното просто... както каза, то е шантаво.

– Как стана това? *Усети* ли го да се случва?

– Не, нищо не усетих... – Просто допълнително доказателство, каза си, за промяната, през която преминаваше. Каквито и извънземни сили да действаха чрез него, те се проявяваха все по-силно и по-силно. – Не усетих нищо. Прекалено бях *заем*.

– Уха! – възкликна Ники. Отметна кичур руса коса от челото си. – Онова там вярно беше... направо *изумително*! Но... имаш ли нещо против да ти задам един въпрос?

Въпросът щеше да бъде „Какво е усещането“, но Итън кимна и остави момичето въпреки всичко да го зададе.

– Ами чувствам го... все едно просто трябва да се съсредоточа върху нещо и мога да го сторя. Става все по-лесно, но не бих казал, че е просто. Само трябва да *поискам*... по начин, който не мога да обясня. Да е... като на живот и смърт. Нали разбираш?

– Така мисля.

– Нека и аз те питам нещо. Когато убих онези паякоподобни твари и мъглявите войници, видя ли нещо да излиза от мен? Да се изстрелва от ръката ми например. Тази, която беше прицелена в тварите. Видя ли нещо?

– Не, нищо нямаше.

– Аз го виждах като светкавици или... не знам... огнени куршуми, ето така бих ги описал, предполагам. Бяха хиляди. Когато имах нужда, просто излетяха от мен. И във въздуха също наблюдавам интересно явление. Изглежда между мен и онова, в което се прицелвам, се получават завихрянния. Все едно цялото ми тяло е пистолет или енергийно оръжие... и всичко идва отук! – Той показа на Ники дясната си длан, която изглеждаше съвсем обикновена – ръка на кое да е тийнейджърче. – Струва ми се, че единствено аз забелязвам всичко това.

– Аз поне не го видях – уточни Ники. – Бях съвсем близо, но не видях нищо.

Итън предположи, че може да става дума и за явления отвъд ограниченията на човешкото зрение. Може би имаше нещо общо с промените в околото му и видимият за него спектър също да се променя. Каза:

– А онзи тип, дето се запали и започна да мята огън? Ако не го беше сторил... не съм сигурен, че щях да успея да се справя с всичките паяци. Казвал се Раткоф. Току-що го узнах. Беше човек – поне в голяма степен – но горгоните го бяха докопали и го направили такъв... – той отпи глътка вода и остави настрана чашата. Втренчи се в здравето око на Ники. Попита тихо. – Защо не се страхуваш от мен? Честно... – каза си, че околото ѝ е с цвят на шоколадово брауни и му се прияде нещо сладко. – Всички други се боят, като изключим приятелите ми. Защо не и ти?

„Понеже съм твоя приятелка“ – помисли си Ники.

Но Итън не отговори, преди тя да го изрече на глас:

– Понеже съм твоя приятелка.

„Такава съм, нали?“

– Разбира се, че си – съгласи се той още преди Ники да произнесе мисълта си. – Просто... нали разбираш... начинът, по който се променям... прекрива границата на шантаването. А сега с това око...

Знаеше какво се кани да каже Ники, думите лежах на повърхността на съзнанието ѝ и той се насили да се съсредоточи върху лицето и устата ѝ, защото не беше правилно да се намира вътре в главата ѝ, но не можеше да се спре, беше твърде лесно, толкова естествено му идваше...

– Искаш ли да видиш моето? – попита тя тихичко.

Итън знаеше, че тя го желае, затова отговори:

– Да.

Момичето си пое дълбоко дъх, за да събере смелост, и след това започна да вдига превръзката на околото си, спря и изкриви устни в насмешлива усмивка, но в здравето ѝ око блестеше ужасяваща тъга и тя помисли...

– Сигурен съм! – увери я Итън.

– Не е хубава гледка – каза Ники.

Той сви рамене.

– Да не би *моето* да е хубаво? Когато отидох в тоалетната и погледнах в огледалото, направо се стреснах. Хей, та аз дори не знам как успявам да *виждам* с това око!

Тя почти се засмя, като си го представи безпомощен, но смехът не ѝ идваше лесно. Все още беше замаяна от случилото се в мола и от атаката

на сиваците, и от смъртта на Гари Рууса снощи, и понякога си казваше, че ѝ трябва повече коравина, за да се справи с всички ужасии на днешния живот и с всичките лоши и тъжни спомени, и със смъртта на всички хора, които бе познавала, и вече не бяха сред живите. Но какво ли се случва, когато си целият корав камък, изгубиш всичките си чувства и не можеш да откриеш обратния път от онова тъмно и празно място?

Ники искаше Итън да види какво скрива превръзката, понеже имаше нужда от връзка с някого. Нуждаеше се от човек, който да сподели болката, през която минава тя самата... Не че беше по-лоша от онова, което изпитваха повечето хора... но се нуждаеше момчето да я забележи – ако ще и като начин да спре каменната обвивка, която обхващаше все по-голяма и по-голяма част от нея, докато накрая не я превърне просто в лишена от разум и душа отломка, захвърлена на тази изгорена и съсипана Земя. Имаше нужда от човешкия контакт на това момче, което вече не беше истински човек... или може би беше повече човек от мнозина, защото имаше цел и намерения, а тя също имаше нужда от такива.

– Давай – подкани я Итън.

Ники вдигна превръзката и му показа сгърчената очна орбита, откъдето доктор Дъглас бе отстранил съсипаното око, преди да развие инфекция. Белегът започваше точно под орбитата и продължаваше нагоре кажи-речи до веждата.

– Улучило ме е парче стъкло, така каза докторът. Не го помня. Помня само пожара и как избухват къщите по „Уествю авеню“. Беше нощ и се водеше въздушна престрелка. Бях нарязана доста зле и на други места – например по лицето – но повечето белези са скрити под дрехите ми. Част от косата ми била изгоряла, както ми казаха, но тя порасна отново. Предполагам, че съм изкарала късмет, нали? Да не съм изгорена цялата.

– Аха – съгласи се Итън.

Ники пусна отново превръзката на мястото ѝ. Малката звезда от камъчета заблестя.

– В самото начало в комплекса идваха хора с наистина лоши изгаряния. Не оцеляваха много дълго. Дойде семейство с две малки момченца близначета – и двете бяха много зле обгорени по ръцете и краката. Едното умря за ден, а другото почти точно дванадесет часа по-късно. Чух Оливия и доктор Дъглас да го обсъждат. Стана така, все едно... когато единият близък умре, другият вече не иска да живее. Майката и бащата също не оцеляха особено дълго. Много хора се самоубиха. Аз също почти успях, но Оливия ме спря. Два пъти.

– Радвам се, че го е сторила – каза Итън.

– Хм – изсумтя Ники и с това възклицание му подсказа, че не е сигурна дали самата тя се радва, или не. – Оливия ми донесе тези скъпоценни камъчета за превръзката. Знаеш ли от кого бяха? От майката на онези близначета. Тя откъде ги е взела, нямам представа. Сигурно от „Долар Дженерал“. Просто е взела пакет с нещо, което е сметнала за красиво. Хората правят шури работи, когато се налага да се вкопчат в нещо, така мисля.

Итън кимна. Истина си беше и имаше ли какво повече да се добави? Знаеше от какво се нуждае Ники – от слушател, така че я изчака да продължи, без да разчита сцените от историята ѝ, преди тя да успее да ги разкаже.

– Сестра ми се казваше Нина – добави Ники. – Беше по-голяма с една година. Уха, само как можеше да язди! Е, и двете яздехме... но тя беше много по-добра от мен. Беше първокурсничка в гимназията. Канеше се да ходи в Колорадския щатски университет и да се забавлява до припадък, така твърдеше. Но всъщност искаше да стане ветеринарка и да работи с коне. Може би щеше да успее – беше добра в математиката, химията и тъй нататък. Двойкаджийката вкъщи бях аз, понеже специализирах забавления... – Ники за момент се взря в пространството и Итън я остави да се зарее.

– Понякога – продължи момичето – виждам сестра си насън. Винаги е хубава, усмихната и щастлива... а не цялата изгорена и ранена и казва: „Ники-тик, ще се измъкнеш от тази каша! Ти не си от хората, които се отказват, така че разкажи на Оливия за онези сънотворни, които намери, след като починаха мистър и мисис Естевес. И ѝ кажи за ножа с назъбеното острие, дето е в най-долното чекмедже в скрина ти, под червеното одеяло“. А аз отговарям: „Спри да ме командваш, винаги си обичала да го правиш, и кой те е направил моя шефка?“. Само че тя просто се усмихва с широка шефска усмивка и отговаря: „Я се стегни, ти си последната от семейството ни... Семейство Стануик от «Уествю авеню» №1733. И татко винаги е казвал, че не отглежда слабаци“. Така че, казва тя, *намери своя път*. А аз дори не знаех какво има предвид. До днес...

Итън запази мълчание – не си позволи да надникне в мислите ѝ, но беше добил представа за какво му говори Ники.

– Ако човек няма надежда – продължи тя, – тогава умира. Първо отвътре. А ако не намери начин, свършен е... – шоколадово кафявото ѝ око се спря върху него. – Не искам да остана тук и да чакам смъртта, Итън. Ако ще умирам, искам да се случи, докато се опитвам да намеря пътя си. Знаем, че трябва да се добереш до тази планина в Юта. Знаем, че е важно! –

тя се поспря, може би подготвяйки се той да ѝ откаже правото да тръгне по този път. – Ще ми позволиш ли да дойда с вас?

Той не се поколеба. Отвърна:

– *Искам* да дойдеш с нас.

– Така ли? Наистина? – възкликна трескаво Ники. – Знам, че не е безопасно, но...

– Никъде не е безопасно – напомни ѝ Итън. – Докато войната продължава, на света няма безопасно място.

Тя кимна.

– Знаеш ли какво има при онзи връх?

– Не. И не смятам, че ще узная, преди да се доберем дотам и то да ни се разкрие.

Да ни се разкрие? Итън осъзна, че и мисленето му се променя, също и начинът на говорене... Сега нито мислите, нито говорът му принадлежаха на човешкото момче... Звучеше различно и извънземното в него надделяваше все повече и повече.

– Може да стана наистина различен, и то скоро – каза на Ники и ѝ се усмихна лекичко. – Не че вече не съм. Но не след дълго ще спра да бъда Итън Гейнс. Тази част от мен може да изчезне или да потъне в сън... Не съм сигурен. Но не желая да седиш тук и да чакаш смъртта. Сестра ти е права. Трябва да намерим своя път, така че... радвам се, че искаш да дойдеш с нас! – той махна към изоставения казан със супата. – По-добре си вземи нещо за ядене, докато има какво.

– Ще хапна, благодаря.

Итън беше уморен и имаше нужда от място за почивка. Битката с паякоформите и мъглявите войници го беше изтощила. Сега в него винаги имаше една част нащрек и той ѝ се доверяваше да го осведоми, ако горгоните или мъглявите се появят наблизо. За момента не ги усещаше като заплаха. В крайна сметка занесе спалния си чувал в празния склад на „Бруукстоун“, опъна се на пода и заспа за брoени минути.

Само че в него нещо не спеше, не се нуждаеше от утехата на покоя в този свят на нещастие и то заговори на Итън с четири слова: „Това е моят свят“.

Около момчето се разгърна неравен сив пейзаж, осеян с камъни и разцепен от широки пропасти. Небето беше млечнобяло, насичаха го ярки пурпурни светкавици и през бурната атмосфера едва-едва се виждаше масивна, мъглява планета, съпроводена от три блещукащи пръстена камъни и прахоляк. Итън предположи, че стои на планински връх, бурният, сух вятър, който миришеше на алкали, духаше право в лицето му и

пред него се разкриваше гледка към широка долина, в която се виждаше огромна сребърна пирамидална кула – тънка, но висока няколко хиляди фута, увенчана с шип, който се въртеше бавно и безмълвно. Итън имаше чувството, че това е наблюдателница – нещо като фар, който не изпраща светлинни лъчи, а енергия и съобщения, които са далеч отвъд неговото понятие. Освен това бе пътна станция, също така и приемаше новини, но той нямаше представа защо смята, че служи за връзка между светове или измерения – просто беше сигурен, че и на други планети има постройки от същия вид. Беше самотно място. Поразиха го уединението и изолацията и осъзна, че пазителят на кулата е древно същество, избрано или избрало само да се откаже от съвсем различен живот заради изпълнението на дълга си. Това беше двуостър меч – честта на войника на този пост и доживотната отговорност. Времето тук не течеше като земното, нито животът бе управляван по земните закони. Итън не беше сигурен дали съществото, което го приютява и което приютява той, е способно да притежава физическа форма. По-скоро беше конструктор от чиста енергия и разум и макар че тази част от произхода и естеството му не му бе позволено да узнае, Итън беше сигурен, че то притежава две качества, с които се сродява с човешкия род: усещане, което би могло да се назове *състрадание*, и чувство за справедливост. Това явно бяха движещите му сили заедно с неутолимо любопитство за механизмите на вселената, понеже по мъдрата воля на по-висша сила дори на него не му бе позволено изцяло да ги опознае.

Шипът се въртеше. Вятърът виеше и пурпурните светкавици разчертаваха млечното небе, но образът избледняваше.

Когато видението на чуждия свят изчезна напълно, човешката част от Итън потъна по-дълбоко в лишен от сънища сън, но извънземното същество в него остана безмълвно и неуморно будно, защото това бе единственият начин на живот, който познаваше.

Четири
На запад

Двадесет и три

– Наистина ли е необходимо? – попита Джеферсън Джерико, когато Дейв Маккейн пристегна черните пластмасови белезници на китките му, на практика връзвайки ръцете му една към друга. Дейв не отговори. Той бутна Джеферсън по стъпалата на автобуса и си пожела копелето да падне и да си строши човката.

Зад волана седеше Хана Граймс. Беше преценила, че отвеждането на този автобус до крайната им цел в Юта може и да се окаже последното нещо в живота ѝ, но в календарчето ѝ липсваха други видимо важни мероприятия и Дейв я беше убедил, че пътуването им наистина ще се окаже значимо. Така че тя се беше включила в експедицията, за добро или за лошо – прецени, че Дейв тъй или иначе ще вземе да изкара автобуса от пътя още при първия по-остър завой.

Бледата светлина на дъждовното утро бе започнала да се прокрадва на хоризонта. Джей Ди и Оливия вече се бяха качили, а сега чакаха Итън и Ники. Майор Флеминг им беше върнал оръжията, беше ги снабдил с консерви и туби с вода и ги беше осведомил, че желае да им даде повече или поне да прати да ги съпровождат няколко войници с единия бронетранспортър, но не можеше да изостави хората тук. Реши да напълни резервоара на автобуса от собствения си намаляващ запас. Твърдеше, че не може да стори нищо повече, освен да им даде по-дълъг маркуч, с който да могат да си източват гориво по пътя, но беше свалил един фар от собствените си камиони и беше завършил ремонтите и подобренията по автобуса.

Работният отряд се беше трудил цяла нощ под светлината на захранваните от генератора прожектори. Бяха заменили пукнатото предно стъкло с парче метал, в което имаше монтирано правоъгълно стъкло, за да вижда шофьорът пътя. Върху избития от сивачето прозорец беше залепено с изолирбанд парче пластмаса. По другите стъкла след голямата стрелба имаше дупки от куршуми, но и за тях нямаше възможност да се направи кой знае какво. Основната задача беше конструирането и заваряването върху предницата на автобуса на подобна на скотобойник²⁴ клетка, обкована с железни шипове. Такова количество метал щеше да напра-

24. Скотобойник – локомотивен пътеочистител: двукрилата, подобна на обърнат снегорин решетка на старите локомотиви, предназначена да изблъсква встрани и нагоре евентуални препятствия на релсите.

ви автобуса по-тежък и да увеличи потреблението на гориво, но майорът каза на Дейв, че ако се натъкнат на други сиваци, скотобойникът ще им помогне да се измъкнат, без армията да им се притича на помощ... което определено нямаше как да се случи някъде сред Скалистите планини и по Междушатска 70. Каза също, че при наличие на време и резервни мунициии биха могли да монтират отгоре картечница, но отново ставаше дума за голяма допълнителна тежест, а и в стражевите кули се нуждаеха от всички мунициии и наличните M240.

Бяха прикрепили също и чистачка, която да поддържа стъклената вложка чиста, а последното, което бяха успели да сторят майорът и хората му, беше почистване на вътрешността на автобуса от всички петна кръв и парчета плът – както човешки, така и сивашки. Флеминг се извини, че не разполагат с освежител за въздух, но предположи, че ще успеят да намерят някой боров ароматизатор, когато спрат за гориво.

Майорът не сподели с никого в групата нещо друго. Забелязаха го едва по пътя от мола към автобуса: с черен и червен спрей войниците бяха написали имената си по страните на автобуса. Може и не всички да разбираха изцяло важността на това пътуване, но и Флеминг, и капитан Уолш бяха наясно и техните подписи стояха първи. От майора бяха също и пластмасовите белезници, ножица и предложението известно време да държат Джеферсън Джерико вързан, просто за всеки случай.

– Сядай тук – нареди Дейв и бутна проповедника на седалка от лявата страна на автобуса, на няколко реда зад Хана. Оливия и Джей Ди бяха седнали отдясно, а Дейв се настани зад Джеферсън Джерико, така че да може да го фрасне по тила, ако се наложи или му се прииска. Узито приятно тежеше в кобура на рамото му, а в този на колана имаше пистолет „357 Магнум“ – същия, помогнал двамата с Оливия да се спасят от Краля на сиваците в гимназиалната библиотека. Каза си, че с тези оръжия може и да не спре горгон или мъгляв, но ще свършат работа срещу всичко друго и... ако наистина искаше да бъде откровен със себе си... щяха да спасят и собственика си от залавяне от извънземни, ако те нахлуеха прекалено многобройни, за да съдържи напора им Итън – и щяха да спасят и хлапето, Оливия и всички останали в групата, ако се стигнеше дотам.

Дейв се пресегна напред и фрасна Джеферсън по тила.

– Млъквай!

– О, *Исусе!* Дума не съм продумал.

– Не, но си мислеше да заговориш. Така че си затваряй плювалника.

Бяха върнали и 45-калибровия автоматик на Оливия заедно с резерв от две опаковки муниции – дар от Джоуъл Шустър, който имаше същия модел и марка оръжие. Джон Дъглас получи армейски модел „Берета М9“, която не беше негова, тъй като си беше изгубил оръжията в „Пантър Ридж“, но капитан Уолш го беше снабдила с нов пистолет и четири допълнителни пълнителя. От войниците бяха „конфискувани“ и доставени на борда чифт пушки и кутии с патрони за тях, а също и две мощни фенерчета. Хана Граймс разполагаше с любимия си пистолет и няколко цилиндрични пълнителя. Дейв си каза, че кула с картечница би била приятно допълнение, но се налагаше да се справят с каквото има подръка. В задната част на автобуса се намираха пластмасови туби, ръчна помпа и дванадесетфутов маркуч за източване на гориво заедно с шангата, с която да си отварят капачките на подземните цистерни с гориво.

След няколко минути Итън се зададе откъм мола и прекоси паркинга, следван от Ники и майор Флеминг. Майорът носеше малка, зелена мешка с връзки.

– Добре – каза той, след като Итън и Ники се настаниха зад Оливия и Джей Ди. – Късмет, приятели! – той се съсредоточи върху момчето, което все още му изкарваше ангелите, но не си позволи страхът да проличи под каменното му изражение. – Надявам се, че ще намериш онова, което ти трябва! – той подаде мешката на Дейв. – Вътре има четири осколчни гранати модел М67. Просто дърпаш халката и хвърляш, като във филмите. Може да ги метнеш на около четиридесет метра, но си търси укритие, понеже осколките се разпръсват на над двеста метра. Гледай да не се взривиш, пази ги за враговете.

– Благодаря! – кимна Дейв.

– Оценяваме всичко, което направихте за нас – обади се Оливия. – Особено ремонта на автобуса и горивото!

– Сторихме каквото можахме. Итън, грижи се за тези хора, ако можеш!

– Непременно, сър – отвърна момчето. Усещаше присъствие на мъглави – беше започнал да го долавя още преди утрото да напъпи и да им сервира закуската от хляб и консерва от свинско с боб, но знаеше какво представлява и нямаше смисъл да го споменава, преди да потеглят по пътя на запад. Не им предстоеше нападение, източникът на сигнал беше от друг тип.

– Добре – повтори майор Флеминг. – Пожелайте късмет и на нас. Ще се държим тук, докато не получим други заповеди! – Той им отдаде чест. – Сбогом, приятели! – и с тези думи слезе от автобуса.

Хана затвори вратата и запали двигателя. Той пуфтеше и ръмжеше точно като старицата, когато я събудиха в четири сутринта, но също като нея беше готов за път.

Веригите на обкованата с метални шипове порта на входа на крепостта изскърцаха при вдигането ѝ нагоре и жълтият училищен автобус с имената на четиридесет и двамата войници, капитана и майора на хълбоците си премина под нея и потегли по пътя, обкръжен от бодлива тел. Лешояди кълвяха полуизядените трупове на сиваците, заседнали между намотките. Слънцето лееше пурпурни лъчи през дупките в злотворните на вид черни облаци. Строшените небостъргачи на Денвър се намираха на юг, както и рампата към Междушатска магистрала 70.

Вратата на крепостта се спусна. Хана се обади:

– Вече сме самички на пътя, дечица!

Итън все още усещаше присъствието на мъглявите. Беше като пощипване по кожата му, като сянка в ума му и той го знаеше, защото го знаеше извънземното в него.

– Следят ни – каза той. – Става дума за проследяващо устройство на мъглявите. Намира се на голяма височина.

– Христе! – Джеферсън се завъртя на седалката да погледне хлапето поне с ъгълчето на окоото си. – Преследват ли ни?

– Засега само ни следят. Но изпращат сигнали, така че... ще се появят рано или късно.

– И мъглявите ли те искат?

– Да – отвърна Итън. – Онзи, който се измъкна, вероятно се е свързал с централното си командване. Искат ме също както и горгоните... – той озари събеседника си с подобие на усмивка. – Не знаят какво представлявам и се опитват да ме изчислят. Но... Хубаво е да знаем, че и те се боят от мен.

– Не са глупави – каза Джеферсън. – Но ти *самият* знаеш ли какво представляваш?

– Не съм. Смятам, че аз... онова в мен... също трябва да е войник. – Итън почука символите над сърцето си. – Смятам, че си отглеждам своя собствена униформа и това е отличителният ми знак. Аз... *то*... става по-силно всеки ден. Може би всеки час. Което означава... че когато пришълците се спуснат да ме преследват, ще пратят всичко по силите си.

– Да, и толкова *по-зле* за нас...

Джеферсън започваше да си мисли, че щеше да сполучи повече, ако беше останал в мола, сврян в някой ъгъл с две-три пушкала в ръка, но Итън добави:

– Преди приключението ни да свърши, ще имам нужда от теб. Не знам как точно, но ще ти се отдаде възможност да ми помогнеш. Да ни помогнеш. Вярваш ли ми?

– Не знам в какво да вярвам. Но защо взе и момичето? – Джеферсън обърна поглед към Ники. – Ти пък какво искаш?

– Искам да бъда с Итън. Вярвам му. Това е.

– Аха, ясно. А окото къде си го загуби?

– Я си затваряй плювалника вече, Джерико – Дейв се наведе напред, – иначе ще го затворя вместо теб. Колко още зъба ти се ще да изгубиш?

– Загубих го по време на войната – обади се Ники с царствено достойнство. – Имам късмет, че съм жива.

– Късмет – повтори Джеферсън и се изсмя горчиво. – Да, всички сме големите късметлии, нали така?

– Живи сме и имаме възможност да извършим нещо важно – отвърна Джей Ди. – Аз също вярвам на Итън. А сега може би наистина ще е по-добре да замълчиш за известно време.

– Хубаво ще е, та да мога да се съсредоточа в тази проклетата наблюдателна цепка – озъби им се Хана. – Пред нас има камара натрошени и изоставени коли. Ще трябва да карам бавно и да се промъквам полека, така че всички се хванете здраво.

Пътуването беше същинско мъчение. Колите бяха към петдесетина, микробуси и камиони бяха задръстили този участък от „Федерал булевард“. Няколко се бяха запалили и изгорели до неузнаваеми буци метал. Трийсет фута широк кратер близо до кръстовището на „Федерал“ и „Уест 80 авеню“ разказваше история за удари, нанесени или от горгоните, или от оръжия на мъглявите, които бяха подсилили паниката и бяха накарали хората да изоставят колите си. Имаше изгорели сгради и от двете страни на булеварда и някои се бяха срутили на купчини стопени черни отпадъци. На няколко пъти се наложи Хана да се промъква през тесни процепи между колите, остъргвайки заедно с боята от автобуса и някои от имената на войниците.

– Хайде, беччо, давай, беччо! – подканваше тя Номер 712, тъй като нямаше избор, освен да прекара автобуса над опасни ивици от натрошени стъкла и парчета метал. Не само на нея, но и на всички останали им хрумна, че това пътуване може да се окаже извънредно кратко, ако спукат няколко гуми.

– Дръжте се, предстои особено гаден участък! – предупреди Хана.

Номер 712 полека се промъкна между изгорял градски автобус и преобърнат камион за месо „Хорнел“. Закачи се за нещо и се наложи шо-

фьорката да върне назад и да опита отново да премине. Звукът от съдиран метал накара Джеферсън Джерико да наведе глава и да стисне здраво очи в напразен опит да избяга от звука. Ники стисна дланта на Итън в хватка, която според него можеше да счупи ръката на защитника на „Ягуарите“, и...

– Гимназия „Д'Ивлин“²⁵ – заяви той внезапно, получил прозрение. – Точно тук, в Денвър. Там съм ходил на училище!

– *Какво?* – изуми се Оливия.

– Спомни си – каза Итън. – Класа по естествени науки в гимназията „Д'Ивлин“. Където се канех да демонстрирам макета си на „Видимият човек“... – Какви ги приказваше пък сега? Нямаше представа. – Учителят се казваше... – беше му на върха на езика, но още не искаше да изплува. – А майка ми се наричаше... – Не, и нейното име също липсваше. Но все пак имаше... нещо. – От Лейкууд съм. Живях в... номерът на къщата имаше две осмици. Тя ми... – Момчето се напъваше здраво да се сети, а стърженето на метал продължаваше сякаш до безкрай и автобусът се тресеше, докато Хана им проправяше път. – На същата улица имаше парк. Голям, с езеро в него. Смятам, че се наричаше... „Белмар парк“! – Кимна, когато името се върна в съзнанието му. – Езерото беше Кунц. Това го помня. Там ходех за риба... – вгледа се в лицето на Ники и усети завръщането на мъничко количество радост. – Спомням си едно-друго! – каза, почти разплакан. – Знам *откъде* съм!

Ужасното стържене на метал в метал секна. Хана изпусна тежка въздишка:

– Преминахме. Дявол го взел, тоя път е гадория! Дейв, виждам знаци за Междущатска 70 Запад, но всичко е блокирано до уши.

– Предположих, че ще е така. Просто направи всичко по силите си!

Докато Итън се мъчеше да си спомни още подробности от живота, който бе водил, също така осъзнаваше, че извънземната част от него е нащрек и търси присъствието на врагове. Като изключително усъвършенстван радар, блящ на много мили във всички страни за приближаващи се искрици на умствения екран. Можеше да си представи устройството на мъглявите: сияйна триъгълна форма, наполовина колкото автобуса, която бавно се върти около оста си недалеч от края на атмосферата, а пурпурното му енергийно поле е насочено към него и в мрежата му се въртят многобройни изчисления. Те вече би трябвало да са пратили от-

25. Гимназия „Дейвид д'Ивлин“ в Денвър (наричана накратко „Д'Ивлин“) е в топ 100 на гимназиите в САЩ.

ряд по петите му. Щяха да нанесат удар в удобно за тях време и на място, където усещат, че имат най-голямо предимство, но за момента не усещаше наблизено никого от пришълците. Нито пък се забелязваха горгони, но и те не биха се отказали да го заловят. От полза беше, че се страхуват от него, и нямаше да се натресат в обсега на оръжието му, без да пресметнат вероятността за успех. При все това и те идваха – беше само въпрос на време. И ако се досетеха какво представлява и какво се опитва да постигне... определено нямаше да се оттеглят тихичко, а щяха да се опитат да го ликвидират с всички сили, с които разполагаха.

– Рампата е блокирана – обяви Хана след още известно пропъхване и излизане от тесни места. – Може би ще успеем да се качим от следващата.

– Не можеш да левитираш автобуса догоре, нали? – обърна се Дейв към Итън, само отчасти на шега.

Момчето обмисли въпроса. Можеше ли? Отговорът пристигна бързо.

– Не, за съжаление. Това не мога да направя. Не съм в състояние да ни придвижвам с мисли. За това пътуване отговаря Хана.

– Благодаря, Спейскид²⁶! – изсумтя тя.

– Добре, нека ти задам един-два въпроса – обади се Джеферсън. – Ако нямаш против?

Последното се отнасяше за Дейв, който сви рамене по начин, подсказващ на пастора да продължава, но да внимава как си отваря устата.

– Отиваме при онази планина, която имаш чувството, че трябва да посетим, но нямаш представа защо. Започнал си като човешко момче, но сега и ти, и всички останали знаем, че има... *нещо* в теб, което не е нито горгон, нито мъгляв, и те се боят от теб, понеже ти... това нещо в теб... е в състояние да ги смаже, а те не проумяват какво е. Прав ли съм дотук?

– Да.

– Добре. Казваш, че това в теб е войник. Това откъде го знаеш?

– Просто такава усещане имам. То ми е позволило да го узная, ако това е правилният начин да го кажа. Само че... може би... не е точно войник в основния смисъл, който влагаме в думата.

– Аз го обяснявам като корав тип, който е трениран да се сражава и да спечели война. Какъв друг вид войници има?

26. Спейскид – герой от комикс на Джош Маклеод. От англ. *Spacekid* – космическо хлапе. Репликите на Спейскид силно наподобяват начина, по който говори пришълецът в Итън.

– Има и друг вид – отвърна Джей Ди, който обмисляше въпроса още откакто Итън използва думата. – Този е *миротворец*. Като войниците, дето носят сини шлемове за Обединените нации. Те също трябва да са корави, но не се бият, за да спечелят война – ако трябва да се сражават, тяхната цел е да сложат *край* на конфликта – той кимна към Итън. – Ако Итън... ако съществото, което поддържа Итън в движение, когато по всички правила би трябвало отдавна да е мъртъв, се опитва да спре тази война, то бих казал, че е... така, де... един вид вселенски миротворец. Галактически войник на Обединените нации. Предполагам, че това се опитвам да кажа – Джей Ди сви рамене. – Може би тази война разваля равновесието във вселената в космически мащаб. Може горгоните и мъгълвите да се сражават вече стотици или хиляди години и космическите Обединени нации да са решили, че толкова им стига. Но... защо миротворецът би избрал младо хлапе вместо възрастен? Аз нямам представа, а и кой може да обясни? Може да е пасвал добре. Може би в личността на Итън вече да е имало черти, които войникът да използва. Хей, аз съм просто землянин... Не знам отговорите на загадките и не казвам, че всичко това е факт, но... ето го, това е моето мнение – и нищо повече.

– Боже, това е лудост – промърмори Джеферсън.

Но всъщност, благодарение на всичко случило му се досега, тази версия не му звучеше прекалено абсурдно налудничаво. Момчето със сребърното око се взираше в него, все едно отново му четеше мислите и ровеше в спомените за всички гнили цветя вътре.

– И как така е влязло в теб това нещо? – попита той. – Как е стигнало дотук? С летяща чиния ли? И ако наистина иска да спре тази война, защо не е дошло с цяла армия? И от къде на къде не ти казва какво иска да открие, ако знае толкова много? Дали това нещо изобщо *знае* какво се очаква да намерим? Защо просто не ти изложи фактите?

– Може би не знае абсолютно всичко – предположи Оливия. Тя също умуваше по въпроса защо извънземният разум сякаш охранява Итън на малки залци. – Може би има *представа*, но не е напълно сигурно. Може би то... не иска прекомерно да претоварва Итън, понеже той все още има ума на момче. Ограничен ум както всяко друго човешко съзнание. Ето защо процесът е постепенен и нещото не иска да го обгърне целия наведнъж.

– Не иска да му дойде в повече – обади се Дейв. – Това го схващам.

Итън не каза нищо. В определен смисъл му беше интересно да го обсъждат по този начин, но беше и притеснително. Имаше толкова много въпроси – той се съмняваше, че някога ще получи отговори на всички-

те, понеже Оливия беше права. Ограниченият човешки мозък не можеше да проумее тази извънземна сила: как е пристигнала тук и е избрала него, и защо набира все повече мощ, както не можеше да проумее и онази енергия, избликлала от него, за да сътвори земетресението или за да издуха на парчета мъглявите и горгоните. Просто си беше тук, когато той – или извънземното в него – поиска да я използва. При последната среща с паякоформите и мъглявите войници забеляза, че усеща известна болка и скованост в ставите, все едно се превръщаше в старец, така че явно човешката плът плащаше висока цена. Запита се дали може да използва и лявата си ръка – един вид двуцевно оръжие. Така или иначе, струваше му се, че макар извънземната сила в него да е извънредно силна, в човешкото тяло има вродена слабост, която го изтощава. Но пък, ако е бил мъртъв и извънземното го крепи жив... поело е контрол върху една версия на „Видимият човек“ и захранва сърцето, дробовете, храносмилането и всички останали системи, поддържа кръвното налягане, то предположи, че войникът е изпълнил мисията си – доколкото е възможно – с която се е заел, и никой доктор на Земята не може да промени това.

Накрая Игън заяви:

– Не смятам, че му трябва армия, но съм убеден, че сме му нужни ние.

– Ние ли? Как така? – попита Джеферсън.

– Трябваме му, за да... – Момчето помълча, размишлявайки как да изрази това, което трябваше да каже. – Трябва да ни пука. Като хора, имам предвид. Мисля... че то е искало да узнае първо дали някой от нас изобщо иска да окаже съпротива. Дейв, според мен точно заради това не ми каза къде се намира Уайт Меншън. Трябваше му... *иска*... да знае дали някой от нас го е грижа достатъчно да се изправи и да се бие, вместо да копнее за смъртта, сврян в тясна дупка. Така че ако вие с Оливия не бяхте тръгнали онзи ден да търсите карта... ако бяхте казали, че съм луд и земетресенията и намирането на водата са просто случайност, ако не бях успял да ви убедя да повярвате... тогава сигурно то щеше да сметне, че не си струваме помощта. Може би щеше просто да си иде, аз да умра и мъглявите и горгоните да продължат да се бият, докато не бъде смазан целият свят, защото на никого вече не му пука... – той погледна Дейв, после Оливия, после Джей Ди, Ники и накрая отново Дейв. Заклучи: – Така мисля аз.

– Този разговор е непосилен за бялата ми глава, народе – обади се Хана. – Аз дойдох просто заради приключението. И държа да ви кажа, че в момента гледам още една рампа нагоре, която е като задръстен пар-

кинг, и по нея няма начин да се качим – тя отклони автобуса в друга посока. – Е, наоколо няма ченгета, така че нека пробваме рампата за слизване.

Ето така Хана успя да ги качи на Междущатска 70 в западна посока. Движението на изток по време на инцидента, предизвикал целия този хаос – твърде вероятно централната част на града да е била съсипана още при първата битка – беше нулево. Имаше няколко строшени коли и голям тир с ремарке, който се беше блъснал в тях и беше пламнал, но Хана успя да прекара 712 покрай смазаната блокада. Притесняваше се най-вече за стъклата и парчетата метал по пътя, но уличните метачи отдавна не бяха излизали на работа и нямаше какво друго да стори, освен да стисне здраво зъби и да изтанцува с автобуса по рампата колкото се може внимателно.

Магистралата започна поляка да се изкачва. И от двете страни се издигаха планини, а отпред надвисваха гигантски върхове – сега отчасти закрити от грозната жълта мъгла – родени преди осемдесет милиона години. Итън се чудеше колко ли старо е съществуването вътре в него, какво е виждало, къде е било и как се е родило, ако Скалистите планини са били пращинка в Божието око, когато то за първи път се е появило на белия свят, и какво значи Животът за него. От онова, което то му беше показало, оставаше с усещането, че става дума за самотно същество от рядка или измираща раса, но преди всичко то се интересуваше от дълга си. Това беше едновременно основата и целта на съществуването му, толкова ясно представена, все едно извънземното седеше до момчето и му разправяше всичко това – безплодността на войните бе всеизвестен факт, но онези, които превръщаха в свой Бог властта, не искаха да го приемат. Гордостта, арогантността и глупостта не бяха най-лошите черти само на човечеството, а се ширеха сред галактиките и бяха цената, която плащаш, за да ти се кланят всички други раси и да те смятат за висшестоящ, или просто за утоляване на апетита да покоряваш и побеждаваш. Итън усещаше тъгата и мъката в онова, което минаваше за сърце и ум на извънземния – сега превръщащи се и в негови ум и сърце – защото той знаеше, че води загубена битка. И все пак тук, точно тук, на границата – на този млад свят, който може и да не означаваше кой знае какво за разгърнатата се галактика, по-стара от самото време – трябваше да бъде оказан отпор и с това да се прати вест на всички военачалници сега и занаяпред, тръгнали да събират войници, оръжия и кораби, с които да посетят разруха и нещастие.

Това послание сигурно щеше да остане безплодно, но дългът на съществуването бе да го чуят: *Аз съм пазителят на този сектор. Остарял съм още преди цивилизацията ви да пусне корени в блатото или да бъде създадена от машина. Ако отхвърлите мира и настоявате да пиете до насита от извора на ужаса, тогава се пригответе да бъдете удавени в този ужас, дело на своята собствена ръка.*

Итън усещаше ясно втръненото в себе си око на проследяващото устройство на мъглявите там, високо горе на ръба на атмосферата. Скоро щяха да дойдат. Щяха да изчислят мястото и времето, където да се опитат да го пленят... но той знаеше, че няма да чака дълго.

Ами горгоните?

Те също щяха да се появят скоро. И щяха да се опитат да унищожат онова, което не бяха в състояние да овладеят.

Той нямаше намерение да свърши на масата за дисекция на някоя рептилия или робот, нито пък това да се случи с хората от тази застрашена планета, които смяташе за свои приятели.

Аз ще бъда...

– Готов – каза Итън.

Ники го попита какво е имал предвид, а той сви рамене и обясни, че е размишлявал на глас, а след това й се усмихна, стисна я за ръката и си каза, че няма да допусне нито мъглявите, нито горгоните да наранят тези същества, които вече са страдали толкова много. Предстоеше голяма битка... Той долавяше мащабно раздвижване сред редиците на пришълците, защото те също щяха да са готови.

Автобусът продължи на запад по източната лента, а Междущатска магистрала 70 все по-стръмно се изкачваше към гигантските планини и момчето със сребърното око осъзна, че е повече извънземен, отколкото човек, и поради това си зададе както въпроса за предназначения жизнен път, така и какво би казала майка му, ако можеше да го види сега.

Двадесет и четири

Светкавицата падна толкова близо, че изпълни автобуса с ослепителна синя светлина, а последвалата гръмотевица накара Номер 712 да се разтресе чак до ръждивите си болтове.

– Чудесна нощ за разходка с кола – коментира с кух глас Джеферсън Джерико.

Не получи отговор. Хана съсредоточено се взираше през малкото си прозорче към магистралата отпред, а всички останали бяха потънали в собствените си мисли или толкова притеснени от усилващата се буря, че бяха изгубили ума и дума. Джеферсън сви рамене: с нищо не можеше да промени случващото се отвън и предположи, че тук, под защитата на Итън, е по-добре, отколкото в мола. Имплантираното между плешките му устройство не го шибаше с агонизиращи пламъци и поне за момента се чувстваше недосегаем за пипалата на господарката си, така че какво лошо в някаква си буричка? Но въпреки това... Хана срещаше проблеми, пълзейки по магистралата с петнайсетина мили в час, понеже тук, на голяма височина и с всичките назъбени планини наоколо, се бяха натъкнали на гъста жълта мъгла. Зад мантизелата се криеха стръмни склонове, способни да погълнат всички земляни, че и звездното хлапе в притурка.

– Хей, Итън! – подвикна назад Джеферсън.

– Да? – Момчето изучаваше мислено проследяващото устройство на мъглявите, което продължаваше да маркира местоположението му, въпреки че на прага на космоса около него вече се сражаваха огромни кораби.

– Тази буря естествена ли е? Или е *тяхно* дело?

– Естествена е – отвърна Итън. – Но оръжията им са прецакали атмосферата. Така че всички бури са с многократно усилената мощ.

„Усилената мощ“ – помисли си Джеферсън. Едно хлапе не би говорило така. Обаждаше се извънземният. Откъде беше научил английски? Сигурно с четене на мислите на хлапето. Извънземно, което може да дойде на тази планета без космически кораб и да завземе мъртвия труп на едно хлапе... това определено беше *доста* странно. Е, не по-странно от *Нея*, разбира се. Или от Мравешката ферма. Или от Микроскопски поляни. Не си беше позволявал да мисли много-много за Бърт Раткоф. Помнеше как той каза: „Извадиха ми органите и сложиха нещо друго в мен“. Горкото тъпо копеле, каза си Джеферсън. Но Раткоф вероятно не беше и

осъзнал какво го е сполетяло и сега беше избягал от този кошмар, така че... браво на него.

Джеферсън се почеса по брадата. Ръцете му бяха свободни. Преди няколко часа с Дейв проведеха сериозен разговор, започнал така:

– Добре, трябва да пишкам. Как предпочиташ – директно да се изпусна тук, вътре, или можем да спрем автобуса за малко?

– Добра идея – отвърна Хана. – И аз трябва да ида. По-добре да спрем, докато има възможност да се изредим всички.

– И така – беше се обърнал Джеферсън към Дейв, – смяташ ли да срежеш тези чудеса на ръцете ми, или ще ми го подържиш?

Спряха на отбивка с гледка към гората отдолу и един по един всички огледаха останките на катастрофиралия военен самолет, проснат сред изгорелите дървета.

Следващата светкавица се стовари абсурдно близо и този път Джеферсън трепна. Времето се беше побъркало там, горе, в планините. Много се стараше да не мисли за Реджина или хората от Мравешката ферма. Не можеше да им помогне с нищо. Най-вероятно вече всички бяха мъртви, изхвърлени в космоса или лишени от защита наред пустошта. Кой ли вариант беше по-милостив? Щеше му се да има възможност да оправи нещата с Реджина, да я накара да разбере, че от специален човек като него, така надарен в определени области, не може да се очаква да живее нормален живот и да се подчинява на нормите на общество от тъпи овце. Не, той трябваше да остави своя знак и да взима каквото и когато му е нужно – такъв си е по рождение, а кой може да промени съдбата си?

Но... за Реджина също беше прекалено късно. Каза си, че може би най-подходящ беше всъщност онзи ден, когато тя за малко да го застреля в тила. В такъв случай сега нямаше да се намира тук – не и в автобуса наред прииждащата буря, с проклетата сърбяща брада и извънземното хлапе, хукнало един Господ знае накъде. Надяваше се Реджина да е умряла бързо. Биваше я, просто не можеше да признае, че даровете, които са му дадени, трябва да се използват. Надяваше се, че е загинала намясто при изхвърлянето в безвъздушното пространство, защото по свой начин я обичаше. Не беше сигурен дали изобщо някога ще се разплаче заради смъртта ѝ, а и не беше толкова трогнат, че да умува много върху това – в крайна сметка тя, също като Бърт Раткоф, беше мъртва и на много по-добро място, а той все още бе затънал в лайна до ушите.

Тук дъги няма, нарODE, дори след най-силния дъжд. Давайте натакък... няма нищо за гледане.

Седнал на няколко реда зад Джеферсън Джерико, Итън усети как се унася. Все едно се превръщаше в зрител на собствения си живот. Знаеше, че говорът му се променя и че вече нито звучи, нито мисли като земно дете. Всъщност вероятно не се бе държал така още от самото начало. Сега обаче ситуацията ставаше наистина странна, понеже той знаеше, че е в ход Голямата промяна, с нищо не можеше да я отклони и тя беше за добро, но... Голямата промяна беше и негова смъртна присъда – край на момчето, което се бе нарекло Итън Гейнс, и когато извънземното – *миротворецът* – приключеше с поставената задача, Итън Гейнс щеше да бъде мъртъв. Под блясъка на светкавиците и тътена на гръмотевиците Итън се постара с все сили да се съсредоточи върху онзи ден в гимназия „Д’Ивлин“ – трети април, утрото на първите свръхзвукови тътени, отбелязали пристигането на горгоните, когато той очакваше да излезе с макета си пред целия клас и да изнесе презентацията си... Подробностите от случката му се губеха, а напоследък ставаше още по-трудно да ги различи, изплъзваха му се все по-далеч и по-далеч. Постара се да се вкопчи здраво в онова утро и в спомена за тъмнокосата майка, която надничаше в стаята му предишната вечер, но всичко се размиваше. Баща му... дали изобщо имаше спомени от него? Мъжът, както му се струваше, си беше тръгнал много отдавна. Нямаше спомени за сбивания или караници и нищо, което да подсказва развод. Оставаше само усещането, че баща му е напуснал семейството преди много години и майка му не се е омъжвала повторно. Тя се беше постарала да даде на момчето си най-добрия живот, на който беше способна. Кой би могъл да иска повече от това?

Заедно с възхода на извънземната мощ онова, което представляваше личността на момчето, продължаваше да изчезва. Итън напразно се опитваше да се задържи – чувстваше се така, все едно е много уморен и се мъчи да остане буден след извънредно тежък ден. Рано или късно сънят щеше да го отнесе в прегръдките си изцяло и завинаги, без значение колко се стараше да се бори с него. И борбата не беше просто безполезна, но и вредна. Миротворецът си имаше задача. За него това тяло беше просто съд. Миротворецът го беше вдигнал от мъртвите и го крепеше живо досега, но момчето, което се наричаше Итън Гейнс, беше просто мъничка песъчинка в космоса. Беше смъртно същество, разбираше го и го приемаше. Не без тъга обаче – все още беше достатъчно човек, за да я усеща, и знаеше, че ще му липсва животът, без значение колко тежък бе станал.

Извънземното присъствие в него му носеше странни способности. Не само успяваше да си представи проследяващото устройство на мъгълвите и да усети лъча, който окоето му насочва към него, но знаеше и кол-

ко близо или далеч се намират горгонските и мъглявите армии и кораби. Усещаше и хората, скупчени в малките градчета, покрай които минаваха, сред планините по пътищата около Междущатска 70. Виждаше покриви и тук-там по някоя църква и му бяха нужни само секунди да разбере дали там се крият хора – неизменно ги намираше на някакво по-централно място, където съжителството означаваше оцеляване, а izolацията – смърт. Миротворецът изпитваше голямо уважение към тези хора, които бяха оцелели много по-дълго, отколкото би следвало при такива ужасни обстоятелства. Би искал да поспре и да се убеди, че парцаливите и изтощени бежанци имат достатъчно храна и вода, но трябваше да обръща внимание на по-големите цели... И Итън осъзна, че е замесен и фактор време: че трябва да стигне до Уайт Меншън колкото се може по-скоро, макар че може би и самият миротворец не разбираше напълно защо.

Повечето от малките градчета, които подминаваха и съзираха от междущатската магистрала, бяха за Итън студени и безжизнени. За него от тях се разнасяше ръждивата желязна миризма на насилие – на човеци, обърнали се срещу събратята си в битката за храна и укритие. Или пък издаваха гнилата плътска миризма на сиваци, скрити в мазетата и по разни влажни местенца.

До Итън Ники се размърда тромаво на седалката си в отговор на поредната ударила наблизко светкавица. Отвън не се виждаше нищо, мракът бе погълнал света. Ръката ѝ напипа тази на Итън и тя си спомни, че преди време толкова се боеше от него и беше на косъм да разкаже на Оливия, че според нея трябва да бъде свален от автобуса и изоставен. Сега се срамуваше от това. Толкова се беше страхувала, че ще се окаже маскиран горгон или мъгляв, а сега разбираше, че е човешко хлапе, но всъщност не е, че е бил човек и сега е на служба при друг извънземен, който се опитва да спре войната, и ѝ беше невероятно трудно да възприеме всичко това. Беше все едно да погледнеш към звездите и да се опитваш да си представиш колко е голяма вселената. Копнееше за простите неща – обмислянето на поредната татуировка, отиването до „Боул-а-Рама“ в събота вечер, флиртуването с готини момчета и гаврътването на бира или изпушването на джойнт с приятелите ѝ Кели, Рита и Чармейн, които вероятно отдавна бяха загинали. Или по-лошо.

Липсваше ѝ семейството. Кой да предположи, че някога биха ѝ липсвали острият глас на майка ѝ, която вечно я кастри по някаква причина, и баща ѝ в креслото, изтегнат с бира в ръка и с очи, залепени за мача на петдесет и два инчовия плосък екран на телевизора? Или лукавата ѝ по-голяма сестра, която успяваше да я забърка в неприятности с Дука и Ду-

кесата на отказа, както наричаха родителите си. Но ѝ липсваха, понеже бяха нейна кръв и си бяха отишли, и никой – *никой!* – не заслужаваше да умре по този начин.

– Не, не са – каза тихо Итън и Ники не отговори. За момент си помисли, че е проговорила на глас, но после осъзна, че не е, и нямаше представа откога ли той ѝ чете мислите, но сега...

– Отпреди малко – каза ѝ той. – Не се притеснявай, не съм в главата ти през цялото време. Просто се случва понякога.

Тя си дръпна ръката и той я остави да го стори. Разбираше я. Умът бе свещено място и не бива да бъде шпиониран, но това беше една от най-дребните способности на миротвореца.

„Това е причината да живееш сам – каза Итън на съществуването. – Плашиш всички останали.“

Отговорът го сполетя със собствения му, но все пак различен глас – малко по-възрастен, тъжен и мрачен: „Ще ми се да беше толкова просто“.

Внезапно рукна силен дъжд. Даже не порой, а направо потоп.

Хана включи чистачката и откри, че въпреки добрите намерения на армията това не им е било по специалността. Двигателчето стенеше като нещастник със зъбобол, а маховете на перото не успяваха да поддържат стъклото чисто.

– Нищо не виждам, мътните го взели! – изръмжа Хана. – Ще трябва да спра и да изчакам бурята!

Никой не се опита да ѝ противоречи, когато тя настъпи спирачките и внимателно паркира автобуса. Загаси двигателя, като забеляза, че с допълнителната тежест на скотобойника и катеренето по стръмнините харчеца по около галон на шест мили.

– Я запалете някоя лампа – обърна се назад. – Няма нужда да изтощаваме акумулатора.

Дейв стана, отиде до задната част на автобуса, където в кашон стояха няколко маслени лампи, и използва бикчето си да запали две. Донесе ги отпред и ги намести така, че да озаряват по-голямата част от купето, а Хана изключи вътрешното осветление. Дъждът трополеше по покрива – звук, който допълнително опъваше нервите. Дейв се върна на седалката си и изпъна крака на пътеката.

– Според мен остават някъде около седемдесет мили до отклонението за шосе 191 – каза той. Ставаше дума за пътя в Юта, който щеше да ги заведе на юг към Уайт Меншън. От Междущатска 70 разстоянието до крайната им цел беше около сто мили. – Ти как смяташ?

– Горедолу толкова – Хана се изправи и се протегна хубаво. – Съвсем скоро трябва да заредим отново.

– Добре – Дейв не хранеше илюзии, че могат да стигнат до Уайт Меншън с един резервоар от петдесет галона. – Сега сме на около четвърт резервоар, така ли?

– Малко по-малко.

– Хубаво... – той погледна през най-близкия прозорец и видя само окъпан от дъжда мрак. На едно място бяха уязвими за всичко, което може да се скита през нощта, но в този порой нямаше как да се мръднат. Обърна се към Оливия: – Добре ли си?

– И по-добре съм била. Но... да, добре съм.

– Джей Ди? Ти как се чувстваш?

Джон Дъглас знаеше, че Дейв се кани да му зададе този въпрос и истината беше, че въобще не се чувстваше добре. Костите го боляха. Ставите му направо горяха. Беше се започнало рано заранта с остри като пронизване с нож болки тук-там и се влошаваше цял ден. Опита се да го припише на възрастта си и на умората... но се страхуваше, че проблемът е по-сериозен. В десния крак го пробождаше болка, много по-силна, отколкото от изкълчения глезен. Каза:

– Май не съм много добре. Ще донесеш ли по-наблизо някоя от лампите?

Дейв го стори. Джей Ди забеляза, че Итън го гледа, и си помисли: „Хлапето знае. Точно както и аз знам, понеже съм виждал как се развива процесът“. Джей Ди дръпна крачолата на панталона си да провери ранения си глезен.

На изтънелия прасец имаше петно сивота. Беше около осем инча дълго и четири широко. Стоеше леко изпъкнало като струпей от екзема.

Никой не каза и дума.

Джей Ди се изправи и макар че сърцето му препускате, с тих и спокоен глас заяви:

– Ще си сваля ризата. Да огледаме гърдите и гърба ми.

Гърдите му бяха чисти. Но когато се обърна и остави Оливия и Дейв да огледат отзад, още по това как приятелката му си пое дъх, веднага разбра, че нещо не е наред. Попита:

– Едно ли е или са много?

Минаха няколко секунди, преди да получи отговор. Накрая Дейв каза:

– Само едно.

– Колко е голямо?

– Ами... към дванайсет-тринайсет инча. Около десет дълго. Почти в средата между плешките ти.

Джей Ди изсумтя – смес от пъшкане, недоволно мърморене и приглушено проклетие. Дори и той не знаеше какво точно иска да изрази. Дъждът беше потоп и мъчение. Чувстваше се замаян, но и мъчително наясно за болезнените пробуждания по тялото си.

– Не мисля, че има нужда да си свалям панталоните – каза, опитвайки се да си придаде безгрижие, което да не натежи на другите. Облече се отново, закопча си ризата с изумително стабилни ръце и спретнато се загащи. Додаде. – Благодаря ти, Дейв. Можеш да махнеш лампата.

– Какво има? – попита Джеферсън напрегнато. – Какво е това нещо на гърба му?

– Млъквай – отвърна Дейв. – Никой не ти е разрешил да говориш.

– Ами, хм... мисля, че имам право да...

– Казах ДА СИ ЗАТВАРЯШ ПЛЮВАЛНИКА! – изрева Дейв и връхлетя Джеферсън Джерико, преди някой да успее да го спре.

И Оливия, и Хана се опитаха да се намесят, но биячът беше стиснал мръсната кафява тениска на пастора и го разтърсваше като лудо куче кървав кокал. За момент изглеждаше, че се кани да го фрасне в лицето с маслената лампа, която държеше.

– Млъквай, млъквай, млъквай!

Джеферсън се сви на седалката – този тип явно беше откачил!, – а двете жени дърпаха Дейв и въпреки крясъците и тътена на дъжда Джей Ди успя да пробие гнева му:

– Вината не е негова. Не е ничия. Пусни го, Дейв. Хайде, пусни го.

Дейв не отпусна хватката си, макар че спря да раздръква мозъка на Джеферсън в черепа му.

– Пусни го – повтори Джей Ди и този път го каза с мрачна решителност, която накара Маккейн да откопчи пръсти от дрехата на пленника си и да отстъпи.

– *Защо?* – попита.

Не беше въпрос, насочен към някого от автобуса, но и пътниците не можеха да му отговорят. Беше призив към Господ или Съдбата, или който там хвърля зарове в тази откачена игра на Живот. Итън беше видял сивите петна по крака на Джей Ди и гърба му също толкова добре, колкото всички останали, и знаеше какво означава това. Изглежда кръвта бе спряла да циркулира на тези места и плътта бе започнала да умира. Предстоеше да се роди нов сивак – това беше само началото на промените.

– Е – обади се Джей Ди, който не смееше да погледне спътниците си и се вираше в пода. Въздъхна тихичко. – Приятели... не смятам, че ще завърша това пътуване заедно с вас.

– *Направи нещо!* – Дейв запрати командата по Итън, който безизразно се вираше в него, без да знае как да реагира. Продължи: – Да, *ти*. Господарю на вселената или какъвто там майната му си... – очите му бяха потъмнели и устата – изкривена в безпомощен гняв. – Излекувай го. Поправи го. Каквото там правиш. Не го оставяй да стане един от *тях!*

Цялото внимание бе съсредоточено върху Итън, който усещаше почти всепоглъщащата болка на обкръжаващите го. Джон Дъглас беше нещо повече от приятел за Дейв, Оливия, Хана и Ники – беше им скъп досущ като изгубените любими. Беше техен спътник в тези земи на отчаянието и винаги им бе подавал ръка, когато имаха нужда. Не можеха да понесат този миг, той смазваше сърцата им, понеже го бяха обичали и знаеха... знаеха...

– Той не може да ме оправи – каза Джей Ди, който вдигна поглед към Дейв. – Не го обременявай с този товар!

– Той е *пришълец от космоса* – отвърна бячът, ако това можеше да се брой за отговор. – Ако може да предизвика земетресения и да убива чудовища с мисъл... значи може да те излекува. Нали, Итън? – Умолителният тон на въпроса му без съмнение беше максималният жест, на който бе способен мъж с каменната твърдост на Дейв Маккейн.

И отговорът на Итън – онзи, който бе получил, когато се запита дали може да направи нещо, беше: „Не, не можеш“. Не се налагаше да го изрича на глас обаче, понеже Джон Дъглас го каза вместо него.

– Не е способен на това, Дейв. Боже... ще ми се да *можеше*. Но ако беше *способен*... щеше да помогне на онези тримата, които... – докторът спря за момент, за да се овладее. Дъждът блъскаше по автобуса и сред планините трещяха гръмотевици. – Ще трябва да ви напусна. Не го моли повече за това. Не с тази задача е дошъл при нас.

Дейв се нареди да възрази, да продължи упорито напред като бик – единствения познат му начин, – но погледна към Итън и после към Джей Ди и видя, че не, извънземното може да прави какви ли не чудеса, да дойде на тази планета на лъч от светлина или през врата към друго измерение, може да вдигне земно момче от мъртвите или поне от прага на смъртта и да го кара да диша и върви като галактическа марионетка, за да изпълни задачата си, може да долавя наличието на прясна вода и да накара земята да се тресе, както и да стори какви ли не други подвизи, тъй далеч надминаващи способностите на човечеството, че всичките техно-

логични постижения и научни чудеса на тази планета изглеждаха жалки и детински пред тях, но не, пришълецът не можеше да спаси Джон Дъглас от превръщането в сивак и „не го моли повече за това – беше казал обреченият, – не с тази задача е дошъл при нас“.

– Искам да опиташ – примоли се Дейв на Итън. – Казвам ти да опиташ. Излекувай го. Не го оставяй да се превърне в една от онези твари.

Момчето не знаеше какво да отговори, така че вместо него внезапно се обади миротворецът.

Гласът беше същият, но различен в тона и увереността си и Итън за момента се превърна в наблюдател.

– Не съм сигурен как се е заразил, но докторът е прав. Щом то... започне да се развива... няма как да бъде спряно. Или да бъде приложено лечение.

– Значи... можеш да унищожаваш живот, но не и да го създаваш? – Дейв напълно осъзнаваше с кого говори в момента и се постара да нанесе удар под кръста. – Та ти си в тялото на мъртво дете! Възкресил си го, нали така?

– Беше почти мъртъв – отвърна миротворецът. – Желанието му за живот, младостта му и силата на волята подхождаха на целта ми.

– Добре, все тая. Ти да не си някакъв дух или нещо такова?

– Аз съм същество, което не си способен да проумееш. Нуждая се от плът, с която да работя, и се възползвах от предоставената възможност. Знаех, че целта ни е наблизо. Повече подробности биха навредили на ума ти, понеже ще надминат способността ти да ги проумееш.

– Подкрепям твърдението му – обади се Джей Ди. – Предполагам, че в сравнение с теб не сме особено интелигентен вид.

– Оливия също е права. Не знам всичко и не съм непогрешим. Знам обаче, че при онзи връх има нещо важно... *вътре* в планината по-точно, но не съм сигурен какво е и защо е толкова важно. Но съм убеден, че е съществено.

– *Вътре* в планината ли? – попита Джеферсън. – Това пък какво значи?

– Точно каквото казах. Вътре в планината има нещо. Ще ни бъде разкрито едва когато стигнем до там... – миротворецът обърна едно си нъо и едно сребърно око към Джон Дъглас и каза с дълбока печал: – Съжалявам, Джей Ди. Не мога да спра онова, което предстои да ти се случи.

Докторът кимна. Изтъгна толкова силна светкавица, че автобусът завибрира от басовия й рев. Дъждът продължаваше да барабани по покрива и прозорците. От другите случаи, които беше наблюдавал, Джей Ди

знаеше – и беше наясно, че и Оливия, и Дейв също са в течение, – че до утре заран вече ще изпитва агонизиращи болки от промените в костите и измененията в телесната структура. След това процесът щеше да се ускори, сякаш щом човешката плът е била покорена, болестта се втурва триумфално да изкриви тялото в извънземно шоу на ужасите. Оставах му най-много два-три дни, и то прекарани в нарастващи мъки. Джей Ди си спомни как следи трансформацията, случваща се с първата жертва в „Пантър Ридж“, чийто баща я застреля, когато започна да ѝ расте втора глава. Нямах да понесе подобно нещо. Време беше да се разходи в дъжда.

– Дявол го взел – каза тихо.

Беше преживял толкова много – те всички бяха минали през какво ли не – разбира се, и се чувстваше измамен, че точно в края на приключението няма да види какво е приготвил Уайт Меншън за миротвореца. Можеше да поостане, докато загуби човешкия си вид, но му се струваше, че трябва да слезе от автобуса и да поеме в търсене на Дебора, докато още може да върви като човек. Да *куца* като човек, поправи се. Каза:

– Искам да сменя беретата си за една от гранатите в торбата.

– В момента няма нужда да правиш нищо – обади се Оливия. – Не, Джей Ди. *Моля* те. Не точно сега!

– Не, мила моя! – каза ѝ той нежно. – Не съм сигурен, че има подходящ момент за това. Но... Боже мили... на тръгване отнех живота на трима души в „Пантър Ридж“, защото не можех да направя нищо повече за тях. Взех решение от тяхно име... а сега трябва да го взема за себе си.

– Моля те – повтори Оливия, макар да знаеше, че не са ѝ останали други доводи.

– Иусе Христе! – обади се Хана. – Защо поне не изчакаш дъжда да спре, дърт глупако?

Джей Ди не можа да не се усмихне и да се засмее задавено. Болката започваше да прескача между нервите и мускулите му. Спомни си малкото момиченце, вече неспособно да се изправи след първия ден, само че той искаше да проследи какво ѝ се случва на безопасно място, и баща ѝ се съгласи. Бяха я вързали в Обезопасената стая и той си водеше бележки, докато промените напредваха. Което и тогава, и сега изглеждаше ужасно жесток и средновековен подход, но беше важно да има представа в какъв ред се случват изкривяванията и пренарежданията на костите и растежът на нова странна плът.

Усещаше огнени пробуждания и пристъпи на остра болка в гърба си, в левия прасец и в opakото на лявото си бедро. Сивата тъкан се разрастваше и впиваше надълбоко.

– Позволете ми да си взема граната.

– Ами ако откажем?

– Ще отговоря, че ще си тръгна с все оръжието, но то може да ви потрябва, а гранатата ще ми свърши чудесна работа. Освен това... – докторът усети нещо да поддава в него – може би сърцето му, макар че бе строшавано толкова пъти, че сигурно приличаше на образец от лабораторията на Франкенщайн. Стисна зъби и изчака секунда, за да се вземе в ръце. Продължи. – Освен това искам да си ида със спомена за всички вас, и докато помня кой съм аз самият. Не знам кога ще започне да поддава паметта ми или как ще се изкриви мисленето ми. Не знам и какво причинява това заболяване на мозъка. Може да се окаже, че когато започнат същинските промени, болестта премахва всичко освен животинския нагон за оцеляване... Така че някой от вас ще трябва да ме убие, както ми се е налагало аз да убивам другите. Кой ще се наеме да свърши тази особено важна работа?

– Ако кажеш и дума – изръмжа Дейв на Джеферсън, – кълна се в Бога, че ще те убия и ще изхвърля трупа ти на пътя.

– Нищо не съм казал! Да си ме чул да продумам?

Дейв не му обърна внимание.

– Ще го сторя, когато му дойде времето – каза на Джей Ди. – Моментът още не е дошъл.

– Може би утре ще дойде, а? – лекарят се усмихна тъжно. Предполажи, че на светлината на лампата старото му, кльошаво и износено тяло сигурно вече прилича на призрак. – След осем сутринта и преди обяд? – Кимна към миротвореца. – Той ще ви заведе, накъдето сте тръгнали, ако Господ е рекъл. Аз обаче слизам от автобуса ето тук.

– Исусе – възкликна Дейв, но нямаше какво повече да каже.

– Дай ми граната, Дейв – или се налага и да ти се моля?

Маккейн се поколеба, но беше наясно, че е редно да извърши размяната. Всъщност ставаше дума за оказване на милост. Беретата остана в автобуса, замени я граната. Навън все още се лееше порой – напоследък навсякъде валеше много.

– Ще те изпратя – предложи Дейв.

– Не, няма. Няма смисъл и двамата да излизаме навън.

– Аз ще те изпратя! – обади се миротворецът с изпълнен с решителност глас.

– Добре – отвърна Джей Ди след кратка пауза за размисъл. Щеше да е от полза да има спътник, да не би нещо да му се нахвърли в мрака, преди да успее да дръпне халката на гранатата. – Само донякъде обаче. Няма нужда да разтегляме раздялата!

Оливия се разплака. Прегърна Джон Дъглас, а той я притисна към себе си и ѝ каза да спре сълзите, но тя не можеше, така че той заяви, че е горд, задето я е познавал, а също така и Дейв, Хана и Ники, и че те с Дейв са били прави за Итън и добре че не са се вслушали в научните му възражения, понеже цялата тази война надхвърля науката, която някога е учил в училище. А сега, ако извънземният в тялото на Итън е способен да спре войната, това ще е втори шанс за Земята, даден от звездите или от непознат за човешкия ум свят. Тъй да бъде, каза Джей Ди. Пресегна се да се ръкува с Дейв, който обаче го придърпа и също го прегърна, и Хана и Ники се сбогуваха на свой ред, и двете облени в сълзи, а Джеферсън Джерико наблюдаваше от мястото си и прецени, че ако посмее да се обади, ще си подпише смъртната присъда, понеже камъкът бе готов да го смаже.

След това миротворецът се нареди до Джей Ди с фенерче в ръка и момчето, известно като Итън, надникна през собствените си очи като през прозорец, ограден с мъгла. За момент се беше уплашило, когато извънземният го облада, но сега... сега не изпитваше страх, а покой.

Спомни си името на майка си. Наричаше се Нанси, известна още като Нан. А собственото му име?

Хранеше спомен от онзи час по естествени науки в гимназията „Дивлин“ – на трети април точно преди потресената мисис Бергсън да дойде до класната стая на мистър Новотни, за да му каже, че „децата“, както се изрази, ще си тръгнат по-рано от училище.

„Става нещо – каза тя на учителя, – дават го по всички новини, навсякъде. Нещо се случва и децата ще си тръгнат рано от училище.“

С това прекъсна демонстрацията на макета му на „Видимият човек“ в момента, когато говореше за мозъка, и това ужасно го ядоса, но и го уплаши, понеже гласът на мисис Бергсън трепереше и тя изглеждаше много уплашена.

– Сам ще отвори вратата – каза Джей Ди на Хана и го направи. След това огледа другарите си с овлажнели очи и добави: – В сравнение с всичко, през което сме минали... това е като разходка в парка. Късмет и Господ да ви закрила и благославя! – Усмихна им се уморено. – Вие сте моите герои!

След това слезе по стъпалата, облягайки се на винкела патерица, сякаш щеше да му помогне да устои срещу пороя. Миротворецът вървеше точно по петите му, насочил фенерчето така, че Джей Ди да вижда къде стъпва.

По този участък от Междушатска 70 от дълго време не бяха минавали коли. Някъде по време на разходката в дъждовния мрак момчето, което се наричаше Итън Гейнс, потегли на своето собствено пътуване. То беше досущ като онова, което Джей Ди се канеше да предприеме и от което човек не очаква да се завърне. Беше пътуване към тайнствата, но миротворецът каза на Итън, че всичко ще бъде наред и вече няма от какво да се страхува – от нищичко.

„Благодаря ти за помощта – каза му съществото. – Ти си силен и благороден. Съществува място, където отиват героите, след като битките им приключат. И ти, и докторът ще намерите там утеха и покой. Обещавам ти!“

„Добре съм – отвърна момчето. – Малко ме е страх, но съм добре.“

„Сега ще освободя духа ти. Онова, което остава да се извърши, ще трябва да сторя с пълна власт над това тяло. Нали разбираш?“

„Да, но... нима никога няма да узная за Уайт Меншън?“

„Ще узнаеш – отвърна съществото. – И двамата ще разберете. Отново... държа на обещанието си.“

Момчето понечи да отговори, да каже, че разбира, че обещанието ще бъде спазено, но в същото време знаеше, че няма нужда да го изрича... и след това заспа точно като в топло легло в студена зимна нощ, когато знаеш, че при събуждането до теб ще има някого да те обича и да ти каже добро утро в прекрасния нов ден.

– Предполагам, че тук е достатъчно далеч – каза докторът, надвиквайки бурята.

– Да.

– Ще ми се да знаех какво си всъщност. Как изглеждаш *там*, вътре.

– Би се изненадал – каза съществото.

– Всичко наред ли ще бъде? – попита Джей Ди, пазейки равновесие под поройния дъжд. – Ще преживеем ли това приключение?

– Така се надявам.

– Аз също – кимна Джей Ди. – Защити ги, ако можеш!

– Мога.

– Сбогом тогава. Остави ме да свърша с тази работа, преди да се удавя.

Ръката на хлапето стисна за момент рамото на Джей Ди, за да му вдъхне увереност.

– Спечели голямото ми уважение – заяви миротворецът. – Сбогом, приятелю!

Нямаше какво повече да си кажат, така че той се обърна и се отдалечи.

Джей Ди стоеше с гордо вдигната глава, разкрячен срещу напора на бушуващите около него стихии. Замисли се за Дебора и прекрасния живот, който бяха водили, преди всичко това да се случи. Надяваше се, че все някак някога ще успеят да продължат оттам, където бяха прекъснати.

Захвърли патерицата си и металният винкел издрънча силно по асфалта – прозвуча му като църковната камбана в градчето, където беше израсъл.

Притисна гранатата към сърцето си.

Вдиша за последно от просмукания с дъжд въздух – за последно на Земята, която напускаше.

„На границата“ – помисли си Джей Ди. И най-сетне изпита облекчението, че се кани да пресече онази граница, отвъд която без капка съмнение вярваше, че лежи един по-добър свят.

Дръпна халката.

Двадесет и пет

Чуха експлозията и видяха взрива на около стотина ярда от автобуса.

Оливия се върна на мястото си. Закри лицето си с ръце, сведе глава и оплака Джон Дъглас в агонизиращо мълчание.

Шофьорката отвори вратата. Мокър до кости, извънземният в тялото на момчето се изкачи по стъпалата също със сведена глава. Хана затвори вратата зад гърба му. Когато съществото я погледна, тя видя – а и Дейв и Джеферсън, и Ники съзряха същото на светлината на лампата и отраженията от лъча на фенерчето – че вече и двете му очи са сияйно сребро. Лицето на земното момче бе утрижено, изглеждаше и по-изпито, и по-решително.

– Искам да разбера едно – обади се Дейв. – Как да те наричаме?

Извънземният отвърна:

– Итън. Как другояче?

– Но ти вече не си той, нали? Той отиде ли си?

– Да.

Едва тогава Оливия вдигна глава и видя очите му – и отново се затвори в мълчаливата си мъка. Итън изключи фенерчето, за да пести батериите, и се насочи към мястото си.

– Гърдите ти – каза му Дейв, преди да седне. – Да ги видим!

Вдигна лампата и когато Итън си свали тениската, на фона на насинената до черно плът, точно над сърцето, изпъкваха сребърните букви

XNFRMJSF O

Надписът изглеждаше завършен, без други части, които да се оформят изпод кожата.

– Какво означава това? – попита Дейв.

– Моят ранг – отвърна Итън. – Аз съм войник.

– Какво си ти? Като... командос от далечния космос, така ли? – попита Джеферсън, рискувайки да получи юмрук в зъбите.

– Нещо такова – отвърна момчето.

Забеляза, че дъждът е започнал да отслабва, а долови също и ново усещане – сякаш опънатата в съзнанието му нишка потрепваше предупредително.

– Преследват ни.

– Аха – кимна Дейв. – Мъглявите.

– Така ги наричаш ти. Названието на вида им се основава на неизвестна вам математическа система. Но... в случая са онези, които наричат горгони.

– *Преследват* ли ни? – Сърцето на Джеферсън се разтупа като десеттонен барабан. – Колко са близо?

– Все още са на безопасно разстояние. Военен кораб е. Неговото проследяващо устройство е фокусирано върху импланта в шията ти, мистър Джерико.

– Мамка му! – избухна Дейв.

Наведе се да сграбчи ризата на Джеферсън, но този път пасторът вдигна ръце, за да се предпази от наказанието, и изпищя мъчително, понеже нападателят му го блъсна и удара понесоха двата му счупени пръста. Дейв сграбчи мъжа за брадата.

– Не си ни казал за това, а? Защо? Понеже все още шпионираш за тях ли?

– Той вече не е шпионин – кротко заяви Итън. – Устройството му е имплантирано, когато са го прибрали навремето. Горгоните са си събрали хора като опитни зайчета.

– Аха. Знам всичко за онези проклети *зайчета*.

– По някаква причина – продължи Итън – кралицата на горгоните смята Джеферсън за много интересен...

Знаеше причината – любопитството към човешката анатомия – и нямаше желание да рови по-надълбоко в темата.

– Било му е спестено превръщането в оръжие, но са му поставили устройство за контрол и наблюдение. Вероятно е малко, с размера на топлийка според вашата система, но е мощно. Той няма представа как другояче може да бъде използвано, освен да му носи болка, когато не се подчинява.

– Изслушайте го... слушайте... – умоляваше Джеферсън.

– Ще ми дадете ли нож, за да го изрежа от копелето?

– Съмнявам се, че изобщо ще успееш да го намериш. Ако... извадиш късмет, нали такъв е изразът, то пипнеш ли импланта, това вероятно ще донесе незабавна смърт и на двама ви.

– Сигурен ли си, че ни трябва? Кълна се, че предпочитам да го изкарам навън и да го гръмна.

– Пусни го, Дейв – каза Итън. – Независимо какъв е бил... сега е на наша страна.

– Винаги съм бил. Кълна се, че...

– Затваряй си човката – изръмжа Дейв и се изкушаваше да разклати и втори зъб на пастора, но освободи хватката си и отстъпи назад. Попита момчето: – А сега какво ще правим?

– Продължаваме, докато още можем. Смятам, че горгоните са любопитни накъде сме се запътили. Кралицата вероятно ще иска да знае, защото тя несъмнено разбира, че нямаше да излезем на открито, ако не беше жизненоважно. А и скоро ще трябва да си потърсим гориво... – Итън положи длан на рамото на Оливия и когато тя погледна в странните му сребърни очи, видя не студа на космоса, а топлотата на състраданието. – Наистина съжалявам за Джей Ди и още повече че не можах да помогна. Но той така пожела и имаше нужда да следва пътя си, независимо дали сме съгласни с него, или не. А ние трябва да продължим веднага, щом сме в състояние.

– Искаш да кажеш, когато видя нещо през стъклото – поправи го Хана. Поне в момента разполагаше с два фара, макар че десният гореше по-слабо от левия.

– Да, когато видиш нещо – отвърна Итън. Премина по пътеката до седалката, която беше напуснал, но преди да стигне до нея, Ники се изправи. Сега се боеше от него – наистина се страхуваше, понеже разбираше, че той не е момчето, слязло с Джон Дъглас от автобуса. Знаеше, че няма да я нарани – той го видя ясно, – но при все това в него имаше странност, която тя вече не беше в състояние да понесе.

В окоото ѝ блестяха сълзи.

– Ти го прогони – каза Ники – и дори не му позволи да се сбогува!

– Време беше – обясни той с тих глас. Проследи как сълзата се търкулва по бузата до брадичката ѝ и тупкащото в него сърце, което поддържаше кръвообращението и всички други системи, натежа от мъка, че това момиче се бе държало с все сили за човека Итън, а сега знаеше, че трябва да го пусне. Тя вече бе изгубила толкова много. Образите в съзнанието ѝ бяха ужасяващи и трагични. Той я докосна само за миг и след това се оттегли, понеже дългът му бе по-важен.

– Той разбираше, че съм готов – каза новият Итън.

– Аз не. И няма да разбера. Жестоко беше да не го оставиш да живее!

Как би могъл да я накара да разбере, че без неговите сили човекът Итън щеше да е мъртъв много отдавна? И че да се сложи край на войната и да се даде шанс на расата им да оцелее, е задача от голям космически мащаб и тя трябва да бъде изпълнена... дори ако изисква решения като това – наречете го жестокост, ако щете.

Не беше в състояние да я убеди.

– От тази точка нататък имам нужда от пълния капацитет на тялото и ума. Рефлексите, нервната система... всичко. Не мога да ги делея с него, Ники!

– Не ме наричай по име! – отдръпна се тя от него, макар да не напусна мястото си. – Ужасявах ме!

Нямаше как да отговори на това обвинение. Не можеше да изложи по-ясно и вярно простата истина.

– Ще ида да седна ето там – заяви Ники, обърна се, видимо погнушена, и отиде да се настани точно зад Дейв.

Итън се върна на мястото си. През прозореца видя, че дъждът спира. Бурята бе отминала, но предстояха други.

Хана запали двигателя, включи фаровете и изпробва чистачката. Моторчето ѝ все тъй издаваше неприятен звук, но перото успяваше да поддържа стъклото чисто. Тя се съмняваше, че ще издържи дълго време да стърже по метала.

– Предполагам, вече може да потегляме. Всички готови ли са?

Никой не отговори.

– Хайде, дий! – промърмори Хана под нос с дрезгав шепот.

На ниска скорост започна да отдалечава автобуса от тялото, просна-то на западните платна.

Трябваше да намерят бензиностанция – и то скоро. Хубавото на магистралата беше, че дори при пресичането на Скалистите планини имаше много изходи и много бензиностанции с дизел за тировете. Не минаха и двайсетина минути, преди фаровете да открият такъв изход – всъщност входна рампа, понеже все още пътуваха по източната лента, и когато Хана попита Дейв дали иска да опита оттам, той кимна: „Да, давай“.

Хана вкара автобуса в един паркинг за тирове. Отпред все още стояха изоставени камиони и коли със собственици, сполетени от неизвестна съдба. Дейв зашари с фенерчето и не му отне много време да открие, че и двете дизелови цистерни на бензиностанцията вече са били отворени и изпразнени, така че Хана продължи по пътя до следващия „Шел“. Там резервоарът също беше изпразнен. Дейв си прибра маркуча и се върна в автобуса с предложение да карат нататък.

От другата страна на междушатската имаше бензиностанция „Филипс 66“. Зад нея фаровете очертаха силуетите на няколко малки къщи, всичките тъмни. От една от тях Итън надуши да се носи гнилата, сладка до повръщане миризма на разложение. Ето нещо, което другите не бяха в състояние да засекат. Съобща:

– Там има сиваци.

– Не спирай, за Бога! – ококори се Джеферсън. – Да се махаме оттук!

– Жадни сме, господа – обади се Хана. – Броячът за горивото направо се е разревал. Какво да правя, Дейв?

– *Дявол го взел* – коментира Маккейн.

Хана вкара автобуса под навеса на бензиностанцията, надвиснал над двете дизелови колонки. Дейв усети как целият настръхва: не се съмняваше, че ако извънземното твърди, че наоколо има сиваци, то не са далеч.

– Колко са?

– Не мога да определя. Повече от един, това е сигурно.

– Исусе! – възкликна пасторът. – Защо сме още тук?

– Ти решаваш, Дейв – обади се Хана. – Горим гориво дори намясто.

– Не трябва да оставаме – обади се Ники с треперещ глас. – Честно.

Трябва да се махнем.

– Оливия? – подкани Дейв. – Ти какво мислиш?

Тя поклати глава с нещастно изражение:

– Не знам. Не се справям особено добре с мисленето в момента, но ако останем без гориво, по-нататък... ще е проблем.

– Добре. – Маккейн зареди нов пълнител в узито си. Ръката му трепереше, но не силно. Имаше работа за вършене. – Първо отивам да видя дали цистерната е празна, или не. Итън, ще дойдеш ли с мен? Може да ми потрябва защита.

– Да.

– Вие сте *луди!* – по лицето на Джеферсън вече блестеше тънък пласт пот. – Тези твари ще ни *надушат!* Все едно ги викаме на вечеря!

– О, я кротувай! – Дейв пхна зареденото узи в кобура си. – Връщам се след секунда!

Двамата с Итън взеха фенерчетата. От опасно килнатия на една страна навес капеше дъжд. Не минаха и петнайсет секунди, преди под светлинните им мечове да попадне жълтата капачка на подземната цистерна. Тя си беше намясто и изглежда не беше отваряна.

– Гаси двигателя – каза Дейв на Хана, когато с пришълеца се върнаха в автобуса. – Джерико, нуждая се от помощта ти.

– Да си ги нямаме такива. Не мърдам оттук! А и благодарение на теб съм с два счупени пръста!

– Я ме чуй! Колкото по-бързо приключим задачата, толкова по-добре. Не е нужно да пълним резервоара. Просто трябва да прелеем достатъчно, че да продължим нататък. Хайде, къде си забрави топките?

– Няма начин!

– Дявол го взел, ако той не ще да помага, аз идвам – стана иззад волана Хана. Вече беше хванала в ръка колта си. – Какво трябва да направя, Дейв?

– Ти стой тук и си почини малко. Шофьор си ни, не муле. Джеферсън, изкарай си инатливия задник от седалката!

– Ще се погрижа никой да не пострада – обади се Итън.

Наясно беше с разпределението на ролите – Дейв имаше нужда някой да го прикрива, докато се занимава с отварянето на капачката на резервоара и с маркуча и ръчната помпа тегли дизела в тубите. Пасторът щеше да послужи за товарно муле при пренасянето на нафтата.

– Ето – Дейв зареди беретата и я подаде на Джеферсън. – Можеш ли да използваш оръжие, без да си гръмнеш пикалцето?

– Боже опази! – взмути се пасторът. Стана, взе пистолета с лявата си ръка и го претегли, за да свикне с тежестта. – Аха, мога да се оправям с него! – А след това се прицели в гърдите на Дейв. – Да знаеш, хич не обичам да се отнасят зле с мен!

– Свали оръжието – посъветва го Итън тихо, но твърдо и с убедителен тон.

– Можеш ли да спреш куршум от такова разстояние? – попита го Джеферсън. – Ще ми се да видя този номер.

– Няма да ме застреляш – Дейв насочи фенерчето си към очите на свещеника. – Първо, защото Хана ще те свали за няма и половин секунда, понеже вече е насочила оръжието си към теб. Второ, няма къде другаде да идеш и съвсем не ми се ще да мисля какво ще ти се случи, ако останеш тук. И... трето, ние сме единствените приятели, с които разполагаш в момента. Така че, господинчо Джеферсън Джерико, телевизионната звезда, аз твърдя, че трябва да правиш каквото Итън каже. Хайде да налеем гориво в този автобус – и то бързо. Хабиш излишно време. Сега идвай да вземем оборудването – Дейв се насочи към задната част на автобуса.

– Моля те – каза Оливия, която според Итън още беше замаяна от шока. – Просто прави каквото той иска, става ли?

Джеферсън се поколеба няколко секунди. Погледна към извънземното и после сведе пистолета, който сочеше към празното пространство на мястото на Дейв.

– Добре – каза той на Оливия с тон, отчасти отчаян и отчасти лукав. – Понеже ме *помоли* любезно! – Намери предпазителя на беретата, вдигна го и пхна оръжието в ластика на мръсните си и опикани джинси.

Взеха тубите, маркуча и ръчната помпа и с помощта на щангата Дейв открихна капачката на цистерната. Докато той източваше дизел в едната от тубите, Джеферсън нервно наблюдаваше мрака, където се намираха къщите, а Итън стоеше наблизко, напрегнал сетива в търсене на движение наоколо. Беше сигурен, че ако възникне нужда, ще успее да защити всички от сиваците – за него по-скоро въпросът беше дали това физическо тяло ще издържи. Сърцето му биеше равномерно, дробовите работеха и за момента всичко беше наред, но Итън знаеше, че тялото не е създадено за постоянни тежки битки, макар че до изстрелването й енергията беше чисто мисловна, а едва след това, напът към мишената, се превръщаше във физическо въздействие.

– Забелязваш ли нещо? – попита Джеферсън, докато Дейв продължаваше да налива гориво.

– Нищо. Спокойно. Ще те осведомя, ако се зададе нещо.

– *Спокойно*, казва той. Да, бе! – Джеферсън беше извадил пистолета си и се целеше към къщите. – Как си дошъл дотук без космически кораб? Светлинен лъч ли яздеше, или какво?

– Горедолу позна – отвърна Итън. – Съществуват измерения, които не можеш да възприемеш, и методи за пътуване, които са извън границите на познанията ти.

– Прости ни, задето сме толкова изостанали и глупави.

– Не, нищо подобно. Просто сте още много млада цивилизация. Съсредоточили сте се върху теми, които съответстват на младостта ви. От вас не може да се очаква да разберете подобни неща... о, поне още няколко години.

– Ако оцелеем толкова дълго – намекна Джеферсън.

– Да – съгласи се Итън. – Самата истина.

– Джерико, помогни ми да вкараме този дизел в резервоара! – нареди Дейв и проповедникът остави Итън, за да изпълни нареждането.

Момчето сканира мрака от ляво надясно и обратно. Надушваше гнилата смрад на сиваците и знаеше, че се намират в онези къщи, но нямаше представа колко са на брой.

– Дръж стабилно, не разливай! – нареди Дейв на Джеферсън.

Внезапно Итън ги усети – гъделичкане по плътта на момчето и подобие на електрически разряд по гърба му.

В тъмното долови странно движение. Ниско до земята. Не беше предизвикано от човешко същество. Успя да различи три силуета, които бързо тичаха към бензиностанцията. Зърна блясък на влажни очи, лъчът на фенерчето ги освети за част от секундата... отново твърде ниско до земята.

Сиваците бяха много гладни.

– Те идват – каза Итън и се изправи с лице към нападателите. – Тримата са. Не са с човешки размери обаче.

– Какво представляват? – попита Джеферсън и в бързината да се обърне разля гориво от контейнера по стената на автобуса.

– Внимавай, дявол го взел! – изруга Дейв.

Сиваците почти ги бяха връхлетели, но избягнаха конусовидния лъч на фенерчето на Итън. Обикаляха, за да опитат атака от друг ъгъл.

– Кучета са – отвърна извънземното. – Били са, по-точно казано.

Джеферсън се опита да извади оръжието си. Дейв нареди:

– Съсредоточи се върху задачата!

Итън проследи дъгата, по която се движеха нападателите им. Три кучета, някогашни нечий любимци. Две бяха по-бързи от третото, което му се стори по-тежко и по-масивно – може да беше покрито с костена броня. Итън си представи, че в рамките на две години хората в тези къщи са се превърнали в сиваци, животните са ги изяли и вероятно е имало и други кучета. С времето сигурно и тези трите щяха да се нахвърлят едно на друго. Той насочи лъча на фенерчето в посоката, от която идваха псетата, и те отскочиха като опарени от контакта със светлината. Отново проблеснаха влажни очи... пет броя. Третото същество още не беше догонило другите две.

– Да се махаме, да се махаме! – подкани Джеферсън, но нямаше как да прелеят по-бързо горивото в резервоара.

– Трябва да източим още – заяви Дейв. – Итън, ти нали следиш тия твари?

– Следя ги. За момента се боят от светлината.

Джеферсън си извади пистолета, свали предпазителя и гръмна два пъти в посоката, накъдето сочеше фенерчето на Итън. В асфалта рикошира куршум, но не се чуха животински писъци на болка.

– Хайде де, побързай! – подкани го Дейв и извънземното тръгна заедно с тях обратно към отвора на цистерната, за да източат нова порция гориво.

Тварите се спряха точно на ръба на лъча светлина и заръмжаха. Сега вече и третото куче се присъедини към другите две. Итън не можеше да различи контурите им, но виждаше блясъка на седем очи. Ръмженето беше ниско и накъсано, звучеше по-скоро като трополене на бетонобъркачка. Определено и трите кучета бяха едри.

– Хайде бе, човек! – изпъшка Джеферсън, но Дейв и бездруго правеше всичко по силите си.

Трябваше да вкарат още по пет галона във всяка от двете туби, после да ги прелеят в резервоара на автобуса и щяха да са си изпълнили задачата.

И Хана слезе от автобуса с голямото си пушкало. Видя каква е ситуацията и застана до Итън, прицелила колта към зловещия шум на мутиралите зверове, гладни за прясно месо.

Една от тварите притича през лъча на фенерчето. Беше сива и плешива, по протежение на гръбнака ѝ растяха шипове. Деформираната сива твар се стрелна напред с оголени зъби, от които капеха лиги. Трите ѝ очи сияеха в червено. Преди Хана да успее да гръмне кучето, то се обърна и избяга.

– Мисля, че гадината имаше две усти – отбеляза видимо разтърсена шофьорката на автобуса.

– Така е – съгласи се Итън.

– Побързайте, господа – мъдро посъветва Хана, хванала стабилно колта с двете си прошарени с вени ръце.

Тварите налетяха от друга посока. Итън се завъртя, използвайки фенерчето си като оръжие, но още докато го насочваше, на ръба на осветения конус в пространството забеляза нещо по-странно. Беше третият звяр – едно време може би аляско хъски, сега сиво, плешиво и сбръчкано, с гръб и хълбоци, покрити с бронирани люспи. Муцуната му беше изкривена, челюстите не се припокриваха и навън стърчаха редове остри като на акула зъби, очите не се намираха на точните си места и от бронята на левия му хълбок растяха два допълнителни крайника. Щом твартата се втурна към Итън и Хана, допълнителните крачета също се размърдаха, сякаш че тичаха насън.

Хана изпъшка задавено и стреля два пъти, колтът плюю огън. Единият куршум рикошира в асфалта, а вторият се стрелна към неизвестни светове, но твартата вече връхлиташе със зинала челюст и зъби, които се плъзгаха напред да сграбчат крака на старицата.

Итън замахна с дясната си ръка. На извънземното му стигаше само да визуализира нужната му сила и тя се появяваше. Между дланта му и

мутиралото куче въздухът затрептя и в следващия момент звярът се търколи с глава, завряна под покритата със струпеи опашка, и отново изчезна в мрака.

– Благодаря – успя да каже Хана.

– Мисля, че трябва да се върнеш вътре – посъветва я Итън и тя се прибра.

Докато Дейв пълнеше втората си петгалонова туба, Джеферсън изля горивото от първата в резервоара на автобуса. Успя да разлее, но не много – беше се съсредоточил в задачата си, доколкото му беше възможно при наличието на обикалящите наоколо зверовете, сега смълчани в прегръдката на глада си.

Още едно куче се стрелна навътре в кръга и се засили към Дейв. То беше по-малко, но имаше редица шипове по гърба си. Зъбите му щракаха във въздуха в предвкушване на пира. Итън протегна ръка и видя съществото да се премията и да изчезва. Представи си как звярът се взривява във въздуха – достатъчно беше да почерпи енергия от извънземния си резервоар, и желанието му се изпълни толкова бързо, че животното вероятно нямаше време да усети болка. Парчетата нападаха на асфалта зад колонките, а другите две твари се сбиха за останките на другаря си.

– Добре, последни пет галона – каза Дейв, вдигайки тубата. – Джерико, събирай оборудването и го прибирай на борда.

Пасторът изобщо не възрази.

Последните капки гориво влязоха в резервоара. Дейв, Джеферсън и Итън се качиха, вратата се затвори и те върнаха снаряжението на мястото му отзад.

– Да вървим – подкани Дейв, извади узито си от кобура и го насочи към корема на Джеферсън. – Върни pistolета.

– Добре де, добре, полека! – пасторът предаде беретата без съпротива и биячът се настани на мястото си до Оливия. Итън чу Ники да изпуска дъха, който бе затаила.

Хана никога не се беше радвала толкова да запали двигател. Палчето за бензина не показваше „Пълно“, но стигаше да изминат поне сто и четирийсет мили с Божията милост.

Старата шофьорка включи фаровете и даде на заден към Междушатска 70. Преди да успеят да напуснат бензиностанцията, едното сиво куче – по-голямото, предположи Итън – трескаво се хвърли върху автобуса. Чу се тупване, което стресна всички, но Хана вече набираше скорост и потеглиха отново напът.

Джеферсън Джерико тръгна назад между седалките.

– Къде си мислиш, че отиваш? – изправи се Дейв да му препречи пътя. – Върни се на мястото си.

– Трябва да говоря с Итън.

– Върни се на мястото си!

– Няма да му нав...

– Няма да потретвам! – Дейв положи длан на приклада на узито.

– Няма нищо – обади се Итън. – Той просто трябва да ми зададе няколко въпроса.

– Не го искам близо до теб – заяви твърдо биячът.

– Мога и отгук да питам – реши Джеферсън. – Но ти сигурно вече знаеш какво съм си наумил?

– Така е... – Сега беше просто да четете съзнанията им, въпрос на секунди. – Дейв, той иска да научи повече за силата ми. Откъде я черпя и как я контролирам. Джеферсън много се интересува от силата във всичките ѝ форми.

– Дяволски си прав, така е – съгласи се Джеферсън. – И точно това искам да науча. Как го правиш?

– Насочена енергия – отвърна Итън. – Мога да модулирам интензитета. Човешката ръка е ефективен инструмент за насочване на енергия. Също е и удобен прицел. Всъщност става и с двете ръце. Аз съм същество от, както вие бихте го нарекли, концентрирана енергия. При нужда мога да обитавам разнообразни тела. Ако се съсредоточа достатъчно върху някое желание, то се изпълнява. Земетресението беше трудно. Момчето трябваше да бъде убедено, че може да го извърши, но аз още не бях готов да поема пълен контрол над организма му. А и то не беше готово. Напътствах го колкото се може по-добре и колкото се може по-нежно.

– *Организъм* – повтори Дейв с нотка на горчивина. Странно беше да чуе тези думи от устата на един тийнейджър. – Представяш ни го толкова хладнокръвно! Той беше още дете и добър човек. Не се е писал доброволец.

– Трябва ли да съжалявам за избора си? – попита Итън и остави въпроса да витае над главите им.

– Не – отвърна Оливия. Каза го все още тихо и тъжно. – След всичко преживяно заедно изглежда нечестно просто да го изхвърлим зад борда.

– Както казах и на Ники, за него тук нямаше място. Итън знаеше, че в крайна сметка ще трябва да го овладее целия. Подхождаше на целите ми и стори онова, което го помолих.

– *Организъм* – повтори Дейв отново, сякаш в устата му бе заседнал гаден вкус. – Ние сме много повече от годни за превземане тела!

– Знам, че е така, но в името на по-голямото добро беше нужно да се направи жертва. Не се съмнявам, че го разбирате.

Дейв го разбираше, но проклет да беше, ако го признае. Освен всичко друго предположи, че извънземният вече знае какво си мисли.

– Да – каза миротворецът.

– Роден ли си? Сътворен ли си? *Как?* – поиска да узнае Джеферсън.

– Сътворен от по-висша сила. Следвам дълга си и съм древен според вашите мерки за време, но не ми е известно нищо повече за мен самия.

– И си бил сам там, в космоса? – попита Оливия. – През целия отрязък от време?

Итън се забави малко с отговора. Сребърните му очи бяха сведени, лицето – мрачно.

– Има и други като мен, но са далеч. Получавам информация, обработвам я и я изпращам, следвам дълга си – повтори той.

– Силата ти трябва да има граници – възрази Джеферсън. – Не може да е безкрайна. *Нали?*

– „Безкраен“ е въпрос на определение. Силата, която притежавам, в това тяло е по-ограничена, отколкото в оригиналната ми форма, но се нуждая от тялото за средствата на комуникацията.

– Отново сме на магистралата, другари – осведоми ги Хана. След като бе чула всичко това, изречено през устата на момчето, гласът ѝ трепереше леко. – Автобусът ни ви благодари за горивото, сега нека се надяваме и гумите да издържат.

– Има ли Бог? – попита Джеферсън с втрънен в Итън поглед. – Така, де... Възползвал съм се от Него с години. Сторил съм... някои доста големи злини в името на Бога. Донякъде съм изненадан, че не ме е поразила светкавица или нещо такова, но просто продължавах по същия начин. И все едно... един вид изпробвах Господ, понеже Той ми *позволява* да продължавам. Та кажи ми, ако можеш... *има* ли Бог?

Итън не отвърна. Как можеше да им обясни, че и неговите познания са ограничени и има неща, които не му е позволено да знае? Спътниците му очакваха отговор и смятаха, че трябва да е виждал лицето на съществуването, което наричаха Бог, и може би вярваха, че той е представител на съществата, наричани „ангели“ в местната версия за божественото. Той събра мислите си и каза:

– Мога да ви разкрия, че във всички посоки на космоса има разум. Както съм се убедил, голяма част от свързаното с възхода и падението на една цивилизация е оставено на собствената ѝ воля... дори на отделния индивид. Дали вашият Бог е същият, какъвто го знаят горгоните и мъгля-

вите, или някоя от другите – и това мога да ви кажа – *милиарди* цивилизации „там, нейде“, както го описвате? Всяка култура си има собствена митология и морал, собствена структура на ценностите. Бих предположил, че съществото, известно ви като „Бог“, има много имена на най-различни езици в сърцата и умовете. Разберете ме... не разполагам с всички отговори. По-вероятно е да ви повдигна *повече* въпроси, а някои от тях да се окажат извън възможностите на разума ви. Не се обиждайте, но е така. Ето ме обаче тук. Бях призован тук от сила, чието могъщество не мога да обхвана и самият аз. Бях сътворен от нея. Тя ми е възложила задача и ми е дала нареждания. Намеренията ми – и тези на цялото същество, като част от което съм призован тук – са да спра тази война и да спася света ви. Не съм получил точни инструкции как да го постигна, но ми е дадена, както вие бихте го нарекли, указателна точка. Връх Уайт Меншън. От мен зависи – и е изпитание на вашето желание за оцеляване – да стигна до тази точка и да продължим оттам.

– *Изпитание* ли? – попита Дейв. – Искаш да кажеш, че е възможно всичко това... цялата война и последиците й... да са просто проверка дали си струва да продължим да живеем, или не? Това хич не ми звучи като проява на Божия любов, нали? И дори ако успееш да спреш войната... какво ще стане със света? *Нашия* свят. Той е прецакан, човече! Всички хора, които познавахме и обичахме, са мъртви. Всички онези сиваци, кой знае колко милиона са по целия свят... Нищо никога няма да бъде същото като преди!

Итън кимна. Стискаше здраво устни. Сребърните му очи бяха вторачени в Дейв.

– Научил съм се поне на едно по време на дългото си битие – каза миротворецът. – На търпение. Вярвайте, че онзи разум, който ме е призовал тук и е допуснал пътуването ми, има цел. Аз вярвам. Ако вярвате в *нещо*, сега не му е времето да се отказвате... – той насочи поглед към Джеферсън. – Това тяло и системите му имат нужда от почивка. Сещаш ли се за други въпроси?

– Не – отвърна пасторът. – Това беше всичко.

Той се върна на мястото си и се втренчи в пространството, обмисляйки развитието на живота си и неговия смисъл. Не можеше да се пречупи точно сега, това беше сигурно, а претеглянето на твърде много „добро“ и „лошо“ в миналото му можеха да са фатални, така че щеше да остави всичко това настрана, да се опита да изтрие тези мисли и да продължи като всички останали... от мястото, където се намираще.

В Номер 712 се възцари тишина.

Автобусът пътуваше в пълен мрак. Отново заваля дъжд, но не достатъчно силен, че да надмогне на чистачката. Миля след миля пътят се търкаляше под колелата им.

Оливия заспа и сънува, че седи с Джей Ди на терасата на апартамента си. Докторът я хвана за ръка, сведе глава към нея и каза тихо:

– Има изход оттук, Оливия. Трябва да има начин да се оправи всичко, да се поправи светът.

– Вярваш ли в това, Джон? – попита тя насън. – Наистина ли вярваш в това?

Той я стисна за ръката и се усмихна, а в сините му очи се отразяваше не мръсно жълтото небе, а предишното – ясното и чистото – и лицето му ѝ се стори много по-младолико, отколкото го помнеше.

– Мила ми Оливия – каза той нежно, – можеш да разчиташ на това!

Двадесет и шест

Слънцето изгряваше – червена цепнатина, зейнала на изток отвъд Скалистите планини.

Номер 712 беше спрял на Междущатската, на южния изход за шосе 191 в Юта. Хана ги беше закарала до друга бензиностанция, недалеч от щатската граница. Беше изолирана и с недокосната дизелова цистерна и за разлика от последната спирка, разполагаха с предостатъчно време да заредят резервоара догоре. Хана съобщи на Дейв, че е уморена и има нужда да поспи, а и смята за най-разумно да продължат по 191 по светло. Той не възрази, понеже също се нуждаеше от сън, а бе успял да дремне съвсем малко. След около час Итън се събуди и го прати да почива спокойно с новината, че проследяващите устройства още не са обезпокоително близо и ще осведоми всички, ако това се промени.

Оливия поспа, Ники и Джеферсън – също. Дейв задряма за малко и после се пробуди внезапно с усещане, сякаш всеки миг щеше да пропадне в бездънна яма. Предположи, че до Уайт Меншън им остават има-няма сто мили. Нямаше представа дали до проклетия връх изобщо има път. Шосе 191 беше с четири платна и от мястото му изглеждаше напълно изоставено, поне докдето поглед стигаше не се забелязваха дори зарязана кола или камион. Утринната светлина изчервяваше небето и разкриваше ширналия се пред тях така наричан навремето „западен рай“ – земя на ниски храсталаци и пурпурни скали, мъгливи плата и извисили се в далечината планини, арки и катедрали от камък, издигащи се по местата си от еони. Приличаше на повърхността на съвсем различна планета, разкъсана и оформена от древни катаклизми.

„Що за място е Земята!“ – каза си Дейв. Преди началото на войната не беше умувал много по въпроса, понеже изкарването на хляба един вид застава на пътя на философските размисли, а и той не беше склонен към такива, но Земята беше изумителен свят. От топлите морета до замръзналата тундра, от изобилните поля до боровите гори, та чак до червените Скалисти планини, които се издигаха от двете страни на шосе 191 – истинско царство на невероятно разнообразие. И всичкия живот, който отглеждаше... поразително, когато човек наистина се замисли. Може би, когато изгубиш нещо, каза си Дейв, то става много по-ценно. Формите на живот, които щяха да умрат или да бъдат деформирани под влияние-то на извънземните отрови... сигурно наброяваха хиляди видове. Така че

дори Итън да спре войната – а Дейв не можеше да си представи, че дори могъщо същество като него е способно на това, – то какво ли бъдеще очакваше Земята? Та тя беше безкрайна, смазана руина. Светът никога нямаше да успее да се възстанови.

Осъзна, че Итън е буден и се вира мълчаливо през прозореца. Ако извънземното четеше мислите му, то не реагира.

„Той също не знае – помисли си Дейв. – Нали така?“

Не получи отговор.

„Може да си адски по-силен от нас и да знаеш тайните на вселената и всякакви дивотии, от които на нас ни оемкват коленцата... но и ти не си уверен изцяло, нали? Просто опипваш в тъмното също като обикновените хора. Като пътуването до планината... дори не знаеш какво има там, понеже в това изпитание за човечеството и ти си сред изпитваните. Нима Животът представлява само това, Итън? Изпитание, измислено от някакво извънземно, което смятаме за Бог? Човечеството хубаво би се посямало на тази шегичка, нали? Всички тези векове борба и нещастия, и трудности, които хората са преодолели, а на последната порта ще узнаят дали са минали, или учителят ги е скъсал.“

– Също и векове – внезапно се обади Итън – на изобретения, развитието и в много случаи – гениалност. Расата ти сякаш винаги успява да намери път между препятствията. Това е причината още да сте тук.

– Какво? – Джеферсън се буди и присви очи срещу утринното слънце. – Какви ги дрънкаш?

Итън отвърна:

– Говорим си с Дейв.

– Аха – изсумтя пасторът, но изглеждаше озадачен, въпреки че не попита нищо повече.

И другите започнаха да се събуждат. Итън забеляза, че тази сутрин очите на Оливия са хлътнали и трескави. Тя още жалеше за Джон Дъглас и не можеше да приеме факта, че си е отишъл. Жалееше също и за загубата на човешкото момче на име Итън Гейнс и може би то бе пробудило в нея майчински чувства, така че загубата ѝ беше двойно по-болезнена. Той не можеше да се преструва, че каквато и да е част от момчето е оцеляла в сегашното му тяло. Какви успокоителни слова би могъл да сподели с Оливия, така че тя да го разбере? Прецени, че е по-добре да не опитва и да ѝ позволи да тъжи колкото счете за необходимо.

Лека-полека след събуждането си всички се изредиха пред автобуса да се облекчат – процес, който Итън вече беше наблюдавал през очите на момчето. Беше интересно най-малкото защото, доколкото му беше извес-

тно, всички видове се нуждаеха от освобождаване от отпадъците. Почти всички – полуживите и полумеханични войници на расата, наричана от хората „мъгляви“, нямаха такава нужда, те абсорбираха и рециклираха всички производни от хранителните вещества, които ги задвижваха. Сещаше се и за още три такива цивилизации – все на машинна основа, – но като цяло всички споделяха подобна нужда. Когато му дойде ред, извънземният също взе участие в процеса.

След това тубата с вода обиколи всички. Итън в истинската си форма не се нуждаеше от вода, но знаеше, че е важно, за да продължи това тяло да функционира. Дейв отвори консерви със свинско с боб, буркан с фъстъчено масло и няколко стари солени бисквити, с което закуската им приключи.

Слънцето се беше изкачило към осем часа, но оцветените в жълто облаци се сгъстяваха и светлината отслабваше. Итън се опита да поговори с Ники – да я успокои, доколкото му е по силите, но тя се извърна встрани и той осъзна, че се е заел с безсмислена задача. Тя също трябваше да се справи сама с мъката си – в мислите ѝ се плискаше цял океан от мъка – и не беше във възможностите му да я дари с каквато и да е утеха. Намести се на седалката си, наясно, че всички в автобуса се нуждаят от него и разчитат на способностите му, но въпреки това за тях представлява странен нашественик и те всички, както Ники се бе изказала съвсем вярно, са „ужасени“.

Най-накрая Дейв огледа отново пустата отсечка от шосе 191 и предложи:

– Хана, да потегляме.

Шофьорката им запали двигателя и насочи автобуса по рампата за слизане от Междущатска 70 и по пътя към Уайт Меншън.

– Итън – обади се Джеферсън. – Още ли ни следят?

– Проследяващото устройство на мъглявите е точно над нас. Горгонският кораб е... – той се забави, за да го разгледа точно, пресмятайки разстоянието от хармоничния му подпис. – Седемдесет и две мили източно от нас на височина... бих казал... около 47-48 хиляди фута. Държи се на разстояние, но и не спира да следи *твоя* маркер.

Джеферсън кимна, но не каза нищо друго. Итън знаеше, че и той се притеснява не по-малко от другите, но забеляза и лека промяна в същността на мислите на проповедника. Сега той не беше фокусиран само върху себе си – дверите на душата му бяха открити леко, за да позволи в нея да навлязат загриженост за другите и предстоящата мисия. И все

пак... цял живот той бе познавал само егоизъм, станал част от самото му естество. Използваше го и като меч, и като щит.

Номер 712 бучеше през сюрреалистичната красота на червени скални образувания от камък, сякаш изваяни от извънземна ръка. В мъгливата далечина се издигаха плата и планини на фона на сивкава растителност. Итън се вираше в околностите с интереса на всеки един турист. Наясно беше за размислите на Дейв върху планетата, но не им беше обърнал особено внимание. Ако тези хора знаеха какво е виждал на различни светове из космоса, щяха да бъдат изненадани от разнообразието, но и уплашени, понеже животът на тази планета не беше еднакъв с този на другите. Някои цивилизации бяха еволюирали в чисто мозъчна енергия, други бяха анималистични и все още се сражаваха в калта на своето начало. Някои бяха намерили пътя си към междузвездните полети и употребата на пространствени портали, други живеяха в пещери. Съществуваха величествени градове и благородни управници, но и зловещи държави затвори и мъжки и женски същества, които водеха битие на пиявици върху ръководените от тях общества. Сред звездите се срещаше всичко – милиардократно. А езиците и математическите системи, модата и забавленията, науките и търговията, привичките и митническите правила, митологиите и ритуалите, сексуалните вариации, ражданията и смъртите... бяха безброй.

Но сред цялото това разнообразие той беше самичък.

Рядко го призоваваха да се намесва, но всеки път се изправяше пред случай, включващ смъртта на някой свят поради завладяването му. Понякога се случваше не да го призове по-висшата сила, негов създател, а да получи вест чрез огромната мрежа от информация, към която бе настроен, и да узнае за цивилизации в процес на унищожение от други – или алчни, или пълни със завист, или обхванати от религиозна треска. Разбираше, че не е призван да се меси във вътрешната политика и прогреса на отделните светове, а по-скоро да ги спасява от разруха, причинена от външна намеса. Горгоните и мъглявите, чиито истински имена бяха невъзможни за произнасяне и разбиране от хората, от хилядолетия воюваха сред ненаселени планети. Сраженията им се водеха в космоса сред мъртви парчета скала и на светове от огън и пламък, но за цялото това време Земята беше първата завоювана от тях населена планета. Точно през нея минаваше самообявената им граница между териториите, които смятаха за свои.

Разрушаването на този свят не биваше да бъде позволено. И защо? Беше ли толкова важен от гледна точка на по-великата сила, на която

служеше миротворецът? Той се замисли по въпроса, но не стигна до отговор. В мълчанието си по-висшата сила на моменти можеше да бъде много загадъчна и извънредно изнервяща за спокойната природа на Итън. Той не я разбираше, но това не се и очакваше от него. Пътищата и плановите на по-висшата сила му бяха непонятни; той представляваше малка част от масивната ѝ мрежа, пред която се вцепеняваха дори неговите мисловни процеси. Вършеше онова, за което е призован, макар на него да оставаше да прецени курса на действие. Изпитание ли беше, както предположи Дейв? Изпитание както за него, така и за волята на обитателите на този свят? Нямаше как да узнае. Както знаеше, в действията на по-висшата сила се долавяше намек за любопитство относно начините, по които се развиват цивилизациите, но дори за него съществуваха множество загадки, които никога нямаше да му бъдат разкрити.

Продължаваше да следи вражеските устройства. Това на мъглявите се придържаше към горната граница на атмосферата. Горгонският боен кораб пазеше дистанция от около седемдесет мили. Итън имаше усещането, че множество горгонски и мъглявски очи са вторачени в автобуса, който поляка напредваше по шосето между препасани в дузини отсенки на червеното скали. Бояха се от него, но държаха да го пленят. Сами щяха да изберат времето и мястото.

От джоба на джинсите си Дейв извади многократно нагънатата и изцапана карта на Юта, откъсната от пътния атлас. В района, към който се насочваха, имаше няколко по-големи върха – трябваше сами да преценят кой от тях е Уайт Меншън, понеже дълбоко се съмняваше, че ще намери табелка или знак.

Напредъкът им на юг беше бавен. Хана се страхуваше да насилва двигателя или гумите, но поне с горивото бяха добре. Пътят току се изравняваше и после отново поемаше нагоре по планинските склонове. И от двете им страни се простираше сурова пустош. Подминаха черната черупка на тир и две коли, сблъскали се в сигурно ужасна по онова време огнена топка, но с изключение на това магистралата беше празна.

Малко след десет часа преминаха през центъра на градчето Монтичело, което изглеждаше изоставено. Шосе 191 стана „Мейн стрийт“. Дейв огледа картата извънредно внимателно и стигна до извода, че трябва да влязат в горския резерват „Манти-Ла-Сал“, който се намираще западно от Монтичело. Техният входен билет беше второкласен път 101. Обветрен знак пред пощата на ъгъла на 191 и „Уест 200“ посочи на пътниците да завият за резервата. След още няколко минути „Уест 200“ се

превърна в „Абахо драйв“, която пък се прекръсти на 101 и започна да се катери към гористите подножия.

По-голямата част от дърветата бяха потъмнели и мъртви. Борове и смърчове стърчаха възлести и голи. През тях, докато продължаваха с изкачването, Оливия мярна отляво надвиснал връх, увенчан с бял камък. Всички други наоколо бяха покрити с кафяво одеяло от мъртви дървета.

– Виждаш ли го? – попита тя и посочи на Дейв.

– Да, забелязах го. Да е на десетина мили оттук. Не знам точно как, по дяволите, се стига дотам, но изглежда обещаващо. Итън, това ли е връхът ти?

– Така мисля и аз – отвърна Итън. – *Трябва да е той.*

– Усеща космически кораб на седемдесет и две мили и проследяващо устройство в открития космос, но не е сигурен дали това точно пред него му е правилният връх, или не – обади се Джеферсън. – *Страхотно.*

– Устройството не е в космоса – поправи го Итън. – *Що се отнася до върха, познат ми е само от картата на Дейв.*

– Може и да няма път дотам – обади се Хана. Двигателят се давеше, а наклонът на 101 се увеличаваше. – В онази посока изглежда доста стръмно.

– Продължаваме напред, докато вече не сме в състояние да се движим – каза й Дейв. – Тогава ще му мислим.

Пътят зави и планините се разкриха в цялата си прелест. Щяха да изглеждат величествени, ако не бяха хилядите мъртви дървета. И определено онзи връх беше единственият с бели скали в околностите. Малко по-късно пътят за кратко тръгна надолу, все тъй заобиколен от болната гора от двете си страни, а после отново стигна до нанаторнище и зави наляво.

– Едва се справяме – обяви Хана, но и без това всички можеха да усетят, че автобусът се тресе в борбата си да се движи нагоре.

Шосе 101 зави отново, пак кривна на юг и започна дългото криволичещо препускане надолу между подножията, от които растеше увенчаният с бяло връх. Хана се опитваше да пипа спирачките колкото се може по-леко, но не трябваше и да позволява на автобуса да излезе от контрол по време на спускането по този път.

– Може да подпали феродото – притесни се тя. – И бездруго спирачките са зле, а автобусът дърпа надясно.

– Добре се справяш – успокои я Дейв, но и той беше нащрек за мирис на изгоряло – ако спирачките откажеха, чакаше ги зловещо спускане надолу.

След около четири мили 101 се изправи отново и се устреми на юг, успоредно на увенчания с бяло връх. Всички пътници се озъртаха за път нагоре, но през прозорците се виждаха само хиляди акри кафяви дървета, чието одеяло нарушаваше единствено самото шосе.

– Не виждам начин да се приближим повече – каза Хана. – Оттук нагоре ни очаква зловеща разходка.

– Продължавай нататък – подкани я Дейв. – Може да има път от другата страна.

Изминаха още две мили. По-тесен път се отклони надясно от 101 и Дейв предложи на Хана да тръгне по него. Отново започнаха да се изкачват, макар че се насочваха по-скоро на северозапад и встрани от върха с белия венец. Дейв каза:

– Не съм сигурен, че това е пътят, но нека покараме по него известно време.

Бяха пътували над двадесет минути, привидно в погрешна посока, когато Хана мерна черен път, който се отклоняваше наляво и по по-южен курс. Беше обкръжен от мъртва гора и вероятно, когато дърветата са били зелени, се е забелязвал извънредно трудно. Шофьорката намали скорост и спря автобуса близо до началото на пътя.

– Какво ще кажете? Искате ли да опитаме по този? Може да ни заведе до задънена улица, но може да ни закара и много по-близо.

– Аха. Нека пробваме!

Хана зави и така отново започнаха да се изкачват, вдигайки вихрушки прахотък зад гумите. Автобусът подскочаше по неравностите, от което всички настръхваха. Няма и двеста ярда нагоре по черния път стигнаха до телена ограда с височина около осем фута. Тя беше заметната с намотка бодлива тел и разцепваше гората и в двете посоки, докдето поглед стига.

На портата, на която висеше стабилен на вид катинар, имаше табела с надпис: „ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ, НЕ ПРЕМИНАВАЙ“.

Поседяха с работещ двигател.

– Какво ще кажеш, шефе? – попита Хана.

– Според мен е странно. Това е резерват. От къде на къде ще има частна собственост в него?

– Не знам, но надписът твърди така.

– Аха – Дейв се обърна към Итън. – А ти какво мислиш?

Изражението на извънземния бе целеустремено, а сребърните му очи – много напрегнати.

– Смятам, че трябва да минем през тази порта.

Дейв кимна.

– Вече не съществуват такива работи като частна собственост, нали така? Странно е обаче, че е разположена наред държавен резерват. Хана, можеш ли да избутаеш вратата със скотобойника на автобуса?

– Мога, но не искам. Няма да е добре, ако телта се омотае отдолу и пробие гумите.

– Оставете на мен – надигна се Итън.

Хана му отвори вратата и той слезе от автобуса. Всички го наблюдаваха. Отне може би десет секунди миротворецът да се прицели с дланта на дясната си ръка и цялата порта се откъсна от катинара и веригата ѝ литна във въздуха, а в горната част на траекторията си бе подметната встрани и падна сред дърветата вдясно. Над входа провисна намотката бодлива тел, но само щеше да одраска малко боята на автобуса. Итън се върна на борда и се намести на седалката си с такъв вид, сякаш бе вложил само капка енергия, макар че свиваше и отпускаше дланта си, чиито кости и сухожилия пулсираха с притъпена болка.

– Лесна работа – заяви Хана. – Ще ми се да можех да постъпя така с бившия си съпруг. Добре, тръгваме!

Тя ги прекара навътре. Бяха взели два завоя и отново се изкачваха, когато втора ограда блокира пътя. Тази не беше телена – беше поне шест фута висока и изработена от нещо като мрежа от тънки бели жички. Хана отново спря автобуса пред портата с катинар, понеже знаеше какво е това още преди Дейв да го произнесе на глас.

– Електрическа ограда. Дявол го взел... някой наистина въобще не е искал по този път да се качват хора и туйто.

– Което означава – обади се Оливия, – че там, горе, има нещо, което непременно е трябвало да остане скрито.

– Така си е. Ами добре... Итън, можеш ли да събориш вратата?

– Мога – отвърна извънземният, – но трябва да ви осведомя, че по оградата тече електричество.

– Няма начин! – възкликна Джеферсън. – Електроцентралите не работят, а и защо някой би искал да хаби газ за генератор, който захранва това чудо?

– По оградата и портата тече ток. Мога да усетя движението на енергията. Докосването до тях ще убие човек.

Всички се смълчаха. Дейв се почеса по брадата и огледа, че и тази ограда – също като телената – се простира през гората от двете им страни, докдето поглед стига. Предположи, че би могла да обикаля цялата

планина. За защита на този участък бяха положени големи усилия и налети много пари, но защо?

– Трябва да продължим напред – заяви Итън. – Ще отворя портата!

Отново слезе от автобуса и след още десет секунди усилия разби вратата и я огъна назад към оградата, така че да не къса жиците. Отново вложи минимална доза от мощта си. Остро осъзнаваше усещането, че го наблюдават не само устройствата на горгоните и мъглявите. Бърз оглед на дърветата откри две малки, боядисани в защитно сиво оптически устройства в клоните високо над главата му. И двете бяха прицелени право върху портата. Пришълецът предположи, че някой току-що е станал свидетел на действията му и незабавно ще включи алармите.

– В дърветата има камери – докладва, когато се върна в автобуса. – Видях две, може и да са повече. Според мен някой знае, че сме тук, и няма да му хареса.

Със сурова нотка в гласа Дейв отбеляза:

– Нямаме причини да спираме точно сега. Да продължим.

Итън се върна на седалката си. Хана отново подкара автобуса, но не пося да си поеме дъх, преди да подминат оградата. Пътят ставаше все по-стръмен и автобусът отново започна да се дави, а гумите се бореа за сцепление в прахоляка и чакъла. След тежък преход от може би четвърт миля стигнаха до място, където мъртвите дървета свършваха и над тях се възвисяваше бялата шапка на върха. Пътят излезе на равното. Оказа се, че завършва с прав участък, водещ до предпазна мантинела, отвъд която стръмен склон гледаше към долината отдолу, а отдясно имаше плътна стена от бял камък.

Хана спря на около десет фута от наблюдателницата.

– Дотук сме на колела, народе!

Поседяха смълчани под съпровода на припукващия горещ двигател.

– А сега какво? – попита Джеферсън. – Тук няма нищо!

– Греша – отвърна Дейв и се изправи. – Тази мантинела... за какво е поставена? За да не падне някоя кола през ръба, нали така? Значи този път е предназначен да се качват догоре превозни средства. Проклет да съм, обаче не виждам тук достатъчно широко за обръщане място, а едно слизане на заден ход би било интересна задача. Което подсказва, че...

– Стойте по местата си! – разнесе се усилен от мегафон мъжки глас.

– Ако слезете от този автобус, ще *бъдете* екзекутирани. Повтарям: стойте по местата си!

Гласът беше равен, спокоен и смъртоносен. Беше глас на трениран професионалист, който, предположи Дейв, не би имал угризения да избие всички на борда на автобуса.

Е, все едно с какъв ранг беше господинчото, очакваше го голяма изненада.

Участък от скалната стена с размер поне десет фута започна да се накланя навътре и да се отваря с помощта на плавни и почти безшумни машини. Дейв невъзмутимо довърши мисълта си:

– Което ми подсказва, че съществува път *навътре* и е достатъчно голям за кола.

Двадесет и седем

– Ще ни убият ли? – попита Ники с разтреперан глас.

От отварящата се порта на белия замък бяха излезли петима въоръжени мъже. Трима носеха обикновени тениски и джинси и автоматични карабини. Четвъртият имаше сиви панталони и светлосиня риза с навити ръкави, а петият беше облечен в черен костюм с бяла риза и вратовръзка на сиви райета. Тези двамата държаха автоматични пистолети. Костюмираният беше чернокож с късо подстригана коса, а онзи със сивите панталони – азиатец. И петимата изглеждаха на по около трийсет години, всички чисто избръснати, без признаци на недохранване и пъргави като змии. На Дейв му се сториха напълно способни на убийство. Приблизиха се към автобуса с очевидно зловещи намерения.

– Отваряйте – нареди мъжът с костюма, който явно беше водачът им.

Беше свикнал да издава команди – гласът му, макар и не непременно силен, подсказваше, че очаква незабавно подчинение. Прицели се в Хана през стъклото на вратата.

– Ще повтора *само* веднъж, госпожо – отваряй!

Съратниците му заеха позиции около автобуса. Държаха под прицел пътниците вътре.

– Отвори им – каза Дейв.

Хана изпълни искането. Чернокожият се качи, последван от един от мъжете с карабините.

– Станете, госпожо. Оставете ключа в запалването, оръжието си на седалката и отстъпете назад!

Хана се подчини, наясно, че не бива да се заяжда с този тип.

– Останалите да не сте посмели да *мръднете*!

Мъжът държеше пистолета си с две ръце. Дълбоко поставените му, маслинови на цвят очи се стрелкаха насам-натам, отбелязвайки всичко: спряха на Итън и го проучиха в течение на няколко секунди, преди да продължи.

– Ще се движите бавно и ще оставите оръжието си на пътеката. Ако някое рязко движение не ми хареса, ще стрелям на месо. Всички да потвърдят, че са ме разбрали!

Отвърна му нестроен хор – единствено Итън запази мълчание и остана нащрек. Внимателният поглед на чернокожия непрестанно се връ-

паше към него, но и пистолетът, и карабината останаха насочени към пътеката между седалките, така че бързо да се завъртят към всеки, когото собствениците им решат да застрелят.

Всички оставиха оръжията си на пода.

– Благодаря – каза мъжът. – А сега, народе... ще си сложите ръцете на тила и ще слезете от този автобус един по един. Ще повторя, че не обичам резки движения, не ги обичат и агентите отвън. Така че бъдете много, много внимателни на слизане и няма да си имаме проблеми. Когато слезете от автобуса, ще ви кажат какво да правите.

Джеферсън наостри уши при споменаването на един дребен елемент...

– *Агенти* ли? Какви агенти?

– „Сикрет сървис“, сър. А сега... не искам и да разговаряте. Всички пазете тишина, движете се внимателно и бавно и следвайте инструкциите ни.

Когато излязоха навън, мъжът с костюма насочи пътниците от автобуса към входа в Уайт Меншън, който беше не само достатъчно голям през него да премине кола, но и с размери за преминаване на танк. Агентът вдигна длан и спря Итън отвън. Момчето си остана с ръце зад тила, както беше инструктирано.

– Уил, вкарай ги всичките вътре – нареди мъжът на азиатца. На Итън заповяда: – Ти просто си оступи на мястото.

– Слушайте – обади се Оливия, – имаме много да ви разказваме...

– Сигурен съм, а и ние имаме да ви задаваме един куп въпроси. Моля, сега тръгнете с останалите. Дон, навъртай се наоколо за малко!

Един от въоръжените с автоматични карабини зае позиция точно до Итън.

– Сър, ще ми кажете ли името си? – попита момчето, докато ескортираха приятелите му през входа.

– Бенет Джаксън. Твоето?

– Итън Гейнс. Мистър Джаксън, трябва да ви кажа, че има горгонски боен кораб на около четиридесет мили от тази позиция и се приближава. Не зная дали се канят да атакуват, или не, но ще е добре да бъдете подготвени, доколкото е възможно.

– Момче с човешки вид и сребърни очи, което говори като петдесетгодишен дядо. За първи път ми е. Ти мъгляв ли си?

– Не, сър.

– Камерите те видяха да разбиваш две порти без оръжия. Как го направи?

– Аз самият съм оръжие – обясни Итън. – Може ли да си сваля ръцете? Това е неудобна поза.

– Претърси го – нареди Джаксън на другия мъж.

Той изпълни задачата сръчно и ефикасно. По време на процедурата поддържаше контакт очи в очи.

– Добре, Итън, може да си свалиш ръцете – агентът погледна към мътното небе на североизток и после отново към момчето. – Не си горгон или мъгляв – по твои думи, – но не си и човек. Твърдиш, че си оръжие сам по себе си – и определено вярвам на очите си за това. Та оръжие на чия страна си ти?

– На вашата.

– Аха – Джаксън се ухили насреща му с тънка, студена усмивка, напълно лишена от хумор. – Виждал съм *много* неща, които преди две години не съм смятал за възможни. Съпругата и шестгодишната ми дъщеря във Вашингтон вероятно са мъртви...

В маслинените му очи се появи опасен блясък. За момент изглеждаше, че ще се разгори, но агентът го потуши. Итън разбра, че този човек държи емоциите си в добре затворен контейнер – от страх, че ако освободи някоя от тях, това ще го разкъса на парчета. Загубата на съпругата му бе венчала окончателно Джаксън за работата му и Итън веднага видя, че за него това е постоянно изпитание и въпрос на гордост. Съзря в ума му спомени за сурово детство в суров квартал, сцени от сурово военно обучение и как му връчват някакъв медал.

Джаксън продължи:

– *Поне* се надявам, че са загинали, преди ситуацията да се влоши съвсем. Ти си някакво същество, създадено или от горгоните, или от мъгълвите, ето това си мисля аз. *Трябва* да е така. Ти ли водиш горгоните насам? За това ли е цялата работа?

– Не, не е.

– Как намери това място?

Итън се разходи през деформирания пейзаж в ума на Бенет Джаксън. Видя за секунди какво има в планината.

– Това е тайното скривалище на президента – каза Итън. – И той е тук.

– Дошъл си да го убиеш ли? Или да насочиш кораба, който да убие всички?

– Не. Както каза приятелката ми Оливия, имаме да ви разказваме доста неща.

Джаксън извади малко черно комуникационно устройство от палто-то си. На него имаше клавиатура и три копчета – жълто, зелено и червено. Той натисна червеното.

– Чакам инструкции – каза в микрофона. После, на Итън: – Ако те вкарам вътре без разрешение, ще ме тикнат в гумената стая²⁷, преди да ме застрелят.

– Ако тук не се намери кой да ме изслуша – отвърна Итън спокойно, – скоро няма да има кой да те тика някъде – не и ако говорим за човешки същества. Мъглявите и горгоните няма да спрат да се сражават, докато не разрушат тази планета. Дори и тогава може да не престанат. Мистър Джаксън, тук съм да ви помогна и съм изминал много дълъг път. Моля, отведете ме при вашия президент!

Агентът отново огледа небето на североизток. Стисна зъби и се намръщи недоволено.

– Откъде знаеш, че там има военен кораб?

– Мога да усетя, че хармоничният му подпис се усилва.

– Какво се усилва?

– Съставът на материята му излъчва на определена честота. Мога да долавям този вибрационен сигнал. Всичко материално има свой подпис. Горгонските кораби лесно се разпознават по този начин.

Джаксън стоеше неподвижен и го гледаше замислено.

Накрая Итън се почука по главата и обясни:

– Имам *радар* тук, вътре.

– Исусе Христе – агентът присви очи. – Какво да правим с теб?

– Ще постъпите мъдро, надявам се – отвърна Итън.

Бенет Джаксън изглеждаше смаян. Спогледа се с придружителя си Дон в търсене на помощ и получи само свиване на рамене. Безплодни бяха опитите му да се захване за нещо, по което да определи своя курс на действие. Потри челото си, сякаш се опитваше да накара зъбните колела на мозъка си да действат по-добре.

От комуникационното устройство се разнесе глас:

– Вкарай го вътре. Стая 5А.

– Добре, Итън – заяви Джаксън. – Когато влезем вътре, нали няма да се превърнеш в същество, което ще съм принуден да убия, става ли? Хич не би ми харесало да вкарам куршум в главата на нещо, което много

27. „Гумена“ стая (от англ. *A Rubber room*) – американското съответствие на „тапицираната стая“ в европейските психиатрии. „Гумени“ стаи в САЩ се използват и за определени видове по-продължително задържане под арест с цел арестуваният да не се самоубие или самонарани до произнасяне на присъдата.

прилича на симпатичен юноша, но ще го сторя, без да ми мигне окото. Освен това там, вътре, има и хора, които ще те направят на кайма дори ако си достатъчно бърз да ме убиеш първи. Така че внимавай с движенията си, върви пред мен и ще те помоля отново да сложиш ръце на тила си със сплетени пръсти, така всички ще се почувстват много по-добре. Става ли?

– Да – отвърна Итън и изпълни изискванията на агента, след което тръгна към входа. Джаксън вървеше на две крачки зад него, а мъжът с автоматичната карабина – от лявата му страна.

Влизаша в Уайт Меншън. Входната зала изглеждаше като безупречен високотехнологичен гараж с ширина четиридесет фута, с боядисан в лъскаво черно под и таван на около двайсет фута височина. По протежение на тавана, сред индустриални на вид тръби, бяха поставени осветителни пръчки. Метално стълбище се спускаше към по-долен етаж. В гаража бяха паркирани три черни минивана и джип. Имаше бензиноколонки – както с обикновено гориво, така и с дизел, а на стелажи и полици бяха подредени запаси от маслени филтри, гуми и акумулатори. Итън не видя спътниците си – те вече бяха отведени някъде другаде, но към десетина души – някои облечени цивилно, някои с костюми, но всички чисто избръснати и добре нахранени – се бяха събрали да наблюдават влизането на новодошлите и както той предположи, специално неговото. Забеляза и двама униформени войници с шлемове и картечници. Усещаше басово бръмчене на енергия и наличието на голям източник на електричество, което едновременно го озадачи и заинтригува. Попита:

– Какво ви снабдява с енергия?

Джаксън толкова старателно прескочи въпроса, че момчето дори не успя да разчете отговора в мислите му. Агентът извика един от върналите се в гаража цивилни агенти на „Сикрет сървис“ и му нареди да събере отряд и да разчисти оръжията и каквото друго намери в автобуса, но да не ги внася вътре, докато не получи заповед. След това двамата с другия агент, Дон, съпроводиха Итън по металната стълба, по дълъг коридор и по друго стълбище, което ги отведе нагоре в застлано с бежов мокет крило зад затворени врати.

Джаксън извади връзка ключове и отключи една от стаите, маркирана с 5А. Пресегна се навътре и шракна ключа на осветлението. Отстъпи назад, за да влезе Итън. Стаята беше единична, с легло, гардеробче и писалище с лампа и стол, а в дъното се виждаше малка, облицована с бели плочки баня. Тапетите бяха изрисувани с орли в полет. Нямаше прозорци, тъй като се намираха дълбоко навътре в планината. От въздуховода

на стената лъхаше студен въздух. Джаксън затвори вратата и двамата със спътника му заеха позиции от двете ѝ страни.

– Ще имаш посетител след няколко минути – обяви чернокожият агент. – Той силно се интересува да чуе историята ти.

– Много добре – преди да седне на леглото, Итън погледна към осветителната „пръчка“ на тавана и към лампата на бюрото. – Явно разполагате с много енергия. Какъв е източникът?

Джаксън отново не отговори, но този път момчето получи от него краткотрайна картина: грейнало ярко парче кристал с размера на човешки юмрук. То се рееше в прозрачен цилиндър и се въртеше полека. От основата на цилиндъра излизаха кабели, включени към машини, които Итън имаше чувството, че се намират на нивото под гаража.

Итън се канеше да задълбае в темата, но вратата се отвори и в стаята влезе мъж в сив костюм, съпроводен от друг в тъмносиня униформа, украсена над сърцето с многоцветни ленти. Онзи в сивия костюм носеше бяла риза и вратовръзка на сини шарки, беше добре избръснат и слаб, но видимо в добро състояние. Изглеждаше настроен за бой, сякаш изживяваше дните си със стиснати зъби и долна челюст, издадена навън една идея повече от необходимото. Беше плешив, с венец светлокестенява коса, посивяла на слепоочията. Носеше очила с рогови рамки и очите му бяха толкова светлосини, че изглеждаха почти безцветни. На ревера му беше закопчана игла с американския флаг. Светлите му очи огледаха Итън, без на лицето да се изпише абсолютно никакво изражение, но военният зад него се стресна и всъщност отстъпи крачка, преди Джаксън да затвори вратата.

– Сър, това е Итън Гейнс – обяви чернокожият агент. – Той ми сподели, че не е нито мъгляв, нито горгон, но признава, че представлява извънземно оръжие под формата на човешко момче. Твърди, че от североизток ни приближава горгонски кораб. Твърди също, че е...

– Аз поемам от тук нататък, благодаря – каза мъжът в сивия костюм с бърза, отсечена реч, която Итън предположи, че лесно става и сурова. – Итън, защо радарите ни не откриват този кораб?

– Те имат специфични устройства, които лесно ги скриват от вашите системи. Може ли да попитам как се казвате и какъв пост заемате?

В ума на костюмирания прочете: „Ванс Деримън, шеф на кабинета“.

– Не сме тук да ме разпитваш.

– Добре, мистър Деримън – отвърна Итън, – като шеф на кабинета би трябвало да имате пряк достъп до президента. Може ли да поговоря с него?

Мина секунда, преди Деримън да отговори, а когато го стори, се усмихна със стиснати устни. Гледаше дори по-враждебно отпреди. Извади от джоба си комуникационно устройство като това, използвано от Джексън. Набра някаква поредица на клавиатурата. Каза тихо:

– Амблър Седем Седем. Минете на код жълто и сканирайте на североизток. Качете горе и чифт оценца... – изчака да получи отговор по високоговорителя („Прието, сър!“) и след това прибра устройството.

Итън долови от нечия глава „Оръжейна зала“. Погледна към униформения, който се страхуваше до смърт от него, и научи, че фамилията му е Уинслет, името му е Патрик и по неизвестна причина му викат Фоги. А, ясно... навремето пушел като комин и около него вечно витаел облак дим.

Деримън се настани на стола и скръсти ръце. След това просто се втрени в момчето, сякаш изпробваше собствените си способности за четене на мисли.

– Предполагам – запълни Итън тишината, – че приятелите ми са били сложени в отделни стаи и също ги разпитват? – Знаеше, че е вярно, така че продължи: – От всички ще получите една и съща версия, но моля ви, изслушайте внимателно какво имат да кажат Дейв Маккейн и Оливия Куинтеро. Ще сметете за интересен също и Джеферсън Джерико. Той няколко пъти е бил в присъствието на кралицата на горгоните.

Тишината остана ненарушена, но Фоги Уинслет изглеждаше толкова нервен, сякаш очакваше на Итън да му пораснат незабавно две глави и шест ръце или таванът да се срути върху него.

– На какво разстояние е в момента горгонският кораб? – попита Деримън, сякаш задаваше обикновен въпрос.

Итън се съсредоточи за няколко секунди. Масивът на планината създаваше леко изкривяване, макар че не беше достатъчен да скрие кораба от него.

– Тридесет мили, но запазва позицията си.

– Ти ли им казваш да стоят там?

– Не. Както ще научите от другите, аз представлявам заплаха и за горгоните, и за мъглявите. Искам да сложа край на тази война, сър. Те не разбират какво представлявам, но и двете страни искат да ме заловят и да ме разчленят на масите си за дисекция или да ме убият. Смятам, че се надяват да овладеят по някакъв начин енергията ми и да я използват за създаването на нови оръжия.

– *Енергията* ти – повтори Деримън. Кимна. – Виждал съм я в действие на предаденото от камерите. Я ми кажи... какво си ти и защо ти е да слагаш край на тази война?

– Преди да продължим разговора, първо имам да ви задам един въпрос. – Итън все още нямаше представа какво се иска от него да намери тук, но откритието за захранването на това съоръжение му подсказа някои възможности. – Вашият източник на енергия не е проектиран от хора. Откъде идва той?

Деримън се поколеба. Итън можеше да прочете мислите му, но искаше да чуе отговора и знаеше, че асистентът на президента е много интелигентен човек, който напълно разбира положението.

– Прав си. Дело е на извънземни. А ти *откъде* узна за него?

– Мистър Джаксън не разбра, че ми споделя, когато го попитах.

– Ясно. Е, ти притежаваш извънредно интересна способност, Итън. Харесват ми сребърните очи. Малко обърквачи са в началото, но впечатляват. Предполагам, че има някаква причина за тях – може би виждаш в спектър, който ние не можем?

– Да.

– Нищо във вселената не е безцелно, а? Кристалът, който захранва всичко тук – и според физиците, които са го изучавали, притежава неограничена енергия – идва от Зона 51 – обясни Деримън. – Знаеш ли какво е това?

В ума на момчето можеше да се намерят известни сведения, макар и като цяло смътни, но Итън искаше да чуе обяснението на Деримън по въпроса.

– Наясно съм, че тази планета многократно е била посещавана от чужди цивилизации. Бих искал обаче да чуя вашата версия.

– Сър – намеси се Уинслет нервно, – бих ви посъветвал да...

– Съветът ви е чут, генерале, и взет предвид – Деримън така и не отклони очи от Итън. – Смятам, че посетителят ни тук и бездруго може да извлече всички подробности за Зона 51 от твоя или моя мозък. Той е достатъчно любезен да не ни рови в главите. Освен това иска да чуе човешката гледна точка по темата. Прав ли съм, Итън?

– Да, сър.

– Това е моментът, в който трябва да стана и да изляза от стаята – уведоми го Деримън. – Следва да те сметна за заплаха от най-висша степен и да измисля някакъв начин да се отърва от теб, но това може да се окаже трудничко. Може също и да излезе грешен избор. Да смятам, че ти

самият си енергиен източник и си вграден в човешко тяло, така ли? Или корпусът ти е изкуствен?

– Човешко тяло е – отвърна Итън. – Съжалявам, че момчето си отиде, но нямах друг избор.

– Ванс, имам нужда от питие – обади се Уинслет. По челото му блестеше пот и тъмнокафявите му, нещастни очи започваха да кървяват.

– Зона 51 – обясни Деримън – се намира в Ню Мексико, на около петстотин мили оттук. Всъщност е военен полигон, където се създават и подлагат на изпитания нови бойни и разузнавателни самолети. В Зона 51 има участък, наричан С4, който обхваща някогашни оловни и сребърни мини от седемдесетте години на деветнадесети век. Днес те са модернизирани, преоборудвани и се използват в ролята на секретен изследователски център. Там изследваме всички извънземни механизми, устройства или плът, до които успеем да се докопаем. Това продължава от над шейсет години. Излишно е да казвам, че сме научили много, докато се опитваме да не разкрием нищо на другите държави. Русия има собствена подобна програма, както и няколко други държави с подходящи средства и късмет да се слобият с извънземен кораб или артефакт. Всичко това е най-зле пазената тайна на света, понеже не можем да контролираме прелитанията и катастрофите. Позволи ми да те попитам, докато мога, Итън: ако извънземните са били способни да стигнат до нас с такива фантастични машини, защо понякога ги разбиват? Вярно, в няколко случая са се намесили пилоти, достатъчно уплашени да пуснат от упор ракета, без да дочакат съответните разрешения, но сме свидетели на четири катастрофи, резултат от механична грешка. Защо става така?

– Сложните машини, независимо колко са високотехнологични, понякога се развалят, без значение каква задвижваща система или интелект стоят зад тях. Това е валидно за целия космос.

– Мили Боже – възкликна Деримън, сякаш едва сега бе осъзнал грандиозността на момента. – Седя си тук и си говоря със същество, което може да разреши подобни загадки! – той погледна към Джаксън и Дон, и двамата с безизразни лица, а после и към Уинслет, който – видимо разтърсен – явно се нуждаеше от питие. Деримън си позволи миг на благоговейно слисане, после отново се овладя и в стаята се върна някогашният адвокат от Кънектикът със закоравяла душа и остър ум. – А сега отговори на моя въпрос – какво си ти, откъде идваш и ако не си нито горгон, нито мъгляв, то какъв интерес имаш да спираш тази война?

– Аз съм... – Итън си помисли, че Джей Ди го е обобщил най-добре. – Аз съм миротворец досущ като войниците на Обединените нации. Ид-

вам от голямо разстояние. Имам желание да спра войната, за да спася вашия свят... – Долавяше някакво смущение в морето на мислите си... какво беше то? Отдели няколко секунди за проверка. – Втори горгонски кораб се е присъединил към първия. От запад приближава трети, на разстояние шейсет мили. Има и четвърти... на около сто мили в момента, но идва от югоизток, бавно. С какви оръжия разполагате?

– Имаме ракети земя-въздух с дистанционно изстрелване от силов на около двеста фута. Втори силов, зареден с „Пейтрийт“, две управлявани с радар антисамолетни оръдия на въртящи се постаменти на върха... – Деримън поспря и Итън знаеше какво ще пита сега, но не го прекъсна. – Това ще ни бъде ли достатъчно?

– Не.

– И аз така си помислих. Тези оръдия са предвидени да свалят вражески самолети, построени от хората, не от тези *твари*... – Деримън се изправи, а по челото му блестеше мазна пот, при все спокойното му държание и полъха на хладен въздух в стаята. – Фоги, трябва да съберем всички офицери.

– Зона 51 – обади се Итън. – Там има много свалени от корабите извънземни артефакти, така ли?

– Така знам и аз.

– А оръжия?

– Никога не съм ходил там. Инструктажът ми не съдържаше подробности. Наистина не искам и да *знам*.

– А в инструктажа ти споменава ли се как се влиза там?

Деримън се забави с отговора.

– А това пък защо би искал да направиш, Итън?

– Очевидно вашите оръжия не са подходящи. Нямам представа дали там няма да се намери нещо, годно за употреба.

Това изказване предизвика ново възцаряване на тишина. Деримън се беше съсредоточил върху кокалчетата на дясната си ръка и след това се зазяпа в късо отрязаните си нокти.

– Ще трябва да ми се доверите – добави Итън.

Деримън вдигна глава и попита остро:

– Така ли?

– Светът ви в момента е на ръба на унищожението. Аз съм най-добрата ви надежда, но вярвам, че и сам сте стигнали до това заключение.

– Интересно твърдение е, че трябва да се доверим на извънземна форма на живот.

– Изборите, с които разполагате – каза Итън, забил сребърните си очи като енергийни лъчи във Ванс Деримън, – са ограничени. Времето ви също е ограничено. Не, това не е заплаха, сър. Това е действителността. Искате ли да си помислите известно време? Бих желал поне да имам шанса да предложа идеята на президента ви.

Деримън се взря в Итън. Изражението и студеният му поглед не издаваха с нищо какво си мисли, но миротворецът знаеше, че е също толкова уплашен, колкото и Фоги Уинслет.

Накрая асистентът на президента седна отново. Облегна се назад и замижа за няколко секунди. Когато отново отвори очи, каза:

– Генерал Уинслет, имате разрешението ми да обезпечите този индивид с всякаква информация, с която разполагате относно Зона 51.

– Ванс... слушай... не мисля, че...

– Действай! – нареди му Деримън решително.

Прошарените с червени капиляри бузи и нос на Уинслет говореха за вече близко запознанство със запас от замайващо мислите уиски. Униформата и постът му не го опазваха от ужасите на нощта.

Той поде с очевидно усилие и неприязън към заповедта:

– Бил съм там – каза, втрещен в бежовия мокет. – Базата беше евакуирана преди две години. Охранителната система трябва да се е включила автоматично. Тя също е захранвана от извънземна технология, така че все още действа. Мястото е добре запечатано. Всякакви опити за проникване ще задействат защитни механизми, които в крайна сметка ще взривят цялата С4. Под нея има заровена ядрена бомба. Не разполагам с код за отваряне на комплекса. Вицепрезидентът имаше такъв. Министърът на отбраната имаше, но доколкото знам, самолетът му беше свален над Вирджиния. Комсъставът и учените в изследователската система притежаваха карти за свободен достъп. Те всички са безследно изчезнали.

– Президентът също има достъп – настоя Итън.

– Така е. Кодът ще те вкара в базата, но за да влезеш навътре, разпознавателният скенер на всяко ниво изисква пръстов отпечатък.

– Смятам, че трябва да вляза вътре и да видя какво има там. Както питах и преди, дали мога да предложа тази идея на президента?

Деримън и военният се спогледаха и Итън разбра истината.

– Президентът не е добре, така ли? Нещо, свързано с психическото му състояние?

След кратко колебание Деримън уточни:

– На периоди е. Опита се да извърши самоубийство двукратно. Веднъж миналата седмица, със сънотворни. Той... не знае пълната история за случващото се. Пазим я в тайна от него, за да не се влоши окончателно. Първата дама също участва в лъжата.

– И единственият начин да се влезе в изследователската част на С4, без да се задейства системата за защита, е неговият отпечатък... – Миротворецът не задаваше въпрос, а правеше констатация.

– Точно така. Не можем да рискуваме президентът да напусне тази база. Ще полудее, ако разбере истината, а имаме нужда от него... като символ, ако не друго. Снабдяваме го с фалшиви военни новини. Обнадеждаващи новини, Итън, за да крепим разума му... – Деримън отново се изправи. Разговорът беше приключил. Нареди на Джаксън: – Вие двамата останете с нашия посетител. Не си затворник, Итън, но бихме оценили жеста, ако се самоограничиш в рамките на тази стая, докато не се организираме.

Итън обаче осъзна, че долавя друго смущение – нов набор хармонични подписи, от които извлече умствен образ. Човешкото му сърце се разтуптя.

– Трябва да ви кажа... горгонските кораби се събират, но поддържат дистанция... и има два... три... четири бойни кораба на мъглявите, които заемат позиция на деветдесет... осемдесет и девет мили на юг. Не малки разузнавателни катери. Истински бойни кораби са. Много големи.

– Благодаря за новините – гласът на Деримън пресекваше. – Може да ни потрябва помощта ти при оръжейната зала, ако радарите ни не успеят да прихванат никакви цели. Междувременно... добре дошъл в Бялото имение.

Двамата с генерала напуснаха стаята. Бенет Джаксън се настани в освободения от Деримън стол, все още с пистолет в ръка. И двамата с партньора му изглежда имаха желание да гледат към каквото и да е друго, но не и към извънземното, надянало тялото на човешко момче.

Итън използва възможността да се опъне на леглото. Нямаше нужда да затваря очи – виждаше корабите на горгоните и мъглявите право пред себе си. Дали щяха да се нападнат едни други, или да атакуват Бялото имение? Можеха да се сбият за него в ролята на боен трофей, понеже едните нямаше да искат другите да се доберат до него. Беше твърде ценен изследователски инструмент.

Всичко, което можеше да стори сега също като обикновен човек, беше да чака, и за първи път в древното си съществуване се чувстваше абсолютно безпомощен.

Двадесет и осем

Итън внезапно се надигна с пламтяща синя сфера, засияла в ума му. Каза:

– Нещо се задава. Горгонско е... но не е боен кораб. По-скоро е оръжие.

Джаксън беше извадил комуникатора си още преди момчето да свърши с обяснението.

– Амблър Седем Седем, тук е Джаксън. Чувате ли ме?

– Слушаме те, Бенет!

– Сър, Итън казва, че насам идва горгонско оръжие от неизвестен вид. От коя посока се задава? – обърна се той към миротвореца.

– От юг. Изстреляно е от кораб.

Джаксън предаде информацията.

Итън следеше приближаването на синята сфера, която се ускоряваше над пустинния пейзаж. Беше ярка и ставаше все по-ярка като миниатюрно слънце. Пренасяше огромно количество енергия. Бойните кораби продължаваха да спазват дистанция. Итън си представи прииждащото оръжие като изпитание на защитата на крепостта. Осъзна, че е виждал и преди това ослепително синьо сияние и знае какво представлява.

Изправи се, стряскайки и двамата си пазачи и карайки ги да насочат оръжията към него.

– Автобусът вътре ли е? – попита. Разбра какво се очаква от мисления отговор на Джаксън „Не още“. – Вкарайте го вътре незабавно!

Агентът разговаряше по комуникатора с Деримън и не знаеше как да реагира на тази команда или какво общо има автобусът с оръжието, което се носеше към тях.

– Изпускаме момента – заяви Итън. – Почти ни е достигнало. Излизам, пуснете ме да мина.

– Не, Итън, трябва да...

Миротворецът изблъска пазачите си встрани с две махвания с лявата ръка, от която видя да се стрелва съвсем лек заряд от оцветено в сребърно електричество. И двамата се блъснаха в стената отсреща с може би малко повече от предвидената от Итън сила. Пистолетът на Джаксън гръмна и куршумът се заби в тавана. Другият мъж тупна шумно върху американските орли. Преди агентът да успее да се изправи на крака, момчето вече беше излязло през вратата и се затича към стълбите.

Пронизителна аларма се задейства точно когато Итън се втурна по стъпалата надолу към нивото на гаража. Не разбра, а и не се интересува-ше особено дали я е включило бягството му, или задаващото се оръжие. Видя войник, който беше заел позиция в дъното на стълбището. Младе-жът вдигна автоматичната си карабина и зае стойка за стрелба. Без да за-бави крачка, Итън го блъсна встрани и войникът се пързулна по пода, а изтръгнатата от ръцете му карабина полетя в обратна посока.

Итън изтича по коридора с металните стълби и се втурна надолу. Алармата продължаваше да вие – пулсиращ звук, който отекваше в сте-ните на нивото на гаража. Видя, че поне входът е бил затворен, но авто-бусът си стоеше отвън. Когато стигна вратата на гаража, някой му извика и внезапно на пътя му излязоха войници, които го хванаха и се опита-ха да го съборят. Извънземният овладя силата си, понеже не искаше да я развърти и евентуално да убие някого от тях.

– Чакайте! Чакайте! – извика, но те не искаха да го изслушат и пре-ливаха от страх; свалиха го на колене, един от тях опря карабината в гла-вата му и точно тогава Итън усети синята сфера да преминава над тях, ярка като светкавица в главата му и студена като настръхване по гърба му.

Сети се къде е усещал същото и преди. Когато още вътре в момчето се криеше под пикапа на паркинга на гимназията. Там, където сферата за кратко бе заляла земята с лъчи, породени от най-тъмните дебри на горгонските умове, и след това камионът и другите изоставени превозни средства на паркинга бяха...

Нещо се удари върху каменната плоча, която запечатваше Бялото име-ние. Тътнещо ехо изпълни гаража. Всички звуци секнаха. Войниците, които държаха Итън, го пуснаха стреснато и се втреничиха във входа.

Итън се изправи. Нещо масивно отново се блъсна в каменната стена. Алармата се включи като писък на луд. Итън осъзна, че ако горгоните са в състояние да създадат живот в рамките на секунди, за същото време са в състояние да програмират и цел в този живот, а целта на този беше да разбие укреплението на хората.

Трети път тяло се удари в каменната плоча. От нея се вдигна прахо-ляк. Подът се разтърси и колите подскочиха. В далечния край на гаража нещо изпука и се счуши. Тук и там се задействаха комуникатори, далечни гласове настояваха за подробности. Разтърсването в тази зала бе усетено в цялата планина, на всички нива. За пореден път върху каменната порта се стовари огромната мощ. Чу се изпукване като счупване на дръжка на метла. Разхвърчаха се парчета камък и се хързулнаха по цимента.

– Покажете ми картина! – извика глас от комуникатора. – Какво става?

– Нуждаем се от огнева мощ на Ниво две – обади се Джаксън. Итън се озърна и забеляза, че той е застанал точно зад гърба му с комуникатор и пистолет в ръце. – Код Червено на Ниво две. Прати ни пушката, Ръста!

Итън бе връхлетян от нов образ в мислите си – четирите големи кораба, нашарени с петна, набираха скорост.

– Горгонските кораби атакуват – каза на Джаксън, който предаде информацията, получи нечленоразделен отговор и се обърна към момчето. – На радара няма *нищо*!

– Отворете очичките горе! Пригответе оръдията! – раздаваше команди по комуникатора си Деримън – те с Уинслет току-що бяха слезли по стълбите. Точно зад тях се движеха шестима униформени войници с шлемове и автомати. Те се разгърнаха във формация ветрило. Прицелиха се във входа, който понесе още няколко удара и накрая плочата се разпадна на назъбени парчета, а подът потрепери и изстена като човек, който сънува кошмар.

– Какво е това? – обърна се Деримън към Итън. Очилата му бяха накривени, по лицето му блестеше пот и гласът му бе изтънял от страх. – Знаеш ли какво е?

– Да – отвърна Итън. – Доскоро беше училищен автобус.

При следващия удар останките на напуканата каменна плоча рухнаха навътре. През кълбата прах в гаража пропълъзя огромен звяр. Беше почти със същия жълт цвят като Номер 712, само че сега имаше в притурка и шарки в черно и червено. Итън забеляза дълъг няколко фута червен рог от кост да стърчи от триъгълна глава с провиснала челюст, пълна с лъскави, остри като бръсначи зъби. Във всеки от върховете на триъгълника беше втъкнато по едно изпъкнало, пурпурно око. Естественият таран беше покрит с увенчани с черно шипове, някои от които – счупени от блъскането в камъка и с капеща от тях млечнобяла течност. Момчето осъзна, че енергийният лъч е преобразил по този начин желязната клетка, която войниците бяха заварили към предницата на автобуса в Денвър.

Номер 712 вече беше триок звяр, целият покрит с набръчкана плът и стегнати, релефни мускули. Примъкна се в гаража на закривени абаносови нокти, които оставяха резки в бетона. Тялото му беше дълго поне колкото самия автобус – към четиридесет фута плюс още пет за тарана му. И в диаметър беше колкото автобуса, а на хълбока му се виждаха черни квадратни петна, които сигурно представляваха отпечатьци от прозорците.

Войниците и всички присъстващи в гаража зяпаха, вцепенени от ужас, а съществото започна да се надига и двуострата му опашка шибаше насам-натам. Главата и раменете му се удариха в тавана и счупиха някои от стъклените тръби на лампите.

– Огън! – изкрещя Уинслет и с какофония от шум и ослепителни проблясъци шестте автомата и всички други оръжия в помещението започнаха да разкъсват звяра с куршуми.

Съществото се отдръпна и заразмахва нокти във въздуха. От пещероподобната му уста под костения таран се разнесе писък, който се надигна до вой и продължи да покачва честотата, докато не натроши прозорците на миниванове и не накара всички в гаража да изтърват оръжията си и да затиснат ушите си с длани. Няколко от войниците паднаха на колене. Игън също се принуди да прикрие ушите си – звукът беше вцепеняващ, оръжие, способно да пречупи волята на всеки изправен пред въздействието му човек. Когато секна, всички отново грабнаха оръжията и стрелбата продължи, но двама от войниците и трима от агентите бяха паднали на пода и лежаха замаяни.

– Огън! Огън! Огън! – крещеше Уинслет.

Дори на Игън гласът му се струваше приглушен, а ушите му още звънтяха от звуковото оръжие на тварта.

От стотици дупки в плътта на звяра бликаше черна течност. Опашката му замахна и метна единия миниван върху другите два. Изправено с лице към хората, чудовището издаде повторен писък, който отново заби звукови остриета от болка в главите и замая сетивата. Този път Деримън падна на колене и Уинслет се олюля крачка назад, притиснал длани към ушите си. Джаксън се опита да продължи стрелбата, но не успя – пистолетът падна от ръката му и той също рухна. Игън се олюля, затиснал здраво уши и с чувството, че цялото му тяло е обвито от пронизващ пламък. Дори в гърча на това мъчение му хрумна, че ултразвуковите писъци на съществото не просто влияят на ума със силата и честотата си, а въздействат и на участък от човешката нервна система, който отразява болка. Падна на колене и след това се катурна на дясната си страна със заключени челюсти и здраво стиснати клепачи. При все цялата мощ, която владееше, притисна колене към гърдите си и тялото му се разтресе в агония, която го връхлиташе на отровни вълни.

* * *

Горе в стая 3А Дейв усети вибрация, долови я и мъжът с карабината, който беше пратен там да го пази.

– Какво, по дяволите, беше *това*? – попита той.

Все още пишеше аларма, включила се след отекналия преди няколко секунди изстрел, и тя беше изкарала Дейв от банята, където отиде да си налее вода.

– Сейбър Четири Осем – каза мъжът в комуникатора си. – Какво става, Джоунси?

– Имаме код Червено на Ниво две – дойде кратък и притеснен отговор. – Някакъв пробив. Засега нямам подробности.

– Тъй ли – промърмори Дейв.

– Не мога да говоря. Тръгвам – каза мъжът в другия край на комуникатора.

Пазачът в стаята отвърна:

– Прието.

– Пробив ли? – Дейв усети подът отново да потрепва. – Каквото и да е влязло вътре, ще да е голямо.

– Просто се отпусни. Заповедите ни са да не мърдаме оттук.

– Да се отпусна ли? Да не си *луд*? Кога ще ми доведеш някого, който е в състояние да ме изслуша?

– Сър, сега не е моментът да...

– Точно *сега* е моментът! – Дейв тръгна към вратата и пазачът замахна с дулото на карабината към лицето му. Биячът надникна с отвращение в цевта, а после със същото изражение – и в очите на мъжа. – Излизам да видя какво, по дяволите, става. Ако искаш да дойдеш, чудесно. Ако искаш да ме гръмнеш, давай сега, понеже това е единственият начин да ме задържиш в тази стая.

– Сър, имам ясни заповеди! – войникът сложи пръст в спуська.

Разлюля ги нова вибрация. Алармата продължаваше да вие.

Дейвид каза:

– Стреляй, щом се налага!

Пресегна се да завърти ключалката на вратата, която пазачът беше заключил, и младият, решителен агент от „Сикрет сървис“ пристъпи пред него с карабина, все още прицелена в главата му. Дейв изпита желание да го удари, но веднага щом вдигна юмрук, си помисли, че най-вероятно ще бъде гръмнат – не смъртоносно, а в крака или рамото, и това незабавно ще го извади от играта.

От комуникатора на агента се разнесе глас:

– Майк, код Червено на Ниво две. Нуждаят се от пушки! Слизай веднага долу!

– Пазя един от новодошлите.

– Отменям заповедта. Остави ги заключени и идвай насам!

– Няма да ме заключиш! – възпротиви се Дейв. – Няма начин! Ще разбия проклетата врата!

– Прието – агентът свали комуникатора си, но задържа карабината прицелена. – Отстъпете назад, сър!

– Ще мина през тази врата по един или друг начин! Кълна се, ще я разбия. Застреляй ме намясто, щом трябва.

Младежът се поколеба, а гладко избръснатото му лице остана безизразно. След това, разкъсан от противоречия, внезапно направи гримаса:

– Дявол го взел! *Трябва* да си човек, толкова дяволски упорит си! – С тези думи отключи вратата. – Може да ме пхнат в карцера заради това, но ела, само не ми се пречкай в краката!

Излязоха в коридора, където откриха, че Джеферсън Джерико е използвал уменията си, за да убеди своя пазач да го пусне от 1А. Джеферсън и младежът тъкмо излизоха през вратата. Дейв предположи, че и вторият пазач също е бил уведомен за нуждата от оръжия, и мръсникът не е искал да остане в стаята, която е усещал като място, готово да се разпадне по шевовете.

Двамата пазачи се втурнаха по коридора.

– Какво става? – надвика Джеферсън писъка на алармата.

– Някакъв пробив на долното ниво.

– *Пробив* ли? Какво е влязло?

– Не знам. Каквото и да е, от него подът се...

Дейв мерна странно движение, един вид изкривяване на въздуха отляво на Джеферсън и на около осем фута по-нататък по стълбите. Целият настръхна. Неизвестен звук надмогна писъка на алармата и отекна от стълбите и по коридора и накара и двама им с проповедника да се присвият от болка.

От трепкането на въздуха се оформи туловище.

Беше едър мъж, масивен и широкоплещест, макар скулите му и мъничките абаносови очета да бяха хлътнали от недояждане. Имаше сплъстена, дълга до раменете коса и двумесечна набола брада. Носеше тъмносиня риза, сиви панталони и мръсни черни маратонки.

Воуп каза безизразно:

– Дойдох за момчето, но имам разрешение да позная екстаза, като първо ви убия и двамата.

* * *

Когато чудовището прекрати звуковата си атака, Итън се надигна на колене. Тялото му гореше, беше му трудно да се съсредоточи над болката и усещането, че мозъкът му всеки момент ще гръмне. Видя чудовището да пристъпва напред, приведено под ниския за него таван. Тригълната му глава разби още няколко лампи, а раздвоената опашка метеше напред-назад по цимента, като този път удари маслените филтри и ги запрати срещу рафтовете, където се съхраняваха акумулаторите.

Войниците бяха парализирани, неспособни да вдигнат оръжията си. Джаксън лежеше на земята заедно с Деримън и генерал Уинслет, всички в агония. На стълбите тъкмо се появяваха още войници. Те спряха, за да стрелят с карабините си по звяра, и макар че куршумите избиваха струйки извънземна кръв, дори не забавиха крачките му.

Преди съществуването да успее да извърши следващата атака, миротворецът се прицели, изпънал напред и двете си ръце. С концентрирана мисъл, която прорязва болката, той изпрати в посока на чудовището и с почти светлинна скорост светкавици от пукаща енергия и хиляди огнени торпеда, които само той виждаше. Улучи противника си в гърдите, мястото незабавно почерня и хлътна, след това избухна в пламъци. Твартата се олюля заднешком, опашката ѝ се стовари върху единия миниван и го запрати срещу отсрещната стена на няма и дузина фута от Итън и останалите. Както гърдите му горяха, чудовището нададе поредния височестотен писък, чиято сила бе почти като физически удар, който запрати момчето обратно на пода и преустанови стрелбата на карабините, които мъжете на стълбите изтърваха.

През мъглата от болка и напрежение Итън видя звяра отново да се олюлява крачка напред, а от гърдите му капеха парчета горящо месо. Идваше да смаже него и останалите и извънземният не можеше да се фокусира, за да се бори с неземния писък, който го смазваше. Въпреки това се опита да се изправи на колене, да насочи силата си към прииждащото чудовище, а писъкът продължаваше, взривявайки още лампи по тавана на гаража.

* * *

В коридора на горното ниво Джеферсън каза едно-едничко нещо на Дейв:

– Бягай!

Лицето на Воуп се надипли, сякаш маската му щеше да падне всеки момент. За времето, нужно на Джеферсън да изрече предупреждението, дясната ръка на горгона се превърна в петнисто, люспесто нещо, наша-

рено с черно и кафяво. Ръката вече не беше ръка, а жълт шиш, покрит с по-малки черни шипчета – всяко назъбено и гърчещо се.

Воуп направи две крачки към жертвите си и смъртоносният крайник се изстреля напред, а Джеферсън и Дейв отстъпиха. Пасторът видя ръката да се удължава и шишът да се насочва към гърдите му със зловеща сила. Осъзна, че дори ако се обърне да побегне, ще бъде пронизан в гърба...

... и след това вратата на 2А се отвори помежду им и прихвана ръката на горгона, а шишът се заби в дъската сред порой от дървени трески. Излизащият от стаята таен агент изпищя ужасено, тъй като извънземното оръжие на косъм бе пропуснало да разсече гърдите му. Мъжът имаше секунда да осъзнае опасността, да обърне карабината към съществото и да пусне три изстрела към областта, където би се намирало сърцето, преди лявата ръка с черната си змийска глава и метални зъби да го сграбчи за главата и да я схруска. Вътре в стаята Хана видя мозъка на младежа да се изплисква и като олимпийски атлет се гмурна в банята, където заключи вратата и дръпна завесата на душа, за да се свие във ваната.

Между Дейв, Джеферсън и Воуп се отвориха още две врати и предупредени от изстрелите, агентите излязоха от стаите си с готови за стрелба оръжия.

– Убийте го! – изкрещя Дейв.

Единият агент се смръзна намясто при вида на същество, чиито ръце се гърчат като змии по коридора, но другият успя да вкара два куршума, които избиха парчета от челото на Воуп. По лицето на извънземния рухна нещо, напомнящо на вид човешка кръв. Изстрелите бяха разкрили вътре в раната пулсиращ и зловещ орган, досущ обезформени кокалчета на поразена от проказа ръка, която свива и отпуска юмрук.

Пронизващата ръка се отдръпна и сега отново се стрелна напред към мъжа, пробил дупки в челото на Воуп, но човекът се оказа по-пъргав и сръчен от нещастниците, които Джеферсън видя изклани във Форт Колинс. Той отскочи встрани и шипът отново се стовари върху вратата зад гърба му. Другият агент успя да се вземе в ръце и започна да стреля със собствената си карабина от разстояние едва няколко крачки. Куршум удари долната челюст на Воуп и я откъсна, друг го прониза в гърлото и трети отлепи парче от лявата му буза. Змиеглавата ръка замахна още докато ръката с шиша се оттегляше, но и от мястото, където стояха по-назад в коридора зад защитата на двете карабини, Дейв и Джеферсън забелязаха, че Воуп не се контролира добре. Металните зъби на змиеглавата

ръка се забиха в целотексовите плочки на тавана и ръката с шиша не се прибра изцяло, а остана просната на бежовия мокет като победен питон.

Първият агент от „Сикрет сървис“ отново откри огън, този път с прицел в главата на Воуп. Пронизваше я с куршум след куршум, а съсипаното лице на горгона се гърчеше и кривеше, едното око изскочи от орбитата и носът се превърна в дупка, през която пулсираше отвратителната извънземна тъкан.

Воуп се обърна и побягна към стълбите, влачейки ръката с шиша по пода. Двамата агенти, редом един до друг, го последваха с бърза крачка и не спряха да стрелят по олюляващия се и бягащ пред тях пришествец.

Някъде отдолу се разнесе ехо от пронизващ слуха писък, което ги принуди да застинат на място, вцепенени от звука. Дейв и Джеферсън усетиха остра като нож болка в тъпанчетата си и гръбначните им стълбове се превърнаха в колони от огън. Парализиран, Дейв осъзна, че каквото и да става там, долу, не върви на добре. Воуп се измъкна по стълбите и двамата агенти предпазливо го последваха.

Откъм етажа на гаража се разнесе трясък на метал и подът отново се разтреса.

Джеферсън изкрещя:

– Аз съм нагоре! – и хукна към другото стълбище в далечния край на коридора, намислил да остави колкото се може повече пространство между себе си и неизвестното чудо, което атакуваше нивото отдолу.

Дейв го остави да се отдалечи. Негова главна грижа бяха приятелите му. Повторен отглас от писък се търколи нагоре по стълбите и бликна в коридора. Този път болката в тъпанчетата и гръбнака беше толкова силна – все едно палеха нервите му с горелка, – че бячът се блъсна в стената и притисна длани към ушите си. Залитна в най-близката стая с намерението да потърси приятелите си и все някакво прикритие.

* * *

В гаража писъците на горящото чудовище къртяха пронизително, достатъчно силни да нарежат мозъка на лентички и да разрушат всякаква воля за съпротива. Човешките сетива на Итън бяха смазани, изпитваше също толкова силна болка, колкото и мъжете, проснати почти в безсъзнание около него. Усети подът да потръпва, когато съществото се потътри към тях, изпълнало нокти да нацепи с тях всяка плът, която успее да докопа.

Писъкът на звяра секна, но отзвукът му още поддържаше кладата в тялото и ума на Итън. Войниците и агентите бяха напълно безпомощни.

Момчето с огромно усилие се пребори да се изправи на колене, едва гледаше през кървавата мъгла в очите си. Чудовището почти беше стигнало до защитниците, макар че гърдите му горяха и на земята се стичаше втечнена плът. Итън си помисли, че то ще разкъса човеците, а и неговото собствено тяло, без значение колко много го искаха жив горгоните.

Миротворецът протегна и двете си ръце напред в последен опит да изпари съществуото.

През разтърсващата и мъчителна болка осъзна, че зад гърба му стои някой.

Извърна глава и видя към него да се олюлява съществуото, което разпозна като Джак Воуп, само че покрит с изкуствена кръв и с почти съсипана човешка маска. Ръцете на горгона бяха с неравна дължина и от петниста плът, която висеше от ръкавите на окървавената му тениска и се влачеше по пода. Променяха се от прилика с човешка плът и човешки ръце до маса от шипове и изкривена змийска глава и обратно.

Итън откъсна очи от гротескната гледка. От прицела на двете си длани изстреля бели торпеда от енергия към главата на чудовището, която вече се беше надвесила над него. Стискаше зад зъбите си твърде човешки писък.

Главата на съществуото избухна в пламъци и след това набъбна и се взриви, а парчетата литнаха през смрадливия задимен въздух. Задните му крака се подгънаха и безглавото тяло рухна върху един от минивановете и джипа, смазвайки и двете превозни средства.

Една от удължените ръце на Воуп имаше на края си човешка китка с шест пръста и два палеца, а другата все още я красеше змийска глава. Ръката подскачаше като умираща риба, докато увреденият мозък на горгона се опитваше да ѝ нареди да сграбчи Итън за врата.

В този момент от отсрещната страна на разбития гараж се появиха четири призрачни силуета. Седем фута високите, жилести войници на мъгълвите добиха плътност за един удар на сърцето и онзи, който премина първи, стреля с бластера си без колебания. Двойка огнени топки прелетяха над Итън и улучиха Воуп в средата на туловището. Момчето се обърна да види как горгонът пада, пламнал със заслепяващ червен огън и разкъсан почти надве, но точно преди тялото да тупне на пода, то започна да трепка и да избледнява, а когато докосна земята, вече беше почти прозрачно. След него остана само тъмна аура с едва забележим отпечатък от силуета, очертан във въздуха, но и той скоро също избледня и изчезна.

„Кралицата го спаси – помисли си Итън със замаян ум и пламтящо от болка тяло. – Тя го отведе там, където отново могат да го сглобят като нов.“

Сега се налагаше да върне размазания си поглед върху четиримата мъгляви войници, крачещи към него по окървавения бетон. Знаеше, че също като Воуп и те са дошли да го отведат в зала, където остриетата им за дисекция щяха да унищожат тялото му в изучаване на онова, което представлява той, и начините за неговото практическо приложение.

Не можеше да го позволи. Не. *Не можеше.*

Ушите му още звънтяха, но освен това чу и тихото пук-пук-пук на, както осъзна, огнестрелни оръжия. Обърна се и видя, че още двама души с карабини са се спуснали по металните стъпала, проснали са се по корем на пода и стрелят по мъглявите. Джексън също се беше надигнал на колене и макар че кървеше от ушите, а очите му бяха кървявали и подпухнали, се беше прицелил и равномерно помпеше куршуми срещу пришълците.

През мъглата на дима, който се виеше от изгорелите гърди на мъртвото чудовище и разкъсаната му шия, Итън видя войниците да вибрират до замъгляване и обратно, а куршумите минаваха през призраците им и рикошираха в стената отзад. Куршум от пистолета на Джексън успя да улучи лицевата плоча на единия мъгляв точно когато той се връщаше в твърда форма, но отскочи, оставяйки само малка драскотина по черния материал. След това куршумите на агента свършиха и в отчаянието си той посегна към карабината, изтървана от един от другите поразени защитници.

Мъглявите се намираха достатъчно близо, за да може Итън да различи малкия червен йероглиф долу вдясно на лицевите им плочи – прецени, че е почетен знак. Водачът им носеше и допълнителна черта, признак на още по-висока чест. Когато Джексън се прицели с карабината, командирът на мъглявите прекрати движението си и стреля веднъж с енергийното си оръжие. Двойката топки се стрелнаха към Джексън, но Итън със също толкова бърз замах ги отклони от смъртоносния им курс и ги прати да цвърчат през стената.

С помощта отново и на двете си ръце той изстреля два от своите заряди към водача на мъглявите. Положеното усилие доведе до нова вълна от болка и усещането, че органите и костите на това тяло са на път да се стопят, но от него изригнаха двойка вихреци се торнада и полетяха към извънземното. Противникът му се замъгли с невероятна скорост. Войникът зад него не беше толкова бърз и именно това същество разкъса на

парчета насочената енергия на Итън. Дватама други войници се замъгляваха стремително и се преместиха, преди да се появят отново на по-широко разделени позиции. Итън долови електрическо смущение точно от дясната си страна – там, където командирът на мъглявите извибрира в плътна форма и посегна към него, за да вкопчи паешката си ръка в рамото му. Миротворецът се боеше от хватката му, понеже предположи, че заряд от нея може да парализира това тяло с болка и да го хвърли в безсъзнание, което – както знаеше – беше и крайната цел. На мъглявия обаче му се наложи да се замъгли отново, преди да успее да го докопа – Джаксън и другите двама с карабините не спираха да стрелят по него и няколко куршума рикошираха от пода в опасна близост до Итън и останалите, които още се бореха с ефектите от звуковата атака на чудовището.

Един от другите мъгляви извибрира обратно достатъчно бързо, за да стреля с оръжието си по двамата с карабините, и Итън отново успя да отклони огнените топки от траекторията им. Куршум от пушката на Джаксън улучи войника в гърдите и го събори по гръб, но преди да падне, той отново се превърна в призрак и този път не се върна. Итън замери със струя огнени сфери и енергийни светкавици останалия самотен войник и го поразил, преди той да успее да се защити или дематериализира. Също като предишния и този избухна в порой горящи късове.

Командирът на мъглявите се появи отново на около шест фута отляво на Итън и зад гърба му, почти върху Бенет Джаксън. Докато момчето се обърне и събере сили да смаже противника, войникът простреля агента от упор и двойката топки буквално го разкъса. Подхвърлена от взривната вълна, горната част от тялото на Джаксън – от главата до кръста – прелетя през гаража и точно когато Итън пускаше нова стена от експлозивни сфери и енергийни светкавици, мъглявият извибрира в небитието и отсрещната стена се покри с кратери от удара, а във въздуха се развърчаха парчета камък и струи прахоляк.

Итън огледа кълбящата се миазма бял прах, дъхът свиреше в дробовите на тялото му и главата му още тежеше от болка. Огледа гаража в очакване мъглявият водач да го връхлети от произволна посока.

Но той не се появи повече. Секундите отминаваха. Итън предположи, че заповедите на мъглявите са били да го заловят, но не и да го убиват или осакатяват. Те току-що бяха научили, че няма да позволи да бъде заловен жив.

Отмина цяла минута. Миротворецът чакаше, но водачът на мъглявите не извибрира обратно в твърда форма. Накрая Итън погледна към

зловещите останки на Бенет Джаксън. Горната част от тялото му гореше, а долната бе просната съвсем наблизно. Изключително високата температура беше каутеризирала двете половини на трупа. Тази екзекуция беше отмъщение за смъртта на войниците на командира на мъглявите. Итън си каза, че битката е преминала на лична основа, ако мъглявите могат да мислят по този начин. Така или иначе, щяха да разрушат онова, което не могат да пленят, и той знаеше, че вече са наясно – беше твърде могъщ, за да му се позволи да живее, без значение какви оръжия биха могли да създадат от него.

Командирът на мъглявите щеше да се върне всеки момент, вече снабден със заповед за убийство. Итън беше сигурен. Но в момента... радарът му беше чист.

Като изключим корабите.

Той се изправи несигурно и отново падна при първата си крачка. Светът сякаш се въртеше около него със зашеметяваща скорост. Надигна се и излезе полека – като плуване насън – през разрушения вход на Бялото имение.

Зрението му още беше замъглено от червеникава мъгла и ушите му продължаваха да звънтят. Но можеше да вдигне очи към жълтите облаци и да види два свята във война.

Високо в небесата се водеше сражение. Корабите на мъглявите нападаха тези на горгоните. Ивици фосфоресциращи червени и сини изстрели се гонеха през облаците. Итън не беше в състояние да види с просто око корабите, нито пък чуваше отгласите от битката им, като изключим ниския тътен, но ги виждаше в ума си – огромните триъгълни пъстри корпуси на горгоните и още по-масивния, елегантен черен кораб на мъглявите, от който се изсипваха стотици по-малки, едноместни лодки. Те се стрелваха напред или за да бъдат разрушени от енергийните топки на горгоните, или, при преминаването си край тях, да се нахвърлят на горгонската плът и да се взривят със смъртоносна сила. Горгоните засега отвръщаха на удара, понеже Итън видя, докато наблюдаваше сражението, един от мъглявите кораби, широк осемстотин фута, да рухва през облаците с горящи в синьо пробойни по корпуса си и да се разбива във върховете на около десетина мили разстояние. Червен енергиен лъч проряза небето и разцепи скалите на друг връх, разхвърляйки във въздуха огромни парчета скала.

Миротворецът стоеше сам.

Не беше сигурен как може да спре тази война. Предполагаше, че Зона 51 можеше да се окаже ключова. Осъзна, че е бил приаман да стигне

до това място, преди президентът на САЩ да успее да се самоубие, понеже този човек бе единственият, способен да осигури достъп до комплекса.

Ако в Зона 51 имаше нещо, което наистина би могло да му помогне... нещо от извънземно естество, което може да спре тази война и да спаси планетата от разрушение...

Някой го хвана за рамото.

Обърна се и видя Дейв – преbledнял и разтреперан. До него стоеше Оливия, а зад гърба ѝ – Хана и Ники.

Приятелите му в този бурен и измъчен свят.

Деримън се заоллюлява към тях. Лицето и косата му бяха побелели от каменен прах, очилата – накривени, а от дясното му ухо течеше кръв. Той тръскаше глава насам-натам, сякаш в отрицание на кошмара, в който се бе превърнал животът.

Итън се нагани да заговори Дейв, но не успя да намери думи. Нямаше какво да каже – ужасът говореше със собствен глас.

Стояха до предпазната мантиanela, сякаш на ръба на света, загледани в стрелкащите се лъчи на енергийните оръжия и в експлозиите сред облаците, докато самото небе не се разкъса и не изля порой върху ширналите се мъртви дървета и натрошени скали, където не смееше да стъпи човешки крак.

Пет
Каквото е писано

Двадесет и девет

Джеферсън Джерико побягна нагоре по стълбите и се озова изправен пред автоматичните карабини на двама войници, облечени в безупречни тъмносини униформи на морски пехотинци, с бели шапки и бели ръкавици. Изглеждаха така, все едно са направо родени да го направят на парчета. Бяха напънали спусъците и лазерните прицели чертаеха червени точки по гърдите на пастора, близо до сърцето. Един от пехотинците използва комуникатора си.

– Акс Две Нула – каза младежът, на вид двадесетгодишен, но със суровата, решителна физиономия на човек, който е и виждал, и предизвикал жестока смърт. Налагаше му се да говори високо, понеже алармата още виеше. – Един от новодошлите е на Ниво четири. Какво става там долу?

Не му отговори никой.

– Грег? Къде си?

Джеферсън беше вдигнал ръце и ги беше сложил зад тила си по тяхна команда.

– Имаме пробив – каза им той. Гласът му бе слаб и трепереше. – Поне така казаха. Не знам какво е влязло, но има пробив.

– Знаем това – отвърна войникът. После отново се обърна към комуникатора си. – Грег? На линия ли си, човече! Какво става?

– Долу има горгон – смотолевы Джеферсън. – На Ниво три. Под нас.

– Грег, отговори ми!

Зад двамата пехотинци пасторът съзря поредния коридор. Тъкмо беше стъпил на площадката, когато тези двамата се изправиха пред него с готови за стрелба оръжия. Самото стълбище продължаваше и над тази площадка нагоре към следващите нива на комплекса.

Младият войник натисна друга комбинация копчета.

– Акс Две Нула – повтори кода. – Фриско, там ли си?

– Горгонът – продължи Джеферсън. – Прилича досущ на човек. Влезе и нещо друго, но не знам какво е... – той имаше чувството, че горещата кръв нахлува право в лицето му, а от облялата го студена пот трепереше целият и си каза, че всеки момент ще припадне, но се боеше да помръдне, понеже смяташе, че тези двамата ще го застрелят без колебание. Олюля се, а пред очите му танцуваха черни петънца.

– Фриско, кажи нещо!

– Може ли да помоля за малко вода? – попита Джеферсън. Посмя да погледне през рамо към стълбите, понеже се боеше, че макар и накъсан на парчета, Воуп идва да го убие. – Моля ви... мисля, че...

– Затвори му човката! – Нареди морският пехотинец на партньора си, който пристъпи напред, завъртя Джерико и го блъсна в стената. След това опря дулото на карабината си между плешките му и го пребърка, макар че вече го бяха претърсвали, когато заедно с останалите влязоха в гаража.

– Фриско – повтори пехотинецът в комуникатора си. – На линия ли си?

– Няма да се обади – сподели другият войник. – Явно долу е пълна лудница.

– Какво става? – обади се нечий друг глас, достатъчно високо, за да надвика алармата. – Сержант Акърс, кажете ми!

– В момента проучвам положението, сър, но всичко е под контрол.

Момчето беше добър лъжец, помисли си Джеферсън. Сержант Акърс най-вероятно бе насран от ужас, но говореше със спокойна увереност. Пасторът извърна глава да види кой е новодошлият, макар че вече знаеше. Разпозна гласа му и имаше само една причина за съществуването на това съоръжение, което да бъде пазено и от агенти на „Секрет сървис“, и от морски пехотинци.

В коридора стоеше президентът на Съединените щати.

– Джейсън! – обърна се Джеферсън към президента Бийл.

Лично го беше срещал един-единствен път преди много години, когато самият той бе известен като Леон Къшман и работеше в Арканзас като доброволец за Бил Клинтън. Джейсън Бийл по онова време беше млад студент по право в Мисури, четири години по-голям от Джеферсън, и така двамата – самоуверени и доста безгрижни мушмороци – се бяха озовали на парти, където пушиха трева и обсъждаха уменията на Леон да се промъква в порно кината, което доведе до буйна дискусия за прелестите на няколко актриси в тази професия.

– Това съм аз! Леон Къшман! Не ме ли помниш?

Джейсън Бийл носеше тъмносин костюм, бяла риза и вратовръзка на червени райета, вързана на толкова стегнат възел, че изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се задуши. На ревера му блестеше игла с американския флаг. Беше изтънял и костюмът и ризата идваха малко големи за съсухреното му тяло. Русата му грива беше посивяла напълно и пооредяла отпред, но беше сресана с преднамерена прецизност и най-вероятно напръскана с лак за коса. Все още беше хубавец, много фотогеничен, но

под напрегнатите му сини очи имаше кръгове, тъмни като синини. Дълбоки бръчки се връзваха във високото му и благородно чело. Челюстта му бе провиснала и докато Джеферсън очакваше отговор, в ъгълчето на лявото око на Бийл начена тик, който накара цялата половина на лицето му да се гърчи, като че ли е бил ударен или очаква предстоящ удар и вече трепери при тази мисъл.

– Леон Къшман! – повтори Джеферсън. – Партито в апартамента на Джинджър Райт, май 1992-ра!

Първата дама, която нямаше нищо общо с Джинджър Райт, застана зад съпруга си. Наричаше се Аманда, с моминско име Гейл, дъщеря на президента на влиятелна финансова групировка от Мисури и самата тя – основателка на агенция за връзки с обществеността, помогнала на Джейсън Бийл да стигне от Щатския сенат до Овалния кабинет. Тя явно му помагаше и сега – беше се хванала за него така, сякаш го крепеше да не падне.

– Кой е този човек? – попита Бийл охраната си. Речта му бе някак забавена и неясна. Тикът продължи и се усили. – Защо е дошъл?

– Сър, моля, останете в покоите си! – обади се Акърс. – Държим всичко под контрол.

– *Държа* да зная. Алармите се включиха. Ванс не отговаря, когато му се обаждат, нито пък Бенет. Настоявам да узная точно какво е положението!

– Сър, моля ви...

– Сержант, след час ще правя по телевизията обръщение към американския народ. Те заслужават да знаят каква е ситуацията! – Президентът вдигна поглед към тавана, а лявата страна на лицето му се гърчеше като купа с червей. – Тази аларма. Не може ли да я спрем?

– Веднага, сър! – отвърна Акърс. Джеферсън видя младия пехотинец да поглежда към Първата дама и тя кимна едва забележимо. – Ако благоволите да се върнете в апартамента си, сър, ще изключи тази аларма и всичко ще бъде наред.

– Скоро ще дойдат да ми оправят грима – заяви Бийл.

– Джейсън! – опита Джеферсън отново. – Писах ти! Помолих те за снимка с автограф! – Досети се какво име беше използвал при няколкото молби, които беше отправил за снимка с личен автограф, с която да впечатлява Играчите на едро. – Джеферсън Джерико. Не си ли спомняш?

Президентът отвори уста и после я затвори. Върху погледа му се спусна мътна пелена.

– Да се прибираме у дома, Манди! – Каза той на Първата дама, която също беше покрита с бръчки и отслабнала, макар че навремето беше много красива – спортистка, а не само ловка бизнесдама. Дългата ѝ кестенява коса беше прошарена със сиво и хлътналите ѝ дълбоко очи бяха празни и с цвят на пепел. Тя поведе съпруга си по коридора към двойни врати в далечния му край.

– Акс Две Нула – Акърс пробва пак комуникатора си. Обърна се към другия пехотинец с думите: – *Дявол* да я вземе тази аларма! – И отново разтърси устройството: – Кийт, там ли си? Отговори, човече!

– Дани, прието! – разнесе се задъхан глас. На заден фон се чуваше трополене на преминаващи хора, които тичаха покрай говорещия и го бутаха. – Спокойно ли е при вас?

– Имаме си нашественик тук, един от новодошлите. Бръщолевци в някакъв горгон на Ниво три. Каква е истината?

– Имахме пробив.

– Прието. Какво влезе?

– Ще трябва да го видиш, за да повярваш. Едва те чувам, слухът ми е прецакан. Тук сме затънали в лайна до ушите. Док идва насам. Изгубихме Джаксън, имаме и още петима в много лошо състояние.

– Изгубили сме Джаксън ли? *Как?*

– Не мога да говоря, Дани. С ужасно главоболие съм.

– Ясно, но какво се предполага да правя с кучия син тук?

– Задръж го. Ще проведем претърсване на всички нива, така че и при теб възможно най-скоро ще пратим някого. Край.

– На Ниво три има мъртвец – обади се Джеферсън. – Един от агентите. Горгонът го уби.

– Ти сядай долу – нареди му Акърс. – Правиш само *много бавни* движения, ясно? Опри гръб в тази стена. Дръж си ръцете на тила. Свий крака пред себе си и стой мирен.

– Познавам президента. Още като студент по право го знам. Какво искаше да каже с това обръщение по теле...

– Затваряй си плювалника и сядай *долу!* – вторият пехотинец заби дулото на пушката си право в лицето на Джеферсън и малката червена лазерна точка светна на челото му.

Джеферсън седна. И по-нататък щеше да има време да говори с Джейсън Бийл, ако президентът *изобщо* си спомнеше за него, а за момента реши да не задава повече въпроси. Искеше да остане жив и ако двамата пехотинци с пушките щяха да го пазят, тогава идеално го устройваше да си седи там, където се намира.

* * *

– Дявол го взел! – промърмори Ванс Деримън, докато оглеждаше щетите на пострадалия гаражен етаж. Как, по дяволите, щяха да махнат оттук този труп? И как изобщо щяха да ремонтират входа? Бенет беше мъртъв, някои от пострадалите – вече отнесени към лазарета, целият етаж беше на парчета, горе в небесата горгони и мъгляви още се сражаваха заради момчето – поправка, извънземното, приличащо на момче, – което му беше казало, че битката постепенно се измества встрани от Бялото имение. Главата му пулсираше и нервите му бяха изпържени, чуваше като през стена от памук и със сигурност имаше и вътрешни увреждания, понеже повърна кръв преди малко. Тази аларма... при все увредения му слух се забиваше в мозъка като свредел.

– Някой да спре тази аларма! – Извика Деримън. Гласът му прозвуча като бълбукане при говор под вода. – Исусе, спрете този шум!

Не можеше да мисли, не можеше да обмисли нормално нищичко. Нормалността беше силната му страна – поне преди извънземните да докарат войната си на този свят. Всичко беше подредено и номерирано, всичко си имаше рационално обяснение. Когато му изнесоха брифинг за Зона 51, просто го запечата встрани от основните си мисли. Зона 51 беше нечия друга отговорност, а той най-спокойно си изслуша брифинга с всичките шуротии за извънземни и кораби от други планети и артефакти, които в С4 се изследваха за военни цели, но в същото време не обръщаше капка внимание, играеше си наум на „Морски бой“ и мъдруваше защо Първата симфония на Рахманинов е била така варварски оплюта от критиците през 1897-ма. На трети април преди две години равномерният му живот бе разрушен. Беше помолил по-малкия си брат да закара Линда до убежище, понеже имаше задължения към президента и нямаше време. Беше получил обаждане по мобилния, че са успели и са при Националната гвардия в складов комплекс извън Рестън, но след това пришълците свалиха сателитите и изключиха мобилните клетки и оттогава насам нямаха връзка.

Генерал Уинслет се изклатушка до Деримън и каза нещо. Шефът на президентската канцелария чуваше само откъслечни звуци, които нямаха никакъв смисъл. Лицето на Уинслет бе зачервено и запотено. Очите му направо плуваха в кръв. Генералът стоеше, зяпаше проснатото на пода обезглавено чудовище и внезапно се обърна и направи няколко крачки встрани, преди да повърне. Един от войниците се приближи да му помогне и Фоги се остави да бъде отведен в лазарета.

Щеше да се наложи да накълцат чудовището на парчета, реши Деримън. Трябваше да го нарежат на хиляди парченца и да ги извлекат оттук едно по едно.

Дейв Маккейн застана до него. Заговори, но Деримън поклати глава. Дейв опита отново, като се наведе по-близо и викна по-високо:

– Може ли да поговорим?

Ванс посочи ухото си:

– Почти нищо не чувам!

Алармата обаче беше спряла – писъкът ѝ престана да забива в мозъка му шишове за лед. Той и бездруго вече беше окичен с тях.

– Дай ми малко време!

Дейв кимна и се отмести. Внимателно заобиколи парчетата отпадъци и излезе навън, където въздухът не миришеше на изгоряло влечуго, а вместо това – на горчив озон.

Итън и Оливия стояха заедно до мантинелата и гледаха далечните припламвания на синьо и червено, които пронизваха облаците. Преди малко бяха изпратили Хана и Ники към лазарета. И двете се бяха държали доста добре предвид обстоятелствата, но огромният труп в гаража и кошмарните останки на убития най-накрая ги довършиха. Ники беше принадлежала малко след като видя клането и можеше да се нарани, ако Итън не я беше подхванал, а след като осъзна какво е представлявало чудовището, Хана заяви, че има нужда от нещичко да си лекува нервите. След това старицата седна на планинския склон и се разплака, а Оливия отиде да потърси помощ. Докато я отвеждаха, Хана им се усмихна криво, макар че набръчканото ѝ лице беше мокро от сълзи, и обяви, че ако успее да се докопа до половин бутилка уиски, ще бъде свежарка като цвете под дъжда, което си беше добре – стига да не се замисляш какво има в дъжда тия дни.

– Джеферсън появи ли се? – попита Оливия, когато Дейв стигна до тях.

– Сигурен съм, че ще изникне отнякъде. Черен гологан се не губи – Маккейн се загледа в светлинното шоу. Далеч-далеч в гората като фойерверки падаха обхванати от син огън парчета от кораби и почти веднага сред мъртвите дървета започна да се вие дим. – Приближават ли се?

– Все още се оттеглят – отвърна Итън. Главата му пулсираше, нервите на тялото му все още бяха зле и слухът му бе ограничен, но беше способен да „чува“ с ума си много по-ясно, отколкото с увредените си аудиорецептори. – Според мен са твърде заети един с друг, за да мислят за мен. За момента... – гласът му бе приглушен, чужд дори на него са-

мия. Каза си, че трябва да сподели с приятелите си и до какъв извод е стигнал. – Знаят, че не могат да ме хванат жив. Следващия път ще дойдат с намерението да ме унищожат... – Остави новината да отлежи няколко секунди и отново се обърна към Дейв: – Поради това се налага да стигна до Зона 51 колкото се може по-бързо.

Вече беше обяснил и на него, и на Оливия, че подозира – но не е сигурен – че в съоръжението с кодово название С4 може да намери нещо полезно. Нямаше представа какво точно, но човешките оръжия не биха могли да спрат тази война. Всъщност Итън се съмняваше, че *чието* и да е оръжие може да я спре, като изключим устройство, способно да взриви света... но пък горгоните и мъглявите се сражаваха за една линия в пространството, така че дори ако тази планета гръмнеше на парчета, оспорваната граница щеше да остане.

– Не знам как смяташ да спреш войната – обади се Дейв така навременно, сякаш се беше научил да чете мислите на Итън. – За да го сториш, трябва да унищожих и двете страни, нали? Така, де... и двете цивилизации. Или дори техните светове. Как ще постигнеш това? Няма ли да... противоречи на целите ти, а?

– Да – каза миротворецът. – Моята цел не е да разрушавам светове, а да ги спасявам...

– Да, но ако търсиш извънземно оръжие... то как ще ти помогне да спреш войната?

Итън поклати глава:

– Самият аз вярвам... че по-висшата сила ме е довела тук с някаква цел. Единствената следваща стъпка, която виждам, е да убедя президента ви да ме вкара в комплекс С4... – той помълча за момент, загледан в пламъците в небето и пресмятайки, че вихрещата се битка отвежда корабите още по-далеч и по-далеч от Бялото имение. Допълни: – В момента единствено този ход има смисъл. Там *несъмнено* се намира нещо ценно, което мога да използвам. Единствено президентът е в състояние да ме вкара в С4 и както ви казах, той има и психически проблем, и самоубийствени наклонности.

– Смятам, че случаят е безнадежден – заключи Оливия.

– О, не говори така! – Дейв забеляза колко са потъмнели очите ѝ и как са потънали в езера от черни сенки, а лицето ѝ е изпънато от шока и мъката и колко близо се намира тя до катурването през ръба на собствената си скала. Обгърна я през раменете, понеже му хрумна, че една стъпка е достатъчна и тя ще си отиде. – Не можем да се предадем. Трябва да се доверим на Итън.

– Да се доверим на Итън – повтори тя безизразно. – Сигурно там, долу, има милиони сиваци. А по света? Китай... Русия... Южна Америка... навсякъде. Може да са милиард и нагоре. Дори ако Итън успее да спре войната... то какво ще правим със сиваците? А милионите, докарани до лудост или принудени да живеят като скотове през последните две години? Ами те, Дейв? Как може Итън да оправи това? Няма как да върне положението отпреди... – Оливия се втренчи в мантизелата пред тях и Дейв си представи как умува дали да не го прекрачи и да се хвърли от високото, поне да се избави от мъките. Тя завърши: – Твърде много изгубихме. Твърде много.

Дейв се обърна към Итън за помощ, но миротворецът млъкна. Беше го оставил сам да върне Оливия от ръба. Съгласи се:

– Аха, загубихме ужасно много. Аз – жена си и синовете. Ти – съпруга си и привичния живот. Погледни ме, Оливия. Ще го сториш ли?

Тя се обърна и Дейв си каза, че погледът ѝ е почти мъртъв, духът – също.

– Все още не сме се изгубили един друг – каза той. – *Трябва* да продължим. Ако Итън вярва, че трябва да стигне до Зона 51, тогава и аз го вярвам. Оливия, твърде далеч отидохме, за да се откажем сега! – той кимна към проблясъците на енергийните оръжия далеч сред облаците. – Те ще спечелят всичко, ако се откажем сега. Моля те... остана с мен... с нас... само още малко.

– Каж ми – отвърна Оливия с все така кух глас – как ще стигнем до онова място? Колите им тук са напълно съсипани. Автобусът ни... – тя се поколеба в търсене на по-подходящи думи – вече е неизползваем. Не знам на какво разстояние е оттук Розуел, Ню Мексико, но бих казала, че е на доста път. Та как ще стигнем дотам, Дейв? Итън? Някакви идеи?

– Засега не. Ще трябва да говорим с мистър Деримън.

Прекъсна ги приближаването на Джеферсън Джерико, който се спъна в къс строшен камък и изруга, докато преминаваше през отвора. Беше блед и изглеждаше замаян – вървеше така, сякаш вече е открил бутилката уиски, за която копнееше Хана. Попита:

– Какво е това чудо там? Автобусът... той къде е?

– Онова чудо е автобусът – обясни му Дейв, когато проповедникът стигна до тях. – Горгоните разполагат с оръжие, което вдъхва живот на...

– Не искам и да го знам – увери го Джеферсън. – Исусе, каква бъркотия! – той се втренчи в Итън. – Ти ли го уби?

– Да.

– Воуп – обърна се пасторът към Дейв. – С него какво стана?

– Той... то... изчезна или беше транспортирано, или както там го правят. Ти къде беше?

Джеферсън чу далечния тътен и внезапно осъзна, че на няколко мили разстояние се води битка в небето. За момент вниманието му бе отвлечено от проблясъците светлина. Обясни:

– Бях на четвъртия етаж. Там са президентът Бийл и Първата дама. Двойка морски пехотинци си поиграха грубичко с мен, но накрая получиха нареждане да ме пуснат... – Намръщи се. – Всички ли сте добре? Как са Хана и Ники? Те наред ли са?

– И двете са в лазарета, който според мен е на този етаж, но по-навътре в планината. Физически са добре, но ги тресат нервите.

– Да, и мен също – Джеферсън хубавичко огледа Оливия и забеляза, че тя едва се крепи. Попита я: – А ти как си?

– И по-добре съм била. Итън разправяше, че трябва да се добере до Зона 51, за да търси... не знам какво... нещо, което може да е от полза за спирането на *това*... – тя махна към проблясъците и светкавиците сред жълтите облаци. – Не си представям как може да бъде спряно, все едно какво ще открием там.

– Зона 51 – обърна се пасторът към Итън, – където са летящите чинии...

Преди три години щеше да се изсмее от сърце и може би да покаже среден пръст на идиотите, които бръщолевят за правителствени конспирации и дисекция на крушоглави експонати в подземни лаборатории.

– Искам да вляза в изследователската лаборатория и да видя какви артефакти се пазят там. Мистър Деримън ми каза, че единственият, който има достъп до там, е вашият президент, а той е...

– Доста е изкукал, да. Веднъж съм го срещал, преди години, докато беше студент по право и работеше за Клинтън. Пушихме трева на едно парти в Литъл Рок. Предполагам, че бихме могли да се изнудваме един друг... – Джеферсън всъщност беше обмислял такъв вариант, но прецени, че армията от адвокати ще го смели на пихтия и разследванията на собственото му минало можеха да дерайлират всичко, построено от него. Така че майната ѝ на снимката с автограф. Помътнелият му поглед се върна върху Дейв. – Те имат оръжие, което е превърнало автобуса ни в това... *нещо*?

– Неживи обекти в жива плът – потвърди Итън. – Много напредничаво и бързо сътворение на клетки, използвайки обекта като референтна мрежа. С други думи, съживяващ лъч.

– Свети мощи! – възкликна Джеферсън. – Пък аз си мислех, че 3D принтирането е голямата работа!

– Президентът – върна ги на темата Итън. – Видял си го.

– Така е. Не ме позна, но пък и аз изглеждам доста по-различно, отколкото преди. Не съм сигурен, че в настоящото си състояние Бийл би познал и родната си майчица.

– Поне имаш някаква връзка с него. Ако успеем да му я припомним, толкова по-добре.

– Първо трябва да минем през Деримън обаче – напомни Дейв.

– Да – Итън помълча известно време, загледан в битката, която се отместваше все по-далеч от Бялото имение – като цяло добър знак. В облаците блесна чудовищна синя светкавица, сини лъчи се разтекоха във всички посоки и огромен черен силует рухна през жълтата мъгла и въртейки се диво, се разби някъде отвъд планинските върхове. Едно на нула за горгоните, помисли си извънземният, но мъглявите несъмнено щяха да си отмъстят. Имаше и друга причина войната никога да не свършва: отмъщението води до отмъщение и... тъй си продължава до края на вечността.

Не мина много време, преди войниците и агентите на „Секрет сървис“ да наизлязат от Бялото имение и под прицела на автоматични карабини да приберат групата обратно вътре. Правеха се опити за разчистване на гаража, но това си беше херкулесов подвиг. Никой нямаше представа какви мерки ще предприемат за счупената плоча на входа. Близостта на трупа на звяра накара Оливия да се олюлее и да се хване за Дейв за опора.

– Можеш ли да я заведеш до лазарета? – попита той войника до себе си. – Тя е в шок, има нужда от медицински грижи.

– Действай – каза и агентът – един от облечените в джинси цивилни мъже, които ги бяха свалили от автобуса. Той разбираше що е то шок. Беше пратен да охранява момичето с превръзката на окото и беше останал твърдо на мястото си, докато не чу стрелба в коридора, а след това се шокира до вцепеняване и изгуби безценни секунди от вида на твартата с човешка форма и змиеподобни ръце. Той беше от хората, проснали се по корем и открили огън по мъглявите войници. След като повърна кръв и носът и ушите му спряха да кървят, от лазарета му дадоха малко валиум. Валиумът в момента беше на мода. Сега вече агентът се владееше по-добре, но слухът му още беше слаб и в лявото ухо усещаше болка, която се стрелкаше през лицето му и надолу във врата.

– Трябва да се видим с мистър Деримън – заяви му Итън, след като войникът отведе Оливия.

– Заповедите ми са да ви ескортирам обратно до стаите ви.

– *Спешно* е – настоя момчето. – Горгоните и мъглявите отново ще дойдат. И следващия път няма да сте в състояние да оцелеете.

Агентът не можеше да се насили да погледне в сребърните очи на Итън. Взря се в мъртвия, обезглавен труп и остана замислен доста време. След това извади от джоба си комуникационното устройство и набра поредица цифри.

– Темпест Едно Едно – каза в микрофона. – Сержант Акърс, Деримън там ли е?

– Потвърждавам наличието му. Подготвя шефа. Ти как си?

– Бива. Слушай... Ще кача горе тримата новодошли. На моя отговорност. Страшилкото иска да говори с Деримън.

– „Амблър“ е в лошо състояние, Джони. Има нужда от лекарски преглед, но иска първо да мине речта.

– Всички сме в лошо състояние. Страшилкото вика, че било спешно, и аз му вярвам. Ако беше видял какво стана тук, долу, и ти щеше да му вярваш. Така че ги качвам. Край! – Агентът прибра устройството. – Да вървим, но да сме наясно – имам право да убия всеки един от вас, ако не ми хареса и едно ваше движение! – Заплахата му прозвуча кухо като цитат от „Наръчник на агентурата“, понеже беше ясно, че страшилкото е спасил комплекса от непоправимо унищожение. – Вървете пред мен в колона по един!

Тридесет

– Всеки момент излизаме направо – каза сержант Акърс на агента на „Сикрет сървис“, когато стигнаха до Ниво четири. – На „Амблър“ прекъсването няма да му хареса!

Беше надникнал в сребърните очи на извънземното и потрепери, макар и не от страх – отдавна бе прекрачил отвъд страха, – а от почуда и възхита. Канеше се да попита „Не може ли да изчакате“, но знаеше, че номерът няма да мине.

– На моя отговорност – повтори Темпест Едно Едно и посочи на Дейв, Итън и Джеферсън да продължат по коридора. Пасторът не можа да се съдържи да не отдаде игриво чест на пехотинците, когато ги подмина.

Трупата стигна до врата с надпис СТУДИО и агентът каза на Дейв да влезе. Вратата водеше към ярко осветената стая с бледозелена стени, сметаново бял диван, масичка за кафе и няколко натруфени кресла. През малки говорители в тавана свиреше музика, каквато Дейв свързваше с парадите по „Мейн стрийт“, но Джеферсън правилно разпозна парчето като марш на Джон Филип Суза – толкова американски, че да те пръсне от гордост и да ти скъса копчетата от пъчене.

В Ню Йорк на празненствата по случай четвърти юли често изпълваше подобна музика за предизвикване на патриотизъм и отваряне на портмонетата.

Централната приемна гледаше към три стаи, всички със затворени врати. Агентът от „Сикрет сървис“ отиде до най-крайната отляво и почука. Почти веднага му отвориха и на прага се изправи мъж в тъмносин костюм, с бяла риза, вратовръзка на сиви райета, с остра брадичка и игла с американския флаг на ревера. Итън го беше мярнал в гаража, когато го вкарваха вътре, но след това не го беше срещал.

– Искат да говорят с Деримън – обясни агентът и отстъпи встрани, така че новият мъж да може да ги види. – Казаха, че е спешно.

Остробрадият мъж огледа Итън студено и сурово, преди да заговори. В гласа му се смесваха равни дози отвращение и страх:

– Знаеш, че е зает. Бийл току-що излезе от гримьорната, ще пуснат камерите след около три минути.

– Аха, знам. Просто му кажи, че сме тук. Предай му, че според извънземното горгоните и мъглявите ще нападнат отново.

– Ама че момент си избрал.

– Майната му на протокола – заяви Темпест Едно Едно, видимо ядосан. – Всичко отиде по шибаните дяволи. Кажи на Деримън!

Другият агент се оттегли в стаята и затвори вратата, без да промълви и дума повече.

– Чакайте тук – каза Темпест на поверениците си, докато маршът на Джон Филип Суза се вихреше с басови барабани, цимбали и сладките но ти на отдавна мъртви тромбони.

Мина почти минута. Когато вратата се отвори отново, Ванс Дери мън надникна навън с лице, изпънато от напрежение и болка, която Итън усещаше като острие, прокарано по протежение на гръбнака му. Зад очилата очите на шефа на канцеларията бяха червени и подути. Той се беше преоблякъл в черен костюм, понеже сивият, който носеше преди това, беше изцапан с каменен прах.

– Казах, че ми трябва време – каза той на Дейв. Говореше бавно и внимателно и малко твърде високо, понеже слухът му още бе зле.

– Не разполагаме с такъв лукс – отвърна Итън. – Искам да знам... как се озова тук? – Видя отговора в ума на Деримън за секунди. – Къде се намира хеликоптерът?

Шефът на канцеларията беше планирал цялото пътуване – с „Еър Форс Едно“ от Вашингтон до Солт Лейк Сити, от летището с черен микробус – до обезопасения хангар и площадката на хеликоптера, след това полет дотук. Знаеше, разбира се, че извънземният ще го извади от ума му със скоростта, с която прелиства образите наум. Итън несъмнено вече знаеше къде се намира хеликоптерът „VH-71 Кестрел“²⁸, но заради останалите присъстващи Деримън все пак го каза на глас:

– Разполагаме с хеликоптерна площадка от другата страна на върха. Скрита е. Хеликоптера държим в хангар наблизо.

– С него можем да стигнем до С4 – констатира Итън.

– Да, за около три часа. Но вече ви казах... – Деримън се спря. Размърда челостта си. Болката и напрежението в главата все още го стискаха в менгемето си и отравяха мисловните му процеси. – Искате ли да видите причината, поради която не можем да напуснем това място? Влезте и ме последвайте.

28. В действителност президентът на САЩ не се обслужва от хеликоптер „Локхийд Мартин VH-71 Кестрел“ – договорът за замяна на стария модел „Марин Уан“ (каквито са позивните на президентския вертолет) с „Кестрел“ отпада още през 2009 г., много преди написването на книгата.

Деримън отведе Дейв, Итън и Джеферсън през още една приемна до врата с червена лампичка над нея и с надпис „В ЕФИР“, който обаче не светеше. Отвори вратата и ги вкара в слабо осветена зала с няколко редици амфитеатрално разположени кресла. Трима мъже със слушалки седяха пред голям звукорежисьорски пулт с контролно табло, на което искряха рояци малки зелени светлинки. Зад голям стъклен прозорец президентът на Съединените щати се беше изправил зад катедра, украсена отпред с президентския печат. Към него бяха насочени редица прожектори и чифт професионални на вид телевизионни камери. Двамата техници при камерите също носеха слушалки. Трети техник, качен на стълба, настройваше лъчите на прожекторите. Сивокоса жена с джинси и синя блуза на цветенца нанасяше пудра на челото на Джейсън Бийл. Зад президента и катедрата се виждаха библиотечни рафтове, на които имаше само няколко дюзини книги с твърди корици, но богата колекция предмети от рода на бюст на Ейбрахам Линкълн, чифт сплетени в молитва бронзови длани с облеганата на тях библия, рамкирани цветни снимки на Бийл и Първата дама заедно с двете им деца на колежанска възраст – Джеймс и Натали, глобус и други вещи – същите, каквито се намираха и в Белия дом. Всичко беше подредено на лавиците достатъчно високо, за да могат камерите да го снимат.

– Какво е това? – попита Дейв. – Откъде нак...

– Седни – нареди Деримън и посочи дигиталния часовник, отброяващ секундите точно над прозореца. – Той ще произнесе реч след около минута!

Един от мъжете на звукорежисьорския пулт натисна някакъв бутон:

– Кейти, все още му блести носът! – звучеше уморено и вяло, сякаш бе минавал през тази процедура стотици пъти, но това му беше работата и я изпълняваше възможно най-добре.

Жената кимна и използва четката с пудра.

Деримън се настани на първия ред до Дейв, а Итън седна между него и Джеферсън. В края на реда се беше настанила Първата дама, която дори не ги погледна. Пиеше от чаша с кубчета лед в нея. Дейв надуши алкохол.

– Добре ли изглеждам? – попита Бийл, вдигнал поглед нагоре, където на стената от неговата страна на прозореца вероятно имаше микрофон.

– Добре сте, сър – каза операторът на пулта.

– Манди? Как съм? – гласът на Бийл беше слаб и крехък, далечно ехо на онова, което и Дейв, и Джеферсън си спомняха от предишните му

речи, макар че Маккейн не го беше слушал кой знае колко, понеже не се увеличаше по политика. Преди да дойдат извънземните, беше подкрепял мнението, че политиките презират народа, освен когато им трябват главовете.

– Да, добре си – обади се Първата дама, но дори не гледаше към съпруга си и тъкмо си наливаше ново питие.

– Моята най-доверена критичка – обяви Бийл с нервен смях.

Носеше същия тъмносин костюм, бяла риза и вратовръзка на червени шарки, с които Джеферсън го беше виждал и преди. Дрехите му бяха безупречни и гримът – професионален. Тъмните кръгове под очите на президента и дълбоките бръчки на лицето му можеха да бъдат скрити, но никакъв грим не можеше да маскира излъчването на мъка и трагично отчаяние, което Итън знаеше, че всички в помещението са в състояние да усетят.

– Сър – обади се операторът на пулта, – виждате ли отблясъци на екрана на телепромптъра²⁹?

Както го зададе, въпросът прозвуча като риторичен.

– Няма отблясъци. Наред е.

– Започвам обратното броене до излъчването както винаги. Кейти, довърши го! Джордж, готов си. Осветлението изглежда добре!

Гримьорката незабавно спря работата си, а техникът слезе по стълбата, сгъна я и я облегна на стената срещу сцената.

Джеферсън се наведе напред и попита Деримън:

– Какво става тук?

– Президентът произнася обръщение към народа. Прави го два пъти месечно.

– Към *народа* ли? Какъв народ?

– Този, който той все още вярва, че съществува.

– Не знае *истината* ли? Смята, че хората имат ток и кабелна телевизия?

– Господа, ще натисна бутона за разговор – обади се мъжът на пулта като предупреждение, че трябва да внимават какво говорят.

– Давай – кимна Деримън. – Тук сме просто да гледаме.

– Камера едно и камера две – готови! Господин президент, започваме след пет... четири... три... две... едно... в ефир сте!

29. Телепромптър – вариант на устройство за подпомагане на говорителите чрез изписване на текста на новините или речта; аутокою.

Джейсън Бийл застана гордо и уверено в светлината на прожекторите. Не се усмихна на камерите, нито пък изглеждаше нещастен. Като превъзходен политик беше лепнал на отслабналото си и повехнало лице изражение на дълбока, но най-искрена решителност.

– Мои събратя американци – прочете той от телепромптъра, – мои скъпи граждани на тази благородна страна, която никога няма да бъде пречупена от никой нашественик, бил той от Земята или другаде, днес ви нося обнадеждаващи новини. Според последните военни доклади нашата армия и военновъздушните сили са разрушили в битка крепост на така наречените мъгляви на запад от река Мисисипи, близо до Александрия, Луизиана. Флотът и морската пехота в момента водят бой срещу укрепление на горгоните недалеч от Сиатъл, Вашингтон, и началникът на канцеларията твърди, че горгоните отстъпват.

Президентът Бийл замълча. На левия му клепач начена тик, заради който половината му лице започна да се криви. Той сведе глава и бързо каза в микрофона:

– Извинете ме, разтърсен съм от емоции... както, сигурен съм, и всички вие... всички ние в тези трудни дни на изпитания и съмнения!

Не четеше тези думи от телепромптъра, те идваха от дълбините на измъчената му душа. Не проговори може би още десет-петнайсет секунди, през които снимките продължиха. Когато Бийл най-сетне вдигна глава към обективите, тикът все още караше бузата му да подскача, но беше намалял – най-вероятно израз на останките от силата на волята на мъжа. Президентът отново зачете от телепромптъра:

– Щастлив – и благодарен – съм да кажа, че следните градове са близо до освобождение от тази изумителна заплаха, макар и не без тежки загуби за американските герои: Шарлът – Северна Каролина, Балтимор – Мериленд, Провидънс – Роуд Айлънд, Чикаго – Илинойс, Сидър Рапидс – Айова, Омаха – Небраска, Денвър – Колорадо, Финикс – Аризона, и Портланд – Орегон. Съветвам жителите на тези градове да стоят в убежищата, докато не бъде даден сигнал за отбой, датата за който ще бъде определена по-късно. Неприятна новина е, че както ме уведоми началникът на канцеларията, все още няма сведения от другите столици и световни лидери, но ще продължим да следим всички сателити и да изпращаме съобщения в знак на подкрепа и божия благословия двадесет и четири часа дневно.

Деримън се размърда на мястото си. Итън разбираше, че всичко това, естествено, е измислица, предназначена да даде на президента надежда и да му попречи да намери начин да сложи край на живота си. Кой

лидер на нация би понесъл да види страната си – своята отговорност – разкъсана, разбита и победена по време на мандата си?

– Все още сме тук – продължи Бийл с уверения си президентски глас, макар че тикът на лявата му буза издаваше всичко. – Все още сме Съединените американски щати. На всеки няколко часа получавам сведения от Генералния щаб. Както ви казах по време на предишното обръщение, изгубили сме много добри мъже и жени, но все още имаме достатъчно много на служба на страната. Изпращаме най-сърдечните си пожелания за успех и на другите нации по света и се надяваме те да получават това предаване. Нека повторя, както съм казвал много пъти – останете в укрытията си, докато не получите сигнал „Отбой“. Въоръжените сили се сражават за вас и вярвам, че ще отстранят и двете заплахи за нашия начин на живот. Искам да кажа на децата си, Джеймс и Натали, да стоят в обезопасената част и да не се отказват от вярата, че съвсем скоро всички ще видим зората на новия ден. Казвам го на децата по целия свят и на семействата, които са се сплотили, за да преживеят тази война. Казвам го на всеки войник в полето и на всеки моряк в морето: Господ да е с вас и когато се натъкнете на врага, никога не забравяйте, че сте гордостта на тази нация, най-добрите от елита, и всички знаем, че няма да се откажете от битката каквото и да ви струва това. Ние също тук, в това убежище, никога няма да се откажем от битката! – Президентът поспря за момент, за да даде на тези трогателни слова време да улегнат, а новодошлите в публиката се зачудиха до каква степен вярва в тях.

Когато Първата дама си наля ново питие, ледените кубчета кухо извънтяха в чашата ѝ.

– Ще докладвам отново след две седмици – в същия ден от седмицата и по същото време – каза мъжът на подиума, по чието чело бяха започнали да избиват капчици пот въпреки студения въздух, който тихо лъхаше от въздуховодите. – Вие бяхте с президента на вашите Съединени щати Джейсън Бийл, завършвам както винаги с пожеланието: бъдете смели!

След тези думи Бийл остана неподвижен, като изключим тика на лицето му, докато операторът на пулта не каза:

– И край. Това беше, сър!

– Добре ли се справих? Манди, как изглеждах?

– Кажи му – отвърна тя между глътките, – че изглеждаше много хубав!

Говореше само една идея по-завалено.

– Казва, че сте изглеждали страхотно, сър.

– Притесних се. Тук е горещо. На вас горещо ли ви е?

– Заради прожекторите е. Проблемът е в тях, сър!

Дейв извърна глава към Ванс Деримън и се наведе по-ниско към ухото му:

– Как успявате да прокарате номера? Мога с шибана точност да ви кажа, че Денвър хич не е вкусил шибаната свобода!

– Вярно ли? – отбеляза Деримън.

– Аха, *вярно*, я! Той смята, че все още имаме сателити, така ли? И хората разполагат с електричество?

– Внимавай какво говориш, той излиза – Деримън се изправи. – Прекрасно, Джейсън! С това им каза всичко, каквото имат нужда да знаят!

Бийл огледа Дейв, Итън и Джеферсън, които също се бяха изправили. Когато надникна в сребърните очи на Итън, потри устни с опакото на дланта си. Тикът му се усилваше.

– Безопасен ли е?

– Убеден съм, че е.

– Ванс ми каза за видеото. Как си строшил вратите без никакви оръжия – обясни Бийл. – Какво си ти и откъде идваш?

– Не съм нито горгон, нито мъгляв, ако това ще ви успокои. Идваме от Денвър. Аз откъде съм, е по-трудно за обяснение, но съм тук с мисия да спра тяхната война.

– Ние печелим – обясни президентът. – Може да отнеме известно време... и да доведе до загубата на хиляди... стотици хиляди... но ние печелим войната. Нали така, Ванс?

– В Главния щаб са оптимистично настроени – извъртя се Деримън.

– Вижте, сър... – поде Дейв. – Смятам, че...

– Много хубава новина! – прекъсна го Итън, понеже не желаше суровата гола истина, която Дейв се канеше да поднесе на президента, да разхлопа още някоя дъска на събеседника му. Бърз поглед в този ум бе показал възел от емоции и самобичуване, вина, разочарование и страхове, които се рееха като тъмни птици през пълна с призраци гора. Тъгата и усещането за загуба бяха направо смазващи. Итън се оттегли, осъзнавайки, че Джейсън Бийл наистина вярва на лъжите, които четеше от телепромптъра с представата, че го слуша американският народ.

– Възстановили сме електроснабдяването в някои райони – заяви Бийл. – Североизтокът и Западния бряг. Знам, че много малко хора са в състояние да видят и чуят как ги окуражавам да се държат... засега все още не... но смятам, че речите ми помагат. Нали, Ванс?

– И аз така мисля, сър.

Бийл не можеше да откъсне поглед от Итън.

– Ти... приличаш на обикновен юноша... с изключение на *очите*. Казваш... че си дошъл да спреш войната? Как? И... кой те изпрати тук?

– Моят главнокомандващ – отвърна Итън. – Смятайте ме за миротворец също като вашите войници от Обединените нации. Трябва да ви задам един въпрос, сър. Ще ми помогнете ли да вляза в изследователския комплекс С4 в Зона 51?

Бийл незабавно се обърна към Деримън:

– За какво говори той, Ванс? Защо иска да влиза там?

– Има някаква идея, че сред артефактите може да се намери годно за употреба оръжие. Казах му, че нямаме намерение да напускаме този комплекс. Рискът е твърде голям, сър.

– Може и така да е – каза Итън, – но ако можем да използваме хеликоптера... смятам, че рискът си струва.

– Да летим през онова *небе*? – Деримън хвърли кос поглед в указаната посока. – Идея си нямаш какъв беше преходът с „Еър Форс Уан“ от Вашингтон до Солт Лейк. А сега ще е още по-зле. Тази няма да я бъде, поне доколкото от мен зависи.

Дейв се обади:

– Мистър президент, трябва да послушате Итън. Дайте му възможност да стори онова, от което има нужда!

– *Итън* – повтори Бийл. – Странно име за същество, което не е от този свят.

– Сър – продължи Итън, – моля Ви да ми повярвате. Искам да спра тази война и единственият начин това да стане е с вашата помощ. *Вашата* помощ, сър. Трябва да вляза...

– Този разговор приключи – намеси се Деримън. – Няма да допуснем президентът да си тръгне оттук. Точка и край на темата.

– Не, не е приключил. Щом свършат сегашната си битка, горгоните и мъглявите пак ще нападнат върха. И следващия път ще унищожат всичко!

– Повярвай в думите му, Джейсън – обади се Джеферсън Джерико. – Чуй... не ме ли помниш? Литъл Рок, вечерята за набиране на средства за Бил Клинтън през май 1992-ра. Партито на Джинджър Райт, тогава се подвизавах с името Леон Къшман. Помниш ли?

Бийл примигна полека. Изглежда, се опитваше да се фокусира върху Джеферсън, но срещаше трудности.

– Не мисля... не мисля, че те познавам. Къшман?

– Да.

– Толкова хора... съм срещал. Толкова много лица и имена. Те се сливат. Извинете ме... имам главоболие! – обърна се президентът към присъстващите. – Манди? *Манди!*

Той викаше Първата дама, сякаш тя вече не се намираще на седалката си, но всъщност беше на няма и десет фута от него, в края на реда. Тя гаврътна питието си и се изправи, обкръжена от аура на умора и униние. Итън си каза, че на нея просто е спряло да ѝ пука – буквално за секунди се сдобил с информация, че тя смята и двете им деца за мъртви. Алкохолът притъпяваше плискащата се в нея болка.

– Тук съм – обади се Аманда. – Винаги съм до теб!

Каза го като човек в затворнически пранги. Погледна към Итън, сякаш разглеждаше странно растение, прорасло в пукнатина на тротоара. Той знаеше, че тя се кани да попита „Какво, по дяволите, се очаква да си ти?“, но дори това ѝ се стори прекалено голямо усилие. Тя така и не зададе жлъчния си въпрос.

– Много добре се справихте, сър – увери Деримън президента. Тупна го по отслабналото рамо. Джейсън Бийл беше сянка на самия себе си. На президента трябваше постоянно да се напомня и да бъде окуражаван да се храни поне веднъж дневно. – Наистина добра работа свършихте. Сега вървете си починете. Послушайте музика. Аманда, моля те, напомни ми да си вземе лекарствата в пет!

Итън долови в мислите на Деримън, че Бийл пие много хапчета, включително антидепресант, а лекарството си Първата дама намира в бутилка уиски, запасите от което почти свършваха – тя ги пресушаваше все по-бързо и по-бързо. От първоначалните им количества бяха останали само две бутилки. Началникът на канцеларията се притесняваше какво ли ще се случи с умственото равновесие на Първата дама, когато вече няма да е в състояние да се самоупоява.

Аманда подхвана съпруга си под лакътя и го поведе към изхода на студиото, едва запазвайки равновесие самата тя. Бийл стрелна с бърз поглед извънземния миротворец и се обърна към началника на канцеларията си:

– Ванс, в безопасност сме, нали? Така, де... *той* каза... за някакво нападение на горгоните и мъглявите. На сигурно място ли сме?

– Нали ви казах, сър, че за този пробив сме се погрижили. Наистина имаше нахлуване, както ми обясниха, но са *отбили* атаката – Дейв наблегна допълнително на „отбивам“. – Няма по-безопасно място от тук за Вас и Първата дама.

– Благодаря ти – Бийл отново спря измъчения си поглед на Итън. Изглеждаше съсипан. Попита като уплашено дете: – Ти няма да ни навредиш, нали?

– Не, сър. Искам да помогна, не да вредя.

– Предполагам... не можем да те заключим, нали? Онова, което стои на портите... няма смисъл да те затваряме.

– Точно така.

Бийл нямаше какво повече да добави, умът му и бездруго бе почти блокирал. Кимна на жена си и двамата се приближиха до вратата. Не беше ясно кой кого крепи и кой от тях е в по-добра форма.

– Леон Къшман! – провикна се Джеферсън, преди те да успеят да излязат. – Сега се наричам Джеферсън Джерико. Бях евангелист, по телевизията. Помниш ли ме?

Президентът внезапно спря на крачка от изхода. Обърна се назад.

– О... да... онзи тип. Името ми е познато отнякъде.

– АЗ съм! АЗ съм „онзи тип“!

– Вървете да почивате, сър – настоя Деримън. – После ще има време да поговорите.

След като президентът и Първата дама излязоха и вратата се затвори зад тях, Ванс въздъхна дълбоко. Разтри слепоочията си – главата му още се разкъсваше от болка. Каза:

– Беше ни много, много трудно.

– Няма да стане по-лесно – отвърна Дейв. – Наистина ли го заснемате, или всичко е наужким?

– Той обича да го записваме на дивидита, за да си ги гледа и да се самокритикува. Това чудо продължава от пристигането ни тук, повтаря се на всеки две седмици. Аз му съставям докладите. Той все още смята, че във въоръжените сили цари някакъв ред и те водят сражения. Ако не хранеше тази вяра... отдавна щеше да си е отишъл.

– Когато *те* се върнат – настоя твърдо Итън, – ще разрушат този връх. Ще сторя всичко по силите си да ви защитя, но не съм неуязвим. Съжалявам за смъртта на мистър Джаксън и че не успях да го спася. Кога ще съобщите на президента за това?

Деримън не отговори, но сега вече цялото му внимание бе съсредоточено върху миротвореца.

– И мъглявите, и горгоните ме искат, понеже знаят, че представлявам нещо различно, което те не разбират – обясни Итън. – Ако не могат да ме заловят – а няма как да ме заловят, – ще трябва да се убедят, че съм бил обезвреден... което е друг начин да се каже *мъртъв*. Това тяло

може да бъде унищожено, но не и същността, която представлявам... – Той отговори на следващия въпрос на Деримън, преди той да го зададе: – Не, не мога просто да прескачам от тяло в тяло... трябва ми време да се интегрирам във всяко. А именно с време не разполагаме, сър. Важно е – жизненоважно! – да проникна в инсталацията С4. Не знам какво точно ще търся там, но непременно *трябва* да има нещо, което мога да използвам.

– Нали ти казах, че президентът не може да...

– Светът ви ще загине – настоя Итън. – Всички вие, цялата ви цивилизация, ще умрете. Разбирам, че не искате да го излагаш на риск, но няма друг начин!

– Вслушайте се в думите му – подкани и Джеферсън с почти умолителна нотка. – Моля ви... вслушайте се!

– Не – твърдо отвърна Деримън. – Вие ме *чуйте*. Работил съм за Джейсън Бийл през по-голямата част от последните петнайсет години. Виждал съм възходи и падения, видял съм всичко. Той едва-едва се крепи, тя също. И двамата знаят, че децата им навярно са мъртви. *Нямам* намерение да го пращам да лети с хеликоптер до Ню Мексико с тези твари в небесата. Ако пришълците толкова силно копнеят да те унищожат, ще свалят хеликоптера за броени секунди. *Не*. А сега... ще ви заведе в столовата да хапнете нещо. Нали се *храните*? – обърна се той към Итън.

– Тялото го изисква.

– Ех, ако можеше учителката ми по биология в гимназията да те види! – възкликна Деримън. Лицето му се изкриви за няколко секунди и Дейв си помисли, че и неговото умствено влакче е на път да дерайлира. – Надявам се, че е умряла в съня си, преди всичко това да започне!

– Така ли ще свърши светът? – попита Итън.

– Моля?

– Светът ви няма да свърши с експлозия, а с мрънкане, така ли?

Известно време Деримън не каза нищо. Взираше се в пода. След това намести очилата си и заяви:

– Столовата. Там отивам. Предлагам да ме придружите, понеже охраната няма да ви позволи да останете тук без мен... – отиде до вратата, отвори я и изчака, докато членовете на групата му се подчинят като добри, лишени от разум войничета.

Тридесет и едно

Миротворецът откри нещо, за което реши, че сигурно ще му липсва, когато задачата му тук приключи.

Наричаше се „кафе“. Веднага щом вкуси първата глътка, той прецени, че питието е страхотно. Беше горещо и черно, леко горчиво и го накар да се чувства изпълнен със сили, ако можеше да се каже така. Представи си, че магията на питието препуска през вените на присвоеното му тяло, докато си седеше на масата в столовата с Дейв, Джеферсън и Оливия – и си беше истина, че се нуждаеше от зареждането.

Оливия се присъедини към групата след кратък престой в лазарета. Докторът, делови военен с късо подстригана коса като посипали черепа му зрънца черен пясък, я беше прегледал, премерил кръвното налягане, проверил дробовете и сърцето, беше я помолил да проследи движеща се светлина, докато държи главата си неподвижна, и накрая ѝ беше дал валиум с нареждането да си почине в една от стаите. След което набързо беше изчезнал да се грижи за множеството си други пациенти, донесени или докретали след нападението. Оливия прекара в леглото около тридесет минути, след което реши, че благодарение на валиума се чувства по-спокойна и е готова да си тръгне. Преди да напусне, провери как са Ники и Хана, които бяха настанени в съседни стаи. Ники беше започнала да идва на себе си и се чувстваше по-добре, макар че предпочиташе да не мърда от мястото си. Хана спеше и в момента изглеждаше много стара, слаба и уморена, а Оливия помоли една от сестрите за тефтерче и написа на листчето: „Хана, ще намина после. Почивай, докато можеш, и не се притеснявай за нищо. Имай вяра. С обич – Оливия“.

Столовата беше ярко осветена и по боядисаните в светлосиньо стени имаше окачени снимки на различни кътчета от Америка: Таймс скуеър – облят в неонов светлини и претъпкан с народ, Голдън Гейт сред зарево от слънчеви лъчи, пронизали мъглата на Сан Франциско, гигантските секвой и живописната, покрита със зелен мъх почва в парка „Джон Муър“, Бостънския залив по време на регата с различни нашарени в червено, бяло и синьо лодки, канзаско житно поле, ширнало се, докъдето поглед стига, под яркосиньо лятно небе, масивни дъбове от двете страни на насипан с чакъл път, водещ към реставрирана плантация някъде на Юг, както и други снимки от едно време. Итън ги разгледа мълчаливо и се зачуди по какъв ли начин повишават морала на командния състав и вой-

ниците, които бяха принудени да намерят убежище тук. Това беше последната спирка, каза си той. Последната линия на съпротива – мястото, където да се сгушат при ужасна война или катастрофа, погълнала не само тази страна, но и целия свят.

В столовата имаше още няколко дузини посетители – както войници, така и цивилни. Те страняха от новодошлите. Днес сервираха пилешка супа с фиде в малка пластмасова купичка, едно пролетно рулце и малко портокалов сок в чашка. Имаше кофа за рециклиране на съдовете. Дейв се опита да получи допълнително и киселият готвач отвърна, че не му се полага повече – каквото има в порцията – това е.

Имаше обаче изобилие от кафе. Дейв си взе пластмасова чашка и се почуди не слагат ли някакви лекарства в напитката. Не можеше да си представи как човек тук може да изкара деня, да не говорим за седмица или месец, без някакъв стимулант или антидепресант. Липсата на прозорци превръщаше комплекса в един вид затвор – мъжете и жените тук се движеха бавно и внимателно със застинали в безизразни маски лица. Всички бяха изгубили членове на семействата си, приятели, домове и сигурността на собственото си битие. Бяха получили смъртната си присъда и чакаха екзекуцията.

Колко още смятаха, че ще се удържат тук, чудеше се той. Извънземната атака сигурно им бе намекнала за безполезността на това място. Щяха да са нужни невероятни усилия за почистването на онзи гараж, а и Дейв се съмняваше, че отново могат да запечатат входа. Може би така се справяха ден за ден, каза си той. Просто се съсредоточаваха върху задачата пред себе си и я вършеха – осемчасови смени след осемчасови смени.

Групата се нахрани в мълчание. Итън слушаше мислите им, но не коментираше, тъй като не искаше да проявява нахалство. Оливия все още приличаше на призрак и от време на време се втренчваше в нищото с ум, претоварен от смъртта на Джон Дъглас и реалността на тяхната привидно безнадеждна ситуация. Самозалъгваше се, че се справя по-добре, но всъщност беше готова да се свие в някой ъгъл и да се закопае в стените. Итън видя, че в съзнанието ѝ се повтарят до безкрай два образа: проснатият в коридора агент с ужасяващо смазания череп и безглавото чудовище в гаража с димяща рана на изгорените гърди.

Беше стигнала почти до края на горчивото въже, за което се държеше. Итън не знаеше какво би могъл да ѝ каже, така че да я утеши поне малко. Всъщност наистина нямаше подходящи думи, така че запази мълчание.

– Виж кой идва на гости – обади се Джеферсън.

Приближаваше се Ванс Деримън. Спря до друга маса да поговори за момент с мъж с риза на сиви райета и навити ръкави. По време на разговора посочи към масата с новодошлите и мъжът кимна и ги погледна. Лицето му беше изпито и сурово и с нищо не разкриваше мислите му. След това Деримън продължи по пътя си и когато стигна до тяхната маса, извади от джоба на сакото си бяла кърпичка и изтри с нея очилата си.

– Той иска да ни види – каза Итън.

– Точно така.

– И за какво иска да се среща с нас? – поинтересува се Дейв.

– Не с всички ни – обясни Итън. – Само с мен и Джеферсън.

– Пак си прав – Деримън си сложи отново очилата. – Разбира се, аз ще бъда с вас.

– Хич не берете грижа за нас – сви рамене Дейв. – Просто ще си седим тук с бачкаторите.

Столовата се намираше на Ниво две, но по-навътре в планината от гаража. Итън и Джеферсън последваха Деримън по друго, вътрешно стълбище. На Ниво четири влязоха в жилищната зона на президента от различна от предишната посока. Въоръжен с автоматична карабина, сержант Акърс чакаше да ги ескортира.

Преминаха по коридор на късо разстояние от двойните врати, които Джеферсън беше видял миналия път.

– Благодаря, сержант – каза Деримън и с това освободи пехотинеца. След това натисна бялото копче на звънеца и отвътре се разнесе просто, единично позвъняване.

– Очаквах да чуя „Президентският марш“³⁰ – пошегува се нервно Джеферсън, но Деримън не реагира.

Една от вратите се отвори почти веднага, след като прозвуча позвъняването. Аманда Бийл застана на прага с кървясали очи, но малко по-стабилна, отколкото преди час по време на записа. Носеше същите дрехи – кафяви панталони и бяла блуза, която бе започнала да пожълтява от твърде много пране.

– Влизайте – каза тя и им обърна гръб, изпълнила задачата си.

Деримън вървеше първи, пресякоха прага към уютен апартамент с постлан на дървения под тъмносин килим, с много солидни на вид мебели американска изработка и стени, украсени с картини на природни те-

30. „Президентският марш“ (или химн) – *Hail to the Chief* – е официалната песен, съпроводяща всяка една поява на президента на САЩ по време на представителни мероприятия.

ми, които според Джеферсън Джерико изглеждаха като купени от някоя гаражна разпродажба. Не можа да се въздържа да не проследи играта на бедрата на Аманда Бийл, докато тя се отдалечаваше, и се запита дали още чука голямата клечка, или с персонала си играят на музикални легла, когато не мислят за извънземни и края на света. Не би имал против да се включи в играта им, образно казано.

Усети върху себе си тежестта на сребърните очи и сведе леко глава.

– Добре дошли – поздрави президентът, влизайки драматично от страничен коридор. Усмивваше се, но заради преливащите от болка очи усмивката му беше ужасна гледка. Стоеше само по намачкан панталон и с разкопчана на врата бяла риза. Спря доста далеч от групата и не им подаде ръка.

– Благодаря, че се отзовахте. Нека да идем в кабинета!

Кабинетът беше разположен по-навътре по коридора. Едната стена представляваше голямо пано на Вашингтон, гледан от въздуха – очевидно опит да се компенсира липсата на прозорци. На другата стена висеше голяма коркова дъска с прикрепени на нея карта на целите Съединени щати и няколко по-малки регионални. Някой се беше престарал с рисуването на кръгчета и стрелички с черен перманентен маркер и Джеферсън предположи, че това са движения на войски, танкове и самолети, които в действителност не съществуваха. Книгите по полиците изглежда служеха по-скоро за украса, отколкото за четене – досущ сценичен декор, понеже бяха щателно изравнени и правилно подредени. Център и фокална точка на стаята беше масивното антично бюро – на дървената плоскост отпред имаше гравирани американски флаг с два орела, по един от всяка страна. Чифт черни кожени кресла бяха придърпани към бюрото и зад него се намираше трето. Четвърто черно кожено кресло стоеше в ъгъла, където имаше и диван с платнена тапицерия, който подмамваше око да се чуди дали платът е сив, или зелен.

„Ето това – каза си Джеферсън – сигурно е докарано от магазина на «Гудуил»³¹ в Солт Лейк Сити, когато парите на данъкоплатците за черна кожа са се изчерпали.“

– Затвори вратата, Ванс – Бийл се намести на въртящия се стол зад бюрото. Обърна се към Итън и Джеферсън и им посочи креслата отпред.

31. „Гудуил“ (*Goodwill Industries*) е компания в САЩ с над 2000 магазина в страната, която се занимава основно с дарени стоки втора ръка и се старее да наема и обслужва изключително лица с недъзи, криминално минало и т.н. с цел да подобри качеството на живота им чрез труд.

– Седнете, моля! Тук достатъчно прохладно ли е според вас? Може още да намаля температурата, ако желаете.

– Не съм от ледена планета – обади се Итън.

– О... добре. Ами... твоите очи... са студен цвят.

Деримън седна на дивана, кръстоса крака и се приготви за изненади, понеже нямаше представа какво иска Бийл от тези двамата, като изключим заявлението, че президентът бил „любопитен“ да се види с тях.

– Имаме плодов сок – продължи Бийл. – Ябълка и портокал. Бих ви предложил нещо по-силно, но се налага да пестим запасите... – последното се отнасяше за Джеферсън.

– Имате ли кафе? – попита Итън. След това размисли, че може би не беше добра идея да пие повече и да бъде принуден да изхвърли в президентската баня излишната течност. Просто не му се струваше правилно.

– Всъщност не, няма нужда, нищо не искам.

– Добре – Бийл се облегна в креслото си и се взря в тавана, сякаш вниманието му бе привлякло нещо особено важно там, горе. Изглеждаше, че се отнася право пред очите им, и Джеферсън се принуди да проследи погледа на събеседника им, за да види дали не оглежда някой паяк и не е очарован от паяжина, която се люлее напред-назад под полъха от въздухоотвода на тавана.

– Съжалявам, замислих се – обясни президентът, връщайки се в настоящето. – Джеферсън *Джерико*. Да. Помня те. Трябваше ми известно време да се сетя. Нали знаеш... напоследък имам много работа, разбираш как е.

– Така е.

– Но няма да се проснем и да *измрем* просто ей така – допълни Бийл. Лявото му око започна да потрепва – тик като вълнички в спокойно езеро. Вдигна ръка и несъзнателно или не, потри виновното място, сякаш да го накара да спре. – Твърде много жертви дадохме вече. Смели мъже и жени, които се сражават за нас. И децата... те също измираха. Смятате ли, че нацията трябва да се предаде, да се свие и да умре? Тогава... защо правим всичко това?

– Много сме далеч от това да се предадем – заяви Деримън.

– Да, така е. Връщаме си градовете. Чухте обръщението ми, нали?

Джеферсън кимна предпазливо.

– Докладите, които получавам... там навън има хора... не войници, просто обикновени цивилни... които отвръщат на огъня. Благодаря на Господа, че си имат оръжия, и преди две години никога не бих го казал, но благодаря на Бога, че някои хора знаят как се правят бомби.

– Така си е – съгласи се Джеферсън.

– В крайна сметка ще спечелим. Мъглявите и горгоните... те не могат да ни смажат. Ще ви издам една тайна. Върху нея се работи даже докато си *говорим*. Да им кажа ли за бак-бомбите, Ванс?

И Итън, и Джеферсън видяха, че лицето на Деримън се помрачи. Макар да запази мълчание, момчето можа да познае какво предстои, понеже съзнанието на президента беше като развято парцаливо знаме, пълно с дупки.

– Ако желаете – отвърна Деримън с едва чут глас.

– Бак-бомбите се сглобяват в Кентъки. В пещерите – обясни Бийл, втрещен в Джеферсън. – Когато проектът завърши, ще разполагаме с няколко хиляди бройки. Става дума за бактериална война. Ще пуснем тези бомби върху крепостите на горгоните и мъглявите. Обикновени земни бактерии, безвредни за нас, понеже сме свикнали с тях. Имаме имунитет. Но извънземните... няма да разберат какво ги е сполетяло. Хиляди бак-бомби ще им паднат на главите. Нали така?

Възцари се тишина.

– Така е била спасена Земята във „Войната на световете“ – допълни Бийл. – Планът ни ще успее. След това ще изгорим труповете и ще заровим останките с булдозери... *Труповете* – повтори той и се намръщи. – Не е ли по-добре да се каже „останките“, Ванс? Ти как смяташ?

Миротворецът се насили да попита:

– А къде са крепостите им?

– Моля?

– Крепостите им – Итън усети, че Деримън иска да се намеси, така че вдигна показалец, за да си спечели още секунда. – Къде са на картата?

– Няма значение къде са разположени в момента – озъби се Деримън. – По времето, когато проектът завърши, ще трябва и бездруго да направим преоценка на ситуацията.

Итън извърна глава да го погледне:

– Наистина ли *вярвате*, че постъпвате правилно?

Мълчанието отново се проточи. Джеферсън бе принуден да се размърда и да прочисти гърлото си, понеже внезапно атмосферата в стаята му се стори неудобно натежала.

– Джеферсън Джерико! – възкликна президентът, лепвайки си нова измъчена усмивка. – Гледах няколко пъти предаванията ти. Е... два пъти. На Аманда ѝ харесваше музиката. Имаше хор от Атланта онзи път, когато те гледах. Трябва да ти кажа... че никога не бих те познал. Дори сега... ми е трудно да събера две и две.

– Ще трябва да се избърсна и да взема душ. Това ще помогне.

– И... нали спомена за Леон Къшман. Мислех си, опитвах се да си спомня. Толкова много хора, толкова много лица. После ми просветна. Партито в апартамента на Джинджър Райт. Май 1992-ра. Бяхме в Литъл Рок за вечерята в чест на Клинтън. Ами да, помня те! Мили боже, това сякаш беше страшно отдавна!

– В един друг живот! – съгласи се Джеферсън.

– Добре си паснахме. Какво ли не се въртеше около нас, всякакви луди, а ние си изкарахме страхотно. Помня... стори ми се светски човек. Имаше много амбиция в теб. И си успял да постигнеш нещо в живота си, така ли е?

– Опитвах се.

– Сторил си много повече от простия *опит*, Леон. Но предполагам, сега трябва да те наричам Джеферсън, така ли е?

– Това е в момента името на шофьорската ми книжка.

Коментарът предизвика нова вълна мълчание. Президентът отсъстващо завъртя креслото си и се загледа във фототапета. Мина време, преди да проговори отново. Това беше неговият кабинет и може би единственото, останало му на този свят, така че никой не припираше и не го юркаше.

– Какъв величествен град – каза той и гласът му прозвуча дистанцирано и приглушено. – С всичките прекрасни сгради. Всички паметници на мъртъвци. Снощи си мислех... просто лежах в леглото и си мислех... за Библиотеката на конгреса, за „Смитсоновиън“. Тези съкровища... тези величествени прелести. Какво е станало с тях, Ванс?

– Сигурен съм, че още са си по местата.

– Но може и да не са. Може да са изгорени до основи. Всичко да е изчезнало. Някои от тези сгради горяха, когато излетяхме. А сега... са пепел по вятъра.

– Не се товари с това, Джейсън. Трябва да си държиш мислите в ред!

– Да държа в *ред*... – отвърна президентът измъчено. Все още гледаше към фототапета. Стисна здраво подлакътниците на креслото си. Коклетата му бяха побелели. – Итън?

– Да, сър.

– Ще ми се да ти задам толкова много въпроси! Но знам... няма да съм в състояние да разбера всички отговори. Може би дори нито един. А и ти може да не искаш да ми отговаряш, понеже осъзнаваш, че аз... ние... още не сме дорасли. Ние сме просто деца, нали?

– Юноши.

– Искам тази страна да оцелее. Исусе Христе... искам този свят да оцелее.

– Джейсън? – обади се Деримън. – Според мен трябва да...

– Тишина – спря го президентът, макар и меко. – Чух достатъчно доклади... – Обърна креслото си, за да се взре в сребърните очи, и макар че невротичният тик продължаваше да криви лицето му, Бийл изглеждаше по-спокоен, но и по-състарен, отколкото преди малко. – Кажи ми *точно* защо вярваш, че трябва да влезеш в С4.

– Джейсън! – Деримън понечи да се изправи на крака, но президентът му махна с ръка да си седне.

– Това е моят дълг, Ванс. *Моят*. Седя си тук като проклета кукла в скута на вентрилоквист. Да, знам какво казват командирите ми, и за бак-бомбите знам, и всичко друго, което ми носиш, но имам нужда да предприема *нещо*. Така че... давай, Итън. Защо трябва да влезем в С4?

– Възразвам – обади се Деримън. – Това е ненужно.

– Сядай и мирувай или излез. Сериозно говоря, Ванс. Боже мили, сериозен съм! Още една дума и излизаш през вратата!

Деримън не се обади повече, но притисна пръсти и към двете си слепоочия и изглеждаше така, сякаш се кани да нададе продължителен, висок писък.

– С4 – подкани президентът. – Говори!

– Както ви казах, тук съм, за да спра тази война. Не мога да го сторя сам или без чужда помощ. Смятам, че съм доведен тук, за да се срещна с вас и да ви убедя да използвате отпечатъка от пръста си, за да ме вкарате в съоръжението. Все някой от артефактите там трябва да ни е от полза.

– Но не си напълно сигурен – заключи Бийл. – Защо?

– Мога да чета мислите на хората и да долавям много неща. По-силен съм в истинската си форма, отколкото в тази, но имам нужда от... наречете го... камуфлаж, за да мога да комуникирам и да се движа сред вас. Има много неща, които знам и умея, но едно не съм в състояние да върша – и то е да разчитам бъдещето. Тази книга още не е написана... – Итън поспря, за да може президентът да схване в цялост какво е казал току-що. – Бих ви споделил обаче, че най-добрият ни шанс да спрем тази война няма да бъде намерен в командирските доклади и при бак-бомбите. Ще се окаже скрит в онова, което наричате „извънземни технологии“. Имате доказателство за техните възможности тук, в комплекса. Струва си да се отиде до самия С4, дори и само за да *видя* какво има там.

– Три часа полет с хеликоптер – посмя да се обади Деримън – през небеса, управлявани от горгоните и мъглявите, с цел просто *разглежда-*

не? – треперещата му челюст подсказа, че е готов на всякакъв вид отпор, за да защити повереника и територията му. – Джейсън, нали знаеш какви са рисковете? Това същество... каквото и да е той... признава, че извънземните го искат мъртъв. Ще се юрнат след хеликоптера и ще го свалят веднага щом излетим!

– Те *ще дойдат* така или иначе – съгласи се Итън. – Мъглявите имат проследяващо устройство в атмосферата, което е прицелено в мен. Ще узнаят, когато потеглим, и ще направят едно от две възможни неща: или ще нападнат във въздуха, или ще ни проследят дотам, където отиваме. Ще им бъде интересно каква е крайната ни цел, също и на горгоните. Вярвам, че това ще ги спре да не се месят на полета.

– Имало *избор*, а? – Горчиво попита Деримън. – Не чух никакви положителни страни.

– Трудно е да се предсказват вероятностите. Както се казва, шансът може да не е голям, но нека ви предскажа две неща: това съоръжение ще бъде нападнато отново и следващия път положението ще е по-сериозно. А без никакви средства за спиране на тази война, каквито още нямам, вашият свят е свършен. Само че на вас не ви пука, сър, понеже тук никой от вас не живее отвъд утрешния ден.

– Да, но пришълците искат теб. Ако си тръгнеш оттук, ще ни оставят на мира.

– Може би, но съм сигурен, че вече сте наясно, че и двете страни нямат желание да сключват мир с цивилизацията ви. Това, поради което ме искат мъртъв, мистър Деримън, е достатъчна причина да ми помогнете да вляза в С4.

– Не. Грешиш. Трябва да останем на място. Да запазим! – заяви Деримън. На лицето му сякаш бе надяната корава маска. – Пази и съхранявай! – повтори той с отчаяние и очите му зад очилата се стрелкаха между Бийл и Итън, блеснали влажно не само от гняв, но и с намек за лудост.

Президентът наведе глава. Тикът още продължаваше да го тормози. Той разтри мястото, където бяха увредените нерви. Итън можеше да разчете объркването в мислите му, нуждата да предприеме действия срещу осакатяващия страх от откритието, че ако не може да направи нищо и е безполезен и неефективен, то страната му ще бъде изгубена по време на неговия мандат. Това беше най-ужасното в измъчения му ум – знанието, че въпреки цялата власт на поста си той беше почти незначителна пешка в сравнение с мощта на горгоните и мъглявите.

Най-сетне Бийл вдигна глава.

Не към Итън, а към Джеферсън Джерико. Каза му:

– Ти си божий служител. Имам ти доверие. Какво трябва да сторя?
За първи път в живота си Джеферсън изгуби ума и думата.

Просветна му. Каква била причината да се озове тук! Истинската цел, както изглеждаше, на неговия земен път. Беше му дадена втора възможност, така да се каже – възможност за изкупление и може миротворецът да не виждаше бъдещето, чиято книга предстоеше да бъде написана, но Джеферсън си спомни как Итън каза на Дейв: „Този човек може да ни потрябва“, така че все бе имало някакъв намек, че не бива да го изхвърлят или екзекутират, или да го оставят да умре на магистралата като заразено куче.

Или поне на Джеферсън Джерико му се искаше да вярва в това – в тази истина, която му се разкри с огромна, почти спираща сърцето яснота. Усети как пада обратно в креслото си, все едно всичкият застоил въздух бе изхвърлен от малка дупка в душата му. Заяви:

– Редно е да се довериш на Итън. Направи, както те моли.

Президентът остана безмълвен, втрещен в очите на пастора.

– *Джейсън* – обади се с отслабнал глас Деримън. – Не можеш да излезеш оттук. Ако те изгубим, всичко свършва.

Бийл попита:

– За кога може да пригответе хеликоптера?

– Моля те... ще измислим нещо. Не е задължително да...

– *Хеликоптерът*. Кога може да го подготвите?

Отне известно време да получи отговор, понеже Ванс Деримън беше сплел пръсти и мачкаше кокалчетата си и не искаше да се предаде. Президентът чакаше.

– Плюс-минус два часа – каза началникът на кабинета накрая. Изглеждаше, сякаш сблъсъкът на интереси ще го разкъса всеки момент, но осъзнаваше, че главното му задължение на тази длъжност бе да се подчинява. – Доста време мина, откакто Гарет или Нилсън са летели. Ще ми се първо да ги вкарам в симулатора.

– Направи го – съгласи се Бийл. Ясно беше, че това не е одобрение, а заповед.

– Ако не успея да ви разубеда през следващите два часа – каза му Деримън, – идвам с вас. По този въпрос не искам да се спори!

– Няма да споря, но съм взел решение. Заредете хеликоптера, подгответе пилотите и вземете каквото е необходимо. Нека проверим какво има в С4.

– Благодаря ви, сър – каза Итън. – И на теб *също*!

Това се отнасяше за Джеферсън Джерико – и той беше решил да се качи на хеликоптера. След като стигна чак дотук, нямаше намерение да пропуска края на приключението, без значение колко голяма опасност ги чакаше. Беше сигурен, че Дейв се чувства по същия начин, може би и Оливия също.

Имаше много за вършене. Президентът Бийл ги освободи и те излязоха от апартамента, за да се подготвят за пътуването към неизвестното.

Тридесет и две

Мощен трактор извлачи тъмнозеления „VН-71 Кестрел“ от хангара му до площадката от западната страна на Бялото имение. Тази версия на „Марин Уан“ се разпознаваше само по идентификационния номер – АА3 – встрани от кокпита. Малки сини лампички очертаваха площадката за кацане. Северозападният вятър бе натезал от киселинната миризма на отровния дъжд. Облаците се съгъстяваха с коварен план да затъмнят поне отчасти последните слънчеви лъчи, и светлината бе придобила мрачно сив отгънък.

Пътниците вече се бяха качили на борда. Заедно с президента Бийл и Ванс Деримън щяха да летят Фоги Уинслет, Итън, Дейв и Оливия, а в задната част на кабината седяха двама униформени морски пехотинци с каски, въоръжени с деветмилиметрови картечни пистолети „Колт“ и осколочни гранати.

Седалките бяха тапицирани с бежов плат, по протежение на лявата стена имаше и два дивана в същия цвят. Прозорците бяха закрити с тъмносини завеси. На тавана грееха осветителни пръчки. Имаше и малка маса с лампа на нея. Абажурът, както забеляза Итън, все още беше покрит с пластмасовия предпазител срещу прах. Президентският печат красеше подлакътника на мястото за президента.

Не след дълго се разнесе ниското бучене на включените да се загреват три турбодвигателя. Шумът се усилваше бързо. Пътниците не си говореха – това пътуване щеше да е изпитание за нервите и никой нямаше настроение за приказки. Двамата пехотинци бяха доброволци за мисията, а пилотите – Гарет и Нилсен – бяха пилотирали транспортни „Супер Сталиън“ от самолетоносачи в Ирак. Всички си знаеха задълженията и се държаха професионално, макар че от последния полет на пилотите беше минало толкова време, че те искрено се зарадваха на упражненията в симулатора.

Дейв дръпна настрани завесата и надникна навън. Отвъд прозореца се простираше мътно и заплашително небе, но светлинното представление на бойните кораби бе секнало. Или битката беше приключила с разгрома на едната страна, или сражението се бе изнесло много далеч.

Всички бяха закопчали коланите. Гласът на Гарет се разнесе по интеркома:

– Три минути до излитане, дами и господа. Добре дошли на борда, за нас е привилегия да ви служим!

За негова чест, звучеше стабилно и напълно необезпокоен от идеята да излети с „Марин Уан“ в пастта на извънземния враг.

Перките се завъртяха. Конструкцията на хеликоптера приглушава-ше шума им до слабо бучене, така че да позволява на президента да се занимава с работа по време на полет.

Макар че не се водеха разговори, за Итън беше достатъчно да се съсредоточи и да „чуе“ мислите на всекиго като глас в тъмна стая. Огледа пътниците и те го заляха с цяло цунами. Дали съществуваше човешка емоция, която да не лети с този хеликоптер? Извънземното направи най-доброто по силите си: облегна се назад, затвори очи и остави другите в уединение, а на себе си даде възможност за почивка.

Кестрелът се издигна гладко от площадката си и се понесе над Бяло-то имение. Придържайки се точно под облаците, направи завой на юго-изток и полетя към крайната си цел със сто и седемдесет мили в час.

Преди полета Итън, Дейв и Оливия бяха наминали през лазарета да навестят Хана и Ники. Шофьорката им беше упоена и замаяна. Изглеждаше на деветдесет и изгубена като дете сираче. Когато говореше, повечето й думи няхаха смисъл, но лежеше в леглото си и поне изглеждаше, че слушаше, когато Оливия й обясни къде отиват.

– Ще се върнете ли? – попита със завален шепот Хана, сякаш се бо-еше, че ако говори по-високо, може да извика от гроба някое чудовище. Стисна здраво протегнатата десница на събеседничката си. – Кажи, че ще се върнеш, Оливия. Не може да продължим нататък без теб!

– Ще се върнем – обеща Оливия.

Самата тя имаше нужда от още почивка и някой и друг валиум, но – както го беше обяснил Дейв на Джеферсън – имаше корави топки. Без значение какво предстоеше, тя трябваше да присъства и да види и смята-ше, че Винсент би одобрил.

– „Пантър Ридж“ не може да устои без теб – продължи Хана. Пот-репери, като че следващата й мисъл я поразил като куршум и хватката й върху ръката на Оливия се стегна. – Къде е Джей Ди? Трябва да се видя с Джей Ди!

– Тук е някъде – отвърна Оливия. – Наблизо.

– Ти си *водачката* – продължи Хана. – Винаги си била водачка. *Трябва* да се върнеш. И двамата с Дейв да се върнете. Итън ли е това? Очите ми са толкова зле...

– Тук съм – обади се Итън.

– Видях те... когато изтича през паркинга. До гимназията. Видях какво стана с колите и камионите... – тя се опита отново да се фокусира върху Оливия. Прошушна ѝ, сякаш споделяше извънредно изумителна и ужасна тайна: – Те *оживяха*. Дейв каза да си мълча, така и сторих. Итън?

– Да?

– Пази ги. Те трябва да се върнат в „Пантър Ридж“. Всички трябва да се завърнете!

– Знам, че ще стори всичко по силите си – увери я Оливия. – А ти почивай, опитай се да поспиш. Имаш ли нужда от нещо, преди да тръгнем?

– Време – каза старицата едва чуто. – Трябва ми още време!

Тя вече се унасяше в безопасните обятия, както Оливия се надяваше, на сънищата си. Постояха с нея, докато дланта ѝ не се отпусна, лекарствата не я приспаха отново и поне за малко Хана напусна този разкъсан от битки свят.

– Трябва да видя Ники – каза Итън. – Ще дойда след няколко минути!

Намери я на легло в друга стая, където стените бяха боядисани в бледозелено и имаше рамкирани плакати на цветя. Освен това разполагаше с маса и лампа до нея. Ники беше облегната на две възглавници, а на масата стояха пластмасова чашка с портокалов сок и остатъци от сандвич с фъстъчено масло и желе, поставен на малка синя чинийка. Когато Итън надникна в стаята, момичето разлистваше стар брой на списание на име „Ел“.

– Здравсти – каза той с възможно най-добра имитация на тона на петнайсетгодишно момче. – Може ли да вляза?

Шоколадовото ѝ на цвят око се втренчи в него. Звездата върху превръзката на другото блестеше с отражения от лампата над главите им, захранвана от технология, хиляди пъти по-стара от самото момиче. На лицето ѝ се бе появила малко розовина, беше взела душ и в чистата ѝ, токущо сресана руса коса се бяха образували вълни. Миротворецът си каза, че е много хубаво, че Ники пие, яде и чете, макар че четенето за света отпреди и разглеждането на красиви картинки нямаше с нищо да разсее тъгата в душата ѝ.

Знаеше, че ѝ липсва Итън. Беше потеглила на това пътуване с него, понеже му се довери, а той я напусна, без дори да каже сбогом. Не беше по вина на момчето, а поради нуждите на миротвореца, планът му беше такъв от самия миг на пристигането му. Наистина не беше честно, беше си истинска жестокост и макар че намеренията на миротвореца щяха да

бъдат в полза на множеството, той изпитваше емоции към отделната личност.

Беше съществувал дълго време – много по-дълго, отколкото Ники Стануик бе в състояние да си представи. Беше същество, което тя нямаше как да разбере напълно. Но през целия си живот не се бе изправял пред ситуация, подобна на тази, и просто не знаеше какво да каже.

Усещаше как тя се колебае дали да го покани, или не и той почти отстъпи, за да ѝ спести компанията си, но Ники тихичко каза – все още несигурна, но с желание да му даде шанс:

– Влез.

Той влезе. Отбеляза:

– Хубава стая.

– Бива.

– Имаш ли всичко, което ти трябва?

– Така мисля.

– Странно е да няма прозорци.

– *Странно* – замисли се тя. – Интересно определение в твоята уста.

– Да... – той се поколеба и опита пак. – Аха, знам, че е така.

– Не се опитвай да говориш като него – скара му се Ники. – Ти не си същият. Не се преструвай!

– Ох. Да. Добре – той кимна. – Права си, никога не бих могъл да стана като него.

– По някаква конкретна причина ли идваш?

– Да, така е. След няколко часа ние с Дейв и Оливия заминаваме. Ще летим с президента Бийл на хеликоптера му до Зона 51. Е... до място на име С4. Там се намира изследователски комплекс с извънземни артефакти... – Итън реши да опрости обяснението. – Разни неща, свалени от летящи чинии, които са се разбили. Смятам – надявам се – там да има нещо, което да мога да използвам.

– Искаш да кажеш... като... бластер например?

– Не съм сигурен, че бластер би спрял тази война, но ще взема оттам каквото мога.

– Хм – промърмори Ники. Мина малко време, преди тя да заговори отново, и Итън чу думите още като се оформяха в ума ѝ.

– Всъщност... това е готино.

Извънземният не знаеше къде да спре сребърните си очи. Наясно беше, че те ужасяват събеседничката му. Едно беше „доста яко“, но две ѝ идваха в повече.

– Какво означават онези букви на гърдите ти? – попита Ники. – Защо са се появили? И защо, когато си пипнеш кожата, тя става сребърна?

Всичко идваше от по-висшата сила, помисли си Итън. Трябваше да му напомня, че е на служба на тази сила и въпреки че носеше костюм от кожа, не му беше позволено да вярва, че е един от местните дори за момент.

– Генерал Уинслет носи на гърдите си цветни ленти, които показват в какви битки е участвал или какви медали е получил – обясни миротворецът. – Тези пък са моите. Всеки символ си има значение и заедно те изписват моята цел, което на ваш език ще рече „Пазител“.

– Виждала съм подобни руни и преди. Не са ли от Земята?

– Много са древни. Предполагам, че са намерили по някакъв начин пътя си и до този свят, може би в катастрофирал кораб или като подарък. Сигурен съм, че има и други символи, които сега се смятат за древни или на неизвестни езици. Съжалявам... знам, че това звучи малко... – той потърси нужната дума, но му хрумна само: – „странно“. Що се отнася до кожата ми – тази на Итън – която става сребърна при докосване... Струва ми се, че това е химическа реакция.

„Живата тъкан преминава в такава, която поддържам чрез собствената си жизнена сила“ – каза си той, но не искаше да го изрече на глас, понеже за Ники това щеше да премине отвъд границите на *странното*.

– Разбирам – отвърна тя. Намръщи се. – Е, така мисля, де. Еха, какво ли щяха да си помислят дружките ми в „Боул-а-Рама“ за това!

– Никога не биха повярвали дори ако стоях редом с теб. Щяха да кажат, че съм създаден за... – той сви рамене.

– За филм на ужасите – продължи мисълта му Ники.

Итън лекичко се усмихна.

– Толкова ли съм зле?

– С тези очи си страховит като стой, та гледай! – увери го тя, което си беше чистата истина.

– Да се надяваме да успее да изплаша и горгоните, и мъглявите, та да приключат тази война.

– Аха. Да се надяваме.

Той отново потърси подходящите за случая изрази. Комуникацията на този свят сякаш беше въпрос на преценка коя поредица думи ще нарани човека отсреща най-малко. Накрая каза:

– Съжалявам, че се наложи да го взема толкова внезапно.

– Ти каза, че му е дошло времето, а и аз самата бях наясно още тогава. Няма нужда да ми казваш, че съжаляваш. Но... ти си нещо – тоест

някой – специален. *Астрален* си. Та коя съм аз да ти казвам, че си постъпил грешно?

– Дори астралните същества могат да допускат грешки. Ти дойде с нас, понеже му вярваше. Аз ти го отнех. Отнех го на всички ви. Трябваше да му позволя да остане по-дълго.

– Е – отвърна Ники, – той вече е свободен дух, нали?

– Да.

– Би трябвало да се радвам за него... но наистина ми липсва. Беше доста готин тип! – Тя озари Итън с нежна, мила усмивка. – А и ти си доста готин, но не си същият.

– Странен, ужасен, но готин – каза миротворецът. – Какво повече може да иска едно астрално същество?

Ники съумя да се засмее и той си каза, че звукът е чудесен. Тя имаше да извърви дълъг път, но щеше да се оправи. Сега му беше ред просто да намери начин да стори нужното – за Ники и за Оливия, за Дейв и Хана, за всички, които се бореха и живееха с гаснеща надежда. Дори в името на спомена за онези, които бяха изтлели и умрели в ужасна мъка, та дори и за Джеферсън Джерико, изпълнил ролята, която Итън не бе осъзнавал напълно, че ще поиска от него.

– Имаш ли нужда от нещо? – попита той.

– Не, добре съм.

– Е... май ми е време да тръгвам... – той отстъпи към вратата.

– Итън?

Пришълецът се спря на излизане.

– Прощавам ти, ако това искаш да чуеш – каза тя. – Но ти постъпи правилно.

– Благодаря ти, Ники! – отвърна той, защото, макар да не беше човек и да се намираше далеч от хората, все пак имаше нужда от опрощение – точно както щеше да има и ако беше роден на тази земя, а не създаден – така понякога му се струваше – в съноподобните мечти на непознаваемо-то съзнание на по-висшата сила.

И тъй той излезе от стаята и продължи нататък, накъдето го зовеше дългът.

Кестрелът беше в сигурни и стабилни ръце. Летеше в сгъстяващия се мрак с изключени идентификационни светлини, а шумът от двигателите едва се чуваше в звукоизолираната кабина.

Бяха в полет вече над час. Итън отвори очи. Проследяващото устройство на мъгявите пареше върху темето му като горещо петно. Откак-то хеликоптерът се откъсна от площадката си, лъчът оставаше фокуси-

ран върху него и го следваше неотклонно. Сега обаче засичаше и други обекти. На извънземния му отне само няколко секунди да прочете хармоничните подписи на два горгонски военни кораба – един от изток и един от запад – които следваха курсове, успоредни на маршрута на полета им. Носеха се плавно, ориентирайки се по сигнализатора, имплантиран между плешките на Джеферсън. И двата кораба се намираха на по над сто мили разстояние – за тях кажи-речи една ръка разстояние, понеже можеха да го глътнат за под десет секунди, ако преминеха на по-висока скорост, но Итън долавяше, че се движат бавно и не искат да се приближават прекомерно. Предположи, че се съобразяват и с възможността да ги усети. На борда на всеки кораб сигурно имаше специализирано същество, което да чете дали извънземният знае за присъствието им. Не бързаха за никъде. Плюс това проявяваха допълнителна предпазливост, понеже на собствения си прецизно настроен умствен радар Итън „виждаше“ движенията на гладките черни кораби на мъглявите, които разрязваха облаците на малко по-голяма височина. Бяха общо пет, строени в прецизна Л-образна формация. Те също се придържаха на разстояние над сто мили, но можеха да се приближат за по-малко от времето, нужно на Итън да каже на Ванс Деримън, че ги дебнат.

Извънземният обаче знаеше – началникът на канцеларията отдавна е наясно, че горгоните и мъглявите няма да закъснеят с появата си. Никой на борда на хеликоптера не се съмняваше, че ги преследват. Така че Итън отново затвори очи и се отпусна, следейки с умствения си взор за промени в скоростта на военните кораби. Нямахше да е от полза да притеснява никого на борда, особено Деримън, генерал Уинслет, президента и пилотите. Те и бездруго бяха нащрек – това стигаше.

Полетът продължи без инциденти. Пътниците имаха пълната свобода да стават, да използват тоалетната, да си вземат вода за пиене или кутийка безалкохолно от бара. По едно време президентът се изправи, протегна се и мина през вратата към кокпита, където остана известно време. Деримън и Уинслет си говореха шепнешком. Итън отказа да подслуша както думите им, така и образуването на мислите в ума им. Но и с просто око се виждаше, че бяха много уплашени. От самото начало на полета и двамата не бяха посмели да дръпнат завеса и да погледнат през прозореца.

Дейв спеше или поне се преструваше, а Джеферсън се оттегли отзад да поговори притеснено, но откровено с двамата пехотинци. Оливия стана да ползва тоалетна, след това се върна на мястото си и се смълча, потънала в мислите си. Итън си позволи да проникне в ума ѝ само веднъж,

за да провери какво става там, и откри образа на жилест, красив и загорял от слънцето мъж със сива брадичка, усмихнат, докато тя отваряше подарък на празненство. В стаята имаше и много други весели гости, в огнището припукваха пламъци и мебелите бяха изящни, но не претрупани. На масата стоеше торта за рожден ден с розова глазура, до нея имаше конска глава, гравирана върху парче бял камък. Когато Оливия приключи с отварянето на подаръка – не разкъса златистата опаковка, а я разтвори внимателно, свали старателно и бялата панделка, сякаш и те бяха част от подаръка – и отвори кутията, от нея извади черна сфера с числото осем, оградено в бял кръг.

– Точно такава ми трябваше! – възкликна Оливия. – Топка, пълна с отговори на всички въпроси!

Тя изглеждаше много по-млада и с поне петнайсет паунда здравословно тегло повече от сегашното си състояние. Вдигна топката „Магическа осмица“, за да я видят всички, а Винсент взе чаша с вино и започна да изрича тост – и точно в този момент всичко се замъгли, понеже Оливия губеше спомена как точно е звучал гласът му. Итън напусна мислите ѝ и я остави да прескочи напред и да духне петте бели свещи на ягодовата торта, любимата ѝ.

Президентът се върна на мястото си. Беше си разменял мръсни шеги с пилотите. Знаеше поне милион. Итън забеляза, че е пребледнял и под очите му продължава да има черни кръгове, но се движеше целеустремено и с решителност, пробудена от тази мисия: рискът всъщност го зареждаше с енергия. Итън пресметна, че им остава около половин час полет. Тялото му беше отпуснато, полетът се развиваше, както се беше надявал. След няма и минута обаче се надигна на мястото си, а всичките му вътрешни аларми се бяха включили отведнъж, понеже един от корабите на мъглявите бе напуснал формацията си и ускоряваше, за да ги прихване.

Идваше от югозапад. Миротворецът се чувстваше така, сякаш пред слънцето току-що е преминал буреносен облак. Не биваше да запази новината си в тайна. Изправи се толкова рязко, че двамата пехотинци веднага вдигнаха колговете си и застанаха нащрек. Итън се наведе към ухото на Деримън и заяви:

– Приближава кораб на мъглявите. Много бързо, от югозапад. Ще пристигне преди...

Канеше се да каже „да свърша да говоря“.

Но този път не беше пресметнал добре.

Отдясно в кабината шурна ужасно ярка червена светлина, която превърна спуснатите завеси в тънка оризова хартия. Итън успя да различи в спектъра на излъчването вълни от по-тъмночервена, почти виолетова енергия, която накара въздуха да заблести и да се раздвижи. Обшивката на хеликоптера започна да пука и да цвърчи.

Последвалият мощен удар събори Итън и го запрати напред. Той се блъсна във вратата на пилотската кабина. Вкуси кръв, видя звезди, които не принадлежаха на тази вселена, и усети смазваща болка в лявото си рамо и по протежение на ребрата от същата страна. В същия миг, докато се бореше срещу късото съединение в мозъка си и потапянето в мрака, осъзна, че хеликоптерът сякаш е бил хванат от гигантска ръка, която забавяше движението му. Всички останали пътници, за щастие, бяха със закопчани колани с изключение на единия пехотинец, разкопчал се, когато Итън се изправи – той също бе запратен напред като кукла без кости и се беше ударил в стената. Лежеше на безформена купчина до извънземния.

Настолната лампа беше литнало смъртоносно оръжие заедно с всичко друго, което не беше закрепено с правителствен образец винтове и болтове. От бара хвъркнаха кутии с безалкохолни, които – същински гюлета – щяха да обезглавят някого, ако барчето не беше обърнато в другата посока; в случая се забиха в корпуса на четири фута встрани и експлодираха. Оливия имаше чувството, че коланът я разрязва надве. Дейв остана без дъх и в пристъпа си на паника се почувства така, сякаш се дави под вода. Блъснат напред и после хвърлен назад, Джеферсън писна, а от болката костите му подскочиха в ставите.

В течение на следващите шест секунди вътрешността на „Марин Уан“ възпламваше същински кръг от ада и всеки изживяваше своето собствено малко страдание. След това, в последвалата вцепенена тишина, хеликоптерът започна да се забавя рязко... и още повече... и накрая остана неподвижен в плен на яркочервения лъч, макар че и главната перка, и тази на опашката продължаваха да се въртят. Турбодвигателите виха и бяха на път да се разпаднат на парчета, а по корпуса на „Кестрела“ започнаха да се появяват пукнатини от вибрациите им.

Итън се надигна на колене. Вече не представляваше един цялостен механизъм. Някои от костите в тялото му бяха счупени. Лявото му рамо гореше от болка и не искаше да се подчини на командата за движение. Беше си прехапал долната устна и тя кървеше. Около него във въздуха блещукаха яростни вълни от енергия, видими само за преобразените му извънземни очи. Хеликоптерът се разтресе още по-силно от носовата ка-

бина до перката на опашката, а двигателите виеха с пресекуващо отчаяние – лъчът започна странично да придърпва машината през небесата.

Итън знаеше, че това е наричаният от хората „тракторен лъч“. Опита се да се изправи и не успя. Двигателите на хеликоптера стенеха така, все едно хиляди нокти дерат по стофутова черна дъска. Зад вратата на пилотската кабина дрънчаха и свиреха аларми и Итън чу механичен женски глас да повтаря:

– Внимание... внимание... внимание... – но дори и машината явно не знаеше за какво трябва да се внимава.

Дали пилотите бяха в съзнание и изобщо бяха ли още живи?

Извънземният стана с олюляване, залитна към десния борд на хеликоптера и дръпна завесите от най-близкия прозорец. Лъчът го заслепи. По-скоро долавяше, отколкото виждаше огромния черен боен кораб на мъглявите на около двеста ярда разстояние, самият той – виснал неподвижен, докато ги придърпваше към корема си. По лицето на Итън бликна пот и миротворецът отново за малко да пропадне в черно езеро. Гърбът му... дали и там имаше нещо строшено? Едва успяваше да стои прав. Трябваше да действа бързо, преди да припадне, хеликоптерът да се разпадне на парчета или мъглявият кораб да ги погълне.

Насочи десния си показалец към прозореца. От пръста му се откъсна светещ в бяло снаряд, който излетя с висока скорост и направи стъклото на парчета. Сега между него и кораба на мъглявите нямаше нищо освен тракторния лъч и сто и няколко ярда нощ.

Болката разсейваше вниманието му. Лявата страна на тялото му беше безполезна – строшен лакът, строшено рамо. Контузиите бяха повече, отколкото човешкото тяло бе понасяло досега, но миротворецът не си позволи да падне.

„Сега! – помисли си, стиснал зъби и със стичаща се по лицето пот. – Сега! Искаш разрушение, а? Ще си го получиш.“

Разпери пръсти и си представи точно какво има нужда да направи. Незабавно пет блестящи бели топчета се отделиха от връхчетата на пръстите му и се изстреляха по протежение на тракторния лъч. Възможно беше да ги проследи, ако желае – можеше да се всели във всяко от тях. Всяко сътворено от него оръжие си оставаше част от източника му на енергия, така че той на практика беше самите тези пет блестящи топчета, които сега нарастваха и сияеха по-ярко, и кипяха, и пулсираха с гнева, който изпитваше и той – бяс, породен от глупостта на тези същества, които смятаха, че притежават Вечността, а сега... сега щяха да си получат пълната доза лекарство.

По време на сблъсъка топките бяха вече десет фута в диаметър и сияеха толкова ярко с разрушителна енергия, че ако човешкото око бе в състояние да ги види, щеше да бъде изгорено до дъно, но за щастие, чудовищната им мощ лежеше отвъд спектъра на човешкото зрение.

И петте улучиха точно местата, които Игън си бе представил, че ще поразят, и то в пълен синхрон, без дори милисекунди разлика, със скорост над шестдесет милиона фута в секунда.

Ако земен учен бе пресметнал ефекта, може би щеше да се заинтригува да разбере, че резултатът е равен на мощта на двумегатонна атомна експлозия, постигната току-що без пламък, радиация и взривна вълна. Както корабът на мъглявите висеше на едно място, стабилен като черен камък, с осемстотин фута широк лъскав металически гръб, така в следващата секунда просто се изпари. Беше разкъсан на парчета, разтворен и втечен и се чу само шумът на бурния вятър. Тракторният лъч бе изчезнал. Хеликоптерът отново се стрелна напред с около четвърт от обичайната си скорост, а повредените му двигатели продължаваха да вият за милост.

Нов отровен дъжд потече към земята. Струите му бяха абаносови на цвят, но със силен мирис на кафявата слуз, която скакалците изстрелват, когато ги обезпокоят грубите пръсти на момчетата в горещ летен ден. Течността зацвърча по червените скали и попи в пясъка и ниските храсталаци, които от векове покриваха пустинята в Ню Мексико между Санта Фе и Розуел.

Тридесет и три

Кестрелът с клатушкане се завъртя два пъти във въздуха, като първо загуби височина и след това я набра отново. На третото завъртане Гарет успя пак да овладее машината и сърцебиенето си и тайно благодари на Бога за симулатора. Нилсен изключи всички аларми и провери системите. Електрическите бяха наред, но видя теч в резервоара и в хидравликата на контролния панел. Перките, изглежда, щяха да издържат. Може би. Полетът се беше влошил до друсане на каруца по павиран път.

Крайната им цел се намираще на около четиридесет мили. Щяха да пълзят мъчително дотам, но и двамата пилоти бяха от хората, които продължават полета дори когато от вибрацията изпаднат пломбите на зъбите им, и освен ако хеликоптерът не паднеше сразен, възнамеряваха да достигнат до уреченото място. Не ставаше дума само за проява на храброст – та къде другаде можеха да кацнат тук, на сред света от нощните им кошмари?

– Поеми управлението – каза Гарет на Нилсен и мина отзад да провери пътищата си.

Откри кабината в руини, единия пехотинец – мъртъв и със строшен врат, извънземното момче – със счупени лява ръка и ключица, както и с няколко други контузии. Мъжът с бейзболната шапка и жената латиноамериканка го крепяха помежду си. Президентът беше добре, макар че смучеше кислород от цилиндър с пластмасова маска. Деримън и генералът бяха пребледнели и ако се съди по това как се стрелкаше погледът на Уинлет, той беше готов да избяга през счупения прозорец. Другият пътник – за него пилотът чу слух, че бил телевизионен евангелист със съмнителна слава – седеше на мястото си със стиснати очи и сякаш потопен в разговор с Исус. Добре беше и вторият пехотинец – двайсет и три годишен корав дребен бандюга, който смяташе, че всички на света ще измрат, преди да му дойде ред, и тази мисъл го бе крепила досега.

Гарет отвори едно от шкафчетата и извади аптечката. Сред находките вътре – дезинфекциращо средство за ръце, руло еластичен бинт, ножници и тампони срещу ухапвания от насекоми – имаше и пакетче обезболяващи. Извънземният поклати глава – не, не, не искаше да поглъща химикали – но мъжът и жената го убедиха и той изпи две таблетки с чаша вода. Уинлет също поиска две, макар че не изглеждаше да е контузен, и

Гарет се подчини. Когато попита президента дали и той има нужда, получи следния отговор:

– Не, по дяволите, просто карай тази кранта!

Гарет реши, че за момчето – или за съществото, което приличаше на момче – може да се направи още нещо и набързо измайстори от ластичните бинтове презраменна превръзка. Възможно беше извънземното да изпитва повече неудобства с нея, но така поне счупената му ръка нямаше да се подмята насам-натам.

– Нека го изпробваме – каза и се обърна към мъжа с бейзболната шапка: – Помогни ми да му го сложим. Полека с ръката... леко... леко!

Успяха да поставят ръката на Итън в превръзката. Дъхът на хлапето изсъска между зъбите му. Болката беше ужасна, но с нея щеше да се справи поне докато съумяваше да остане в съзнание. Замисли се каква голяма част от живота на хората включва болка: тя беше постоянен спътник на съществуването им – или физическа, или душевна. За да обитават такива крехки тела, хората несъмнено бяха силни – много по-силни духом, отколкото телом, и онези, които изглеждаха най-слаби, можеха да се окажат с най-силна воля и сърце. Това беше и причината да го привлича именно това тяло – момчето се бе държало за живота с такава страст! Сега обаче, осъзна Итън с голяма увереност, тялото беше понесло критични щети и времето му изтичаше. Можеше да поддържа в движение повредените системи, да кара контузените дробове да дишат и сърцето да изпомпва кръв през мъртвата плът, но не можеше да поправи фрактурите – лявата му ръка беше безполезна.

Имаше и още нещо, притеснително дори за него. Каза, настръхнал целият:

– Отново ни догонват.

– Колко са? – попита Дейв.

– Другите четири на мъглявите. И... горгонските кораби също се приближават много бързо. Мъглявите ще са... *вече* са тук – уточни той. – Съпровождат ни по два от всяка страна.

С тръпка на ужас Джеферсън дръпна завесата настрани, за да надникне навън. В мрака не се забелязваше движение, нямаше светлини – нищо. Хеликоптерът кретаеше по курса си на югозапад.

– Пуснете ме! – помоли Итън Дейв и пилота. – Трябва да стигна до прозорец! Те ще...

Бойните кораби откриха огън.

Само че стрелба започнаха не мъглявите, а горгоните и техни мишене бяха именно четирите черни кораба. Внезапно от облаците изникнаха

стотици яркосини светкавици и удариха мъглявите и от двете страни на хеликоптера. Навсякъде наоколо засвяткаха сини експлозии и взривове от трепкащ пламък. Миг по-късно грейнаха стотици червени снаряди – ответният огън на мъглявите. „Марин Уан“ се намираше точно в средата на битката.

Огнени червени сфери и светкавици от синя светлина се кръстосаха в небесата. Взривовите отекваха в нощта, която вече не беше тъмна. В трепкащата светлина на експлозиите ясно се виждаха масивните кораби на мъглявите, но горгоните се намираха високо в облаците и оставаха скрити. Нилсен стрелкаше хеликоптера през турбуленцията на извънземната престрелка. През прозореца, чиято завеса бе дръпнал Джеферсън, Итън видя червена сфера, която пропусна първоначалната си мишена и връхлетя върху машината им. Разполагаше с част от секундата за реакция и времето му стигна със замах на показалеца си да избие прозоречното стъкло навън и със завъртане на китката успя да отбие сферата встрани, така че тя изцвърча на косъм от опасната перка на хеликоптера.

– Кацай! Кацай! – крещеше Деримън, но в района нямаше подходящо за приземяване място.

Някои от сферите и енергийните лъчи пробиваха черни кратери в земята под тях и вдигаха във въздуха пера от отломки колкото камион. Хълмовете и от двете страни на хеликоптера се гърчеха и сриваха и от тях изригваха въртопи прахоляк. Макар и ужасен, Джеферсън остана очарован от гледката на стотиците бляскави следи и копия извънземна огнева мощ, битката притежаваше обезоръжаваща красота, досущ като най-изумителните и скъпи фойерверки, взривявани някога в нощното небе над Ню Идън. Магията разкъса обхванат от син огън кораб на мъглявите на парчета, сипещи се от височина две хиляди фута, но Джеферсън въпреки това остана скован от почуда.

Внезапно останалите три кораба на мъглявите левитираха право нагоре в облаците – движеха се безшумно и със скорост, на фона на която земните летящи машини бяха като безмоторни играчки. Битката продължи с размяна на изблици пламък, но осакатеният хеликоптер се озова извън линията на огъня. Нилсен спусна плазовете и свали „Кестрел“-а към земята, а крайната им цел се намираше само на няколко мили.

Гарет беше сторил за пътниците всичко по силите си. Върна се в пилотската кабина, докато Дейв помагаше на Итън да седне и му закопчаваше коланите.

– Дръж се! – наложи се да извика Дейв: нахлуващият през счупените прозорци вой на двигателите беше оглушителен. Знаеше, че това е глупа-

во изказване, но нямаше идея какво друго да предложи; Итън се потеше и трепереше, очевидно изпитваше ужасна болка и...

– Да, така е – каза миротворецът, – но *ще* издържа.

Дейв и Оливия също се закопчаха. С приближаването си към земята хеликоптерът започна да вибрира и да вие още по-силно. Вдигна облаци прах. Джеферсън си каза, че няма начин тази простреляна птичка да се върне обратно в Бялото имение – когато и където докоснеше тя земята, там щеше да остане прикована задълго, освен ако не разполагат с друг хеликоптер или самолет, който да използват. Но нямаше намерение да мисли за това в момента. Беше част от отбора и не възнамеряваше да се отказва от Итън.

– Готови за приземяване! – обади се по интеркома Гарет, усилил говорителите на пълна мощност. – Не знам как ще кацнем, така че се дръжте здраво!

Хеликоптерът се спусна надолу. Перките му издухваха праха във всички посоки. Пилотът показва майсторството си, като кацна само с леко поклащане.

– Лесна работа! – заяви с ясно различима облекчена въздишка. – Право в десетката, господин президент!

Двигателите замлъкнаха, перките спряха да се въртят, а екипажът отвори люка и спусна стълбичката. Първи в прашния мрак излезе оцелият войник, който огледа всичко наоколо през чифт очила за нощно виждане и след това зае позиция, за да може да открие огън по възможните заплахи. Преди по стълбите да се спусне който и да е друг, Дейв поспря да вземе карабината на мъртвия пехотинец и пхна пистолета му в колана на джинсите си. Деримън, блед и разтърсен от полета, понечи да възрази, но Бийл се обади:

– Предай на старшина Суарес, че този човек излиза от хеликоптера въоръжен и с мое позволение!

Лицевият тик на президента се бе върнал и той също бе доста пребледнял, но гласът му се оказа изненадващо силен. Деримън слезе да изпълни нареждането, а Уинлет го последва.

– Облегни се на мен – предложи Дейв на Итън.

Миротворецът отвърна:

– Мога да се движа и сам, благодаря!

Налагаше се, макар че болката го гризеше от дузина контузии. Можеше да върви, но само с бавно куцукане. При слизането по стълбите Оливия му предложи ръката си и той се хвана за нея само за да не изгуби равновесие.

След това всички те – Итън, Дейв, Оливия, Джеферсън, президентът, Деримън, Уинслет и старшина Суарес – застанаха напред равнината, ширнала се сред околните хълмове, очертавани от огъня на експлозиите и огнените проблясъци сред облаците над главите им. Итън забеляза, че към битката се насочват все повече мъгляви и горгонски кораби. От всички посоки с висока скорост прииждаха цели техни флотилии. Взрив със силата на дузина свръхзвукови тътена разтърси небесата и накара всички в групата да изкривят лица. Видяха – на мили над равнината – под нивото на облаците да пада ранен горгонски кораб, пронизан от грейнала в червено рана. Удариха го още дузина сфери на мъглявите и той се залюля в северна посока по несигурен и навярно къс курс.

Президентът решително закричи встрани от хеликоптера. Останали-те пътници го последваха. Двамата пилоти останаха при машината си. Итън се съмняваше, че биха били в състояние да ремонтират „Марин Уан“, но навярно щяха да опитат всичко по силите си. Той последва останалите, пристъпвайки между Дейв и Оливия като състарен човек, какъвто внезапно се усети, а Джеферсън вървеше малко по-назад от лявата му страна.

Бийл измина около седемдесет ярда и спря. Гледаше само към плоска равнина, хълмовете и мрака, окъпан със светкавици и отблясъци от битката над главите им. Итън го видя да бърка в самото на костюма си и да вади оттам малко черно устройство, много подобно на комуникаторите. Натисна поредица от копчета.

И зачака.

Не се случи нищо.

На около две мили от тях яркосиня енергийна светкавица удари сред хълмовете и вдигна във въздуха гъба от пръст. Земята потрепери под краката им.

Бийл натисна копчетата отново. Не се случи нищо. Итън се принуди за опора да облегне дясната си ръка на Дейв, а от другата страна го подкрепяше Оливия.

Президентът погледна към Деримън. Нервният тик отново гърчеше лицето му, а гласът му бе отслабнал.

– Ванс... *Знам*, че съм на правилното място. Да не съм забравил ко-да?

– Нека опитаме с нови батерии – предложи Деримън и извади от джоба си четири малки дюрасела, които беше взел от кутия в склада.

– И аз трябваше да се досетя!

– Работата ми е да мисля вместо Вас, когато имате други задачи – Деримън взе устройството и го отвори, осветен от изблиците на смъртоносни пламъци в небесата. Извади старите батерии и вкара нови. – Ето, опитайте пак.

Бийл повтори процедурата – първо шест цифри, после звезда и още шест.

В самото начало не се случи нищо. Итън първи усети тътнежа на задвижени под земята машини.

Цял участък от равнината се наклони навътре, за да създаде рампа, достатъчно широка за военен камион. Малки сини светлинки светнаха по бетонените стени. Струйките прах бяха всмукани от система, чийто звук напомняше въздухоотвод. Правоъгълникът земя, скриващ рампата, изглежда беше покрит с устойчив на климатични изменения материал. Фалшивият пясък и камъчетата бяха част от камуфлажа. Меката синя светлина в зейналия отвор започна да се усилва. Рампата спря под ъгъл около петнайсет градуса и механичното ръмжене затихна.

– Внимавайте на слизане – посъветва Бийл. – Повърхността е предвидена за гуми, не за обувки. Итън, хвани се за някого, не искам да паднеш!

– Да, сър – отвърна Итън, понеже все пак Бийл беше президент на Съединените щати.

Отново намери опора между Дейв и Оливия, а Джеферсън вървеше отзад, за да улови някого от тях, ако се препъне. Гумената изкуствена повърхност захващаше подметките на обувките по-добре, отколкото Бийл беше предположил. По пътя надолу по рампата Итън погледна към битката. Облаците пулсираха в огнени отблясъци. Огромна експлозия захвърли парчета кораб на мъглявите да се въртят към земята отвъд верига далечни върхове. Няколко секунди по-късно, на около петстотин фута височина над равнината, премина триъгълният силует на горгонски кораб. Беше почти разрязан надве, от шестоъгълните му коридори се лееха течности. През небесата с висока скорост прелетя нещо проблясващо и оформено като детски пумпал, което изстрелваше червени енергийни сфери във всички посоки, а после и то експлодира или по-скоро имплодира, понеже унищожението му не бе съпроводено от звук.

Итън ги усещаше как се събират – долавяше хармониите на стотици военни кораби, които отвърщаха на призива на горгоните и мъглявите. Облаците кипяха като мръсна жълта вода в тенджерата. Енергийни стрели се спускаха надолу като назъбени светкавици и шибах планините. Пропуснали мишените си или отразени по някакъв начин червени сфери се

носеха към хоризонтите. Итън се сети за грандиозния сблъсък при „Пантър Ридж“ и се зачуди дали извънземните не са решили последната им битка едни срещу други да е тук, в небесата, на няколко хиляди фута над Зона 51.

Групата достигна дъното, което се оказа малък гараж с товарни рампи за камиони. Всичко бе озарено в меко синьо сияние. Президентът използва контролното си устройство отново и рампата започна да се затваря. Точно преди отворът да се скрие напълно, Итън и останалите забелязаха масивната долна страна на мъгляв кораб, досущ като лъскава хлебарка, да минава само на стотина фута над главите им. Беше целият в димящи дупки, всяка достатъчно голяма през нея да мине хеликоптер. Напредваше, двигателите му работеха безшумно, но от умиращите му системи се разнасяше странно високочестотно цъкане.

В мига, в който рампата се затвори, на тавана светнаха по-ярки осветителни пръчки. Бяха същите, каквито Итън забеляза и в инсталацията на Бялото имение. Извънземна технология, както обясни Деримън, захранваше и комплекс С4. Тук, долу, не се чуваха отгласи от войната в небесата, а само нежното съскане на въздухопречиствателната система, която пресяваше попадналите вътре пращинки. В остъклената охранителна будка светнаха лампи, но липсваха пазачи. От двете страни на будката имаше по една подвижна бариера, боядисана в жълто и с черни диагонални ивици, но бариерите бяха лесни за заобикаляне. Бийл поведе групата навътре в комплекса, от дясната му страна вървеше старшина Суарес, а Деримън и Уинслет – няколко крачки зад него. Президентът спря на два пъти, за да позволи да ги догони Итън, на когото помагаша Оливия и Дейв.

Стигнаха до асансьор с врати от неръждаема стомана. До него имаше осветена клавиатура, а над нея – плоско екранче като компютърен монитор. Бийл набра поредица числа. Опитът не доведе до резултат и мониторот остана празен.

– Дявол го взел – каза президентът, – не мога да си спомня всичките шуротии...

Опита пак, видимо съсредоточен, като спираше след всяка цифра.

Мониторот грейна. Появиха се очертанятия на ръка с дланта нагоре, с леко разперени пръсти и палец отляво.

– Добър вечер, господин президент! – заговори студен и сух женски глас от говорител, монтиран точно под монитора. – Моля, идентифицирайте се!

Бийл положи дланта си с пръсти и палец, разперени по очертанията. Мониторът примигна много бързо, все едно направи снимка, и отново потъмня.

– Благодаря, сър – заяви гласът.

Вратите на асансьора се отвориха. Кабината беше голяма, имаше повече от достатъчно място за дузина души да се настанят удобно и да останат свободно пространство. На контролното табло бутоните бяха номерирани от едно до пет. Когато всички се качиха, Бийл натисна „пет“, вратите на асансьора се затвориха и той се спусна със скорост, от която стомахът се обръща.

– Държиш ли се? – обърна се Дейв към Итън.

Извънземният кимна, но не каза истината. Тялото му беше наранено по-сериозно, отколкото когато бе проникнал в него. Макар че и тогава имаше вътрешни увреждания от взривната вълна, липсваха счупени кости. Тъмнокосата жена, намерена до момчето – майка му (наложи се да скрие този факт от него, понеже пълна с въпроси глава беше по-добре, отколкото да го смажат отговорите) – го беше притиснала към себе си. Тя, заедно с четиримата възрастни, бе поела пълната сила на удара на мъглявите, пропуснал горгонската мишена. Сътресението от взрива в мола не беше сложило край на живота на момчето, но този път контузиите със сигурност щяха да го довършат. Лявата му ръка вече беше мъртва и студена от рамото надолу, но го мъчеха счупените ребра от тази страна, а и по протежение на гръбнака също го прорязваше болка. Извънземният усещаше натиска на течност в дробовете – все едно е на път да се задави. Наложил му се да се изкашля в здравата си ръка и след това се възря в пълната си с грозно червена кръв шепа.

И останалите бяха забелязали какво се случва с него. Миротворецът погледна към Дейв и се усмихна криво.

– Предполагам, че се намирам там, откъдето започна Итън – каза и изтри длан в крачолата на дънките си.

Дейв се принуди да сведе поглед към пода.

Асансьорът забави ход и спря. Вратите се отвориха. Пред тях се простираше дълъг коридор със стени, сякаш изработени от неръждаема стомана, и бе объл като вена в тяло. Старшина Суарес напусна кабината първи, последваха го Деримън и Уинслет. Бийл тръгна след тях и едва след това слязоха останалите, а колоната завършваше Джеферсън.

Президентът ги поведе напред. Коридорът се разклоняваше и наляво, и надясно. Заедно с групата той пое наляво и измина още четиридесет ярда до солидна дебела врата, също изработена от стомана. Тук го

очакваха поредните клавиатура и компютърен екран, монтирани на стената. Бийл премина през процедурата с натискането на копчетата и сухият женски глас каза:

– Добър вечер отново, господин президент. Моля, идентифицирайте се!

Екранът се освети, появиха се очертанятия на ръка и идентификацията беше потвърдена. След това се разнесе звукът от отключване на ключалките.

Вратата изглеждаше тежка, но явно не беше, понеже Бийл спокойно я отвори, дърпайки покритата с гума дръжка без очевидни усилия. Вратата сякаш се рееше. Осветителните тръби на тавана вече светеха. Започна да циркулира хладен въздух, но още преди да премине през прага – на който имаше вградена камера – Оливия си каза, че надушва суха медицинска миризма на болница.

Те влязоха и когато вратата се затвори зад гърба им, ключалките отново се задействаха.

Първата зала се оказа облицовано със стъкло помещение с три реда театрални седалки, досущ като телевизионното студио на президента, но тук креслата бяха обърнати към два големи плоски екрана. Врата водеше към по-голяма зала, дълга поне шейсет фута. Стените ѝ бяха облицовани с бледозелени плочки, а подът – със сиви. Осветителните тела на тавана бяха обли като летящи чинии. Дигиталният часовник на стената все още работеше и с бели цифри показваше, че часът е 20:38. В отсрещния край на стаята се намираше поредната врата от неръждаема стомана, с квадратна червена лампичка над нея.

„Хирургическият блок“ – помисли си Итън, доловил това от ума на Фоги Уинслет. Откъм генерала на вълна от страх дойде и още: „Не искам да влизам там, мамка му, не, няма начин. Твърде много лоши спомени за телата...“.

– Тук – каза президентът Бийл – се намират артефактите.

Беше застанал пред двойните стъклени врати към по-малка стая от дясно.

Джеферсън предположи, че е колкото средно голям стационарен хумидор³² за пури. В озарената от осветителните тръби стаичка имаше еднакви стелажи, на които се намираха общо осем различни предмета. Под всеки на прозрачен самозалепващ етикет бяха нанесени ситни идентифи-

32. Хумидор – помещение за съхранение на пурите пресни и в добро състояние, снабдено с овлажнители и хигрометър.

кационни кодове: FL12255 под къс с вид на най-обикновено парче тъмно на цвят желязо, IA240873 под не по-голяма от бейзболна топка метална сфера, AR060579 под безличен черен куб и тъй нататък.

– И тези неща идват от катастрофирали космически кораби? – попита Джеферсън, който имаше чувството, че ще гръмне от изумление. – *Исусе!*

– Няколко – уточни Бийл – са били свалени с ракети. Отговорност на други президенти. Едно НЛЮ се е сблъскало с частен самолет в ураганна нощ над Индиана. Ще видите, че са обозначени с щата, в който са намерени, и деня, месеца и годината, когато са придобити. Имаше и седем други, които се саморазрушиха след известно време, но това отново е било, преди да встъпя в длъжност. Всички записи, кораби и тела са държани някъде другаде... – Бийл се обърна към Итън. – Над тези вещи са работили най-добрите налични умове, което не е лесно предвид нивото на сигурност, което се изисква. Не смятаме, че някое от тези е оръжие, но ти дали ще си на същото мнение?

– Трябва да се приближава повече – каза миротворецът.

Президентът отвори една от вратите и той изкуцука през нея без чужда помощ.

– Елате и вие, ако искате – покани Дейв, Оливия и Джеферсън. – Дойдохте чак дотук... направете още няколко крачки!

Те влязоха. Бийл ги последва и затвори вратата, но нито Деримън, нито Уинслет показаха желание да ги последват. Итън огледа предметите.

Нямаше представа точно какво е всеки един от артефактите, но не долови пригодна за военни цели енергия.

– Може ли да ги докосна?

– Ако *ти* не можеш, то кой? Вземи например онази буца – FL12255. Но преди това си помисли за някакъв земен материал – текстура, кожата на нещо... каквото и да е. Давай.

Итън визуализира водата, както я помнеше да се надига от дъното на плувния басейн в „Пантър Ридж“. Когато положи ръка върху парчето метал, то се превърна в локва течност с цвят на желязо. Когато дръпна пръсти, то се стегна в първоначалната си форма.

„Прах“ – помисли си той и щом поднесе ръка към предмета, той се превърна в подобна на пудра субстанция с цвят на желязо. Щом допирът прекъсна, отново се върна към формата си... това, както миротворецът осъзна, беше трансмутабелен материал, настроен към мислите на онзи, който има физически контакт с него.

– Мили Боже! – промърмори тихо Оливия.

Итън вдигна металната сфера. По повърхността ѝ минаваха поне дузина ръбчета на сглобки. Беше тежка, но не толкова, че да не можеш да я държиш с една ръка.

– Балансирай я на върха на пръста си – предложи Бийл.

Изглеждаше твърде неудобна за целта, но Итън опита да я вдигне на показалеца си. Сферата трябваше да падне, това не се случи – стоеше си стабилно и беше напълно безтегловна. След още няколко секунди се издигна на три инча над пръста му и увисна там. Завъртя се плавно. Различните ѝ сглобки започнаха да се отварят и затварят в бърза последователност и безшумно и внезапно в стаята се появи шести посетител.

Беше изправен, слаб и висок, на ръст над седем фута, на вид – мъжки хуманоид албинос със светли очи и дълга до раменете бяла коса. По ръбовете и на двете му уши проблясваха украшения, самите ушни миди също много приличаха на човешки, но бяха съвсем леко завити навътре. Съществото носеше дълга бяла роба, украсена с дузини блякави златни фигури, които напомниха на Оливия древни ацтекски пиктографии, каквито беше виждала с Винсент в Националния исторически музей в Мексико сити. Съществото се усмихна прелестно, протегна дългопръстите си ръце в очевиден жест на приятелство и започна да говори с тих глас на език, който нямаше нищо общо с тези, използвани някога от жителите на Земята – беше пълен с припуквания, изщраквания и подобни на заекване звуци. Когато след около половин минута съществото завърши речта си, сведе глава и изчезна. Сферата спря да се върти и се върна отново на върха на пръста на Итън, където остана неподвижна, докато Бийл не я взе и не я сложи на отреденото ѝ място.

– Опитвахме се да дешифрираме съобщението – каза президентът. – Смятаме, че има нещо общо с медицината. В него се среща съчетание от звуци, еднакво по значение с език, известен като комекурдски³³, но той е изчезнал около 1880-та.

– Абсолютно сте прав – съгласи се Итън.

– Какво?

– За медицина става дума. Знам този език и познавам и цивилизацията, която го употребява. Пратеникът им предлагаше на вашия свят лекарство срещу рак.

33. Кокекурдските езици (кокекурдо, гарса и мамулик) са използвани от индианските племена от групата Коахуйлтекан, обитавали Тексас и границата на Мексико.

Бийл остана безмълвен, както и останалите жители на планетата Земя.

– Казваше ви – продължи Итън, – че това лекарство за рак е кодирано чрез символите върху робата му. Взели сте предмета от някой от свалените с ракети кораби, така ли?

– Случило се е преди много време – оправда се президентът.

– Ясно – извънземният положи длан на левия си хълбок в опит да облекчи част от болката от счупените ребра и повредените нерви.

Огледа и останалите предмети – малка, хуманоидна на вид фигурка, изработена от метал, който блестеше с множество цветове, квадрат от на вид обикновено прозоречно стъкло, но дебело само няколко милиметра, намотка тъничка сребърна жица и всички останали.

– Тук няма оръжия – заяви миротворецът. – Това са дарове.

– Дарове – повтори безизразно президентът.

– Донесени ви – колко глупаво – от цивилизации, които са искали да установят контакт. Вие не сте били готови за това. Намирали сте се твърде далеч от готовността и те са научили този урок по трудния начин.

– Няма оръжия? – попита притеснен Джеферсън. – Нито *едно*? Итън, *нищо* полезно ли няма тук?

Миротворецът не отговори, вместо това посочи малкия черен куб, означен с „Аризона, шести май 1979-та“ и попита президента:

– Какво е това?

– За нас е загадка – отвърна Бийл.

Итън вдигна куба. Беше лек и както и със сферата, с него лесно можеше да се борави с една ръка, а и пасваше точно в дланта. Страните му бяха гладки и безлични, измеренията – идеални.

– Нито един познат на земята материал – уточни Бийл – не може да го пробие или да остави следа върху него. Непрозрачен е за рентгеновите лъчи. Нито едно медицинско или военно устройство, с което разполагаме, не можа да надникне в това нещо. А то просто си седи и не прави нищо. Учените стигнаха до извода, че ако щеше да взривява планетата, вече да го е сторило, но се страхуваха толкова много от него, че го държаха над шейсет години в облицован с олово сейф.

– Може би се очаква да си нарисувате бели точки на него и да го окачите на огледалото за задно виждане? – предположи Дейв, който беше започнал да осъзнава, че наистина няма да намерят нищо полезно, а мъглявите и горгоните водят кошмарна битка над главите им и вероятно няма да успеят да се върнат в Бялото имение, което само по себе си не беше по-безопасно от широко отворен хангар.

Итън се загледа в предмета. Не можеше да проникне до съдържанието му, но...

– Това също е дар – каза той. – *Няма* какво друго да е. Въпросът е... какво е създаден да дарява?

– Никога няма да разберем – въздъхна Бийл.

– Изглежда като страх – прецени Итън.

– *Какво?* – този път беше ред на Джеферсън да се стресне.

– Като страх. Малък черен куб от страх... – това изказване предизвика покълването на първоначалната идея семе. – Кажете ми... всеки от вас... от какво колективно се страхуват хората на тази планета?

– От извънземно нашествие – отвърна Дейв. – Или две извънземни племена да се сбият над нас.

– Нещо повече – подкани го Итън. – Някакъв страх, който не се е превърнал в реална възможност в течение на дълго време, много по-дълго от тяхната война.

– Пълно унищожение – предложи Оливия.

– Как? – Миротворецът продължи да оглежда куба, докато чакаше отговор.

– Ядрени бомби – обади се Джеферсън. – Или... не знам... Краят, предполагам. Като удара, дето е убил динозаврите.

– Сблъсък с голям астероид – кимна президентът. – Дори сега... така, де, преди всичко това... знаехме, че непрестанно сме под заплаха. Някои минаваха съвсем наблизко, но го пазехме в тайна. Смятахме, че ако отново ни удари астероид, ще ликвидира целия живот на планетата.

– И срещу тях сте били безпомощни – додаде Итън, който вече знаеше отговора.

– Имахме планове за извънредни ситуации, но човек получава само една възможност и ако тя се провали, светът ще свърши.

Миротворецът изпитваше нужда отново да изкашля кръв. Колко време можеше да поддържа тялото си в движение? Не беше сигурен.

Страх... астероиден удар... краят на живота... една възможност и ако се провалим, всичко свършва...

Усещаше отзвук в себе си. Не можеше да надзърне в куба и да проникне в извънземната му изработка или цел, но също като мисълта за Бялото имение, не можеше да изтрие от съзнанието си поредицата от *страх, астероиден удар, краят на живота, една възможност и ако се провалим, край...*

– Трябва да намеря начин да го отворя – каза с натежал глас миротворецът.

Тъкмо бе изрекъл тези думи, когато се включи сирена и студен женски глас се обади от високоговорителите на тавана:

– Нарушители на Ниво едно... Нарушители на ниво две... Нарушители на всички нива... многобройни нарушители... внимание... внимание... многобройни нарушители на всички нива...

Итън знаеше, че идват да го убият. Времето на всички в тази стая изтичаше – също и на хората, сгъшени в скривалища по целия свят. Пришълците идваха насам и нямаше да дочакат това тяло да се разпадне и същността му да се освободи.

Черното кубче лежеше в дланта му.

„Страх – изреди той. – Край на живота. Една възможност. Една.“

Те идваха.

Тридесет и четири

– Невъзможно е! – беше се ококорил Бийл. – Нищо не може да проникне тук!

– Внимание... внимание... нарушители на всички нива... – повтори женският глас, чиято студена и компютризирана жизнерадостност вече съвсем не беше намясто. – Ехо Сиера. Повтарям... Ехо Сиера!

– Какъв е този код? – поиска да знае Дейв.

– Сценарий за крайни случаи. Всички остават под ключ, докато войниците от „Специални операции“ си свършат работата... само че тук няма такива... – Бийл остави гостите си в стаята с артефактите, за да се съвещава с Деримън и Уинслет, които бяха на път да си изтърват юздите. Старшина Суарес беше заел позиция, от която да вижда стоманената врата. Беше готов да открие огън.

– Той твърди, че тук не може да проникне нищо – отбеляза Джеферсън. Лицето му бе плувнало в пот. – Така се смяташе и за Бялото имеие. Итън, знаеш ли къде са и колко са?

– Долавям много – отвърна Итън, но беше съсредоточил вниманието си върху черното кубче.

Сирените все още виеха, от време на време – с трели. Болката го гризеше, отвлечаше го от задачата му. Додаде:

– Не са далеч от това помещение. В момента се бият едни с други, което ни печели известно време.

Дейв натисна предпазителя на автоматичната си карабина. Предложи пистолета на Оливия, която с радост го взе.

– Знам, че този куб е дар – повтори Итън. – Трябва *все някак* да може да се отвори!

– Докато ти хрумне идея, вече ще сме мъртви! – Джеферсън погледна с известно съмнение пистолета в ръката на Оливия. – Няма ли оръжие и за мен? Какво ще кажеш аз да взема тази ютия?

– Нямам нужда от помощ, благодаря – отвърна тя.

– Ти може да държиш това – Итън подаде кубчето на Джеферсън.

– Не искам проклетото нещо. Плаши ме до смърт!

– Моля те, вземи го. Нуждая се от свободна ръка.

Проповедникът колебливо взе кубчето и го вдигна пред себе си в дясната си шепа.

– Ехо Сиера... Ехо Сиера! – повтаряше компютризираният глас, но на помощ не им се притичаха никакви войници от специалните служби.

– С колко време разполагаме според теб? – попита Дейв, опитвайки се да следи едновременно вратата и стените.

– Нямам... – „идея“, канеше се да продължи Итън. Но му хрумна идея и тя беше: *Време*.

Най-големият дар.

Хиляди пермутации преминаха през главата му за броени секунди. Прецени хиляди варианти, хиляди комбинации и развития.

Погледна към дигиталния часовник на отсрещната стена, който току-що бе сменил цифрите на 20:52. Заяви:

– Ще изпробвам един вариант. Всяка цивилизация разпознава концепцията за положителното и празнотата – за вас това са единиците и нулата. На вашия език – двоичен код... – на Джеферсън нареди: – Каквото и да стане, не го изпускай!

– А какво ще стане?

Итън не му обърна внимание. Часовникът все още показваше 20:52.

Той изговори числото спокойно и ясно в двоичен код:

– Едно, нула нула нула, нула нула нула, нула нула едно, нула нула.

Кубчето не се отвори.

Джеферсън не усети нито движение, нито затопляне от страна на предмета.

Внезапно от горната му страна светнаха две малки квадратчета.

Пасторът изписка тихо, но не изтърва куба.

Във всяко квадратче имаше по два символа, които пулсираха с бяла светлина. Каза си, че му приличат на китайски знаци. Другите стени на кубчето останаха черни.

– Какво е това? – попита Дейв. – Откъде знаеше, че ще стане така?

– Това е *склад за време* – обясни Итън. – Изговорих настоящия час в двоичен код. Това чудо е настроено да познава часовата система тук и да реагира на човешки глас. И... не съм съвсем сигурен, но приех, че кубчето може да се задейства с нещо друго, освен допир... – той видя че Бийл, Деримън и Уинслет са забелязали светналото кубче и влизат в помещението, като президентът вървеше пръв.

– Какво прави това нещо? – заговори Уинслет с трескава нотка в гласа, изпреварвайки Бийл. – Да не е *бомба*?

– Не. То е... извънземен часовник – Итън реши да го нарече така в името на простотата и простите умове. – Пробудих го.

– *Часовник* ли? – озъби се Деримън. – И каква полза от него?

– Внимание... внимание... множество нашественици на всички ни-
ва... – обади се женският глас. – Ехо Сиера. Ехо Сиера!

Прозвуча така, сякаш компютърът моли за помощ.

– Съвсем скоро ще бъдем нападнати – обясни миротворецът. – Мъг-
лявите ще нахлуят през стените. Преди това да се случи, трябва да ви
обясня за куба... – той вдигна ръка да го вземе и Джеферсън с радост му
го връчи. – Знаем откъде идва. Разпознах символите. И е малко повече от
обикновен часовник.

– Какво е тогава? – подкани го Бийл.

– Това е най-големият дар, който ви е бил даван, сър. Това е вторият
шанс на вашия свят.

– Какво имаш предвид?

– Цивилизацията, която ви го е донесла, е много стара. Те са първи-
те, използвали многоизмерните скоростни пътища. Може би са станали
свидетели на астероидния удар върху планетата ви преди много векове.
Донесли са този склад като дар, за да предотвратят разрушението на ва-
шия свят чрез втори подобен удар или някаква друга катастрофа. Можем
да го използваме и сега. В състояние съм да прочета символите, да акти-
вирам заложената в този предмет мощ.

– Мощ ли? Каква мощ? – Бийл огледа кубчето със съмнение. – Какво
се предполага да действа?

Итън се усмихна лекичко при все болката, която неспирно умъртвя-
ваше тялото му. О, имаше толкова неща, които тази раса не знаеше и все
още не беше в състояние да разбере...

– Това е машина на времето.

Всички се смълчаха. Сякаш времето бе спряло, макар отвъд сто-
манената врата да се разнесе приглушен шум, наподобяващ експлозия.
Итън си представи мъглявите и горгоните, които се сражаваха отвън,
вкопчени в смъртоносен ръкопашен бой.

– Не съществуват подобни неща – възрази Деримън. – Не *могат* да
съществуват.

– Има си своите ограничения – продължи Итън. – Може да връща
времето назад, но не и да прескача напред. Това е и целта на дара. Да се
върне и да даде втори шанс... дар от време, за да се разруши астероидът,
да се предотврати войната или надвисналата катастрофа.

– Казваш... че с това нещо можем да *изтрием* случилото се? – уточ-
ни Бийл. – Да се върнем назад във *времето*?

– В определени рамки. Доколкото разбирам това съоръжение, то мо-
же да бъде използвано само веднъж. И... мисля, че връщане на повече от

две години би било... така да се каже... пресилване на нещата. Умовете ви са такива, че връщане на толкова много време може да предизвика липси в паметта. Някои ще бъдат в състояние да си спомнят, други – не.

Силен сблъсък разтърси стоманената врата, но за момента тя устоя.

– Ехо Сиера... Ехо Сиера! – Умоляваше изгубен глас, призоваващ към изгубена кауза.

– Може да има и други последици – добави миротворецът. – Честно казано, нямам представа.

Бийл си пое дълбоко дъх, задържа го и издиша.

– Можеш ли да го програмираш?

– Да.

– За кога?

– За да сме възможно най-сигурни... най-късната допустима дата.

Третият ден от вашия месец април преди две години. Мога да програмирам устройството да... – Итън поспря да огледа символите. – Мисля... да върна времето до няколко минути преди горгоните да минат през порталите си.

– Дори ако проработи, това си е чисто цепене на косъма надве! – обади се Уинслет.

– А ако проработи? – попита Джеферсън. – Какво от това, че можеш да върнеш времето? Не можеш да *спреш* нашествието на горгоните. Те разбиха световните армии за броени дни! Какво ще попречи нещата да се повторят отново?

Итън кимна, а сребърните му очи сияеха, но под тях имаше черни кръгове от изтощение и физическа болка. В лявото ъгълче на устата му се появиха капки кръв.

– Аз ще ги спра – каза той.

– *Как?*

– В истинската си форма... ще мога да ви оставя още един подарък. Ще използвам енергията си да създам за вас постоянна защитна мрежа около цялата планета. Тя може да бъде настроена – досущ струни на инструмент – за хармоничните подписи и на горгонските военни кораби, и на мъглявите. Но ако горгоните не успеят да преминат – добави той, – то и мъглявите никога няма да дойдат тук. Войната за тази граница изобщо няма да се състои. Някои хора ще знаят, че е имало такава... спомените на други за тези събития ще бъдат изтрити... – той погледна по ред към Дейв, към Оливия и след това към президента. – Ще се получи много интересно и пълно с предизвикателства бъдеще.

– Мили боже! – възкликна Бийл. – Ако проработи, както ти казваш, как ще се справи светът с всичко това?

– Надявам се, че ще стане точно както се очаква – Земята ще получи втори шанс.

Президентът потърси помощ от Деримън и Уинслет, но те бяха също толкова изгубени, колкото и изгубеният глас с изгубената кауза. Решението оставаше в неговите ръце, но каква алтернатива имаше?

Точно понечи да каже: „Направи го!“, когато първият облечен в черно войник се замъгли през стената и нахлу в залата, в която се намираше стаята с артефактите. Съществува се озова зад старшина Суарес, който се завъртя и незабавно откри огън.

Появи се и втори мъгляв, който взриви Суарес на парчета с двоен смъртоносен изстрел от енергийното си оръжие.

– *Действай!* – нареди Бийл.

Итън обаче се нуждаеше от собствен дар от време. Двамата мъгляви войници крачеха към стаята с артефактите. Още трима се появиха като призраци през стената. Дейв стреля през стъклото, разбивайки го на сол, и Оливия също откри огън с пистолета.

– Вземи го! – каза Итън на Джеферсън и му подаде кубчето.

Съществува, което беше убило Суарес, се обръщаше и насочваше бластера си към тях.

Джеферсън грабна кубчето от ръката на момчето. Миротворецът стрелна длан напред и от нея излетяха пет копия от светлина, по едно за всеки мъгляв. Улучени, войниците излетяха във въздуха и още преди да се ударят в стената, изгоряха до черни скелети, а след падането се разтекоха по пода като мазни струи.

Прииждаха още. Дейв и Оливия продължаваха да стрелят през счупеното стъкло, но мъглявите вибрираха толкова бързо, че куршумите минаваха през телата им. Двама от войниците стреляха при материализирането си и към стаята с артефактите се понесоха четири червени сфери от пламък с нажежени до бяло центрове. Итън успя да отбие и четирите и ги прати да цвърчат в стената, но осъзна в същия момент, че отслабналото му тяло скоро ще изгуби сили. Още петима войници напредваха през залата. В рамките на кръг от двадесет фута се намираха тринайсет мъгляви и те всички бяха прицелили в синхрон бластерите си към седемте мишени.

С човешка пот по лицето и човешка кръв в устата миротворецът светкавично врътна длан към редицата войници.

Колко хиляди горящи торпеда излетяха от него? Толкова много, че ги виждаше като твърда стена, която се понесе напред с потресаваща скорост. Снарядите му се врязаха във и между мъглявите, разкъсаха ги на горящи черни парчета и оплисаха стените и тавана с късове лъскави, нашарени в червено и жълто вътрешности. Последният изпарен войник успя да стреля, но тъй като половината от съществото вече бе изчезнала, когато облеченият му в черно пръст мръдна върху спусъка от плът, двойните сфери изхвърчаха през укрепения метален таван в оригиналната скала на сребърната мина. Заваля дъжд от камъчета, примесен с облак прах.

Двама войници, които минаваха през стената, сега хлъзгава от мъгливи вътрешности, се оттеглиха, сякаш преценили с роботската си логика, че отстъплението им е напредък в различна посока.

– Ще се върнат – каза Итън и изкашля кръв в шепата на ръката си, която служеше за прицел. Олюля се и президентът го подхвана. – Трябва ми време да го програмирам! – Каза с дрезгав и отслабнал глас. – Тук не сме в безопасност. Да влезем в онова помещение! – Кимна в посока на стоманената врата, която водеше към хирургическия блок.

– Да вървим – съгласи се Бийл. На Джеферсън нареди: – Не го изпускай!

Напуснаха разбитата стая с артефактите и преминаха през облака от прах. Бийл водеше, а Дейв охраняваше отзад. Оливия помагаше на Итън. Той усещаше ясно прииждането на воюващите пришълци, а в облаците прах мърдаха разни твари, но нямаше представа дали бяха горгонии или мъгливи. Тъй или иначе, ужасната опасност дебнеше съвсем близо.

Намираха се на около петнайсет фута от вратата, когато Дейв чу звук, подобен на тихо съскане при изместване на въздух или може би стърженето на малко работещо двигателче.

Идваше отляво.

Той се обърна в тази посока и вдигна пушката, понеже вече знаеше какво следва.

Воуп се беше материализирал само на няколко фута разстояние. Беше отново цял и съвършен поне дотолкова, доколкото горгоните успяваха да възпроизведат маската на човешко същество.

Дейв стреля в лицето на тварта и изби дясната му буза. Преди да смогне да натисне спусъка втори път, видя устата отсреща да се разкрива в подобие на триумфална усмивка точно когато шареният шип се заби отдясно в гърдите му. Воуп дръпна ръката си, а Дейв падна на колене.

Нямаше време за размисъл. С вик на ярост и мъка Оливия изпразни последните си три куршума в главата на съществото. Воуп се олюля назад, фалшива човешка кръв плискаше по лицето му. Ръката шиш и тази с абаносовата змийска глава се гърчеха във въздуха, а металните зъби се стрелнаха напред, за да обхванат и смажат черепа на жената.

Итън не го допусна.

Гневът му изскочи под формата на масивен сребърен камшик, който на мига накъса Воуп на парченца. Вече лишеното от емоции лице на прищялеца се разпадна. Наситнените останки от тялото му литнаха назад в облака прахоляк, пламнаха и се взривиха на пара.

– Помогнете му... помогнете... – примоли се Итън.

Деримън и Уинслет се наведоха и извлациха Дейв през стоманената врата. Бийл я хлопна и щракна двете ключалки.

Оливия бе избухнала в сълзи, стиснала до побеляване пръсти върху празния пистолет. Итън коленичи до Дейв, който се пресегна към него и сграбчи предницата на ризата му.

– По дяволите – прошепна биячът по-скоро от разочарование, отколкото от болка.

Беше съсипан. Беше се превърнал в жив „Видим човек“ със зейнали към света вътрешности. Ръката му трепереше и лицето му бе преbledняло като чаршаф. Беше загубил оръжието и беизболната си шапка. Пропитата му с пот коса стърчеше във всички посоки.

Итън се взря в очите му и видя гаснещата светлина.

– Почивай – каза миротворецът.

– Аз... аз...

Дейв не успяваше да проговори, да изкара от устата си смислена реч. А имаше да казва толкова много! Обхващаше го студ. Толкова имаше да сподели с Итън и с Оливия! Също и с Джеферсън. Искаше да прегърне за последно Оливия и да ѝ каже колко я е обичал и уважавал, но знаеше, че няма да успее. Надяваше се тя да го знае – смяташе, че е така. Тя също коленичи до него, хвана другата му ръка и я стисна здраво. Беше му все по-трудно да мисли, да осъзнае точно къде се намира и какво му се случва. Всичко стана толкова бързо... така си каза, докато съзнанието му се зарейваше... но беше научил едно... животът не е честен и има силни удари, които все ще те улучат в брадичката, искаш или не.

„Изпитание е“ – каза си. Наистина ли това беше цялата работа? В такъв случай... надяваше се да е взел изпита.

Хлътналите му очи се спряха на куба в ръката на Джеферсън.

Придърпа Итън към себе си, така че да долепи устни до ухото на човешко момче. Прошепна:

– *Вярвам в теб!*

Напусна този свят с тихата въздишка на човек, който е работил здраво цял живот, видял е много изпитания и мъки, но е познал и радост, и любов в предишния живот. Напусна света, стиснал здраво същество от друга планета или друго измерение, или друга реалност и когато животът се оттече от него и ръката му омекна, миротворецът се изправи с помощта на Бийл. Итън също се чувстваше замаян и несигурен, но не и победен и обърса сребърните си очи, които се бяха навлажнили. В този миг осъзна напълно какво е да си човек и остана възхитен.

Оливия се изправи на крака. Загледа се за момент надолу към Дейв, а след това се обърна към миротвореца. Изражението ѝ отново бе твърдо и на лицето ѝ беше изписана решителност.

– Направи каквото е необходимо – каза му тя. – Направи каквото *можеш!*

Намираха се в помещение, в което хирурзите са се приготвяли да проучват телата на същества от други светове. Имаше дълга зелена керамична мивка, където си бяха измивали ръцете, преди да надянат гумените ръкавици и да хванат скалпелите си. Двойни врати водеха към операционната, а голям остъклен прозорец разкриваше гледка към две маси от неръждаема стомана, осветителните тела над тях и останалото необходимо оборудване. Итън забеляза две камери, поставени така, че да хващат всички детайли.

– Протегни куба! – каза на Джеферсън.

Разнесе се приглушеният трясък на поредната експлозия – този път голяма, някъде на същото ниво. Подът потрепери под краката им. Горгоните и мъглявите още се занимаваха с вечната си война и щяха до края на вечността да се сражават върху топките от камък, лед и огън, яхнали границата им.

– Побързай! – подкани го президентът.

Само че нямаше начин процедурата да се ускори, защото въпреки че миротворецът познаваше символите, задачата все пак трябваше да бъде изпълнена внимателно. Съществото, донесло този дар, бе имало намерение да научи земни езици, което щеше да е детска игра за онази напреднала цивилизация. След това избраният да получи подаръка щеше да получи и подробни инструкции и се предполагаше, че този човек ще е достатъчно умен да възприеме размерите на могъществото, събрано в този склад за време.

Но нищо подобно не се беше случило и Итън предположи, че носителят на дара е завършил пътя си, разрязан на някоя от двете операционни маси.

Миротворецът знаеше, че горните символи на двете квадратчета служат за представяне на Най-далечното разстояние, което в случая беше равносилно на годината. По-долните бяха единица и нула, отново двоичен код. Той въведе годината, като натисна квадратчетата общо единадесет пъти. От бяло те светнаха в червено. Посочената като година цел – Най-далечното разстояние във времето от настоящето – бе прието.

Квадратчетата побеляха отново. Най-горните символи се промениха в образ на Средното разстояние, което би следвало да бъде датата. 3 април се падаше 93-тият ден от земната година, така че Итън въведе в двоичен код 1011101. Квадратчетата почервеняха и така денят бе зададен.

За трети път полетата станаха бели. Горните символи се настроиха в образ на Най-близкото разстояние, което щеше да съответства на часовете и минутите.

Итън си спомни как Джей Ди му разказваше: „Помня точно часа. Беше десет и единадесет минути“.

Точно по това време сестрата го беше извикала да гледат по телевизията взривовете в небето и горгонските кораби бяха започнали зловещото си пришествие на тази планета. Миротворецът реши да въведе точно десет часа – 1111101000 в двоичен код. Складът за време бе настроен към двадесет и четири часовия часовник на С4 и щеше правилно да прочете числото като сутрин, а не следобед.

– Когато въведе това – каза Итън на присъстващите, – процесът ще започне. Не знам как ще ви се отрази. Но това тяло повече не ми е необходимо и ще го освободя. Готови ли сте?

– Да – кимна президентът. Тикът му бе престанал, но сега трепкаше стегнатият мускул на челюстта му.

– Готов съм – каза Джеферсън със стъклен поглед. – Христе... надявам се този куб да постигне онова, което твърдиш, че може!

Фоги Уинслет кимна.

– Да – обади се и Деримън.

Итън погледна към Оливия.

– А *ти* готова ли си?

Тя се обърна към Дейв и след това вдигна уморения си, замъглен от шока поглед към миротвореца.

– Дали... всички загинали... ще се върнат отново?

– Такъв е планът – отвърна той.

– Винсент – уточни Оливия. – И Дейв също. Всичките! – по бузите й потекоха сълзи. – О, мили боже!

– Сега ще го задействам – заяви Итън, доловил движение зад вратата. – Сбогом, Оливия!

Искаше му се да я прегърне и да ѝ благодари за всичко сторено, но реката от време се движеше. Той бързо посегна към куба в ръката на Джеферсън, за да въведе последния код.

Беше вкарал седем числа, когато влезе врагът.

Преди Итън да успее да реагира, две мъгляви енергийни сфери се врязаха през вратата и нахлуха в стаята. По курса си едната улучи Деримън и взриви по-голямата част от торса му. Краката и таза му се олюляха и единствената му останала ръка се вдигна – сякаш в търсене на изчезналите органи – а парцаливите пешове на самото му пламнаха. Следващите две сфери издухаха изкривената врата навътре заедно със стената. Из стаята полетяха парчета стомана и обхванат от пламъци натрошен бетон. Взривната вълна събори всички на земята и строши наблюдателния прозорец към операционната. Парче от стената с размер на юмрук халоса Джеферсън, строши дясната му ключица и го захвърли на пода. Кубът падна от ръката му и върху него се посипаха горящи останки.

Итън рухна на колене. От разрез над лявото му око струеше кръв и малко парче мазилка бе оставило прорез на лявата му буза. Счупената му ръка се изхлузи от превръзката и висеше безпомощна. Болката, която препускаше през тялото му, буквално го парализираше. Беше вцепенен, беше на ръба да изгуби съзнание. Успя да различи силует, който премина през неравния отвор – войник на мъглявите с бластер, готов за нов изстрел с двете си цеви. Позна малкия червен йероглиф на почетна машина за убийства, гравирани в долния десен ъгъл на лицевата плоча – това беше същият войник, екзекутирал Бенет Джаксън.

Алгоритмите на Смъртоносния цъкаха трескаво. Войникът усещаше наличието на основната си мишена отпред и леко вляво в поза на измамна безпомощност. Но имаше и друг съществен елемент – предмет, издаващ електрическа вибрация, каквато Приносителят на смърт никога преди не бе изпитвал. Този обект имаше формата на куб и лежеше недалеч от основната мишена. На него сияеха две осветени квадратчета. За секунда схемите на Смъртоносеца разпознаха този предмет като неизвестна, подлежаща на унищожение заплаха и мъглявият войник премести прицела на бластера си, за да изгори кубчето до степену руина.

Парче бетон улучи Смъртоносеца в лицевата плоча и предизвика краткотрайно прекъсване.

– *Не!* – изпъшка президентът, изпълзял току-що от останките, половината му лице – превърнато в кървава каша.

Итън долови, че в стаята влиза и нещо друго. Намираше се зад него. Беше студено, смъртоносно и непроизносимо.

Мъглиявият войник също усети пришествието и се обърна да се прицели с енергийното си оръжие, но преди това да се случи, копие от течност вече летеше във въздуха и премина над миротвореца.

Смъртоносецът започна да се замъглява. Беше бърз, но този път – недостатъчно. Течността плисна по лицевата му плоча и незабавно започна да я прояжда. Замъгляването спря – пришълецът се уплътни отново и понеже киселината стопи материала на маската му и разрушаваше намиращите се под нея микросхеми и живи тъкани, тялото на войника започна да се гърчи и мята, все едно ще се саморазкъса на парчета. Бластерът стреля, щом пръстът върху спусъка се скова. Чифт ярки сфери се стрелнаха между Итън и Джеферсън и се удариха в оборудването на операционната. Войникът се усука в две посоки едновременно, сякаш горната и долната части на тялото му всеки момент щяха да се разделят. Енергийното оръжие стреля отново и сферите се врязаха през стената зад Оливия, която се притисна към пода и се улови за последните останки от здравия си разум.

Смъртоносният продължи да се гърчи в конвулсии, докато киселината изсмукваше жизнените му сили, а Итън обърна глава и се вгледа в съществуващото, което стоеше зад него.

Мина само част от секундата, преди то да се преобрази в човешка жена с дълга, права кестенява коса и тъжни очи на лице, което навремето е било хубаво. Носеше джинси и бяла блуза, поръбена с розово около яката. Миг преди илюзията да се появи, съществуващото представляваше кошмарна твар с люспеста жълта плът, пристегнатата с черни и червени райета. Беше надянало безформена, черна кожена туника, а рубинените зеници на немигащите му очи бяха и отвратителни, и хипнотизиращи.

Жената с тъжните очи заговори с южняшки акцент:

– Мой Джеферсине, ти предаде любовницата си. Такова лошо момче!

Джеферсън виждаше пред него да стои Реджина, но както и миротвореца, знаеше кой е това в действителност. Пулсираща болка начена във врата на пастора – за един удар на сърцето прерасна в такъв пожар, че изцеди агонизиращи сълзи от подутите му очи. Той си помисли, че главата му всеки момент ще гръмне.

– *Tu!* – Заяви горгонската кралица и спря погледа си върху Итън. – Предизвика грижи за нас. Какво си ти?

Миротворецът не беше в състояние да отговори. Устата му беше пълна с кръв, дробовете се бореха за въздух и тялото му почти бе загинало. Все пак успя да прошепне:

– Не съм ти играчка. А твой господар.

Царицата се усмихна слабо и с голямо задоволство.

Но усмивката ѝ трепна, когато през строшената стена преминаха нови войници на мъглявите и миротворецът разбра, че мигът е настъпил.

Можеше да стигне до куба. Бяха останали за вкарване три числа двоичен код – три нули. Осветените квадратчета се намираха от горната страна на склада – те винаги бяха отгоре, без значение в какво положение е уредът.

Той се протегна и успя да вкара две нули, преди кралицата да осъзнае, че настоящото му занимание представлява заплаха. Лицето ѝ се надипли и маската падна като трепкащ мираж. Отдолу се разкри ужасяващо коброподобно видение, което можеше да смрази сърцето дори на най-силните. Главата на Джеферсън Джерико пулсираше напът да експлодира и мъглявите войници насочваха оръжията си за стрелба, а царицата на горгоните изсъска струя киселина от зъбатата си уста и я плисна в лицето на момчето, което ѝ се бе противопоставило.

Миротворецът вкара последното число точно когато киселината удари в челото и носа му и влезе в сребърните му ириси.

Преди очите му да изгорят, видя квадратчетата да почервеняват.

Излетя на свобода от съсипаното тяло – същество, изградено изцяло от енергия като вихреца се електрическа буря, която изстреля светкавици във всички посоки и взе да расте, изпълвайки стаята, нивото, цялата инсталация, небето от хоризонт до хоризонт... и накрая обгърна изцяло изгарящата в сраженията Земя.

Стените на реалността се изкривиха.

Мембраната, която разделяше настоящето и миналото, започна да се цепи. Оливия имаше чувството, че вече не се намира на пода на разрушената операционна. Сякаш не тялото ѝ се местеше, а самото помещение внезапно изчезна около нея. Рееше се в сумрачен свят, където покрай нея се стрелкаха неразпознаваеми силуети и образи, а движенията им я завъртаха, сякаш гравитацията напълно е спряла да съществува. Намираше се в огромна люлка от лунапарк, която се върти толкова бързо, че тя не успяваше да си поеме дъх и искаше някой да я спре... да спре, моля ви... но тя не забавяше ход, затова Оливия се опита да изпищи, само че гласът

й бе изчезнал, всичко се бе превърнало в размазана сивота и звуците – в приглушена буря.

Тя се въртеше до безкрай и си каза, че непременно ще осъди някого, когато това изпитание свърши – ще съди собствениците на лунапарка и Винсент ще ѝ помогне, понеже хората не са в състояние да понесат такова мъчение; тя не можеше да диша, да говори, нечовешко беше да не спират уреда, никой не би издържал... и докато през ума ѝ се търкаляха странни и ужасяващи образи, тя се уплаши за здравия си разум и през паниката си си каза: „Бог да ми е на помощ, разпадам се“.

Тридесет и пет

Дейв работеше върху дървената ограда в западния край на имота си, която миналата седмица мартенският вятър бе проял до падане. Носеше тъмносинята си бейзболна шапка, стари удобни джинси и кафява тениска с жълтеникаво яке.

„Отвътре като агне, отвън като лъв!“ – каза си. Страхотен лъв се беше оказал, когато...

Дейв Маккейн внезапно се олюля и изпусна чука си, понеже се задаваше ужасна катастрофа. Той погледна часовника си – подарък от Черил за десетата им годишнина. Беше десет и една минута. Нещо щеше да падне от висините. Беше лудост... да, *лудост*... понеже небето сияеше безоблачно и синьо и слънцето започваше да топли и...

Задаваше се ужасен кошмар!

Дейв се втурна към къщата с името на жена си на уста. Претича покрай пикапа и караваната, която по неизвестна причина си представи опожарена и клекнала на четири разтопени гуми. Губеше си ума! В този прекрасен ден, ей тъй от нищото, започваше да откача.

– Дейв! Какво ти става? – възкликна Черил, когато той се юрна като бесен през комарника на вратата и го свали от пантите.

Дейв изблъска рамката встрани. Беше на нокти, тресеше се, имаше нужда от пиене, от цигара, леле, колко се беше шашнал! Слава тебе, Господи, че момчетата бяха на училище и нямаше да видят стареца си – коравия пич – изплашен до насиране, понеже така си беше, честен кръст.

– Дейв? Дейв! – Черил, дребничка жена с най-голямото сърце, което Дейв някога бе познавал, последва съпруга си през къщата чак до предната стая.

Той продължаваше да си гледа часовника, макар да не беше сигурен защо. Взе дистанционното, изтърва го, затукта се да го вдигне отново и включи телевизора.

– Какво ти става? – попита Черил. – Държиш се като луд!

– Мъхъм – Дейв превключи на CNN.

Водещият разправяше за някакви протестни действия във Вашингтон, няколко хиляди души се събрали с искане за плосък данък и говорителите и на двете партии твърдяха, че идеята им харесва, но Дейв знаеше, че лъжат – и двете партии бяха пълни с лъжци, които не се интересуха от нищо друго, освен от портфейлите си и да сграбчат властта, биеха се

през цялото време и бяха в непрестанна война с гражданите, останали в капан помежду им.

– Чакай – каза на Черил, след като си погледна отново часовника. – Просто чакай!

Смени канала на „Фокс Нюз“. На екрана двама мъже и жена започнаха да спорят, че у дома си имат предостатъчно проблеми и президентът не бива да тръгва на европейската си обиколка, че така бяга от дълга си към американския народ, че се скатава в Европа, че е мисурски демократ и не знае смисъла на отговорността, че е слабоволев, пък и бездруго жена му не е Джаки Кенеди, Лаура Буш или ако щеш дори Мишел Обама. Програмата завърши с неангажираща шегичка за назначаването и отзоваването на президента и водещите се захванаха с резултатите от стоковия пазар в Индонезия.

Дейв върна обратно на CNN. Часовникът на мрежата твърдеше, че е 10:09. Неговият изоставаше с една минута. Сега водещият започна да чете за американски кораб, заплашван от сомалийски пирати, които били прогонени от патрулен катер.

– Божке! – възкликна Черил. – Какво е толкова важно, че трябва точно днес да гледаш новините?

– Нещо се задава – каза ѝ той, преди да успее да си прехапе езика.

– *Какво?*

– Задава се от небето. Слушай... не знам... чувствам се шантаво.

– Плашиш ме – заяви Черил. – Спи рече!

Дейв щракна бикчето, запали си цигара и си дръпна така, сякаш пушеше за последен път в живота си.

– Какво е станало отвън? Дейв, *кажи* ми! – Жена му го прегърна през раменете и откри, че той трепери, което наистина я пошури от страх. Съпругът ѝ не се боеше от нищо, щеше да се сбие и с Дявола, ако сметнеше за нужно. Но сега...

– Нали е трети април? – попита той.

– Много добре знаеш! Рожденият ти ден е след две седмици, беше...

– *Чакай!* – Дейв блъвна дим през ноздрите си. – Чакай и гледай!

Тя чакаше с разтупкано сърце и ръка около треперещите му рамене. Той простена тихичко, все едно със стиснати зъби пищеше в дъното на душата си и този звук почти я накара да извади мобилния си и да викне линейка, понеже никога, ама никога не беше виждала мъжа си такъв.

Отмина още една дълга и ужасна минута, през която Дейв пушеше в мълчание и Черил не посмя да се обади.

Водещият от CNN започна да говори с някакъв специалист по недвижимите имоти за процентите на ипотеките и подобни шуротии и какво щяло да се случи, ако едно или друго се промени и как ще се справят хората.

– Не знам какво се очаква да чакаме – сподели Черил.

Дейв потри челото си с длан. Връщаха му се откъслечни спомени и образи – досущ голям, разбъркан пъзел в главата му – и някои части се наместваха незабавно, но други не искаха да паснат. Гадеше му се, понеже стомахът му се преобръщаше, но се боеше да изостави телевизора.

Тази част от новините свърши и водещият се захвана с антиправителствените протести в Банкок, започнали миналата седмица и досега довели до трима загинали и дванадесет ранени в сблъсъци на протестиращите с полицията. На екрана се показва младеж със зализана назад коса и с очила с вид на аксесоар: беше нощ, зад него светеха само няколко лампи. Дейв не знаеше с колко часа е напред Тайланд спрямо Колорадо, но прецени, че там вече е на практика утре.

Младежът получи дежурния въпрос: „Каква е ситуацията там тази вечер, Крейг?“.

Крейг започна да говори в микрофона си, но после спря; беше пребледнял като мъртвец и очите му иззад очилата изглеждаха едновременно замаяни и ужасени. Вдигна поглед към небето и след това отново се обърна към камерата, но внезапно се чу тътен от два-три припокриващи се свръхзвукови удара и Крейг вдигна ръка, като че да закрие лице от ужасната гледка.

– О, Иисусе, Иисусе! – Изплака той, кажи-речи избухна в ридания и изпадна странешком от екрана, понеже камерата се отклони от него, за да огледа небето.

В началото не се виждаше нищо, освен мрак. Камерата се люлееше напред-назад, достатъчно силно да докара на всички зрители морска болест. Намери нахапаната луна и, както изглеждаше, светлините на преминаващ самолет.

– Очевидно си имаме ситуацияйка – каза водещият от студиото със задавен, но премерен и спокоен глас и с тон, какъвто сигурно всички в телевизиите са длъжни да усвоят, за да успокояват страховете на зрителите си. – Има развитие. Може би чухме бомбен взрив. Крейг, там ли си? Крейг?

Камерата подскачаше насам-натам, превръщайки светлините на нощния град в размазани ярки панделки. Показа тайландци по улиците, някои събрани на групички да си говорят, други кръжащи наоколо, ся-

каш току-що се бяха пробудили от лош сън. Мъж, надянал домашен халат, профуча покрай камерата с викове и писъци, вдигнал ръце във въздуха.

Крейг се върна пред обектива.

– Джим? – Заекна той. Говореше с британски акцент. Кичур черна коса се беше освободил и висеше над едното му око. – Джим, чуваш ли ме?

– Чуваме те, давай.

– Това е *лудост* – заяви Черил.

Дейв отново си дръпна здравата от цигарата.

– Те не дойдоха! – задавено заяви Крейг. – Джим, те не дойдоха!

– Извинявай, не те разбрах! Какво каза?

– Не дойдоха! – повтори Крейг и сега вече наистина се разплака. – О, Христе... Исусе! Не дойдоха... когато предишния път се появиха, аз стоях точно тук... точно тук, на същото място. И сега чух тътена, но тях ги нямаше!

„Итън! – Помисли си Дейв. – Миротворецът. Извънземният склад за време в лабораторията на С4. Проработил е. А той каза, че ще спре горгоните да не преминат и ако те не дойдат, няма да се появят и мъглявите.“

– Джим, не си ли спомняш? – примоли се Крейг. Зад него по улицата се стрелна кола, чийто шофьор дивашки свиреше с клаксона.

Екранът почерня.

Остана така може би шест секунди.

След това Джим, говорителят от CNN, се появи отново, потънал в разговор с невидим събеседник от дясната си страна, но нямаше звук. Той сви рамене и разпери ръце, сякаш казваше: „Аз нямам и грам шибана идея какво му става на Крейг“, а после каналът включи реклама за „СейфЛайт – ремонт на автомобилни стъкла“.

Дейв погледна към жена си през мъглата от цигарен дим. Малката бръчка между очите ѝ му се стори дълбока цяла миля. Тъкмо щеше да я попита дали си спомня нещо, но разбира се, тя не помнеше, понеже, ако помнеше, щеше да знае, че времето се е върнало назад, даден им е втори шанс и горгоните няма да се появят. Може би те се опитваха да преминат и това беше причината за шумовете над Банкок, само че се удряха в защитната мрежа, създадена от миротвореца. Дейв си погледна часовника. Беше 10:17. Те нямаше да дойдат, защото по това време сутринта на онзи трети април Черил щеше да стои тук и да гледа първите аматьорски записи на излюпващите се от взривовете горгонски кораби и после беше казала: „Мили Боже, трябва да приберем момчетата!“.

Мобилният на Черил звънна.

– Звънят от училището! – каза тя и вдигна.

Дейв превключи на „Фокс Нюз“.

– ... малко объркани... – каза русата дама, която седеше на бюрото между двамата мъже. С един пръст притискаше слушалката в ухото си, опитвайки се да получи информация и да я предаде колкото се може по-бързо. – Добре, онова, което научаваме, е...

– Трябва да отидем веднага до училището – заяви Черил. Вече си беше взела сакото и чантата.

– Какво има, бебчо?

– Майк беше. От кабинета на мисис Сърлинг. Майк плаче, получил някаква криза. Молеше ме да се прибере вкъщи. Дейв, какво *става*?

„Майк си спомня“ – осъзна Дейв. Може би не особено ясно, но си спомняше нещо.

– ... пристъп на лудост – дуднеше русата по „Фокс“. – Получаваме... само момент... доклади за... Съжалявам, връзката прекъсна.

– Задръж! – един от мъжете също се напрягаше да долови нещо през слушалката си. – Пише се емисия, ще я излъчат след броени секунди. Новините са малко странни.

– Че какво не му е странното на новините напоследък? – Попита другият мъж и се засмя нервно.

– Няма извънредно положение – уточни първият, вдигнал ръка, сякаш да спре зрителите да не посягат панически към мобилните си телефони. – Идват сведения за... чуйте сега, както казах – странни новини... Многобройни свръхзвукови удари в небето над Чикаго, Атланта и Ню Йорк... е, аз нищо не чух, а вие?

– Аз също не чух – каза вторият тип. – Ето и емисията.

На дъното на екрана потекоха същите сведения, които новинарят вече беше споделил: „Над няколко града са чути многобройни свръхзвукови удари с неизвестен произход“.

– При мен идва, че... Какво? – русата жена вече не стискаше слушалката си, а се обърна към някого извън камерата. Отново се съсредоточи върху зрителите и се държеше спокойно и уверено, когато каза: – Получаваме първоначални сведения, че звуците – и те действително са идентифицирани като свръхзвукови удари – са били чути и над Москва и Хелзинки. Ще се върнем с повече подробности по-късно, убедена съм, но нека оставим учените да разберат какво става, хора!

– Аз не съм учен, но поне едно е сигурно – обяви мъжът, който се беше изсмял нервно. Той се усмихваше и за момента се държеше като

добро другарче на всички, готово да ги води за ръчичка. – Това *не е* краят на света. Ще направим кратко прекъсване и след това продължаваме направо с инвестиционните съвети на доктор Паричко.

– Да вървим – настоя Черил. – Майк има нужда от нас!

– Аха – съгласи се Дейв.

Изключи телевизора. Черил беше жива. Момчетата бяха живи. Светът беше жив и в него нямаше сиваци. Вълната от емоции за малко да го свали на колене. Черил вървеше към вратата, забързана да стигне до по-малкия им син.

– Вчера – каза Дейв, преди тя да успее да посегне към дръжката на вратата, – какво стана вчера?

– Какво? *Вчера* ли? Не си ли спомняш?

– Каж ми.

Тя го изгледа с такова изражение, че и пън би разбрал колко се страхува да не се е побъркал – слабо вероятно, понеже беше стабилен пич – или че... не беше съвсем сигурна, но си каза, че каквото и да е то, има нещо общо с тази лудост по телевизията. И двете неща ѝ се струваха налудничави.

– Станахме – изреди Черил с тих глас, – отведох момчетата на училище, ти отреза до корен старото дърво и след това отиде на работа. Каза, че новата веранда на Ханк Локхарт ще е лесен проект. Аз поговорих с мама за застраховката на Ан заради катастрофата. Пощаджията донесе колет от „Амазон“, да е било около два следобед.

– Да – спомни си Дейв. – Книгата за Гражданската война.

– Ти се прибра, вечеряхме – кюфтета, варени зеленчуци и картофено пюре, ако не си спомняш какво съм готвила, и след това погледахме малко телевизия. Помогна на Стивън с домашното по математика. Около десет вечерта Рандал се обади да те помоли да работиш в бара през уикенда. После си легнахме. Съвсем нормални ден и нощ бяха... – русите вежди на Черил скочиха нагоре. – Да не пропускам нещо?

Дейв погледна към пода на къщата, която обичаше. Каза си, че ако започне да се смее, може и да не успее да спре, ще премине в сълзи и... О, Христе, какво щеше да прави със спомените, които изплуваха все по-ясни и по-ясни в паметта му? Спомняше си болката, която ръката шиш му беше причинила, помнеше безпомощното разочарование, че го извеждат от кошмара, преди да е готов, че няма да може да види докрай какво се случва с извънземния склад за време... След това не си спомняше нищо – но пък дали изобщо можеше да си спомни преживяванията си след *смъртта*?

Миротворецът го беше казал: „Някои ще знаят, че се е случило... спомените на други ще бъдат изтрити“.

Питаше се колко ли са онези, които помнят. Един на петдесет? Един на сто или на хиляда? Дали президентът щеше да си спомня? А Първата дама? Ами онова непознато момче, което бе приело името Итън Гейнс? Дали то изобщо щеше да знае, че е изиграло толкова важна роля? Колцина щяха да си спомнят как са умрели или са намерили сиви петна по телата си, преди да започне агонията, променила плътта и личността им? Надяваше се, че никой няма да е запазил спомени отвъд този миг. Надяваше се, че висшата сила ще прояви поне толкова добросърдечие.

Сигурен беше, че с времето ще разбере.

Време.

Точно за това се беше примолила Хана в лазарета в Бялото имение.

Повече време.

– Нека те прегърна за миг!

Дейв пристъпи напред и притисна Черил в обятията си, искаше му се да я стиска толкова силно, че тя направо да се слее с него, да се споят сърце в сърце и душа в душа, така че никога повече да не се разделят дори и за миг. Щеше да прегърне и момчетата по същия начин, да пътуват и да се забавляват – да правят разни неща, които са искали и са отлагали, понеже какъв е смисълът да получиш втора възможност, ако не я използваш? Щеше да си поговори едно хубаво с Майк и да увери хлапето, че онези твари няма да се върнат никога и че това е последното обещание на едно особено специално Звездно хлапе.

– Ужасно те обичам! – каза Дейв на Черил и очите му се изпълниха със сълзи, но не допусна тя да ги види – това щеше да я хвърли в паника. Успя да избърше очи в ръкава на самото си, след това целуна жена си по бузата, по челото и по устните, усещаше тялото ѝ топло и живо, но беше време... време... време да отиде да прибере сина си.

Докато вървяха от къщата към пикапа – ръка за ръка – Дейв чу звъна на далечна църковна камбана. Разнасяше се в ясният, чист въздух.

„И още някой си спомня“ – помисли си той. Онези, които знаеха, щяха да разкажат на света – всеки по свой начин. Звънът не призоваваше за погребение, нито оповестяваше мъка или загуба, или отказ. Беше звукът на новото начало.

Също както беше казал Итън, помисли си Дейв, докато Черил се настаняваше зад волана, а той се качваше от страната на пътника – предстоеше им интересно и пълно с предизвикателства бъдеще.

Нямаше да го пропусне за нищо на света.

* * *

В десет сутринта Оливия и Винсент Куинтеро бяха излезли на езда в ранчото. Утре вечер трябваше да присъстват на вечеря с група приятели, с които се събираха всеки няколко месеца. Щеше да бъде в „Дъ мелтинг пот“ на „Ийст Маунтийн авеню“. Оливия и Винсент обсъждаха планове-те си за круиз по гръцките острови през есента, понеже и двамата винаги бяха искали да видят синьото Егейско море и родните места на героите.

Спряха за малко и поседяха под дърветата, които всеки момент щяха да цъфнат. Светът отново се пробуждаше след, както изглеждаше, особено дълга зима. Имаха толкова прекрасни очаквания. Тази вечер например се канеха да запалят чиминейта³⁴ и да гледат изгрева на звездите, да пийнат по чаша вино и просто да си говорят за живота така, както правят влюбените съпрузи, които са и наистина добри приятели.

Простите удоволствия обикновено са най-доброто. И Оливия, и Виктор разбираха, че времето е дар, който трябва да бъде ценен. И ако някога се усъмняха в това, винаги можеха да получат точен отговор от „Магическата осмица“.

* * *

В десет и единадесет минути Джон Дъглас се занимаваше с бумацина в кабинета си – наваксваше със застрахователните формуляри – когато една от сестрите почука на вратата и надникна вътре. Попита:

– Имате ли нужда от кафе?

– Не, благодаря. Добре съм. Просто имам толкова работа... О, ще ми направиш ли голяма услуга да се обадиш на Дебора от мое име? Попитай я дали иска да спра в „Хол Фуудс“ и да взема малко паста... не, забрави... сам ще ѝ се обадя само след няколко минути.

– Добре – сестрата се намръщи и Джей Ди разбра, че нещо не е наред.

– Какво има, Софи?

– Ами... странна работа. Дават го по телевизията, по всички канали. Казват, че хората чували навсякъде свръхзвукови удари. По целия свят, така, де. Само тътен и това е всичко.

– Хм – въздъхна Джей Ди. – За пръв път чувам подобно нещо!

– Знам, наистина е странно. Хората направо откатат.

34. Чиминей – испанска тумбеста преносима пещ, най-често глинена, след идването на конкистадорите придобива широка популярност в Латинска Америка.

– Може да е някакъв метеор, който се е взривил в атмосферата, пред-полагам. Но не би се чувало навсякъде по света, нали? Нямам представа, аз съм просто един стар доктор.

– Искате ли да дойдете да погледнете? Пускат записи, снимани от хората, чува се и звукът.

Джей Ди погледна към омразната купчина формуляри. Можеше да използва случката като оправдание да стане и да се махне от бюрото. Но... не.

– По-добре да си довърша задачите. Може би после, благодаря ти.

Не бяха минали и няколко минути от излизането на Софи и телефонът звънна. Беше Дебора, звънеше му от къщи. Малката ѝ сестра в Сан Франциско току-що се обадила с най-странната история, която някога беше чувала в живота си, шуротия за космически кораби и извънземни, които водели някаква си война, и... определено си беше шантаво. Дебора каза, че според нея двата експеримента на Сиси с ЛСД-то в „Бъркли“ сигурно почваха да си личат точно сега, след всичките изминали години.

– Не се и съмнявам – съгласи се Джей Ди. – Слушай... може да се прибера по-рано. Искаш ли да спра в „Хол Фуудс“ да купя малко паста?

Дебора каза, че това ще е страхотно и щяла да се обади на Сиси да се опита да я успокои.

– Чудесна идея – каза ѝ той. – И ѝ кажи, ако пуши трева, да я спре и нея.

След това съобщи на жена си, че я обича и затвори телефона – все още имаше ужасно много бумага за оправяне.

* * *

Когато неземният тътен прозвуча в небето почти над главата ѝ, Реджина Джерико изгърва пистолета в тревата и вдигна глава.

Там нямаше нищо. Само небе, по което поляка плуваха няколко облачета.

Джеферсън седеше на синьото си дървено кресло с изглед към пасищата и царството му в Ню Йорк. Сянката на големия дъб потрепваше под полъха на вятъра. Пасторът погледна към пистолета и след това се вгледа в лицето на Реджина, а тя си каза, че в погледа му нещо се е променило... нещо... но не знаеше какво точно, пък и си мислеше, че никога не е познавала изцяло този мъж. Зачуди се дали да не посегне към пистолета и да довърши плана си. Все пак не Божият глас беше спасил Джеферсън Джерико от разплата за греховете му – просто военен самолет преминаваше звуковата бариера.

Джеферсън тихо се обади:

– Не захвърляй живота си, Реджина!

Тя спря с ръка, протегната да вземе пистолета. Но след това се изправи, понеже той беше прав.

– Ще те съсия – изсъска. – Ще се обадя на всички адвокати в Нешвил, ще взема свидетелски показания от детектива, ще те разкъсам на парчета. Няма да допусна да нараниш никого повече, Джеферсън. Ти си свършен. Чуваш ли ме? *Свършен си!*

Той ѝ отвърна с едва-едва доловима усмивка:

– Щом си рекла.

– Сериозно говоря! Ще ида да се обадя тук-там и няма да можеш да ме спреш по никакъв начин, копеле такова! Знам къде са заровени *всичките* ти скелети!

– Да, така е – съгласи се той.

Тя се наведе да вдигне все пак пистолета, за да го отнесе обратно в бюрото в кабинета му, понеже осъзна, че да го убие по този начин, значеше същинско самоубийство за нея самата, а имаше и други методи да го унищожи.

– Може да оставиш пистолета, където си е – посъветва я Джеферсън.

– Ще съжаляваш жестоко! – обеща Реджина. – Ще съжалиш, че изобщо си се раждал!

Без да го поглежда повече и да цапа погледа си с мръсното му присъствие, тя се извърна и извървя пътеката към английското имение на мечтите му в земята на кривите му дъги и когато взе телефона си в коридора, чу тихо пукане, което вероятно беше – нямаше какво друго да е – гръм на ауспук в кола долу в Ню Идън, където слънцето превръщаше облицованите с мед покриви в райско злато и Църквата на играчите на едро, сякаш бе направена от бял восък на ръба на стопяването.

* * *

– Кевин Астин! – повика го мистър Новотни. – Твой ред е!

Момчето се надигна иззад бюрото си. Сърцето му тупкаше силно. Притесняваше се въпреки многото положен труд и щателната подготовка. Взе модела на „Видимият човек“ и го занесе пред класа.

Бъбреци, стомах. Дебело черво, тънко черво, панкреас. Черен дроб, далак, бели дробове. Мозък, сърце.

Хрумна му, че на макета, колкото и старателно да го бе изработил, му липсва нещо много съществено и то е ужасно важна част от човешкото същество, но нямаше как да бъде показана в час по естествени на-

уки, понеже нямаше веществено отражение, не можеше да бъде премерена или претеглена... но въпреки това без тази съставка Човекът всъщност представляваше празна черупка.

Това невеществено нещо се наричаше „душа“. Когато някой от вътрешните органи пострадеше и животът се окажеше в опасност, намесваше се именно силата на душата, за да подкрепи съществуването на плътта. Тя беше жизнената сила, която казваше, че човек или трябва да отстъпи, да се предаде и да умре, или ще има волята да преживее още един ден... и още един... и още.

По неизвестна причина напоследък все тази мисъл се въртеше в главата на Кевин. Беше размишлявал за душата и как някои хора се огъват пред трудностите, а други се надигат, прашни и окървавени, и продължават напред, все едно на каква цена. Майка му например – след много тежкия развод. „Видимият човек“ може да беше в състояние да демонстрира всички чудеса на човешкото тяло, цялото великолепие на свързки и сглобки, но не можеше да разкрие от какво е направен героят, който ден след ден се бори в праведната битка и никога не се предава.

Кевин тъкмо говореше за мозъка – седалището на разума – когато вратата се отвори и в стаята надникна мисис Бергсн. Изглеждаше изплашена, което незабавно изправи момчето и целия клас на нокти.

– Случва се нещо – каза тя на мистър Новотни. – По всички новини го дават, навсякъде. Нещо се случва!

– Какво точно?

– Странни звуци в небесата – обясни тя. – Свърхзвукови удари. Стоици са, навсякъде по света. Помислих си... като сте учител по естествени науки, може да искате да хвърлите едно око на новинарските емисии.

Мистър Новотни се поколеба, подпрял брадичка с длани и почуквайки с пръст. После каза:

– Сигурен съм, че има рационално обяснение, и съм сигурен, че хората от новините ще го изтъркат до дупка. А точно сега Кевин ни запознава с проекта си.

– Искате да кажете...

– Ще погледна после, да, и благодаря за сведението! – Кимна учителят и когато директорката се оттегли, помоли Кевин да продължи.

Бъбреци, стомах. Дебело черво, тънко черво, панкреас. Черен дроб, далак, бели дробове. Мозък, сърце.

Далеч не всичко, от което е направен човекът.

Далеч не всичко.

Кевин никога не се беше замислял какво се кани да прави по-нататък, но се зачуди какво ли е да си доктор. Имаше чувството, че си спомня някой да му казва – може да е било и по телевизията – че „всяко дете, което някога е искало да стане лекар, е сглобявало такъв макет“.

Не си спомняше точно къде го е чул, но му звучеше разумно.

Той продължи нататък – презентацията му не беше достатъчно дълга да стане скучна, но и не толкова кратка, че да прескача факти, майка му му беше помогнала да засече времето – и преживя странно просветление.

Някаква част от мозъка му твърдеше, че в събота трябва да отиде на боулинг. И то непременно – в „Боул-а-Рама“ във Форт Колинс.

Странна работа.

Когато завърши доклада си, постоя безмълвен. Предполажи, че се е справил добре – беше дал всичко от себе си, а какво повече може да иска човек?

Прибра си „Видимият човек“. Каза:

– Май с това свършва всичко!

След това се върна на мястото си и денят продължи както обикновено.

\$orig_author=Robert R. McCammon
\$orig_lang=en
\$orig_title=The Border
\$year=2015
\$translator=Елена Павлова
\$trans_year=2015
\$pub_year=2015
\$type=роман
\$category=фантастика
\$isbn=978-954-28-1899-1
\$biblioman_id=1192

Сканиране: filthy, 2015 г.
Разпознаване и корекция: Dave, 2019 г.

Издание:

Робърт МакКамън. Границата
Американска, първо издание
Превод: Елена Павлова
Отговорни редактори: Христо Блажев, Благой Иванов
Редактор: Ганка Филиповска
Коректор: Стойчо Иванов
Предпечатна подготовка: Надежда Тошева
Формат: 60/90/16
Печатни коли: 28,5
Печат: Алианс Принт
ИК „Deja Book“ (Сиела Норма АД), 2015 г.
ISBN: 978-954-28-1899-1